JUDE DEVERAUX

DULCEA MINCINOASĂ

SWEET LIAR by Jude Deveraux

Traducere de: Corina Grigore Pintilie
Editura : Miron
ISBN 973-95057-3-8

Prolog

Louisville, Kentucky

ianuarie 1991

— De ce mi-ar face tata aşa ceva? Credeam că m-a iubit, îi spuse Samantha Elliot bărbatului care era avocat şi fusese prietenul tatălui ei, de când se ştia. Faptul că omul acesta, cu voce tărăgănată, complotase cu tatăl ei îi intensificase durerea şi sentimentul de abandon.

Mai ales că, acum, orice lucru ar fi putut să-i intensifice durerea. Cu trei ore în urmă, stătuse lângă mormântul tatălui ei, privind cu ochii fierbinţi şi uscaţi cum sicriul cobora în pământ. Avea doar douăzeci şi opt de ani şi totuşi avusese parte de moarte mai mult decât alţi oameni: bunicii, la fel; şi Richard, soţul ei, era ca şi mort, pentru că primise hârtiile ce îi anunţau încheierea divorţului.

— Samantha, spuse avocatul, cu o voce blândă şi rugătoare. Tatăl tău te-a iubit într-adevăr. Te-a iubit foarte mult şi, pentru că te-a iubit, ţi-a cerut asta.

O privea cu atenţie. Soţia lui îi spusese că era îngrijorată pentru că Samantha nu vărsase nicio lacrimă la moartea tatălui ei.

— E bine, spusese avocatul. Are puterea tatălui ei.

— Dar tatăl ei nu era puternic, nu? replicase soţia lui. Samantha a fost întotdeauna puternică. Iar acum stă calmă, privind cum îi moare tatăl, fără a vărsa o lacrimă.

— Dave a spus întotdeauna că Samantha e stânca lui de susţinere.

Avocatul închisese geanta-diplomat şi ieşise din casă, înainte ca soţia lui să mai apuce să spună ceva, pentru că era îngrijorat de ce va zice fata când va afla conţinutul testamentului lui Dave Elliot.

Acum, privind-o pe Samantha, care stătea în biblioteca tatălui ei, simţea cum transpiraţia i se prelingea pe ceafă, pentru că îşi amintea cum discutase cu Dave Elliot despre testament, fără însă să-l poată convinge. Când Dave îşi exprimase ultima dorinţă, cântărea cincizeci de kilograme şi abia putea vorbi.

— Îi datorez o şansă, şopti Dave. I-am răpit cea mai mare parte a vieţii şi acum vreau să i-o înapoiez. Îi sunt dator.

— Samantha e o femeie tânără. O femeie adultă, care poate lua şi singură hotărâri, răspunse avocatul, dar, la fel de bine, putea să-l şi înjure, pentru că Dave nu-i acorda nicio atenţie.

— Doar un an. Asta e tot ce-i cer. Un an. Îi va plăcea la New York.

N-o să poată suferi New York-ul, se gândise avocatul. O cunoştea pe Samantha de douăzeci şi opt de ani. O văzuse râzând şi ducându-se cu alţi copii. O văzuse alergând şi făcând farse părinţilor, o văzuse încântată de o notă bună şi plângând de o notă proastă. O văzuse pe Samantha certându-se cu mama ei pentru culoarea unei rochii sau dacă avea sau nu voie să-şi dea cu ruj. Până la doisprezece ani, fusese un copil absolut normal.

Dar, privind-o acum, doar la câteva ore după înmormântarea lui Dave, putea vedea ce devenise: o femeie bătrână într-un trup de femeie tânără, ascunzându-şi frumuseţea într-un costum negru, care s-ar fi potrivit unei femei cu treizeci de ani mai în vârstă decât ea. De fapt, părea că făcea tot posibilul

să-şi ascundă feminitatea. Îşi strângea părul frumos într-o coadă oribilă, nu se farda, hainele îi erau fără formă, prea lungi şi prea largi. Dar, mai rău de atât, era sufletul Samanthei; de mulţi ani nu mai zâmbise şi nu-şi aducea aminte când a râs ultima oară.

Când zâmbea, se gândea el, era foarte, foarte drăguţă, îşi aminti când, cu câţiva ani în urmă, înainte ca Samantha să se mărite şi să plece din Louisville, venise la ei acasă, iar ea tocmai era la ora de gimnastică. Dave era în camera alăturată, vorbind la telefon, iar ea nu ştia că se mai afla şi altcineva în casă. Stând în faţa uşilor de sticlă ce dădeau în grădiniţa casei, cu un pahar de ceai cu gheaţă în mână, avocatul venise să o salute pe Samantha, când ea se dezbrăca rămânând în costumul de gimnastică, apoi începu exerciţiile de încălzire, făcând streching cu picioarele ei lungi, superbe.

Avocatul uită că era fiica unui prieten şi rămase cu gura deschisă de admiraţie, holbându-se la tânăra femeie, pe care credea că o cunoştea de mulţi ani. Îi scăpaseră câteva şuviţe cârlionţate de păr din bentiţă, cârlionţi care îi încadrau chipul ca o aură luminoasă, ireală; pielea ei era roz din cauza exerciţiilor, iar ochii aveau gene lungi şi întoarse, iar albastrul irisului strălucea ameţitor. Nu-i observase niciodată buzele pline şi năsucul obraznic. Nu observase nici trupul de manechin, bine făcut şi perfect proporţionat.

— Ce mai cresc copiii ăştia, nu? spusese Dave în spatele lui, privindu-l atent pe avocat, care se înroşise pentru că fusese prins admirând o fată tânără, ce i-ar fi putut fi fiică. I se citeau gândurile pe chip. Jenat, se întorsese şi se dusese cu Dave în altă cameră.

Câţiva ani mai târziu, în timp ce Dave îşi concepea testamentul, spusese că a stors toată „suculenţa” Samanthei.

— I-am făcut ceea ce un tată n-ar fi trebuit să-i facă odraslei lui. Iar avocatul nu voise să audă confesiuni de acest gen, chiar dacă Dave era pe patul de moarte.

Acum, avocatul se întreba ce i-o fi făcut Dave Samanthei – dacă i-a făcut ceva dar nu avea de gând să întrebe, pentru că nu era destul de curajos pentru a păşi într-o lume despre care prefera să nu audă.

— Nu vreau să fac asta, zise Samantha, privindu-şi mâinile. Am alte planuri.

— Dar nu durează decât un an, răspunse avocatul, repetând cuvintele lui David. La sfârşitul anului, vei primi o sumă frumoasă de bani.

Mergând către fereastră, Samantha mângâie draperiile de brocart. Unul dintre ultimele lucruri pe care le făcuse împreună cu mama ei fusese să aleagă aceste draperii şi Samantha îşi aminti cum s-au uitat la sute de mostre de materiale, până când s-au decis asupra culorii şi materialului…

Solemnă, se duse la biroul masiv şi luă piatra pe care el o folosea ca suport de hârtii. Pe partea netedă, scria cu litere copilăreşti: „Te iubesc, tati.” Ea îi făcuse suportul, când era în clasa a treia.

Cu două săptămâni înainte ca tatăl ei să moară, timp în care Samantha îl îngrijise şi ajunsese să creadă că erau mai apropiaţi ca niciodată, el vânduse în secret casa şi majoritatea lucrurilor din ea.

Samantha puse jos suportul şi se uită la avocat.

— Nu ţi-a spus de ce a vândut casa?

— A spus doar că vrea să stai la New York şi, în acest timp, să-ţi cauţi bunica. Nu cred că s-a gândit că încă mai e în viaţă, cred că a vrut să afli unde s-a dus, după ce şi-a părăsit familia. Tatăl tău intenţionase să facă asta singur, să încerce să afle ce s-a întâmplat cu ea, dar el…

— Nu a mai avut timp, completă Samantha, făcându-l pe avocat să se încrunte, pentru că tonul ei sunase amar. Deci acum o voi căuta eu în locul lui?

Avocatul îşi drese nervos glasul, întrebându-se când va găsi momentul să plece, cu toată politeţea, bineînţeles.

— Nu cred că s-a referit literalmente la „căutare”, cred că îi era teamă că vei sta aici, în casa asta, singură, fără să primeşti pe nimeni. Cred că s-a gândit că, odată ce mama ta nu avea rude şi după moartea lui vei rămâne singură, mai rămânea doar bunica, dacă mai trăieşte, deci…

Se opri.

Samantha privise în altă parte, ca el să nu-i poată vedea chipul, pe care se citea tot ce simţea: durere, trădare, sentimente adânci, puternice. Acum, tot ce-şi dorea era să rămână singură. Voia ca acest bărbat să plece din casă, voia să închidă uşa de la intrare în urma lui şi să nu o mai deschidă niciodată.

După ce el va părăsi casa, voia să se ghemuiască într-un colţ cald şi întunecos, să închidă ochii şi să nu-i mai deschidă niciodată. Prin câte situaţii teribile poate să treacă o persoană şi încă să mai supravieţuiască?

Avocatul scoase un inel plin de chei şi îl puse pe birou.

— Acestea sunt cheile de la apartamentul tatălui tău. Dave a aranjat totul. Avea de gând să se mute acolo, pentru a putea continua să-şi caute mama. A închiriat un apartament şi l-a şi mobilat. Totul era pregătit, dar, când s-a hotărât să-şi facă un control, i… i s-a descoperit cancerul.

Văzând că Samantha nu se întoarce spre el, avocatul se dădu înapoi, către uşă.

— Samantha, trebuie să-ţi spun din nou că-mi pare rău de Dave. L-am iubit pe acest om şi ştiu că şi

tu l-ai iubit. Şi, din câte se pare, şi el te-a iubit. Te-a iubit foarte mult şi a vrut tot ce e mai bun pentru tine, aşa că sunt sigur că, orice ar fi făcut, a făcut din dragoste pentru tine.

Vorbise prea sacadat şi îşi dăduse seama de asta. Poate că ar trebui să-i ofere ceva. Măcar un umăr pe care să plângă, dar adevărul era că nu voia să audă nimic de durerea enormă pe care Samantha probabil că o simţea. Îi părea rău pentru fată; atâţia morţi, într-o viaţă atât de scurtă, dar nu îi oferi umărul. Acum voia să plece acasă, la nevasta lui sănătoasă şi zâmbitoare, să plece din casa asta şi să nu mai revină vreodată.

— Îţi las pe birou actele pentru apartament, spuse el repede, dându-se înapoi. Când vei ajunge acolo, proprietarul îţi va da cheia de la intrare. Iar aici, pe podea, îţi las cutia cu lucrurile bunicii tale.

Punând mâna pe clanţa uşii de la intrare, se simţea ca un alergător ce aşteaptă să i se dea startul, pentru a putea pleca din loc.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, să mă anunţi, Samantha. Da?

Ea dădu din cap, dar nu se întoarse când îl auzi plecând. Continuă să privească în curtea cu flori moarte din spatele casei tatălui ei. Dar nu mai era a lui. Nici a ei. Se gândise mereu că, atunci când va fi mare, îşi va creşte copiii în această casă, dar… Clipind de câteva ori, pentru a-şi clarifica viziunea înceţoşată, realiză că mai avea doar nouăzeci de zile pentru a evacua casa copilăriei ei.

Întorcându-se, se uită la pachetul de hârtii de pe biroul tatălui ei, birou care acum aparţinea altcuiva. Era tentată să lase baltă întreaga afacere. Se putea întreţine singură. Atunci când era vorba de asta, ştia că mai putea întreţine chiar încă o persoană, dar, dacă nu făcea ce spusese tatăl ei, ar pierde toţi banii lăsaţi

de el, bani obţinuţi din vânzarea casei, bani economisiţi de-a lungul anilor, plus banii pe care, la rândul lui, îi moştenise de la tatăl său.

Ştia că, dacă ar fi atentă, banii moşteniţi i-ar asigura independenţa financiară pentru întreaga viaţă, ar putea trăi oriunde ar dori şi ar putea face orice.

Nu se ştie din ce motiv, tatăl ei hotărâse ca, înainte de a putea avea banii, să locuiască un an la New York, un oraş mare şi murdar, căutând prin dosare prăfuite urmele unei femei care şi-a părăsit familia când Samantha, nepoata ei, avea opt luni.

Femeia lăsase în urmă un soţ care o adora, un fiu care o iubea, o noră care îi simţea lipsa şi o nepoată care, într-o zi, ar fi putut avea nevoie disperată de ea.

Întorcându-se, Samantha luă suportul de hârtie şi, o clipă, se gândi să-l arunce pe fereastră. Dar impulsul a fost slab, aşa că, atentă, încet, puse suportul înapoi pe birou. Dacă tatăl ei voia ca ea să încerce să o găsească pe mama lui, atunci aşa va face. Nu făcuse aşa de ani de zile?

Se îndreptă către ieşire, dar făcu o pauză la uşă, se întoarse, luă cutia cu pălării demodate, cea pe care i-o lăsase tatăl ei, spunând că acolo erau lucrurile bunicii ei şi o luă sus cu ea. Nu simţea niciun fel de curiozitate pentru conţinutul cutiei, nicio dorinţă de a se uita înăuntru. De fapt, Samantha era sigură că, una peste alta, era mai bine să nu se gândească la nimic, să nu-şi aducă aminte de nimic. „Mai bine faci ceva, decât să gândeşti!” îşi spuse ea, iar acum avea o mulţime de bagaje de făcut.

Capitolul 1

New York
aprilie 1991

La cincisprezece minute după ce ateriză la New York, Samantha Elliot descoperi că i s-a furat portofelul. Ştia că era vina ei, pentru că scosese un şerveţel din geantă şi uitase să închidă fermoarul, deci hoţul nu făcuse decât să-şi strecoare mâna înăuntru şi să scoată portofelul. Îi dispăruseră o carte de credit American Express şi cea mai mare parte din bani. Cel puţin, avusese destul cap să ascundă o sută cincizeci de dolari într-o valiză, aşa că nu rămăsese chiar lefteră.

După ce descoperise furtul, avusese de-a face cu noua experienţă a anulării cărţii de credit. Pentru Samantha, tot ce s-a întâmplat a fost traumatizant; să vii pentru prima oară într-un oraş mare ca New York-ul, să fii întâmpinată cu un furt şi să-ţi anulezi cartea de credit. Pentru tânăra femeie din spatele ghişeului de reclamaţii, totul era normal, aceste lucruri se întâmplau de cincizeci de ori pe zi. Îi întinse Samanthei formularele pe care urma să le completeze, apoi îi arătă un afiş pe perete, unde erau numerele de telefon ale companiilor de credit şi îi spuse să sune la compania de care aparţinea cartea ei de credit. În timp ce Samantha vorbea la telefon, femeia reuşi să facă baloane de gumă, să-şi pilească unghiile, să discute cu prietenul ei la telefon şi să-i spună colegului ei ce voia să mănânce la prânz.

Samantha încercă să-i spună femeii de portofelul

ei, care îi aparţinuse mamei ei şi era din piele şi al cărui design era, după cum zicea tatăl ei, foarte inteligent. Dar femeia o privi blazată pe Samantha şi zise „Mda, bine”. Dacă femeia nu ar fi demonstrat deja că avea destulă inteligenţă, încât să facă mai multe lucruri în acelaşi timp, Samantha ar fi crezut că era, pur şi simplu, tâmpită.

Când Samantha ieşi din biroul de obiecte pierdute, constată că valiza i se blocase într-o cameră de sticlă şi trebui să găsească un paznic care să i-o deschidă. După ce reuşi s-o recupereze, ducând-o acum pe un cărucior cu rotile, cu geanta enormă aruncată peste umăr, deja începu să tremure de extenuare şi frustrare.

Tot ce mai avea de făcut era să ia un taxi, primul taxi din viaţa ei, ca să meargă în oraş.

Peste treizeci de minute, se urcă în cel mai murdar automobil pe care-l văzuse vreodată. Puţea atât de tare a fum de ţigară, încât mai avea puţin şi îi venea rău şi, când voi să deschidă geamul, descoperi că lipseau mânerele de la ambele uşi. Ar fi vrut să stea de vorbă cu şoferul, dar, când îi citi numele ce stătea scris sub aparatul de taxat şi văzu că-l cheamă cu o mulţime de x şi k, o lăsă baltă. „Sigur nu ştie prea multă engleză”, îşi zise.

Privind pe geamul murdar al taxiului, încerca să nu respire şi să nu se gândească la nimic, la ce se întâmpla cu ea, de ce era acolo sau cât timp va trebui să rămână.

Taxiul trecu pe sub un pod, care arăta de parcă ar fi trebuit dărâmat, apoi o luă pe nişte străzi cu trotuarele pline de o mulţime de magazine micuţe, cu geamuri murdare. Când şoferul o întrebă a treia oară de adresă, Samantha i-o spuse din nou, încercând să nu se enerveze prea rău. Pe hârtia dată de avocatul

tatălui ei scria că apartamentul era într-o clădire maro de piatră, construită prin anii ’60, undeva între Park şi Lexington.

Când şoferul încetini pentru a căuta adresa, ajunseseră pe o stradă ce părea mai liniştită şi mai puţin aglomerată decât alte zone prin care trecuseră.

După ce taxiul opri, îl plăti pe şofer, apoi îşi luă singură valizele din maşină.

Privind clădirea din faţa ei, văzu că avea cinci etaje, că era foarte drăguţă, cu o scară înaltă, la capătul căreia se afla o uşă, luminată de un felinar. În stânga casei cobora o scară, probabil spre o pivniţă, iar acoperişul era din ţiglă roşie ca focul.

Samantha sună, apoi aşteptă. Nu răspunse nimeni. Mai sună de trei ori şi aşteptă cincisprezece minute.

Bineînţeles, îşi zise ea, aşezându-se pe o valiză. La ce se aşteptase? La vreun valet care să îi înmâneze cheia de la intrare? Doar pentru că îi scrisese pentru a-l informa în legătură cu ora la care soseşte nu însemna că trebuie să se deranjeze să fie acolo, să-i deschidă uşa. Ce îl interesa pe el că ea îşi dorea să facă un duş şi să se aşeze pe ceva stabil, care să nu se mişte?

Stând pe valiză şi aşteptând, întrebându-se dacă va apărea vreodată, se gândea la ce ar fi putut face într-un oraş de mărimea New Yorkului, fără să aibă unde locui. Oare să ia un taxi către cine ştie ce hotel şi să-şi petreacă noaptea acolo? Sau să ia legătura cu avocatul tatălui său să-i mai trimită nişte bani până când va reuşi să-şi deschidă un cont la New York?

Mai trecuseră câteva minute, dar tot nu apăru nimeni şi niciun trecător nu părea să o observe. Îi zâmbiră totuşi câţiva bărbaţi, dar se făcu că nu îi vede.

În timp ce Samantha stătea în capătul scărilor, se uită atent într-o parte a casei şi observă că, mai jos,

era încă o intrare. Poate că aceea era intrarea principală şi acolo trebuia să sune.

Neştiind dacă era bine sau nu să-şi lase genţile în capătul scărilor, se hotărî să nu le ia şi se rugă să nu i le fure cineva.

Coborî scările către uşă, se învârti pe lângă clanţa frumoasă de fier forjat şi ciocăni de câteva ori; nu răspunse nimeni.

Trase adânc aer în piept şi, cu pumnii strânşi, se mai uită o dată la valizele din capătul scărilor; încă nu i le furase nimeni. În spatele uşii era un ghiveci cu muşcate roşii şi, văzând florile, zâmbi. Cel puţin muşcatele păreau fericite; erau bine îngrijite, nu aveau nici măcar o frunză uscată, iar pământul era umed.

Zâmbitoare, se îndreptă către scări, dar, când să dea colţul, îi vâjâi pe lângă cap o minge de fotbal, atât de aproape, încât era gata să cadă. După minge veni un tip de vreo optzeci de kilograme, îmbrăcat cu un şort alb şi un maiou ud de transpiraţie, cu mâinile întinse. Samantha se lipi cu totul de perete.

Încercase să se dea la o parte din calea lui, dar nu fusese îndeajuns de rapidă. El prinse mingea exact în clipa în care era gata-gata să aterizeze peste ea. Dădu drumul mingiei şi, în acelaşi timp, o prinse pe Samantha înainte să cadă.

Icni în efortul de a o prinde, dar mâinile lui o apucară şi o traseră la piept, protector.

Pentru un moment, ea rămase înconjurată de braţele lui. Era mai înalt decât ea cu vreo treizeci de centimetri, poate şi mai mult, dar modul protector în care o ridicase le adusese privirile la acelaşi nivel. Erau izolaţi de scările înalte din spatele lor, de poartă şi de cutia cu flori. Samantha dădu să-i mulţumească bărbatului, dar, privindu-l, uită ce voia să-i spună.

Era un bărbat extraordinar de frumos, cu părul

negru şi ondulat, cu sprâncenele negre şi grele, cu ochi negri şi nişte buze pentru care orice femeie s-ar fi sinucis. Ar fi părut efeminat, dacă nu ar fi avut obrazul neras de trei zile şi un trup cu muşchi puternici. Nu, nu era feminin. Toate genele din lume nu l-ar fi putut face pe acest bărbat să arate mai puţin de sută la sută mascul. De fapt, emana masculinitate, ceea ce o făcea pe Samantha să se simtă mică şi neajutorată, de parcă ar fi fost îmbrăcată în dantelă spumoasă. Mirosea a mascul, dar nu mirosul acela artificial din magazine; acest bărbat mirosea a transpiraţie, puţin a bere şi a piele bronzată, încălzită de soare şi de exerciţii.

Dar îndeosebi o fascina gura acestui bărbat. Avea cea mai frumoasă gură pe care o văzuse vreodată la o fiinţă umană. Era plină şi sculpturală, părea dură şi moale în acelaşi timp. Nu îşi putea lua ochii de la ea. Când văzu acele buze apropiindu-se de ale ei, nici nu se mişcă. I le atinseră pe ale ei, la început uşor, de parcă i-ar fi cerut permisiunea. Samantha, lăsându-se pradă instinctului, nevoii şi poate unei dorinţe primitive, îşi desfăcu încet buzele sub ale lui, iar el apăsă mai tare. Nu şi-ar fi dezlipit gura de acele buze dulci şi calde nici dacă de asta ar fi depins viaţa ei. Când, cu jumătate de inimă, dădu să protesteze şi să-l împingă, veni în contact cu umărul lui. Trecuse mult timp de când nu mai simţise piele masculină. Şi nu atinsese niciodată un umăr ca acesta. Braţul avea muşchi duri şi fermi.

Când mâna i se încleştă de braţul lui, el se lipi de ea cu trupul mare, dur şi greu, lipind-o de perete. Mâna Samanthei se strecură pe sub maioul decoltat şi se întâlni cu conturul muşchilor spatelui lui.

Buzele ei scăpară un geamăt, iar trupul ei începu să se agaţe de al lui. Cu o mână mare după capul ei, o întoarse şi începu să o sărute cu o pasiune pe care nu

o întâlnise în toată viaţa ei. O săruta într-un fel în care-şi dorise întotdeauna, aşa cum se presupune că se încheie toate romanele de dragoste, aşa cum scrie în cărţi, aşa cum nimeni nu o sărutase până atunci.

Îşi dezlipi gura de a ei şi îi sărută gâtul, îi sărută lobul urechii, în timp ce mâinile ei îi mângâiau spatele. Cuprinzându-i fesele în mâini, o ridică, punându-i un picior pe coapsa lui. Aproape că nu-i simţi greutatea.

— Hei, Mike, vezi că mai sunt şi alţii pe aici.

La început, Samantha nu auzi vocea, nu auzi nimic; nu făcea decât să simtă.

Bărbatul a fost acela care a întrerupt momentul. Îşi dezlipi buzele de gura ei, îi puse mâna pe obraz şi i-l mângâie cu degetul mare în timp ce o privea zâmbitor în ochi.

— Hei, Mike, asta e verişoara aia pe care n-ai mai văzut-o de mult sau ai luat-o de pe stradă?

Aplecându-se, bărbatul o mai sărută o dată pe Samantha.

Samantha începu să gândească din nou abia când se îndepărtă de lângă ea. Primul sentiment pe care l-a avut a fost oroare absolută, oroare faţă de ceea ce făcuse, încercă să-şi smulgă mâna din strânsoarea lui, dar el o apucă şi mai tare.

La ei se uitau trei bărbaţi ce morfoleau nişte ţigări în gură, transpiraţi şi cu beri în mână, rânjind, cu expresii scârboase pe figuri.

— Ai de gând să ne prezinţi şi pe noi sau nu?

— Bineînţeles, zise bărbatul, ţinând-o pe Samantha de mână, în ciuda faptului că ea încerca să se elibereze. V-o prezint pe… Întorcându-se, o privi întrebător.

Samantha se uită în altă parte; nu voia să-i mai privească chipul. Nu era nevoie de oglindă ca să ştie că faţa îi era roşie de jenă.

— Samantha Elliot, reuşi să şoptească.

— Oh, da? zise bărbatul ce o ţinea de mână, apoi se uită din nou la cei trei bărbaţi care acum îşi dădeau coate, observând că Mike nu o cunoştea pe femeia pe care, cu câteva minute mai devreme, o săruta de parcă ar fi vrut să o absoarbă.

— V-o prezint pe chiriaşa mea, zise bărbatul, zâmbind. Va locui la mine în casă.

În vocea lui se simţea clar mândria şi încântarea.

Smulgându-se brusc, Samantha îşi eliberă mâna din strânsoarea lui. Îi venea să moară, mai ales când îşi dădu seama cine era bărbatul. Oroare, umilinţă, panică, repulsie erau sentimentele care o invadaseră şi ar fi vrut să dispară. Sau să moară. Sau amândouă.

— Ce mai colegă de cameră! Râzând vulgar, unul dintre bărbaţi o privi din cap până-n picioare.

— Dacă vrei să stai cu mine, să mă anunţi, iubito, spuse cel de-al doilea bărbat.

— Cu tine şi cu soţia ta, zise cel de-al treilea bărbat, înghiontindu-l cu cotul pe al doilea. Drăguţo, eu nu sunt însurat. O să am grijă de tine. Mai bine decât Mike.

— Ieşiţi afară de aici, strigă Mike binedispus, fără animozitate în voce, doar cu veselie, în timp ce luă de jos mingea de fotbal şi o aruncă după ei.

Unul dintre bărbaţi prinse mingea şi cei trei o luară în josul străzii, împingându-se unul pe celălalt râzând.

Bărbatul se întoarse către ea.

— Eu sunt Mike. Întinzându-i mâna, păru să nu înţeleagă de ce Samantha nu făcea altceva decât să se holbeze la el. Michael Taggert. Văzând că nu răspunde, începu să explice: Proprietarul casei. Mi-ai scris, ţi-aduci aminte?

Fără să scoată un cuvânt, Samantha trecu pe

lângă el, atentă să nu-l atingă şi se duse glonţ la scări. Apucase bagajul înainte ca el s-o ajungă din urmă.

— Aşteaptă un minut, până deschid uşa. Sper să-ţi placă apartamentul. Femeia tocmai a făcut curăţenie şi ţi-a pus aşternuturi curate. Îmi pare rău că n-am fost aici când ai sosit, dar am pierdut noţiunea timpului şi… Hei! Unde te duci?

Cu câte o valiză în fiecare mână, Samantha cobora scările şi ajunsese deja la trei case depărtare, când el termină de descuiat uşa.

Coborând câte două trepte, Mike se aşeză în faţa ei, încercând să-i ia bagajele, dar ea nu îi dădu voie, încercând să treacă pe lângă el, însă el nu o lăsă.

— Nu eşti supărată pentru că am întârziat, nu?

Samantha îl privi repede, încruntată, apoi încercă din nou să treacă pe lângă el. După trei încercări nereuşite, se întoarse şi o luă în altă direcţie, dar el îi tăie din nou calea. În cele din urmă, ea se opri, privindu-l în ochi.

— Îmi dai voie să trec, te rog?

— Nu înţeleg, zise el. Unde te duci?

„Ce oameni tâmpiţi, se gândi ea. Oare oraşul ăsta e plin de ei?” Holbându-se în continuare la el, zise:

— Domnule Taggert, mă duc să caut un hotel.

— Un hotel? Dar apartamentul e pregătit pentru tine. Nu l-ai văzut încă, deci nu poate să nu-ţi placă. Doar nu e din cauza mea, nu? Ţi-am spus că îmi pare rău că am întârziat. Nu întârzii de obicei, dar mi s-a defectat ceasul săptămâna trecută şi e la reparat şi nu aveam de unde să ştiu ce oră e.

Se uită la el de parcă ar fi vrut să-l bage în pământ şi plecă.

Nu era prea uşor să scape de el, pentru că se postă în faţa ei şi începu să meargă cu spatele.

— Din cauza băieţilor, nu? Cam neciopliţi, nu? Îmi cer scuze pentru ei. Mă întâlnesc cu ei doar când am chef să arunc cu mingea şi când vreau să fac gimnastică. Adică, nu ne întâlnim socialmente, dacă asta te îngrijorează. N-o să-i mai vezi prin casă. Îţi promit!

Oprindu-se un moment, Samantha se uită la el de parcă nu-i venea să creadă. Cum de era posibil să fie atât de frumos şi să nu înţeleagă nimic? Se forţă să-şi ia ochii de la el. Frumuseţea lui o băgase din primul moment în bucluc.

— Deci cauza nu e că am întârziat şi nici băieţii, atunci care e problema? întrebă el.

La colţul blocului, ea se opri. Acum ce ar fi trebuit să facă? Nu avea idee unde era şi încotro se ducea, dar văzu trecând o mulţime de taxiuri galbene. În filme, oamenii luau taxiul stând pe trotuar şi ridicând un braţ, aşa că îşi ridică geanta pe umăr şi ridică o mână. Purtându-se de parcă ar fi făcut asta de o mie de ori, puse mâna pe portiera maşinii.

— Aşteaptă un minut, zise Mike, când ea deschise portiera. Nu poţi pleca. N-ai mai fost în oraş până acum şi nu ştii unde să te duci.

— Mă duc cât pot de departe, răspunse ea, fără să se uite la el.

Mike arăta extrem de surprins.

— Dar credeam că mă placi.

Oftând exasperată, Samantha dădu să se urce în taxi.

Dar Mike o opri luându-i valiza, apoi apucând-o ferm de braţ.

— Nu pleci, spuse el. Apoi, uitându-se la şofer, zise: Şterge-o!

Şoferul se uită la Mike, la muşchii trupului lui, ce stăteau să explodeze prin hainele strâmte pe corp şi

nu mai puse întrebări, nici nu mai aşteptă ca Mike să trântească portiera şi plecă.

— În regulă, zise Mike încet, de parcă ar fi vorbit cu un cal nărăvaş. Nu ştiu ce se întâmplă, dar trebuie să discutăm despre asta.

— Unde? În casă? În casa în care ar trebui să trăiesc cu tine? întrebă Samantha furioasă.

— Despre asta e vorba? Eşti supărată pe mine pentru că te-am sărutat? Îi zâmbi blând şi îşi coborî vocea semnificativ. Credeam că ţi-a plăcut, spuse el, apropiindu-se.

— Pleacă de lângă mine. Făcu un pas înapoi. Ştiu că ăsta e un oraş cu oameni nepăsători, dar cred că, dacă încep să ţip, cineva o să-mi dea atenţie.

Auzind asta, Mike făcu, la rândul lui, un pas înapoi şi se uită la ea. Era îmbrăcată cu ceva care părea o uniformă – era singurul cuvânt prin care se putea descrie ce avea pe ea – de culoare bleumarin. Era o rochie a cărei lungime trecea de genunchi şi o jachetă cu guler şi manşete albe. Pe undeva, rochia aceea plictisitoare reuşea să-i ascundă complet formele trupului. Dacă Mike nu ar fi mângâiat-o cu câteva clipe mai devreme şi nu ar fi simţit ce trup incredibil avea, ar fi crezut că era dreaptă ca un băţ. Când o sărutase, îi mângâiase spatele, curbat delicios, apoi îşi plimbase mâna de sus în jos, peste rotunjimea încântătoare a feselor ferme, perfecte şi de pe coapse până la gleznele subţiri. S-ar fi îndoit că era posibil să ascunzi un trup ca al ei sub un asemenea amalgam de haine, dar, cumva, reuşise.

Privindu-i chipul, Mike văzu că se situa între calificativele „drăguţă” şi „nostimă”, dar nu era fardată, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă frumuseţea, în loc să o pună în evidenţă, iar părul îi era pieptănat complet pe spate. Era lung, dar o şuviţă îi scăpase din

bentiţă şi cădea graţios pe lângă obraz. Ar fi vrut s-o atingă din nou.

Uitându-se la ea, îi era greu să creadă că aceasta era femeia pe care o sărutase, pentru că nu exista nicio tentă sexy nici pe chipul ei, nici pe trup. De fapt, cu rochia aceea, cu părul blond pieptănat pe spate şi legat îngrozitor, s-ar fi gândit mai degrabă că era mama unei mulţimi de copii şi preda la şcoala de duminică. Dacă ar fi trecut pe lângă ea pe stradă, nu ar fi privit-o de două ori. Dar îşi amintea perfect de cât de diferită fusese cu câteva minute în urmă. Frumuseţea senzuală, dornică, înfometată cu care ea îl sărutase era ascunsă undeva pe-acolo.

Când îşi luase avânt să prindă mingea, aproape că dăduse peste ea şi, din instinct, a prins-o înainte să apuce să cadă. Deschisese gura s-o întrebe dacă e în regulă, dar, uitându-se în ochii ei, nu mai putuse rosti niciun cuvânt pentru că îl privea de parcă ar fi crezut că era cel mai frumos, cel mai sexy, cel mai dorit bărbat din lume. Mike ştia de când era puştan că îl plăceau fetele şi profitase de asta, dar nicio femeie nu l-a privit aşa vreodată.

Bineînţeles că şi el a privit-o, probabil în acelaşi fel. Ochii ei mari, blânzi şi albaştri erau plini de surpriză şi dorinţă, privindu-l de deasupra unui năsuc mic şi obraznic, care era aşezat deasupra unor buze atât de pline şi de lucioase, încât credea că va muri de dorinţa să le sărute.

O sărutase, la început nu era sigur de ceea ce făcea, pentru că nu voia sub nicio formă să o sperie, dar, din momentul în care buzele li se uniseră, ştiuse că nu se va mai putea opri, că nu va mai putea da înapoi. Nicio femeie nu-l sărutase în felul acesta. Din partea ei nu simţea doar dorinţă, ci şi înfometare. Îl sărutase de parcă ar fi fost închisă zece ani şi acum, că

fusese eliberată, el era bărbatul pe care-l dorea. Mike nu înţelegea ce se întâmpla acum cu ea. Cum o fi putut ca, după un asemenea sărut, să-l privească de parcă l-ar fi detestat? Şi-apoi, cum era posibil ca această mică doamnă să fie femeia fascinantă care îi învăluise mijlocul cu piciorul?

Mike nu avea răspunsuri pentru aceste întrebări, nici nu înţelegea nimic din ce se întâmpla, însă un lucru îl ştia cu siguranţă; nu putea s-o lase să plece de lângă el. Trebuia să afle ce o făcea să vrea să plece de lângă el. Dacă ar fi fost după el, ar fi luat-o în braţe şi ar fi dus-o înapoi acasă, unde ar fi ţinut-o, probabil, pentru totdeauna. Dar dacă la început dorise ceva de la el, trebuia să afle ce anume.

— Îmi cer scuze dacă am făcut ceva care să te jignească, zise el, deşi nu credea un cuvânt din tot ce spunea. Nu-şi putea aminti decât de glezna ei ce îi înconjura mijlocul.

Samantha îşi ridică privirea din pământ.

— Asta ar trebui să mă facă să te cred? Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze, pentru că începuse să se teamă că vor atrage atenţia trecătorilor.

— N-am putea merge undeva, să discutăm? întrebă el.

— Adică la tine acasă?

Exceptând sarcasmul din vocea ei, Mike se gândi că era o idee bună, dar nu zise nimic.

— Nu avem ce discuta.

De data asta, îşi dădu seama că ea credea că acasă la el era cine ştie ce bordel.

— Mergem înapoi, ne aşezăm în capătul scărilor, să ne vadă tot New York-ul şi discutăm despre orice fel de problemă crezi că există. Iar mai târziu, dacă ţii cu tot dinadinsul să pleci, te voi ajuta să-ţi găseşti un

hotel.

Samantha ştia că nu ar fi trebuit să-l asculte; ar fi trebuit să ia alt taxi şi să găsească un loc unde să doarmă.

— Uite ce este, nici măcar nu ştii încotro să te duci, nu? Nu poţi să te urci într-un taxi şi să spui „Du-mă la un hotel”. Sub nicio formă. Nu ştii ce se poate întâmpla, aşa că, lasă-mă să dau un telefon, să-ţi rezerv o cameră.

Văzând-o că ezita, Mike profită de ocazie şi se îndreptă cu paşi mici către casă, sperând că va veni după el. Nu voia să forţeze limita, aşa că nu mai scoase niciun cuvânt şi merse încet, oprindu-se din când în când, să se asigure că ea îl urma.

Când ajunseră la el, îi urcă bagajele în capul scărilor, le aşeză jos şi se întoarse spre ea.

— Acum vrei să-mi spui care e problema?

Samantha îşi privi mâinile, ştiind că era foarte obosită de ziua lungă şi extenuantă. De fapt, fusese un an lung şi extenuant.

— Cred că problema e evidentă, spuse ea, încercând să nu se uite la el, pentru că era aproape dezbrăcat. Văzând că nu spune nimic, vorbi din nou, de data asta cu intenţia de a se face înţeleasă. Nu intenţionez să trăiesc în aceeaşi casă cu un bărbat care îşi va petrece timpul urmărindu-mă peste tot. Sunt în doliu după tatăl meu, tocmai am pus punct unei căsnicii şi nu mai vreau complicaţii.

Poate că Mike nu ar fi trebuit să se supere de vorbele ei, dar îl făceau să se simtă ca un libidinos bătrân care nu putea să-şi ia mâinile de pe o fată tânără şi proaspătă. Rezistă tentaţiei de a-i spune că nu a forţat-o cu absolut nimic şi ar fi vrut să-i mai spună că nu au făcut nimic altceva decât să se sărute, nimic mai mult, şi că nu era niciun motiv să se poarte

de parcă ar fi fost un violator feroce care tocmai a încercat să o hărţuiască.

— În regulă, spuse el rece. Care sunt regulile?

— Nu am idee despre ce vorbeşti.

— Ba ai. Oricine se îmbracă aşa ca tine trăieşte după anumite reguli. Acum spune-mi care sunt acestea.

Samantha îşi luă geanta, dar, când să-şi ridice valiza, el nu i-o dădu.

— În regulă, spuse el din nou, oftând învins. Îmi cer scuze din nou. N-am putea să o luăm de la început?

— Nu, zise ea. Nu e posibil. Vrei, te rog, să dai drumul valizei, ca să pot pleca?

Mike nu avea de gând s-o lase să plece. În afară de faptul că o dorea atât de puternic, încât îi curgeau picături de transpiraţie pe piept, deşi era o zi răcoroasă, mai exista promisiunea pe care i-o făcuse tatălui ei, deşi ea nu ştia că Dave şi Mike petrecuseră mult timp împreună. Nu se ştie din ce motiv, Dave nu dorea ca Mike şi Samantha să se întâlnească, cel puţin atât timp cât el mai era în viaţă. Apoi, cu două zile înainte ca Dave să moară, îl sunase pe Mike şi, deşi era mult prea slăbit, iar Mike nu prea reuşea să înţeleagă ce spunea la telefon, reţinuse esenţialul. Dave zicea că i-o trimite pe Samantha la New York şi îl rugase pe Mike să aibă grijă de ea. Nu era momentul ca Mike să se codească, aşa că îşi dăduse cuvântul că o va proteja şi va avea grijă de ea.

Mike privi în jos, către gentile Samanthei.

— În care ai lucrurile de noapte?

Samantha se gândi că era o întrebare îngrozitoare, dar ce mai conta faţă de tot ceea ce se întâmplase?

Fără să mai aştepte răspunsul, luă geanta şi

deschise uşa casei.

— Cinci minute, asta e tot ce-ţi cer. Dă-mi cinci minute, apoi sună la uşă.

— Te rog, vrei să-mi dai geanta înapoi?

— Cât e ceasul acum?

— Patru şi un sfert, răspunse ea automat, după ce-şi privi ceasul.

— O.K., la şi douăzeci sună la sonerie.

Închizând uşa după el, o lăsă pe Samantha stând singură în capătul scărilor, după ce îi luase jumătate din bagaj. Când sună, nu răspunse nimeni. Era tentată să-şi ia enorma valiză şi să plece, dar faptul că toţi banii pe care-i avea erau acolo, o făcu să se aşeze pe valiză şi să aştepte.

Încercând să nu se gândească la tatăl ei şi mai ales să nu se gândească la soţul ei – de fapt, ex-soţul ei – se forţă să se uite pe pereţi, pe stradă, la oameni, la bărbaţii îmbrăcaţi în blugi şi la femeile cu fuste revoltător de scurte. Chiar şi la New York aerul părea încărcat de lenea caracteristică unei după-amieze de duminică.

„Bărbatul ăsta, Michael Taggert, zicea că vrea să o ia de la început”, gândea ea. Ar fi vrut, dacă ar fi putut să-şi ia viaţa de la capăt, s-o înceapă mai precis din ziua în care murise mama ei, pentru că din ziua aceea viaţa i s-a dat peste cap.

Uitându-se din nou la ceas, primul ei gând a fost că poate l-ar putea amaneta; dar ceasul costase, nou fiind, doar treizeci de dolari, aşa că se îndoia că ar putea lua prea mult pe el. Observând că era patru şi douăzeci şi cinci de minute; se gândi că, poate, dacă va suna acum la sonerie, Michael Taggert ar răspunde şi poate i-ar da geanta înapoi să se ducă să-şi găsească o locuinţă. Cu cât se pronunţa mai devreme sentinţa acestui an, cu atât va putea scăpa mai repede

de oraşul ăsta îngrozitor.

Trase adânc aer în piept, îşi netezi fusta, îşi aranja părul şi apăsă pe sonerie.

Capitolul 2

Când bărbatul deschise uşa la primul ţârâit al soneriei, ea rămase nemişcată un moment, clipind nedumerită de schimbarea lui. Era îmbrăcat cu o cămaşă curată, albastră, o cravată albastru-închis, pantaloni de lână şi pantofi perfect lustruiţi. Barba de trei zile dispăruse, iar zulufii părului erau pieptănaţi într-un stil conservator. În câteva minute, înfăţişarea lui se transformase din cea a unui şef de bandă sexy şi periculos, în cea a unui tânăr bancher prosper.

— Bună, trebuie să fii doamna Elliot, zise el, întinzându-i mâna. Eu sunt Michael Taggert. Bine ai venit la New York.

— Te rog, dă-mi geanta înapoi. Ignoră mâna întinsă. Vreau să plec.

Zâmbind şi purtându-se de parcă ea nici nu ar fi vorbit, Mike păşi într-o parte.

— Vrei, te rog, să intri? Apartamentul tău e pregătit.

Samantha nu voia să intre în casa acestui bărbat. Şi apoi i se părea ciudat că îşi putea schimba înfăţişarea atât de repede şi atât de complet; cu câteva minute în urmă arăta ca un pachet de muşchi fără creier, care nu făcuse vreodată ceva mai inteligent decât să reţină câteva meciuri de fotbal, iar acum arăta ca un tânăr profesor.

Dacă s-ar fi întâlnit cu acest bărbat de prima dată, nu ar fi ghicit cum era cu adevărat. După cum

era acum, nu era sigură care din ei era cel adevărat.

Când Samantha îşi văzu geanta în capătul scărilor, intră în casă să o ia, dar, când atinse mânerul genţii, auzi uşa închizându-se. Întorcându-se speriată către el, cu buzele strânse, nu reuşi să-l privească în ochi.

— Ai vrea să vezi mai întâi casa sau apartamentul tău?

Nu voia să vadă niciuna nici alta, dar el se aşezase în faţa uşii, blocând ieşirea, la fel de masiv ca un bolovan aşezat în faţa intrării într-o peşteră.

— Vreau să plec de aici. Vreau…

— Deci casa, zise el vesel, de parcă i-ar fi răspuns pozitiv. A fost construită în anii ’20, nu ştiu anul cu exactitate, dar se poate vedea că forma camerelor este cea originală.

Refuzând să se mişte de lângă geantă, ea rămase pe loc.

Dar Mike o forţă să participe, oricât s-ar fi împotrivit, punându-i o mână pe umăr şi, mai împinsă, mai târâtă, o duse până în camera de zi. Văzu o cameră spaţioasă, cu scaune mari ce păreau confortabile şi o canapea, aşezate pe un covor manual de lână; peste tot erau obiecte de artă folclorică, adunate din toată lumea şi, într-un colţ, lângă ferestre, doi palmieri enormi. Pe pereţi atârnau câteva măşti, tapiserii chinezeşti şi picturi de Balinese. Era o cameră bărbătească, în culori închise, piele şi obiecte de lemn, camera unui bărbat cu gusturi rafinate.

Camera nu arăta deloc a bordel, aşa cum crezuse ea, având în vedere prima impresie pe care i-o lăsase el. De fapt, bărbatul de lângă ea, cel care purta haine de bancher, arăta de parcă ar fi fost la el acasă, de parcă ar fi făcut parte din mediul acela.

Se luă după el, mergând din cameră în cameră şi

văzu o sufragerie cu o masă mare adusă din India, iar pe un perete, o pictură magnifică, apoi o cameră plină de caricaturi edwardiene.

Relaxându-se cu fiecare minut ce trecea, văzu o cameră-bibliotecă, lambrisată în lemn de stejar, cu rafturi până în tavan, pline de cărţi. Era impresionată de numărul enorm de cărţi, până când văzu că toate volumele aveau ca subiect gangsterii americani: originile lor, biografiile, chiar şi cărţi despre felul în care practicau gangsterii ştiinţele economice. Se strâmbă dezgustată şi nu se uită la cărţi. Într-un colţ al camerei, văzu un birou mare, acoperit cu cutii albe, enorme, pe care scria Compaq sau Hewlett Packard. Se întoarse către el surprinsă.

— Chiria ta, răspunse el privirii ei întrebătoare. În cutiile astea e chiria pe un an întreg şi nu am idee ce să fac cu chestiile astea.

— Aş putea…

Samantha se opri, simţind cum o cuprinde din nou acel sentiment de revoltă, la vederea acelui echipament puternic de computere care stătea nefolosit, în cutii.

Probabil că se simţea la fel ca un colecţionar de păpuşi în faţa căruia stăteau cutii pe care scria, ”Păpuşile lui Great-Granny” şi nu avea voie să deschidă cutiile.

— Să nu-mi spui că ştii să lucrezi cu computerul… zise el nevinovat, deşi ştia foarte bine că era un as în domeniu. Cumpărase ce îi spusese David Elliot într-una din scrisori că ar dori Samantha.

— Mă pricep cât de cât, zise ea vag, întorcându-se încet cu faţa de la cutii.

Conducând-o sus pe scări, îi arătă două dormitoare, ambele decorate cu plante şi lucrări artistice din întreaga lume; în unul din ele erau scaune

împletite din răchită, cu perne brodate cu modele de frunze de viţă de vie.

— Îţi place? întrebă el, încercând să-şi controleze vioiciunea din voce.

Samanthei îi scăpă un zâmbet, fără voie.

Când îi zâmbi şi el, Samantha aproape că rămase fără aer. Arăta şi mai bine când zâmbea aşa, plăcut, nealterat de alte sentimente. Se îndreptă către uşă, pentru că i se păru că în cameră se făcuse deodată foarte, foarte cald.

— Acum vrei să-ţi vezi apartamentul?

Dădu din cap, uitându-se în altă parte, numai la el nu.

Se luă după el pe scări, până la etajul trei. Când Michael deschise uşa primei camere, Samantha uită totul despre New York şi despre bărbatul acesta care o răscolise, pentru că simţea prezenţa tatălui ei în această cameră. Tatăl ei spusese dintotdeauna că, dacă ar fi s-o ia de la tencuială, şi-ar decora casa în roşu de Burgundia şi verde, iar această cameră fusese realizată pentru el. În unghi drept, era aşezată o canapea verde-închis şi, în faţa ei, scaune confortabile tapiţate cu material verde. Sub ele se vedea un covor oriental în nuanţe de verde şi crem. Prin cameră erau mobile din mahon.

Mângâind tapiţeriile, Samantha văzu câteva poze cu familia ei: mama, părinţii împreună, bunicul din partea tatălui şi, mai ales, fotografii ale ei, din copilărie până la maturitate; ultima era făcută anul trecut. Luă timid o fotografie a mamei ei, înrămată în argint şi, ţinând-o strâns, închise o clipă ochii. Prezenţa tatălui ei era atât de puternică în cameră, încât, dacă se întorcea brusc, se aştepta să-l vadă. În loc de asta, când se întoarse, îl văzu în pragul uşii pe un străin, un străin încruntat.

— Nu-ţi place, zise Mike. Camera asta nu ţi se potriveşte.

— E perfectă, zise Samantha încet. Aici simt prezenţa tatălui meu.

Mike se încruntă şi mai tare.

— Da? Vorbind, privea apartamentul cu alţi ochi, văzând că nu era camera potrivită pentru o blondă drăguţă. Era camera unui bărbat. Mai bine zis, era camera lui David Elliot. Dormitorul e pe aici. În timp ce Mike mergea în spatele Samanthei, observa fiecare colţ cu alţi ochi. Aceste încăperi erau decorate la fel ca acelea de jos, de către sora lui.

Pereţii dormitorului erau zugrăviţi în verde-închis, iar draperiile de la ferestre, grele, din catifea verde cu maro.

Patul nu avea margini, iar cuverturile erau imprimate cu scene de vânătoare. O privi pe Samantha şi o observă mângâind fotoliul.

— Tatăl meu a stat vreodată aici?

— Nu, zise Mike. Totul s-a rezolvat prin poştă sau la telefon. Plănuia să vină aici, dar…

— Ştiu, zise ea, uitându-se la tablourile cu câini de pe pereţi. A fi în camera asta, era de parcă tatăl ei nu ar fi murit, de parcă ar mai fi fost în viaţă.

Mike îi arătă un bar, lângă dormitor, apoi două dormitoare în marmură verde-închis şi o cameră de zi cu scaune roşii şi verzi şi rafturi de cărţi pline cu biografii de oameni celebri, preferatele tatălui ei. La al patrulea etaj, era o cameră de oaspeţi şi o cameră de studiu, cu un birou din stejar masiv şi cu uşi franţuzeşti, ce se deschideau spre un balcon. Deschizând uşile, ieşi afară şi, jos, văzu o grădină.

Nu se aşteptase la o grădină în New York, cel puţin nu o grădină ca asta. De fapt, aproape că uitase că se afla în oraş, văzând gazonul verde, doi copaci

înalţi, tufe înflorite şi răsaduri de plante perene.

Când se întoarse să se uite la Mike, fericirea i se reflecta pe chip, aşa că nu observă că el era încruntat.

— Cine are grijă de grădină?

— Eu.

— Pot să te ajut? Adică, dacă voi locui aici, mi-ar plăcea să te ajut la grădină.

Încruntarea dispăru, lăsând locul unui zâmbet.

— Aş fi onorat, zise el.

Ar fi trebuit să fie încântat de cuvintele ei, dar nu îşi putea da seama ce anume îl deranja. Dorise ca ea să rămână, dar acum aproape că nu mai voia, pentru că nu îi convenea dezinvoltura cu care se mişca prin camere, camerele lui David. Ceva în felul în care strângea la piept fotografia mamei ei îl făcea să-şi dorească să plece.

— Vrei să vezi bucătăria?

Când Samantha aprobă, dând din cap, se duse în partea de vest a camerei şi deschise o uşă, către o scară întunecată, ce cobora către etajele inferioare.

— E scara servitorilor, explică el. Casa nu a fost rearanjată pentru apartamente separate, aşa că va trebui să folosim aceeaşi bucătărie.

Ea îl privi dur.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea, zise el enervat. Despre bucătării ştiu la fel de multe ca despre computere, aşa că nu o să dai de mine prea des. Nu ştiu decât să deschid frigiderul.

Nu spunea nimic şi continua să-l privească, dându-i de înţeles că era departe de a fi convinsă de bunele lui intenţii.

— Uite ce e, Sam, poate că amândoi am pornit-o cu stângul, dar te asigur că nu sunt un… un ce vrei tu să crezi că sunt. Aici, cu mine, vei fi în siguranţă. Cel puţin în ceea ce mă priveşte. Toate uşile tale au

încuietori bune, iar eu nu am un alt rând de chei. Singurul rând era al tatălui tău. În ceea ce priveşte bucătăria, dacă vrei, putem stabili un orar de folosinţă. Ne putem aranja până şi vieţile conform unui orar, dacă vrei, deci nu va fi nevoie nici măcar să ne vedem. Tatăl tău mi-a plătit chiria pe un an în avans, deci cred că ar trebui să locuieşti aici. Şi-apoi, deja am cheltuit-o pe chestiile alea de jos, aşa că nu aş putea să-ţi înapoiez banii.

Nu ştia ce să răspundă, dacă va rămâne sau nu. Bineînţeles că nu ar fi trebuit să rămână, mai ales după felul în care se cunoscuseră, dar în acest moment simţea prezenţa tatălui ei chiar mai puternică decât mângâierile acestui bărbat. Poate că nu ar trebui să locuiască aici cu el, dar oare va putea pleca din a doua casă creată de tatăl ei? Pierduse casa din Louisville, cu toate acele amintiri, fantome, însă aici putea simţi începutul unor noi amintiri.

Ar fi vrut să înceapă să pună întrebări, dar, când se uită în capătul bucătăriei şi văzu un salonaş de servit masa, observă şi o uşă dublă de sticlă ce dădea în grădină. Nu era foarte mare, dar era înconjurată de un gard înalt şi solid din lemn, astfel încât era intimă şi izolată. O inspectă mai atent şi văzu că era mai frumoasă decât o văzuse de sus, de la balconul etajului patru; pe lângă gard, creşteau boboci de trandafiri roşii. Erau aici trandafiri demodaţi, ce înfloreau din plin şi pe care ea îi iubea atât de mult, nu acei trandafiri moderni, fără parfum. Întorcându-se, îi zâmbi lui Mike.

— Ai făcut o treabă nemaipomenită.

— Mulţumesc, zise el, încântat de constatarea ei.

Inspirând parfumul trandafirilor şi gândindu-se la camerele de sus, camerele tatălui ei, şopti:

— Rămân.

— Bine. Poate că mâine îţi voi arăta câteva locuri

de unde poţi cumpăra mobilă. Sunt sigur că vei dori să schimbi camerele, pentru că nu i se potrivesc unei femei. Sora mea e designer de interioare, aşa că pot s-o rog să se ocupe personal, deci…

Întorcându-se către el, figura îi era severă.

— Domnule Taggert, îţi mulţumesc foarte mult pentru ofertă, dar aş vrea să mă fac înţeleasă de la început. Nu sunt în căutare de prieten, de vreun amant sau de vreun ghid al oraşului. Am o treabă de făcut în oraşul ăsta şi, după ce termin, voi pleca, aşa că nu am nicio dorinţă de a… începe vreo relaţie. M-ai înţeles?

— Înţeleg perfect. Nu vrei să ai nimic de-a face cu mine. Bine. Toate cheile sunt în dulapul suspendat din bucătărie, una de la uşa de la intrare, alta de la uşile din apartament. Tatăl tău voia ca încuietorile din apartament să aibă aceeaşi cheie, ca să nu se încurce în ele.

— Mulţumesc, zise ea, trecând spre bucătărie.

— Samantha, spuse el când ajunse în dreptul lui. Am o rugăminte.

Se opri în loc, fără să se întoarcă.

— Ce e? întrebă ea.

— Ne vom vedea, aşa, din când în când, în trecere, mai ales în bucătărie şi aş dori să te rog… îşi coborî vocea… dacă va trebui să cobori scările noaptea sau dimineaţa devreme, să nu te îmbraci în chestiile alea albe de dantelă. Ştii tu, acelea care parcă plutesc pe lângă tine. Roşu şi negru e în regulă, rezist la culorile astea, mi-ar fi uşor şi cu bleu, dar nu garantez la dantelă albă.

Fără să se uite înapoi, Samantha fugi în casă, îşi luă cheile şi alergă în sus pe scări.

Capitolul 3

În prima ei noapte petrecută în New York, Samantha a dormit într-un pat ales de tatăl ei, iar traumele de peste zi parcă s-au mai îmblânzit. Dar, când se trezi, se simţea mai rău decât atunci când se culcase, pentru că se lovise de adevărata realitate. În Louisville, în casa tatălui ei, totul era bine, dar acum era într-un loc străin, înconjurată de necunoscuţi. Nu mai fusese niciodată singură. Niciodată, pentru că locuise ori cu părinţii ori cu bunicul, apoi cu soţul.

Auzi zgomot afară, se ridică din pat şi se duse la fereastră şi privi în grădină. Bărbatul, proprietarul, îşi uda plantele şi în momentul în care Samantha mişcă perdeaua, parcă ar fi auzit-o, pentru că se întoarse şi o salută cu mâna, ceea ce o făcu pe Samantha să sară de la fereastră şi să tragă perdeaua la loc.

După ce făcu un duş şi se îmbrăcă, îşi pieptănă părul pe spate şi aşteptă să audă uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se înainte de a se aventura pe scări. Ajunsă în faţa uşii, ezită, pentru că nu voia să iasă afară. De fapt, îşi dorea să nu fi fost nevoie să iasă din casă, dar trebuia să cumpere de mâncare şi să deschidă un cont la o bancă, ca să poată transfera banii din Kentucky.

La drept vorbind, New York-ul o cam înspăimânta. Nu exista poveste pe care s-o fi citit sau pe care s-o fi auzit despre oraşul ăsta şi de care să nu-şi aducă aminte, când punea piciorul afară. În toată lumea, New York-ul era sperietoarea adulţilor. Când se întâmpla ceva îngrozitor în vreun oraş din America, oamenii spuneau ceva de genul: „Locul ăsta devine la fel de rău ca New York-ul” sau „Cel puţin, bine că nu suntem la New York”. Ei bine, acesta era New York-ul, iar ea trebuia să iasă singură.

„Ce se poate întâmpla când cineva umblă de unul singur prin oraş?” se întreba. Putea vedea prin geamul uşii femeile trecând prin faţa casei, unele însoţite de câini, altele cu jachete lungi şi negre, iar pe dedesubt fuste revoltător de scurte. Niciuna dintre ele nu părea speriată.

Trase aer în piept şi, în cele din urmă, deschise uşa, apoi o închise după ea, coborî scările, merse până la colţul străzii şi o luă la stânga. Citi tăbliţa verde indicatoare şi văzu că se afla pe strada Lexington. Mergând spre nord, pe lângă bloc, văzu un magazin alimentar, cu vitrinele încărcate de fructe şi legume, un magazin de pantofi, o spălătorie, o filială a băncii din New York, un magazinaş cu casete video de închiriat, o prăvălie cu delicatese şi o librărie.

În două ore, îşi deschisese contul în bancă, cumpărase mâncare, flori proaspete şi un roman-foileton, şi toate astea le făcuse doar traversând strada. Ajunse înapoi la colţul străzii, o luă la dreapta şi se duse glonţ acasă, unde descuie uşa, o închise după ea, apoi se rezemă de uşă, oftând uşurată. Realizase marea performanţă de a ieşi singură în New York şi de a se întoarce vie şi nevătămată. Nu fusese ameninţată că i se taie beregata, nimeni nu îi furase geanta şi nimeni nu încercase să-i vândă droguri. În acest moment, se simţea de parcă s-ar fi căţărat pe un munte în vârful căruia ar fi înfipt un steag şi s-ar fi întors acasă, să relateze cum a fost.

După ce îşi aranjă cumpărăturile în dulapuri, îşi fierse nişte porumb, o ceaşcă de ceai de ierburi, luă o brioşă dintr-o pungă, le puse pe toate pe o tavă şi le luă cu ea în grădină.

Stând în grădină, lungită pe şezlong, se întinse languros. Poate că ar fi trebuit să se simtă singură, dar, în loc de asta, se gândea cât de minunat era să nu

ai îndatoriri şi responsabilităţi. Uneori i se părea că toată viaţa nu făcuse decât să aibă grijă de alţii. Când era măritată, nu avusese timp nici măcar un minut pentru propria persoană, pentru că soţul ei avea întotdeauna nevoie de ceva. Dacă nu îi era foame, o ruga să-l ajute să găsească pentru el ceva sau avea nevoie de haine curate sau de cineva care să-l asculte povestind ce viaţă mizerabilă trăia.

La gândul ăsta, Samantha îşi încleştă maxilarele. Poate că era mai bine să nu se gândească la fostul ei soţ şi la „scrierile lui”.

— Văd că ai reuşit să ajungi la magazinul alimentar.

Auzind vocea, Samantha aproape că îşi sări din piele; îşi revizui imediat poziţia, cu picioarele pe pământ şi cu mâinile în poală. Nu se uită la el.

— Ai avut probleme? întrebă Mike, privind-o, parcă nevenindu-i să creadă că părea convinsă că el era un criminal dezaxat şi un violator necontrolabil.

— Nu, n-am avut, zise ea, ridicându-se, apoi ducându-se înapoi spre casă.

— Nu trebuie să pleci pentru că sunt aici. Enervarea lui era evidentă.

Nu îl privi.

— Nu, bineînţeles că nu trebuie să plec. Am treabă, asta e tot.

Încruntându-se, Mike o urmărise intrând în casă, ştiind că pleca pentru a evita să stea în apropierea lui.

Samantha se duse în camerele tatălui ei, camerele care îi aminteau de el, camerele care o făceau să se simtă în siguranţă, se aşeză într-un fotoliu verde-închis şi începu să citească o carte. Avea în faţă o zi întreagă în care să facă exact ceea ce voia, de fapt, avea tot timpul în faţă şi putea face exact ceea ce voia. Şi ceea ce voia era să-şi execute sentinţa în New

York, apoi să fie liberă.

*

În următoarele săptămâni, Samantha îşi savură libertatea cu o încântare de care nu se putea bucura decât un om care nu a fost niciodată liber. De când murise mama ei, nu mai avusese timp să citească sau să lenevească în plină zi. Când era copil, avea obiceiul să facă băi spumante îndelungate, dar, de la moartea mamei, abia dacă apuca să facă un duş. Privind spre viitorul vieţii ei, vedea doar că va avea, în sfârşit, timp să citească şi să-şi permită să aibă un hobby, imediat ce va găsi unul să-i placă. Va avea timp să facă orice, să facă totul.

Se trezea zâmbitoare în fiecare dimineaţă şi privea prin camera tatălui ei, agăţându-se de sentimentul că era atât de aproape. Făcu o listă cu cărţile pe care voia să le citească. În biblioteca tatălui ei erau o mulţime de biografii şi începu cu cea a reginei Victoria, care cântărea vreo două kilograme.

Nu ieşea din casă decât dacă trebuia să se ducă la magazinul alimentar, pentru că avea tot ce îi trebuia. În bucătărie era o maşină de spălat automată; exista grădina; existau un video şi casete; erau cărţile; era televiziunea prin cablu; avea timp. Nu era niciun motiv să iasă din casă, decât dacă avea nevoie urgentă.

Singurul element ce îi deranja viaţa încântătoare şi paşnică era proprietarul. Se ţinuse de cuvânt şi nu o tulbura. De fapt, în primele două săptămâni de când locuia acolo, fusese ca şi singură, dar Samantha trebuia să se străduiască să-l evite. I-ar fi plăcut să-i cunoască obiceiurile ca să reuşească să îl evite mereu, dar, din câte ştia, viaţa lui nu se desfăşura după un

anumit orar. Uneori ieşea din casă dimineaţa devreme, uneori nu ieşea până după-amiază şi alteori nu ieşea deloc. În zilele în care nu ieşea, Samanthei îi era greu să nu-l întâlnească, pentru că se părea că el se hotăra să coboare în bucătărie de câte ori o apuca pe ea foamea, aşa că trebuia s-o ia la fugă în sus pe scări, ca să nu-l vadă.

În zilele în care era plecat, se plimba uneori prin camerele lui, pentru că nu exista nicio uşă care să separe apartamentul de restul casei. Nu atingea nimic din ce era al lui, se uita doar, citind titlurile cărţilor lui despre gangsteri, dar nu o interesa nimic. De fapt, nu era o persoană foarte ordonată, pentru că hainele îi erau împrăştiate pe podea, acolo unde se dezbrăca, dar miercurea venea o femeie tânără, drăguţă, care făcea curat în casă. Îi aduna hainele, le spăla şi le punea la loc. Într-o miercuri, Samantha auzi telefonul sunând, apoi uşa trântindu-se şi ştiu că femeia plecase mai devreme.

Coborând, Samantha văzu că maşina de spălat era plină de rufe şi că masa din bucătărie era acoperită de vase murdare. Fără să se gândească prea bine ce făcea, începu să facă ordine. Când maşina de spălat automată începu să bâzâie, îi împături hainele, le duse în dormitorul lui şi le puse la loc, spunându-şi tot timpul că, dacă tot nu avea ce face, nu era nicio problemă să-i facă puţină curăţenie. Şi-apoi proprietarul nu avea de unde să afle că ea a făcut toată treaba.

La începutul celei de-a treia săptămâni, Samantha află de faptul că, în New York, cumpărăturile se pot livra şi la domiciliu, prin comandă. Într-o zi când căra trei sacoşe cu alimente, către ieşirea din magazin, una dintre vânzătoare îi spuse că se ocupa ea de livrarea lor. În fond, era gratuit. Nu trebuia decât să-i

dea băiatului care le aducea un bacşiş de câţiva dolari. Dacă era cazul şi era foarte ocupată, putea suna la magazin să comande ceea ce avea nevoie, iar ei îi vor aduce totul acasă. Samantha se gândi că era o idee nemaipomenită, pentru că acum nu mai era nevoie să iasă deloc din apartament. În dimineaţa următoare, primul lucru pe care îl făcu a fost să se ducă la bancă, să scoată cinci sute de dolari, ştiind că banii îi vor ajunge un timp îndelungat şi nu va mai trebui să iasă deloc din apartament.

Când se întoarse acasă, bucuroasă ca de obicei pentru că nu era nimeni, oftă uşurată şi se gândi ce să facă. Amintindu-şi că era liberă, ştiu că putea face orice. Îşi făcu nişte floricele de porumb, se urcă înapoi în pat şi se uită la video. Dar casetele tatălui ei erau de natură intelectuală, despre viaţa animalelor şi păsărilor, aşa că, după un timp, adormi. Ce minunat este să poţi dormi după-amiaza, se gândea ea, pentru că până acum nu putea să-şi permită luxul de a aţipi.

Seara se trezi în râsete; se dădu jos din pat, se duse la fereastră şi se uită în grădină, unde se părea că proprietarul dădea o petrecere. Pregătea fripturi la un grătar şi Samantha putea vedea că proceda incorect, arzând carnea, pentru că se întorsese să bea bere cu o duzină de oameni frumos îmbrăcaţi.

Ca întotdeauna, se pare că o simţi privindu-l şi brusc se întoarse şi îi făcu semn cu mâna, să coboare şi să li se alăture, dar Samantha făcu repede un pas înapoi de la fereastră şi trase perdeaua. Puse un CD, se aşeză pe scaunul tatălui ei şi luă o carte; acum citea biografia de trei kilograme a Chaterinei cea Mare. Atunci când râsetele de afară se înteţiră, ea opri CD-ul. Pe compact-discurile tatălui ei nu era decât muzică blues veche, din anii ’20 şi ’30, hit-uri cântate de Bessie Smith şi Robert Johnson. Nu era tocmai muzica

pe care Samantha ar fi ales-o, dar începuse să-i placă, mai ales că îi plăcuse şi tatălui ei.

După a treia săptămână veni şi a patra, în care Samantha descoperi că nu dorea altceva decât să doarmă. I se păruse întotdeauna că încă de când avea doisprezece ani şi mama ei murise, nu a mai avut timp de dormit. Fusese întotdeauna ocupată cu şcoala şi cu treburile casei şi trebuia să aibă grijă şi de alţii. Apoi, după ce s-a căsătorit, avea de pregătit trei mese pe zi şi să muncească între opt şi douăsprezece ore, şase zile pe săptămână. Acum i se părea justificat să fie cuprinsă de oboseală şi era foarte bucuroasă că avea timp să se odihnească.

Când era în Louisville, nu fusese în stare să dea de pomană hainele tatălui ei, aşa că împachetase câteva şi le trimisese la New York. Apoi, descoperi că se simţea mai aproape de el când îi purta cămăşile peste blugi; îi plăcea să doarmă în pijamalele lui şi cel mai mult îi plăcea halatul lui de baie, din bumbac moale.

În cea de-a patra săptămână de când era în New York, Samantha se simţea foarte relaxată. Era uimitor cât de mult putea să doarmă; uneori nu se trezea până la zece dimineaţa, când se ducea jos să-şi ia nişte porumb fiert, dar uneori nu mânca nimic. Când mânca, în loc să facă curat după masă, descoperi că poate să-şi lase vasele murdare în chiuvetă şi femeia care venea miercurea le spăla. Samantha era bucuroasă, pentru că era prea obosită ca să mai spele şi vasele…

Dormea în fiecare după-amiază, aşa că nu se mai deranja să iasă din pijamalele tatălui ei. De fapt, începuse să i se pară un efort şi faptul că trebuia să facă baie şi să se schimbe cu haine curate, pentru că, în fond şi la urma urmei, nu putea să fie prea murdară dacă nu făcea altceva decât să doarmă. Când încercă

să citească o carte despre Elisabeta I, abia putu să mai ţină ochii deschişi.

Auzea de câteva ori pe săptămână râsete în grădină, dar nu se mai ducea să vadă ce se întâmplă, iar proprietarul nu o mai deranja. Îl văzu de câteva ori în bucătărie, dar nu făcu decât să zâmbească somnoroasă şi să se ducă înapoi pe scări, fără să mai catadicsească să fugă de el.

Puse cartea pe noptieră şi stinse lumina. Era doar şapte seara şi afară era lumină, dar era prea somnoroasă ca să mai rămână trează. Adormind, se gândi că va termina cartea şi pe toate celelalte din apartament când se va simţi mai odihnită, dar acum voia să doarmă.

*

Privind cu ochi de spectator picnicul din grădina din spatele casei lui Mike, Daphne Lammourche ştia că nu trebuia să fii un geniu sa vezi că era supărat. Mike era de obicei vesel, făcând glume şi mâncând cu poftă, dar în seara asta îşi plimba friptura prin farfurie de parcă nu i-ar fi fost foame.

Daphne nu ştia de ce o invitase; poate pentru că mai mult se autoinvitase, pentru că avea o „fereastră” liberă, până să intre din nou la muncă. Ultimul club unde lucra angajase un nou director, un vierme libidinos şi mic, care credea că îi face o onoare lui Daphne pentru că o lăsa să facă amor cu el. Când Daphne i-a spus vreo două, rezultatul a fost concedierea. Avea ceva economii şi ştia că nu va avea probleme până când va face rost de altă slujbă, dar, până atunci, ştia că la Mike se mănâncă bine.

— Ţi-e bine? întrebă ea.

— Da, bineînţeles, murmură el.

Daphne nu-l văzuse niciodată aşa pe Mike. De obicei, era sufletul petrecerilor, întotdeauna vesel, întotdeauna gata de distracţii. Avea un fel de a privi care făcea întotdeauna victime printre femei, deşi Mike rămânea mai mereu indiferent. Daphne se întreba dacă avea vreo iubită undeva. Când le vedea pe fetele de la club întrecându-se să-i intre în graţii, era tentată să le spună să nu-şi mai piardă timpul, pentru că nu vor pune mâna pe un tip ca Mike.

Lui Daphne îi era teamă că fetele credeau că se culca, de fapt, cu Mike, iar ea nu negase niciodată, dar în realitate nu erau decât prieteni.

Ea avea o problemă, pe, care, din nefericire, o au o mulţime de femei: dorea cu disperare un bărbat care să o iubească, dar toţi bărbaţii care o iubeau cu adevărat îi erau indiferenţi, aşa că îşi risipea timpul şi energia, iar uneori şi banii, încercând să atragă tot felul de ticăloşi şi nenorociţi s-o iubească. Cum nu făceau altceva decât să abuzeze de ea, se ducea să plângă pe umărul celor care o iubeau cu adevărat, de obicei bărbaţi, că toţi bărbaţii sunt nişte lepădături, cum fusese şi taică-său. În ceea ce-l privea pe Mike, era de părere că era o plăcere să te uiţi la el, dar nu-l privea ca pe un bărbat.

Când era trează, râdea de lunga listă cu rataţi care trecuseră prin viaţa ei, iar când era beată, plângea după ei. Dar, beată sau nu, înţelesese motivul pentru care ea, spre deosebire de celelalte fete de la club, era invitată mereu în superba casă a lui Mike şi anume pentru că nu se aruncase niciodată pe el.

— Cum îţi merge cartea? întrebă ea.

Mike murmură:

— Bine. N-am mai prea lucrat la ea în ultimul timp.

Daphne nu avu nicio replică la asta. Pentru ea,

era o magie să aşterni cuvinte pe hârtie şi să aibă şi un înţeles, aşa că începu să se gândească la alt subiect de discuţie. Era ceva nou să încerce să-l înveselească pe Mike; de obicei, Daphne plângea, iar Mike râdea şi îi spunea că e mai bine fără cutare sau cutare.

— Deci ce mai face chiriaşa ta? întrebă ea.

— Cred că bine. Nu o văd niciodată. Se juca absent cu mâncarea. Nu cred că mă place.

Daphne pufni în râs.

— Pe tine, Mike? E vreo fată pe planeta asta care să nu te placă? Daphne râse în continuare, văzând că Mike nu spunea nimic. Şi tu ce părere ai despre ea?

Mike se uită la Daphne cu ochi atât de fierbinţi, atât de aprinşi de dorinţă, încât ea, care credea că ştia tot ce se poate despre un bărbat, se dădu înapoi şi luă un gât zdravăn de bere rece, înainte să poată vorbi. „Nu ştiu dacă o invidiez sau dacă mi-e teamă pentru ea”, se gândi lipindu-şi sticla rece de obraz.

Mike îşi mută din nou privirea în farfurie.

— Ai invitat-o în oraş?

— Am încercat, dar o şterge înainte să mă apropii la mai puţin de cinci metri de ea. Dacă mă aude că vin, o ia la fugă pe scări şi, cu excepţia meselor, stă tot timpul în apartament, nu iese niciodată.

— Ce face toată ziua?

— Cred că doarme, zise Mike dezgustat.

Daphne înghiţi o bucată de friptură.

— Biata fată! Nu mi-ai povestit că tatăl ei tocmai a murit şi că a divorţat recent?

— Mda, dar, din câte am auzit, bărbatu-său nu făcea doi bani.

— Poate, dar când pierzi pe cineva, te simţi groaznic. Îmi aduc aminte cum m-am simţit când m-a părăsit pentru prima oară un tip. Dumnezeule! Ce îndrăgostită eram de bărbatul acela! A fost primul meu

bărbat şi trăiam pentru el, îi dădeam orice voia. Pufni când îşi aduse aminte. Atunci m-am apucat de striptease. Spunea că eram atât de bună, când o făceam pentru el, încât ar trebui să scot ceva bani din asta. Dar chiar când am făcut ce a vrut, într-o zi când am ajuns acasă, era plecat. Fără un bilet, fără nimic. Bineînţeles, când mă uit înapoi, mă îndoiesc că tâmpitul ştia să scrie sau să citească. Frate, am fost atât de deprimată după asta! Credeam că nu mai am pentru ce să trăiesc, după ce m-a părăsit. Am reuşit să-mi iau liber câteva zile, dar, după un timp, nici nu m-am mai dus, nu făceam decât să stau în apartament şi să dorm. La dracu', probabil că aş fi dormit şi acum dacă nu apărea un bărbat care să reuşească să mă facă să înţeleg ce vierme era tipu', nu merita să dorm pentru el.

Mike asculta doar pe jumătate povestea lui Daphne, pentru că îl deprimau, în general, lucrurile astea. Se gândea la Samantha. Era o provocare. De când venise la New York, încercase orice pentru a-i atrage atenţia; i-a strecurat până şi invitaţii pe sub uşă. S-a întâlnit „accidental" cu ea în bucătărie de câteva sute de ori. I-a repetat de câteva ori că ar vrea să înveţe să lucreze la computer, dar ea l-a privit de parcă nu ar fi ştiut ce înseamnă „computer".

Nu reuşea s-o înţeleagă. Era prima oară când auzea că o femeie nu voia să stea singură cu un bărbat în casă. Îi auzea rar paşii şi, când o vedea, căsca mereu, chiar dacă arăta de parcă tocmai se trezise.

Capul lui Mike se ridică brusc.

— Ce spuneai?

— Spuneam că îmi era atât de dor de el, încât nu umblam decât cu hainele lui. Nu puteam să închid nasturii peste sâni, dar asta nu conta, pentru că mă făcea să mă simt mai aproape de el. Dacă acel

bărbat…

Mike se ridică.

— Care bărbat?

Daphne păru uimită.

— Cel de la balamuc. Nu ai ascultat ce îţi spuneam? Voiam să dorm pentru totdeauna, aşa că m-am hotărât s-o şi fac. Am luat un tub de somnifere şi m-am trezit la spital, iar acolo am întâlnit un bărbat cu care am stat de vorbă şi care m-a lămurit că nu avea sens să mă omor.

Mike se uită la ea pentru o clipă fără să o vadă, pentru că începea să înţeleagă ce voia, de fapt, Daphne să spună.

„Samantha a avut o perioadă grea, Mike”, parcă îl auzea pe tatăl ei vorbindu-i la telefon, cu vocea albă, îngreunată de moartea ce se apropia. „A avut o viaţă grea şi, după ce nu voi mai fi, nu ştiu ce va face. Îmi doresc să-mi fi cunoscut fiica mai bine, dar nu a fost să fie aşa. Nu ştiu ce e în capul ei, dar aş vrea să plec din lumea asta ştiind că există cineva care să-i poarte de grijă. Ai grijă de ea, pentru mine. Nu am pe cine altcineva să rog”.

Şi lui Mike îi murise un unchi, dar atât. Nu putea să-şi imagineze ce-ar fi însemnat pentru el să-i moară atâţia oameni dragi, cum i s-a întâmplat lui Sam.

Privind spre ferestrele ei, văzu că draperiile erau trase, ca întotdeauna. Fără îndoială că dormea din nou. Dormea pentru totdeauna, cum spunea Daphne.

„Eşti un amărât de gardian, Taggert”, îşi spuse, iar apoi se întoarse către Daphne.

— Vrei s-o tai, Mike? întrebă ea, în timp ce-şi lua geanta şi se ridica să plece, dar la uşă se întoarse. Dragă Mike, dacă ai nevoie de ceva, să mă anunţi. Îţi datorez câteva favoruri.

Absent, Mike dădu din cap, cu ochii la ferestrele

Samanthei şi cu mintea la chiriaşa lui. Două minute mai târziu era la telefon, comandând mâncare de la La Côte Basque.

Capitolul 4

Aflat în faţa uşii Samanthei, Mike trase adânc aer în piept, apoi ciocăni. Habar n-avea dacă era bine cum proceda, dar va face tot ce îi va sta în puteri să iasă bine. Ea nu răspunse la uşă, şi-apoi, nici nu se aştepta s-o facă; deci, balansând tava într-o mână, îşi scoase cheia din buzunar, o strecură în încuietoare, întredeschise uşa şi văzu că toate luminile din cameră erau stinse. Ridicându-şi privirea în tavan, îşi zise înainte să păşească în cameră: „Doamne, fă în aşa fel încât să nu fie îmbrăcată în alb.”

*

Samantha se trezi încet, fără să poată deschide ochii complet, din cauza luminii orbitoare. Rămase un moment clipind nedumerită, revenindu-şi încet-încet, îndeajuns cât să-şi dea seama că în faţa ei stătea proprietarul, cu o tavă în mână.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, încruntându-se şi ridicându-se. În vocea ei nu se citea frica, nici măcar interesul. Adevărul era că se simţea atât de obosită, că o dureau toate oasele şi nimic nu o mai putea impresiona foarte tare.

— Ţi-am adus ceva de mâncare, răspunse el, aşezând tava pe biroul de lângă fereastră. Am comandat-o la cel mai bun restaurant din New York.

Samantha îşi dădu ochii peste cap.

— Nu vreau să mănânc nimic. Cu cât se trezea, privea prin cameră, observând uşa închisă a apartamentului. Cum ai intrat aici?

Îşi trase păturile până la gât. Odată cu dezmeticirea, o apucară furiile.

— M-ai minţit! Ai spus că nu ai cheie! Ai spus… îl privea cu ochii măriţi şi speriaţi, dându-se înapoi până când se lipi de tăblia patului. Dacă te apropii mai mult, ţip.

În acel moment, se auzi sirena unei ambulanţe ce trecea în jos pe Lexington Avenue, iar ţiuitul pătrundea atât de puternic prin fereastra pe jumătate deschisă, încât aproape că tremurau perdelele.

— Crezi că o să te audă cineva? întrebă Mike, la fel de zâmbitor.

Acum, Samantha începu într-adevăr să simtă frica, iar panica o cuprinse până în creştetul capului. Încercând să rămână calmă, puse păturile la loc şi dădu să coboare din pat, dar Mike o prinse de braţ.

— Uite ce e, Sam, zise el, cu o voce rugătoare. Îmi pare rău că ţi-am dat impresia că aş fi vreun pervers. Te-am sărutat pentru că… Zâmbind strengăreşte, se opri. Poate că nu e momentul să discutăm despre asta. Ce vreau de la tine e mult mai important decât sexul. Poate că nu la fel de drăguţ, dar mult mai important. Am venit aici ca să discutăm despre Tony Barrett. Vreau să mă ajuţi să-l cunosc.

Brusc, Samantha nu se mai dădu înapoi şi se uită la el de parcă ar fi fost nebun.

— N-ai vrea să iei mâna de pe mine?

— Oh, bineînţeles, zise el. Voia doar să o ţină de cot, s-o oprească să fugă din cameră, dar, în loc de asta, îşi răsfirase degetele şi îi mângâia braţul în sus. Fără îndoială că era cea mai atrăgătoare femeie din câte văzuse vreodată, cu toate că arăta de parcă nu ar

fi făcut baie de câteva zile: părul îi era gras şi încurcat şi era bosumflată de somn. Dar, în ciuda faptului că arăta aşa, Mike nu dorise niciodată în viaţa lui atât de puternic să se urce în pat cu o femeie, aşa cum ar fi vrut cu ea. Poate că primăvara era de vină. Poate că avea nevoie să petreacă un weekend cu una din prietenele lui Daphne. Sau poate că avea nevoie de Samantha.

O eliberă şi se ridică din pat.

— Cred că trebuie să vorbim.

Când Samantha se uită la ceasul de pe noptieră şi văzu că e ora unsprezece noaptea, oftă greoi.

— Prima oară când te-am întâlnit, aproape că m-ai atacat. În noaptea asta, ai folosit abuziv şi nepoliticos o cheie, pe care ai jurat că n-o ai, pentru a intra la mine în apartament, la o asemenea oră. Acum mă întrebi dacă ştiu ceva de un bărbat de care nu am auzit în viaţa mea. Şi mai întrebi ce motive am să fiu supărată. Domnule Taggert, ai auzit vreodată de cuvântul „intimitate”?

— Am auzit de o mulţime de cuvinte, zise el, fără a-i lua în seamă comentariul, de parcă nu era nicio problemă că intrase abuziv în apartamentul ei. În loc să-i respecte cerinţele, se aşeză pe marginea patului, privind-o în faţă.

Samantha dădu iar să coboare din pat.

— Dar e de netolerat!

— Mă bucur să văd că eşti furioasă. E mai bine decât să-ţi dormi viaţa.

— Nu e treaba ta ce fac eu cu propria-mi viaţă, izbucni ea, în timp ce se dădu jos din pat şi luă halatul tatălui ei.

Întorcându-se către tava din spatele lui, Mike ridică şervetul ce acoperea coşul cu pâine şi luă o felie. Muşcă din pâinea delicioasă şi zise cu gura plină:

— Nu pune pe tine halatul ăla. E prea mare. N-ai ceva de damă?

Îl privi parcă nevenindu-i să creadă, apoi, hotărâtă, băgă mâinile pe mâneci. Bărbatul ăsta era de nesuportat.

— Nu pot să-ţi propun decât că, dacă vrei ceva mai „de damă” – ce cuvânt demodat –, ar trebui să te duci în altă parte.

Tonul ei, ostilitatea ei, fără să mai ia în calcul cererea directă de a ieşi din cameră, nu aveau niciun efect asupra lui; continua să muşte calm din pâine.

— Sunt un tip demodat. N-aş face asta în locul tău.

Samantha ţinea mâna pe clanţa uşii şi când o ameninţă, simţi pentru prima oară că i se face frică.

— Ah, Sam, zise el cu îngrijorare şi exasperare în voce, nu trebuie să-ţi fie frică de mine. Nu aş face nimic care să te rănească.

— Ar trebui să te cred? şopti ea, încercând să fie calmă, şi să-şi ascundă frica, însă fără să reuşească. M-ai minţit în legătură cu cheia.

Mike îi simţea frica din voce şi nu voia să-i fie teamă de el, era ultimul lucru pe care îl dorea de la ea. Se ridică încet din pat, fără mişcări bruşte, se duse spre ea, dar Samantha continua să stea cu faţa la uşă. O apucă blând cu mâinile de umeri, apoi se încruntă când o văzu că se strânge în sine, de parcă s-ar fi ferit de lovituri. O conduse către pat, la fel de blând cum s-ar fi comportat cu un animal rănit, trase pătura şi o urcă în pat, zâmbindu-i.

— Nu, zise ea, cu voce aproape tremurătoare din cauza fricii.

Era evident că ea credea că voia să o bage în pat pentru că îi era mai lesne s-o atace sau chiar mai rău. Până acum nicio femeie nu mai crezuse despre Mike că

era un violator.

— O.K., Sam, hai să clarificăm nişte lucruri. Deci, te-am sărutat. Poate că, având în vedere concepţiile tale, ar trebui să fiu spânzurat pentru asta sau cel puţin castrat, dar trăim într-o societate indulgentă. Ce pot să spun? Există oameni care vând droguri copiilor, ucigaşi de profesie, molestatori de copii şi exist şi eu. Sărut fetele drăguţe care se uită la mine de parcă ar dori să fie sărutate. Din nefericire, legea nu pedepseşte libidinoşi ca mine.

Încrucişându-şi braţele protector pe sub sâni, Samantha îşi strânse buzele ca o linie subţire.

— Unde vrei să ajungi?

— Adevărul este că avem de făcut treabă şi am obosit să tot aştept să ieşi la aer.

— Treabă? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Îi luă un minut ca să-şi dea seama că ea spunea adevărul.

— Ai citit testamentul tatălui tău?

Simţi atât durere, cât şi furie, dar se abţinu.

— Bineînţeles că l-am citit. Oricum, ştiam ce conţine.

— Atunci nu l-ai citit.

Începuse să se enerveze.

— Aş vrea într-adevăr să pleci.

— Ia o pauză, că nu plec. Am obosit să văd cum te ascunzi, nu mănânci, nu te interesează nimic. Cât timp a trecut de când nu ai mai ieşit din casă?

— Ce fac sau ce nu fac nu e treaba ta. Nici măcar nu te cunosc.

— Poate că nu, dar eu sunt gardianul tău.

Samantha se uită la el, deschise gura să spună ceva, apoi o închise din nou. Bărbatul ăsta era nebun. Gardienii erau personaje din romanele gotice, nu existau în viaţa de zi cu zi şi, chiar şi în romane,

femeile de douăzeci şi opt de ani, divorţate nu aveau nevoie de aşa ceva. Dacă va reuşi să iasă din casa asta, îşi va face bagajele şi va pleca pentru totdeauna.

Pentru Mike era uşor să-i citească în ochi ceea ce gândea, iar asta îl scotea din pepeni. O să-l asculte chiar de-ar fi nevoie s-o lege de pat. În loc s-o lege – fără îndoială că ea ar crede că e tot un joc al seducţiei –, luă tava cu mâncare şi i-o aşeză în poală.

— Mănâncă, ordonă el.

Samantha voia să refuze, dar îi era prea frică de el, ca să nu se supună. Văzând-o că ezită, Mike luă o felie de pâine, întinse ceva pe ea şi i-o duse aproape de gură. Avea o expresie pe figură care o făcea să-şi dea seama că ar fi capabil să o ţină de nas şi s-o forţeze să mănânce, aşa că Samantha deschise gura cu jumătate de inimă. Era pate de ficat, una dintre cele mai grele mâncăruri pe care le gustase în viaţa ei. Mestecând, se mai relaxă şi luă a doua feliuţă de pâine pe care i-o oferi el.

— Acum, zise Mike, îţi voi vorbi, iar tu mă vei asculta.

— Am de ales? Era la a treia felie. Se pare că îi fusese cam foame.

— Nu. N-ai de ales. Nu prea ştii să asculţi, nu? Se pare că nu prea l-ai ascultat pe avocat când ţi-a citit testamentul.

— Sunt o ascultătoare excelentă şi am vrut să-l citesc. El întindea pate pe feliile de pâine, în ritmul în care ea mânca.

— Aşa cum ai vrut să faci baie? Voia s-o insulte şi să se autoconvingă că nu era cea mai sexy femeie pe care o văzuse vreodată. Dar chiar când ar fi trebuit să fie atât de puţin atrăgătoare, nu se gândea decât la ce ar face cu trupul acela delicios – poate că acum nu era tocmai cuvântul potrivit – şi mic. Dacă i-ar fi putut citi

gândurile în acest moment, chiar că i s-ar fi făcut frică. I-ar fi plăcut să-i vadă limba mângâind şi altceva în afară de bucăţica de pate care îi căzuse pe încheietura mâinii.

— Dacă nu vrei să fii în preajma mea, poţi să pleci. Îţi dau voie, zise ea. Acum, că se trezise de tot, că nu-i mai era aşa de frică de el, îl privea cu atenţie. Era îmbrăcat cu o cămaşă de bumbac moale, maro-închis şi blugi; ar fi trebuit să arate respectabil, dacă nasturii de sus ai cămăşii nu ar fi fost descheiaţi şi nu i s-ar fi văzut muşchii pieptului. În timp ce întindea pate-ul pe pâine şi îi dădea feliile, mânca la fel de mult ca şi ea şi, când mesteca, buza de jos, buza aceea plină şi frumoasă, i se mişca delicios. Se uită în altă parte.

— N-am de gând să plec, până nu o să auzi tot. Când ai de gând să începi s-o cauţi pe bunica ta?

Afirmaţia o făcu pe Samantha să-l privească din nou. Cum de ştia asta?

— Sunt adultă şi apoi nu e problema ta…

— Ba este în întregime problema mea. Ţi-a trecut vreodată prin cap să te întrebi cine e responsabil de cercetarea asta? Cine va trebui să aprobe ce faci şi să spună că ai făcut totul ca să meriţi banii pe care ţi i-a lăsat tatăl tău?

Samantha rămase cu felia de pâine lângă gură şi se holbă la el. Nu, nu-şi pusese întrebările astea.

Ştiind că măcar i-a trezit interesul, Mike se ridică, se duse către bar şi luă o sticlă rece cu vin alb. Ştia că erau câteva sticle acolo, pentru că el le pusese; dar ea nu era o băutoare. Deschizând sticla, ştiind exact unde se află tirbuşonul, duse vinul în dormitorul ei şi turnă două pahare pline, încruntându-se când o văzu cum se uita la el.

— Nu e un preludiu pentru seducţie, aşa că nu te mai uita la mine de parcă aş fi un satir. E alegerea ta

dacă bei sau nu. Sunt sigur că cineva atât de învechit ca tine e prea pudic ca să facă ceva atât de sălbatic, cum ar fi să bea un pahar de vin.

Strâmbându-şi buza de sus şi pufnind, luă paharul, îl goli şi i-l dădu înapoi ca să i-l umple din nou.

Mike izbucni în râs.

— Ca un marinar adevărat. Unde-ţi sunt tatuajele?

Samantha nu se deranjă să-i răspundă, dar îşi dorea să nu fi băut vinul. Nu prea mâncase, iar vinul i se urcase deja la cap, acum, când avea o nevoie disperată de a fi în alertă şi nu ameţită şi relaxată, aşa cum o făcea vinul să se simtă.

— Acolo unde în niciun caz nu o să-ţi arăt, se auzi stupefiată, apoi se strâmbă, pentru că nu prea ţinea la băutură. Nu-i trebuia decât o jumătate de pahar ca să danseze pe masă sau cel puţin să-i treacă prin cap. Era ceva la ea, care îl dezgustase întotdeauna la Richard, dar reuşise să elimine problema. Ca întotdeauna, căuta soluţii pentru „problemele” Samanthei. Pentru că nu ştia să bea, nu îi dădea voie.

Uitându-se la tava din poală, văzu o friptură grasă şi suculentă, înotând în sos.

— Nu mănânc carne, zise ea, uitându-se în altă parte.

— De ce nu? Nu-ţi place?

— Unde ai fost secolul ăsta? N-ai citit rapoartele despre carne? Conţine grăsimi. Îngroaşă arterele. Creşte colesterolul. Nu are fibre.

— Asta e tot? Aerul pe care-l respiri e mai rău ca orice friptură. Mănâncă, Sam.

— Numele meu e Samantha, nu… Nu apucă să mai spună ceva pentru că el îi strecurase în gură o bucăţică de friptură. Când mestecă, i se păru că aroma era divină, într-adevăr divină. Continuând să mestece,

îşi aminti că prima oară a renunţat la carne pentru că nota de plată de la băcănie era mult prea ridicată.

— E oribilă, nu? zise el ironic, urmărind-o.

Ea îi ignoră comentariul.

— Credeam că voiai să te ascult. Eşti drăguţ să spui ce ai de spus şi să pleci?

Tăind altă bucăţică de friptură, începu să o hrănească de parcă ar fi fost un copil sau de parcă ar fi fost în termeni mai intimi decât în realitate, aşa că îi luă furculiţa din mână şi începu să mănânce singură. El păru să nu observe felul în care îl privise când i-a luat furculiţa şi a tăiat friptura. Samantha încercă să nu se gândească la scenă; ea stând în capătul patului, el întins pe mijlocul acestuia, cu capul lângă genunchii ei şi mâncând din aceeaşi farfurie.

— Ai auzit vreodată de Larry Leonard?

— Altă persoană cu care nu am nimic în comun, zise ea veselă, arătând spre el cu furculiţa. Hotărât lucru, nu ar fi trebuit să bea paharul acela de vin.

— Larry Leonard este – a fost – un scriitor de romane poliţiste. Nu a scris prea mult şi ce a scris nu s-a vândut bine, dar au fost aclamate de critica literară pentru că erau bine documentate. Toate erau despre gangsteri.

Gura ei era plină de friptură şi sorbea încet din al doilea pahar de vin.

— Probabil că v-aţi înţeles foarte bine, odată ce citeşti numai aşa ceva. Spunând asta, roşi.

Mike se strâmbă cunoscător.

— Te-ai pilit, nu? Apropo, mulţumesc că mi-ai aranjat hainele în ziua în care Tammy a trebuit să plece mai devreme.

Samantha se băgă cu totul în pătură pentru ca el să nu-i vadă faţa roşie.

— Oricum, continuă Mike, numele adevărat al lui

Larry Leonard era Michael Ransome şi a fost unchiul meu. Unchiul Mike a trăit în casa de oaspeţi de pe pământul tatălui meu din Colorado, iar eu am petrecut o mulţime de timp cu el, când eram puştan. Eram… amici, zise el încet.

Samantha se opri din mestecat când simţi durerea ascunsă din vocea lui, pentru că înţelegea mult prea bine cum e să-ţi moară cineva drag. Dădu să-l mângâie, dar îşi trase mâna înapoi, înainte să-l atingă.

Mike continua să mănânce; se părea că nu a observat şi zise:

— Cu trei ani în urmă, când unchiul Mike a murit, mi-a lăsat tot ce avea. Nu avea bani, dar avea biblioteca lui cea plină cu cărţi despre gangsteri. Zâmbi. Cărţile pe care le-ai văzut.

— Sunt sigură că sunt pe gustul tău. Îi fură de sub nas o felie de roşie.

— Mi-a lăsat, de asemenea, moştenire să continui biografia unui mare gangster al vremurilor, doctorul Anthony Barrett.

— Bărbatul pe care crezi că îl cunosc.

Ridicându-şi o sprânceană de parcă ar fi implorat-o să-şi aducă aminte, Mike nu răspunse direct, dar înfipse furculiţa în ultima bucată de friptură şi, când era gata s-o mănânce, i-o oferi ei.

Samantha aproape că o luă, dar apoi clătină din cap.

— Îmi doresc cu adevărat să-ţi termini povestea şi să pleci.

Nu dorea să prelungească intimitatea din timpul acestei mese.

Luând ultimul şerveţel de pe tavă, Mike scoase la iveală un bol adânc, plin cu budincă de ciocolată.

— Unde eram? întrebă el, întinzându-se pe spate,

degajat. Ah, da! Biografia. Am citit ce a scris unchiul Mike şi am devenit interesat de acest Tony Barrett. Tocmai terminasem cursurile şi nu ştiam de ce să mă apuc, aşa că am luat hotărârea să continui eu ce începuse unchiul Mike, deci am luat hotărârea să mă mut la New York. Când am umblat în cărţile unchiului, am găsit un dosar.

Samantha se uită la el, observând că s-a întrerupt.

— Asta ar trebui să mă intrige? Acum ar trebui să întreb „care dosar?”

— Mă aşteptam la ceva interes din partea ta. Dar se pare că n-o să-l obţin. Îşi umplu linguriţa cu budincă. Dosarul se numea simplu „Maxie” şi înăuntru era o poză de ziar cu tine, cu bunica ta şi un câine.

Samantha lăsă linguriţa jos cu zgomot.

— Bunica mea a fugit când aveam opt luni. Nu există nicio fotografie cu noi două.

Se rezemă în cot, o privi intens, fără să clipească, de parcă ar fi vrut să îi transmită un mesaj.

— Oh, zise Samantha. Poza aceea. Îi luă ceva timp ca să-şi aducă aminte, nu că şi-ar fi amintit incidentul, dar bunicul ei îi povestise ce s-a întâmplat. Brownie, zise ea, în cele din urmă. Stăteam cu bunica, iar eu am scăpat pe jos o pipă, în grădina din spatele casei.

— Şi a luat foc şi bunica ta a chemat pompierii.

— Şi un reporter plictisitor de la ziar, în căutare de subiecte, s-a întâmplat să fie acolo în acea zi, aşa că a venit odată cu pompierii, dar Brownie a fost cea care m-a salvat.

— Câinele tău a intrat în flăcări şi te-a tras deoparte. Reporterul a făcut o poză cu tine, cu bunica ta şi cu Brownie, care s-a publicat în ziarele din toată ţara, iar unchiul meu, Michael Ransome, a văzut-o. A

tăiat poza şi a scris „Maxie” pe margine. E menţionată o femeie cu numele Maxie printre notiţele lui. Se uită la ea, studiind-o. Maxie a fost amanta lui Barrett. Văzând că Samantha nu sare în sus la auzul veştii, după cum sperase că va face, se întinse pe pat, punându-şi mâinile sub cap. Cred că Maxie şi bunica ta sunt una şi aceeaşi persoană.

Cum Samantha nu zise iar nimic, ci se juca cu linguriţa în castronul cu budincă de parcă el nu ar fi spus nimic important, se uită din nou la ea. Părea din nou somnoroasă.

— Ei bine? întrebă el, nerăbdător.

Ea puse jos castronul gol.

— Ai terminat? Mi-ai spus ceea ce voiai să-mi spui? Crezi că bunica mea a fost amanta unui gangster. O.K., mi-ai spus, acum du-te.

Pentru un moment, el nu făcu decât să clipească nedumerit.

— Nu ai nicio părere?

— Am o părere, zise ea încet. Ai citit prea multe cărţi despre gangsteri. Nu mi-am cunoscut bunica, dar ştiu că era o bunică normală, bucătăreasă sau cam aşa ceva. Şi o chema Gertrude. Nu era amanta unui gangster – ăsta e termenul potrivit? Ridică mâna când văzu că el voia s-o întrerupă. Şi-apoi, ce contează? Acum o să pleci?

Se rostogoli încruntat până la marginea patului.

— Contează, pentru că cred că bunica ta era îndrăgostită de Barrett, cu care a făcut un copil. S-ar putea ca Tony Barrett să fie bunicul tău adevărat.

Auzind asta, Samantha luă tava şi, încet, cu atenţie, o puse lângă ea, se ridică din pat şi se îndreptă către uşă.

— Afară, zise ea, de parcă ar fi vorbit cu cineva care nu înţelegea engleza. Ieşi afară. Mâine dimineaţă

o să-mi găsesc o altă locuinţă.

De parcă nici nu ar fi auzit-o, Mike se rostogoli iar pe spate, privind în tavan.

— Tatăl tău credea că Barrett e tatăl lui adevărat.

— Nu vreau să mai aud nimic, zise ea tare. Vreau să pleci.

— Nu am de gând să plec, zise el, fără să o privească.

Samantha nu mai scoase niciun cuvânt. Dacă nu pleca, atunci va pleca ea. Ieşi din cameră şi coborî pe scări.

Mike o prinse în braţe înainte să ajungă jos. Ea se luptă cu el, dar o imobiliză cu uşurinţă, înconjurându-i trupul cu braţele şi, în timp ce ea se zbătea, Mike se simţea cuprins de dorinţă. Îi simţi trupul lipit de al lui, coapsele, sânii, mijlocul, toate frecându-se de el.

— Termină, Sam, şopti el, părând disperat, pentru că aşa şi era. Te rog, te rog, linişteşte-te.

Era ceva în tonul lui care o făcu pe Samantha să se potolească.

— N-o să-ţi fac niciun rău, zise el răguşit, cu buzele aproape de lobul urechii ei. Nu ai de ce să te temi de mine. Toată povestea asta a fost ideea tatălui tău, nu a mea. I-am spus că ar fi trebuit să te roage să mă ajuţi s-o găsesc pe Maxie, nu să te forţeze s-o faci. O ţinea aproape, atingându-i gâtul cu faţa, fără s-o sărute, simţindu-i moliciunea şi parfumul pielii.

Brusc, Samantha i se smulse din braţe, apoi se rezemă cu spatele de balustrada scării. Inima-i bătea gata să-i spargă pieptul şi respira adânc şi neregulat. Când se uită la el, văzu că şi el se simţea la fel.

— Vrei să ne aşezăm, să stăm de vorbă?

— Nu, răspunse ea. Nu vreau să discut despre nimic şi nici nu vreau să mai aud ce ai de spus. Nu vreau să mai aud poveşti despre bunica mea sau

despre orice altceva ce ţine de acest subiect. Nu vreau decât să plec din casa asta şi să nu te mai văd.

— Nu, zise el rugător. Nu pot să-ţi dau voie să pleci. Tatăl tău mi te-a dat în grijă şi vreau să fiu demn de încrederea lui.

Samantha clipi de câteva ori, înainte să vorbească.

— Ţi-a zis să ai grijă de mine? Adică „să fii demn de încrederea lui”? Nu ştia dacă să râdă sau s-o ia la fugă. Eşti cam demodat, aşa se spunea în Evul Mediu. Eu sunt o femeie adultă şi sunt…

Brusc, figura lui Mike se schimbă.

— Oh, la dracu’. Ai dreptate. Cine sunt eu să iau toate astea în serios? I-am spus lui Dave că e o idee tâmpită. I-am spus să-ţi lase moştenirea fără condiţii, dar el a insistat. Voia ca tu să afli adevărul.

Mike ridică mâinile în sus, a capitulare.

— Mă predau. Nu sunt un gardian. Bun. Prima oară te-am lăsat să stai singură în cameră, până când, aş putea spune că erai gata să te sinucizi, apoi m-am dat peste cap, ca să faci ceea ce nu voiai. Eşti adultă şi poţi să iei deciziile pe care le vrei. Dacă nu te interesează, du-te înapoi la culcare. Dacă vrei, pune un scaun în uşă, asta va ţine departe un pervers ca mine. Mâine dimineaţă o să telefonez la o agenţie imobiliară şi o să-ţi înapoiez banii pe chirie. Şi să iei cu tine şi echipamentul acela computerizat, pentru că nu ştiu ce dracu’ să fac cu el. Noapte bună, doamnă Elliot, zise el, apoi o luă în sus pe scări şi se duse în camera de zi.

Tremurând, Samantha urcă încet scările.

Capitolul 5

Când Samantha intră în apartamentul tatălui ei,

primul instinct a fost să-şi împacheteze lucrurile, dar n-o făcu. Se simţea foarte obosită. Închizând uşa, o înţepeni cu un scaun cu spătarul aşezat sub clanţă, apoi se urcă înapoi în pat.

Nu putea să doarmă. Încercă din greu să nu se gândească la tatăl său şi la testament, dar nu reuşi.

La trei dimineaţa, se ridică din pat şi începu să caute testamentul. Dinadins nu îl citise, pentru că nu voia să cunoască detaliile cerinţelor lui de după moarte; nu voia să ştie ce plănuise să facă ea.

Găsi testamentul printre alte hârtii, apoi se aşeză să-l citească. Avocatul tatălui ei îi relatase totul, în afară de o singură propoziţie, în care spunea că va trebui să raporteze toate descoperirile unui anume Michael Taggert şi, în urma concluziei pe care o va trage Taggert, va primi sau nu va primi banii, bani care ar fi trebuit să fie ai ei fără niciun fel de problemă.

Primul instinct al Samanthei a fost de a rupe documentul în mii de bucăţele, dar se autocontrolă şi, netezindu-l, îl puse la loc printre celelalte hârtii. Tatăl ei era mort; niciodată în viaţa ei nu s-a supărat pe el şi nu avea de gând să se supere acum, când nu mai era. Faptul că dorise ca o persoană anume să aibă grijă de ea, după ce el nu va mai fi, era un semn că o iubea. Nu avea nicio importanţă că Samantha nu îl cunoştea pe acest bărbat, pentru că tatăl ei îl cunoscuse şi fusese de acord cu Michael Taggert, exact cum aprobase ca Richard Sims să fie soţul ei.

Samantha se ridică, se duse la baie, unde făcu un duş fierbinte şi îşi spălă pătul. Parcă se simţea mai bine. Se îmbrăcă cu un stretch gri din bumbac şi cu un pulover roz lung şi larg, îşi perie părul şi chiar se fardă puţin. Afară era încă întuneric, dar se simţea răsăritul soarelui aproape, aşa că deschise uşile ce dădeau în balcon şi inspiră parfumul trandafirilor din grădina de

dedesubt.

Auzi ceva nedefinit şi pentru un moment rămase nemişcată, ascultând. Era zgomotul făcut de o maşină de scris, la care cineva bătea cu putere. Sunetul o făcu pe Samantha să zâmbească, pentru că nu mai auzise de câţiva ani o maşină de scris.

Ştia că ar fi trebuit să stea în camera ei, ştia că ar fi trebuit să-şi facă valiza, dar nu făcu nimic din toate astea. Se duse către uşă, o deschise şi coborî scările.

Îi era uşor să se ia după zgomotul maşinii de scris. Michael era în bibliotecă, camera era întunecată, cu excepţia unei lumini deasupra biroului şi bătea cu putere la o maşină de scris antică, cu care probabil se coresponda în al doilea război mondial. Bătea cu indexurile, cu putere, de parcă ar fi fost furios.

Samantha, cuprinsă brusc de laşitate, se întoarse să iasă din cameră.

— Dacă ai ceva de zis, spune-o, zise el, fără să se întoarcă.

Ea începu să se bâlbâie.

— Bunicul meu, Cal, era tatăl tatălui meu. Era un om minunat şi nu pot să cred că nu a fost aşa.

Se întoarse către el şi rămase surprinsă, văzând cât de obosit arăta. Era evident că, exact ca ea, nu dormise toată noaptea.

— Crezi ce vrei, spuse Mike, întorcându-se pentru a scoate hârtia din maşină şi a o înlocui cu alta.

— De ce dactilografiezi? Făcu un pas către el.

O privi peste umăr cu o privire care spunea că s-a născut fără creier şi zise:

— Pentru că vreau ceva dactilografiat.

Ea înaintă către maşina de scris manuală.

— De ce nu foloseşti o tăbliţă de piatră şi o daltă? Ar fi acelaşi lucru.

Nu scoase un cuvânt şi continuă să bată la maşină. Ar trebui să se întoarcă în cameră şi să împacheteze, se gândi ea, sau poate să se ducă să tragă un pui de somn, dar, ciudat, nu era obosită. Voia să-l întrebe ce dactilografiază, dar nu îndrăzni.

— Cred că mă duc înapoi la culcare, zise ea, îndreptându-se către uşă, dar se opri. Dacă nu o caut pe bunica, o să-mi dai banii?

— Nu, replică el hotărât.

Samantha dădu să protesteze, dar nu o făcu. În fond, nu trebuia decât să se gândească la ce avea de făcut şi-apoi banii nu erau atât de importanţi pentru ea. Ar duce-o bine şi fără bani pentru că ştia foarte bine că se putea întreţine. Dacă nu va îndeplini cererile din testamentul tatălui ei ar putea pleca din New York şi s-ar duce la… S-ar duce la…

Nu reuşi să-şi termine gândul, pentru că ştia că nu avea unde şi la cine să se ducă. Se îndreptă încet către scări.

— Bunicul tău, Cal, era steril, zise Mike tare, spărgând tăcerea. A fost bolnav de parotidă epidemică cu doi ani înainte de a o cunoaşte pe bunica ta, iar boala l-a lăsat steril. Nu putea să aibă copii.

Samantha căzu pe un scaun de lângă pragul uşii. „Un cerc închis”, se gândi ea. Îşi pierduse bunica, mama, tatăl, soţul, iar acum i se spunea că nu a avut niciun bunic.

Nu îl auzi pe Mike când se mişcă, dar se pomeni cu el stând în picioare în faţa ei.

— Vrei să mă duc să aduc ceva de mâncare şi să stăm de vorbă? Vocea îi era plină de îngrijorare.

— Nu, zise ea încet. Nu dorea decât să se întoarcă în camera ei, unde se simţea în siguranţă.

Mike o apucă de umeri şi o ridică în picioare în faţa lui, furios pentru că se gândea că nu voia să

meargă cu el, pentru că îl credea pe jumătate violator, pe jumătate criminal.

— Cât timp stai în casa asta, sunt responsabil pentru tine. Indiferent ce ai gândi despre mine, atac rar femeile în locuri publice, aşa că poţi măcar să iei masa cu mine.

Samantha părea surprinsă.

— N-am vrut să… Se uită în altă parte. Nu voia să fie atât de aproape de el, pentru că simţea stringent nevoia de a se strecura în braţele lui, să fie alinată. Ultima persoană care o atinsese, în afară de acest bărbat, fusese tatăl ei şi, în acele ultime luni, fusese atât de fragil. Ar fi fost bine să se simtă luată în braţe puternice şi sănătoase. Dar Samanthei nu îi stătea în obicei să ceară ceva de la oameni. Nu îl rugase niciodată pe soţul ei să o ia în braţe, aşa că nu se va milogi de un străin. Îşi smulse umerii din mâinile lui.

Fără să-i înţeleagă privirea sau felul în care se purta, Mike îi dădu drumul, strâmbându-se dezgustat.

— În regulă, nu te mai ating, cu condiţia să mergem să mâncăm.

Samantha ar fi vrut să-l refuze din nou, dar, în loc de asta, spuse că se duce să-şi ia poşeta.

— Pentru ce? întrebă el.

— Să plătesc pentru…

Fără să-i dea voie să-şi termine ideea, o luă pe după umeri şi o împinse către uşă.

— Ţi-am spus, sunt un tip demodat. Eu plătesc. Când sunt cu o femeie, eu plătesc. Fie că este sora-mea, maică-mea, prietena, iubita, eu plătesc. Nu plătim nemţeşte. Ai înţeles?

Samantha nu scoase un cuvânt. Avea multe altele în minte, nu se gândea la cine plătea micul dejun.

Ieşind în lumina dimineţii, văzu că erau câţiva

oameni pe stradă, dar nu prea mulţi, iar în oraş încă mai plutea leneveala; se simţeau ca şi singuri. Mergea tăcută lângă el, urmându-l către o cafenea non-stop.

Chelneriţa îi aduse lui Mike o ceaşcă de cafea, zâmbind familiar.

— Mike, iar ai lucrat toată noaptea?

Îi zâmbi la rândul lui.

— Mda, zise el, apoi se întoarse către Samantha. Ouă şi şuncă, nu? Şi ceai, nu?

Ea dădu din cap, fără să-l întrebe cum de ştia că nu îi place cafeaua. Adevărul era că nu o prea interesa mâncarea.

Mike se lăsă pe spate, aşezându-se confortabil şi gustă cafeaua.

— Mi-ar fi plăcut ca tatăl tău să-ţi fi spus mai multe. Mi-ar fi plăcut să nu mă lase pe mine să-ţi explic totul.

— Tatălui meu îi plăcea să… controleze totul, zise ea încet.

— Tatălui tău îi plăcea să controleze vieţile oamenilor.

Ea se trezi din letargie.

— Credeam că spuneai că îţi place de tatăl meu.

— Îmi place. Am avut nişte conversaţii minunate şi am devenit prieteni, dar nu sunt orb. Îi plăcea să-i determine pe oameni să facă numai ce voia el.

Samantha se holbă la el.

— În regulă, zise Mike. Am înţeles ce voiai să spui. Fără comentarii despre sanctificatul tău tată. Vrei să auzi teoria – a lui, nu a mea – asupra a ce s-a întâmplat cu bunicul tău?

Voia şi nu voia să audă. Era de parcă ar fi plătit să vadă un film de groază, dar nu putea să se uite.

— Tatăl tău credea că, în 1928, Maxie a rămas însărcinată cu Barrett, dar ceva s-a întâmplat, ceva

care i-a împiedicat să se căsătorească. Poate că a refuzat s-o ia de nevastă când i-a spus că e însărcinată, nu ştiu. Ştiu că a plecat din New York, s-a dus în Louisville, l-a întâlnit pe Cal şi s-a măritat cu el. A stat cu el treizeci şi şase de ani, apoi i-a apărut poza în ziare. Tatăl tău a fost de părere că Barrett probabil că a văzut-o şi, în felul acesta, a găsit-o pe Maxie.

Mike bea din cafea, urmărind-o concentrat. Îi era greu să-şi dea seama ce gândea.

— Cu două săptămâni înainte ca Maxie să plece, David spunea că stătea mult lângă telefon şi părea mai degrabă supărată. Chiar anul trecut spunea că încă mai avea mustrări de conştiinţă pentru că nu a întrebat-o ce probleme avea, dar era mult prea fascinat de fetiţa lui ca să-l mai preocupe gândurile altcuiva. Apoi, Maxie a spus că mătuşa ei era bolnavă şi că avea nevoie de ea. A plecat şi nimeni din familie nu a mai văzut-o vreodată. La acea vreme, Dave a vrut să plece s-o caute, dar bunicul tău s-a opus violent. Dave îl bănuia pe Cal că ştie că Maxie a plecat înapoi la Barrett. Tatăl tău a ghicit că, după ce Barrett i-a văzut poza în ziare, a luat legătura cu ea şi a rugat-o să se întoarcă la el, iar ea s-a întors.

Samantha rămase pe gânduri câteva momente, pentru a reflecta la ceea ce îi spusese.

— În cazul ăsta, de ce naiba ar căuta tatăl meu urma unei adulterine? O adulterină! Putoarea pământului!

Mike o privi atent.

— Interesant. Ce părere aprigă ai despre adulter. Ai vreun motiv personal de eşti atât de vehementă?

Fără să-i răspundă, o urmări pe chelneriţă cum le aşeza în faţă farfuriile cu mâncare.

— Tatăl tău nu era sigur ce se întâmplase cu mama lui, continuă Mike. Un timp a crezut că a căzut

victimă unui joc murdar. Credea că era posibil să i se fi furat geanta, să fi fost omorâtă, ceva de genul ăsta, dar, la un an după dispariţie, i-a trimis din New York o carte poştală lui Cal, în care spunea că e în siguranţă.

— Ce drăguţ din partea ei, zise ea, sarcastic.

Mike aşteptă un moment, ca ea să mai spună şi altceva, dar văzând că rămâne tăcută, vorbi din nou.

— Maxie a scris că e „în siguranţă”. Nu că e bine sau fericită sau „trimite-mi hainele” sau mai ştiu eu ce. A scris că e „în siguranţă”.

— În siguranţă, în braţele amantului?

— Mi se pare mie sau ai amărăciune în voce?

— Ce cred sau ce simt nu e treaba ta. Tot ce vreau de la tine este să ştiu ce am de făcut ca să îndeplinesc cerinţele testamentului.

— Nu trebuie decât să mă ajuţi să mă întâlnesc cu Barrett. Nu l-a văzut nimeni de douăzeci de ani. Este un singuratic, trăieşte în Connecticut, înconjurat de garduri, de câini şi de gardieni înarmaţi.

— Ţi-a trecut prin cap că bunica mea, dacă mai e încă în viaţă, s-ar putea să locuiască acolo cu el?

Mike zâmbi.

— Mi-a trecut prin cap.

Samantha se gândi la posibilitatea de a-şi revedea bunica.

Bunica îşi abandonase familia, îi părăsise pe oamenii care o iubeau pentru un alt bărbat şi Samantha nu era sigură că o va putea certa pe femeia aceea. Pe de altă parte, se gândea la tipul ăsta, Barrett, un bărbat pe care nu îl cunoştea, dar care s-ar fi putut să fie bunicul ei.

— S-ar putea să-mi placă să-l cunosc, zise ea, apoi adăugă repede: Dar pe ea, nu.

Mike se arătă şocat.

— Poţi să treci peste faptul că un bărbat e

gangster, dar nu poţi ierta o femeie pentru adulter? Crima pare a fi mai păcătoasă decât să te culci cu alt bărbat în afară de soţ!

Ea îi ignoră comentariul.

— Ce vrei să fac?

— Nu cine ştie ce. Îi voi scrie o scrisoare lui Barrett, să-i spun că nepoata lui Maxie vrea să-l întâlnească. Sper să răspundă imediat, iar apoi mergem să ne întâlnim cu el. Simplu.

— Şi dacă vrea să mă vadă numai pe mine?

— De fapt, m-am gândit la asta, aşa că am nevoie de un motiv bun şi solid ca să fiu escorta ta. Presupun că nu ţi-ar plăcea să ne căsătorim în după-amiaza asta, nu?

— Mai bine aş fi arsă de vie, răspunse ea sinceră.

Mike râse.

— Ţi-a plăcut să fii măritată, nu?

Ea îşi miji ochii.

— Ştii, ca să divorţezi în ţara asta, trebuie să ai un motiv.

Dave îi spusese foarte puţine despre mariajul Samanthei şi anume că a încurajat-o să divorţeze şi a ajutat-o să obţină divorţul. Chiar aşa fiind, Mike era uimit de ostilitatea ei. Privind mâna Samanthei, ştia că nu ar trebui s-o atingă pentru că avea asemenea aversiune faţă de mângâieri – cel puţin de ale lui, oricum, dar se părea că nu se putea abţine.

Luându-i mâna, i-o privi, atât de mică în palma lui, şi i-o sărută.

— Ţi-aş putea arăta o noapte a nunţii a naibii de grozavă.

Furioasă, îşi smulse mâna.

El oftă.

— Mă urăşti pe mine sau îi urăşti pe toţi bărbaţii? Era surprins de cât de mult ar fi vrut să spună că nu

avea nimic cu el, personal.

Dar Samantha nu îi răspunse la întrebare, uitându-se la ouăle din farfurie.

— De ce nu spui adevărul?

Lui Mike îi trebuiră câteva clipe să-şi aducă aminte despre ce vorbeau.

— Adică să-i spun lui Barrett că vreau să scriu despre el?

— Îi înţeleg pe deplin aversiunea faţă de scriitori. Accentuă cuvântul „scriitori” cu dezgust în voce.

— Se pare că scrisul e încă un punct pierdut pentru mine, zise el oftând. Vrei să-mi spui de ce?

Nici măcar nu se aşteptase să-i răspundă.

— În regulă, păstrează-ţi secretele. Ai auzit vreodată de Al Capone? Bineînţeles că ai auzit. Motivul pentru care ai auzit de el nu este pentru că a fost cel mai mare gangster sau măcar cel mai violent. Ai auzit de el pentru că adora publicitatea. Căra ziariştii după el, chiar şi atunci când se ducea la pescuit. Tipul credea că tot ce făcea merita a fi ţinut minte şi cunoscut. De fapt, în zilele acelea, în New York, Barrett era mai mare decât Capone, însă el ura să i se facă o poză şi nu a dat niciodată un interviu.

— Deci acum crezi că dacă îi scrii şi îi spui adevărul, că o presupusă nepoată şi un scriitor ţăcănit vor să-l întâlnească, ar refuza?

— Sunt sigur. De asta este nevoie să fiu strâns legat de tine. Eşti sigură că nu vrei să-ţi fiu soţ? O.K., atunci ce zici de „logodnic”?

— Da’ ce-ar fi să-mi fii frate de-al doilea?

— Dacă Barrett e cu Maxie, atunci va şti că asta e o minciună.

Ea încercă să se gândească la o altă postură pentru el, pentru că nu dorea să fie intimi nici măcar pentru o după-amiază.

El ştia ce gândea, atât de clar, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Oricum, ce ai împotriva mea?

Ea îl privi printre gene.

— Vrei cu adevărat să te însori cu mine? Să te aşezi, să ai copii?

— Nu mă gândesc să ne căsătorim săptămâna asta.

— Atunci nu eşti îndrăgostit de mine? Cu adevărat îndrăgostit?

— Până acum nu am avut nicio discuţie care să nu fie plină de ostilitate.

— Ah… Deci ceea ce vrei cu adevărat este să te culci cu mine şi atâta tot. Se aplecă în faţă. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, domnule Taggert. Aşa cum tu eşti un bărbat demodat, la fel sunt şi eu o femeie demodată. Nu sunt o femeie modernă care stă pe gânduri dacă să se culce sau nu cu un bărbat de la prima întâlnire. Sunt genul de femeie care se gândeşte dacă să se sărute sau nu cu un bărbat, de la a treia întâlnire. Nu vreau să mă culc cu tine şi, Doamne-ajută, nu vreau sub nicio formă să mă mai căsătoresc. Motto-ul meu este „în viaţă este permisă o singură greşeală majoră”, iar eu am făcut-o pe a mea şi am tras învăţăminte din asta. M-am făcut destul de înţeleasă?

Rezemându-se de spătarul canapelei, Mike se uită fix la ea, încercând din răsputeri să înţeleagă de unde provenea această ostilitate. Nimic din ce îi spusese Dave nu îl pregătise pentru asemenea animozitate.

— Cred că da. Acum sunt lucrurile clare între noi?

— Vreau să îndeplinesc doleanţele din testamentul tatălui meu şi să plec din oraşul ăsta. Voi face ceea ce este necesar şi nimic mai mult. M-ai înţeles?

— Ceva mai bine decât înainte, zise el încet.

— În regulă. Acum putem începe. Poţi să-i scrii lui Barrett şi să-i spui că voi veni cu logodnicul meu. După întâlnire, mă mut din casa ta, iar tu o să-mi dai un document în care să scrie că am îndeplinit toate cerinţele testamentului. De acord?

— Aproape. Dar am o condiţie. De când trimit scrisoarea şi până când primesc răspunsul, probabil că vor trece câteva zile; în tot acest timp, nu vreau să dispari din raza mea vizuală.

— Ce?

— Nu vreau să mai stai singură în apartamentul tatălui tău. Până când i se va îndeplini dorinţa, sunt responsabil în ceea ce te priveşte.

— Dintre toate… Oh, înţeleg, ai zis mai înainte că eram aproape de sinucidere. Te asigur, domnule Taggert, că…

— Iar eu te asigur, domnişoară Elliot, că deja m-am hotărât în privinţa asta. Facem tot ce doreşti, cumpărături, vizităm Statuia Libertăţii, orice, dar o facem împreună.

— N-o să…

El se ridică de la masă.

— Conversaţia s-a terminat. Hai înapoi acasă, să te ajut să împachetezi.

— Să împachetez?

— Ca să poţi pleca.

— Dar… Ştia ce vrea să spună. Ori va face ce şi cum voia el, ori va pleca din casa lui. Ţinea toate cărţile în mână. Dacă voia banii lăsaţi de tatăl ei, va trebui să facă tot ce voia el.

— În regulă, zise ea dezgustată şi se ridică. Dar să nu-ţi pui mâinile pe mine.

El o privea parcă nevenindu-i să creadă.

— Mare nenorocit a fost soţul ăla al tău.

— Nu mai nenorocit decât alţii. Arată-mi o femeie care e măritată de mai mult de doi ani cu acelaşi bărbat; îţi spun eu că e o femeie foarte tolerantă, care a îndurat multe.

— Cred că nivelul durerilor tale nu e prea ridicat, pentru că altfel ai fi încă măritată cu el.

Ea se uită în altă parte.

— Aici te înşeli, zise ea încet. Capacitatea mea în ceea ce priveşte durerea, pare a fi fără limite.

Capitolul 6

Oglinda de pe perete se cutremură când Samantha trânti în urma ei uşa apartamentului. Cine naiba se credea el? Ce drept avea să-i dea ultimatumuri? Din momentul în care gândi aşa, ştiu şi răspunsul. Tatăl ei îi dăduse dreptul de a decide dacă îndeplinea cerinţele impuse de testament sau nu, dar nu îi dăduse dreptul de a-i controla fiecare minut din zi, se gândi ea, sfidător.

Deschise uşa dulapului. „Statuia Libertăţii”, se gândi ea dezgustată, ştiind cât de mult ura orice se numea „atracţie turistică”. În cei patru ani pe care îi trăise în Santa Fe, nu vizitase niciodată obiectivele care îi atrăgeau de obicei pe turiştii conduşi după orarele stabilite de alte persoane.

Uitându-se la conţinutul garderobei, zâmbi. Poate că o va forţa să facă tot ce voia el, dar fără a o face să se simtă bine. Poate că, dacă era îndeajuns de dezagreabilă, o va lăsa în pace. Cotrobăind în două cutii, găsi ce voia.

*

Mike scrise scrisoarea către Barrett, chemă serviciul poştal expres şi o trimise, răsuflând uşurat după aceea. Acum era la discreţia lui Barrett, dar spera că le va permite lui şi Samanthei să îl viziteze. Mike presimţea că bătrânul va dori foarte mult să-şi vadă nepoata, cel puţin aşa spera. Dar cine poate şti cum reacţionează un bărbat de nouăzeci şi unu de ani?

Urmărind cum pleca maşina poştei, gândurile lui Mike se întoarseră la Samantha şi zâmbi. În ciuda ostilităţii şi bombănelilor ei, avea de gând să-şi petreacă ziua împreună cu ea. Nu numai că era cea mai sexy femeie pe care o văzuse vreodată sau că voia să se culce cu ea, dar avea ceva care îl intriga. Se întreba cum arăta atunci când era furioasă. O surprindea din când în când privindu-l cu coada ochiului, o privire care o exprima pe adevărata Samantha. O văzuse pe adevărata Samantha din prima zi în care o întâlnise, iar noaptea trecută, când băuse un pahar, cu vin şi glumise, reuşise să pătrundă puţin în sufletul ei. Aceste momente rare îl făceau să fie convins că exista altă Samantha, nu cea care se afişa în faţa lumii.

Acum, se întrebă el, ce se poate face cu o femeie tânără care arată de parcă ar purta pălărie şi mănuşi duminica la biserică? Nu prea putea să o ducă în locurile lui preferate din New York, care erau în majoritate baruri, şi nu credea că ar aprecia dacă ar merge în vizită la Daphne şi la prietenele ei.

Luă telefonul şi sună pe sora lui, Jeanne, pentru că ea ar fi trebuit să ştie cum să distreze o persoană ca Samantha, se gândi el, în timp ce forma numărul de telefon al părinţilor lui din Colorado. Răspunse mama lui:

— Mamă, Jeanne e acolo?

— Nu. Michael, dragule, nu este. Patricia Taggert ştia tonul vocii fiecăruia din copiii ei şi ştia când aveau nevoie de ceva. Pot să te ajut?

Simţindu-se ciudat pentru că îi punea mamei sale o întrebare atât de personală, Mike se rugă să nu înceapă cu întrebări iscoditoare, dar avea cu adevărat nevoie de sfatul unei femei.

— Am cunoscut o femeie… Hei, stai puţin, aşteaptă până începi să te gândeşti la floricele de iasomie…

— Nu eu am zis floricele de iasomie, Michael, dragule, ci tu, zise Patricia dulce.

Mike îşi drese glasul.

— Ei bine, oricum, am cunoscut această femeie. De fapt, e fiica unui prieten de-al meu şi…

— Nu cumva e tânără care locuieşte la tine în casă?

Mike se strâmbă. Mama lui era în Chandler, Colorado, la două mii de mile distanţă, şi totuşi ştia ce făcea el în New York.

— Nici măcar nu vreau să ştiu cum de ştii cine a închiriat apartamentul, zise el.

Pat râse.

— Tammy face curăţenie şi la vărul tău, Raine. Ai uitat?

Mike îşi bulbucă ochii. Gura mare a unuia din verii Montgomery! Ar fi trebuit să-şi dea seama.

— Mamă, vrei să-mi răspunzi la întrebare sau ai aflat deja fiecare detaliu al vieţii mele de la oameni de mâna a doua?

— Mi-ar plăcea să aud de la tine personal.

— Nu a mai fost în New York, iar locul ăsta o înspăimântă. Unde aş putea să o duc, ca să-i placă?

Pat începu să se alarmeze. De ce locuia femeia în New York, dacă nu îi plăcea acolo? Ca să fie aproape

de fiul ei? Şi dacă ea şi Mike se iubeau, oare cum era femeia asta?

— Adică, mamă, oare ar fi bine s-o duc pe Empire State Building? La Rockefeller Center? Ce zici de Statuia Libertăţii? Sau de insula Ellis?

Pat trase adânc aer în piept, pentru că ştia că Mike nu putea suferi atracţiile turistice. Din nefericire, fiul ei mai degrabă stătea acasă sau în vreun bar plin de fum de ţigară decât cu un grup de gură-cască, aşa că treaba era serioasă dacă avea de gând să facă marele gest de a merge la Statuia Libertăţii cu ea.

— E o fată normală?

— Nu, zise Mike. Are trei mâini, practică religia la vreo patru secte şi conversează cu pisica ei cea neagră. De fapt, ce înseamnă fată normală?

— Ştii foarte bine la ce mă refer, izbucni Pat. E vreuna din stripteusele care te vizitează sau vreuna din fetele alea musculoase de la gimnastică? Cunoscându-te, Mike, nu mă mir să fie vreo prostituată.

Mike zâmbi la telefon.

— Şi ce-ai spune dacă ţi-aş zice că e una din acelea şi că vreau să mă însor cu ea?

Pat răspunse fără să ezite:

— Te-aş întreba ce cadou de nuntă să-ţi fac.

Mike râse.

— O.K., e normală. Foarte normală, dacă prin asta înţelegi îngrijită şi potrivită. Sam s-ar putea oricând mărita cu un preot.

Pat puse mâna pe receptor, ridică ochii înspre cer şi şopti: „Mulţumesc, Doamne”.

— Du-o la cumpărături, zise Pat entuziasmată. Arată-i magazinele de pe strada 15. Du-o la Saks. Acolo lucrează verişoara ta, Vicky.

— Oh! exclamă Mike fără prea mare interes.

Avea prea multe rude ca să-şi poată aminti de mai mult de jumătate din ele. Care din ele?

— Ştii foarte bine că e fata cea mică a lui J.T. şi a Ariei. Dacă tinerei doamne nu îi place New York-ul nici după ce o duci la Saks, ia-o la plimbare până pe Madison. Începe cu Strada 60, continuă până la 80 şi uitaţi-vă prin vitrine.

Mike râdea.

— Mai ales la magazinele de bijuterii? Poate să-i cumpăr un diamant, două? Spune-mi, mamă, cu câte femei m-ai însurat în minte, de-a lungul scurtei mele vieţi?

— Cel puţin şase, răspunse Pat râzând.

Vocea lui Mike deveni serioasă.

— Mamă, tu şi tata sunteţi fericiţi în căsnicie?

Auzindu-i tonul vocii, inima lui Pat o luă razna, pentru că băiatul ei avea o problemă.

— Bineînţeles că suntem, dragule.

— Samantha, aşa o cheamă, zice că orice femeie care e măritată de mai mult de doi ani cu acelaşi bărbat suferă enorm. Tu nu crezi că e adevărat, nu?

După ce încercă inutil să se controleze, Pat nu mai putu. Chiar şi când Mike spunea: „Mamă! Mamă!” ea râdea cu lacrimi. Chiar şi când el închise telefonul strâmbându-se, ea râdea fără să se poată opri.

Mike puse jos receptorul, surprins de mama sa, de fapt, surprins de toate femeile. Dacă ele credeau că era oribil să te măriţi, de ce toate încercau asta din răsputeri? Toate, în afară de Samantha, se gândi. Sau poate juca teatru.

Zâmbind, se duse în dormitor să se îmbrace. Pentru Samantha îşi va pune cravată şi costum. Poate chiar pe cel italian, pe care îl alesese împreună cu sora lui.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, ieşi din

dormitor, ras, spălat şi îmbrăcat, apoi se uită în oglinda din hol, aranjându-şi cravata. „Nu e rău”, se gândi el. „Nu e rău deloc”.

— Sam! strigă el. Eşti gata?

Aşteptă câteva minute înainte ca ea să coboare şi, când o văzu, îi zâmbi şi îi oferi braţul.

*

Când Samantha văzu felul în care era Mike îmbrăcat, îi veni să moară; pur şi simplu să se aşeze pe jos şi să moară. Visase să-l facă de ruşine cu ea, să-l facă să nu-şi dorească să fie văzut cu ea îmbrăcată în halul ăla – aşa ar fi spus fostul ei soţ dacă ar fi apărut îmbrăcată în hainele de lucru –, aşa că trăsese pe ea un costum roz antic şi uzat, descusut şi cu fire trase ici-colo. Pe pieptul tricoului scria „La început, m-a pus pe piedestal, apoi m-a târât prin noroi”.

În timp ce Samantha stătea în capătul scărilor uitându-se la Mike şi la frumosul lui costum închis la culoare, ştiu că nu mai văzuse în viaţa ei un bărbat care să arate atât de bine. Cel puţin, de data asta, când tatăl ei i-a ales un bărbat, găsise unul care să arate bine. Nu fusese atât de norocoasă cu Richard.

Îi ajunse o singură privire în ochii lui Mike ca să ştie că nu îi va fi ruşine cu ea. De fapt, nu era sigură dacă îl interesa cum era îmbrăcată. Zâmbindu-i de parcă abia aştepta să iasă cu ea, îi întinse braţul.

— Nu pot… începu Samantha. Trebuie să…

— Samantha, e ora unsprezece. Dacă mai pierzi timp cu îmbrăcatul se vor închide magazinele.

— Magazinele, zise ea cu oroare în voce, în timp ce încerca să se tragă de lângă el, dar Mike o ţinu strâns. Nu pot să intru în halul ăsta într-un magazin.

Mike o privi de sus până jos şi îi citi inscripţia de

pe tricou.

— Mie îmi place cum arăţi. Îţi stă bine în roz. Şi apoi, putem cumpăra haine noi, dacă vrei.

Trase iar de braţ, dar el nu îi dădu drumul.

— Trebuie să mă schimb.

Se uită la ea nervos, cu privirea aceea de „numără până la zece şi respiră adânc”, apoi zise cu răbdare exagerată:

— Dacă nu-ţi place ce ai pe tine, de ce te-ai îmbrăcat aşa?

Samantha nu îi răspunse pentru că nu putea să-i spună că intenţia ei fusese să-l facă să refuze să fie văzut cu ea, mai ales că nu părea să observe cu ce era îmbrăcată.

Simţindu-se ca un copil pedepsit, ieşi cu el ţinând capul în jos. Şi-apoi, în New York nu cunoştea decât strada Lexington. Acum, mergea cu Mike către bulevardul Madison, apoi către Strada 15 şi cu cât se apropiau de Strada 15, cu atât Samantha se îngrijora de hainele ei îngrozitoare. În vitrinele magazinelor nu erau decât haine superbe, create de designeri celebri. Bărbaţii şi femeile, mai ales femeile i se păreau Samanthei că tocmai ieşiseră din saloanele marilor case de modă.

Mergând lângă Mike, cu mâna înfiptă în braţul lui, Samantha se simţea groaznic faţă de femeile ce treceau pe lângă ea. Arătau fantastic. Părul lor părea spălat cu nectar, unghiile erau perfect lăcuite, de parcă nu le-ar fi folosit niciodată, iar hainele erau nici mai mult, nici mai puţin decât divine.

Bineînţeles că îţi sărea în ochi la femeile din New York snobismul lor. Majoritatea o priveau pe Samantha cu milă şi unele dintre ele chiar zâmbeau într-un fel care o făcea să se strângă lângă Mike, de parcă ar fi căutat protecţie. Întorcându-se, privea în jos către ea,

o bătea uşor pe mână şi îi zâmbea când se băga în el, părând să nu aibă habar ce se întâmplă între femeia de lângă el şi femeile de pe stradă. Samantha se gândea ce bine ar fi să poată intra în pământ.

Când ajunseră pe strada 15, Samantha ar fi vrut să se arunce în primul şanţ ce îi ieşea în cale. Se părea că Mike voia s-o ducă undeva, aşa că trecură repede pe lângă magazinele cu vitrine încărcate. Treceau pe lângă boutique-rile Tiffany, Gucci, Christian Dior, Mark Cross. După un timp, Samantha nu se mai uită la hainele din vitrină, deoarece, cu cât vedea mai multe, cu atât se simţea mai rău.

Pe Strada 15, ajunseră la un magazin mare, cu marmură albastru-închis şi, spre uimirea ei, Mike se îndreptă către intrare. Samantha se trase de lângă el. În primul rând, o îngrozeau uşile rotative; se putea să rămână blocată în ele şi să nu poată nici intra, nici ieşi. Odată, trebuise să se rotească în uşile astea de vreo trei ori ca să poată ieşi. În al doilea rând, văzu că acesta era celebrul Saks. Nu putea să intre în costumul ei roz şi uzat.

Când Mike dădu să intre, văzu că Samantha nu mai era lângă el şi întinse mâna, apucând-o cu putere de braţ. După ce intră cu ea între uşile înguste, o trase după el şi intrară în magazin, fără să păţească nimic.

Intrând, Samantha rămase pe loc, cu gura căscată, bulversată de ce vedea înăuntru. Pentru oricine care ar fi trăit patru ani în Santa Fe, Saks era paradisul pe pământ. Văzu vânzătoare îmbrăcate cu altceva decât bumbac mexican şi kilograme de bijuterii de argint şi turcoaze. Văzu oameni grăbiţi şi încălţaţi cu altceva decât cizme de cowboy. Şi, mai ales, nu se vedea nicio îmbrăcăminte de piele.

— Îţi place? întrebă Mike, privindu-i cu atenţie chipul uimit şi încântat.

Samantha nu putu decât să se uite la el, mult prea năucită ca să poată vorbi.

— Vrei să facem nişte mici cumpărături? Era cât pe ce să izbucnească în râs, pentru că pusese o întrebare pur retorică şi inutilă.

Când Samantha ieşi din transă, deveni îngrijorată şi ruşinată de femeile care se holbau la ea. Poate că ar fi trebuit să se întoarcă acasă, să se schimbe şi să se întoarcă aici. Cu banii pe care îi economisise, îşi putea permite o rochie nouă. Dar adevărul era că Samantha nu avea nicio toaletă care să fie măcar la standardul modern al celor purtate de vânzătoare.

— Nu pot să fac cumpărături îmbrăcată aşa, îi şopti ea lui Mike.

După felul în care o privea, îşi dădu seama că el nu înţelegea despre ce vorbea. Uneori i se părea că diferenţa dintre limbajul bărbaţilor şi cel al femeilor este la fel de mare ca aceea dintre chineză şi engleză. Cum ar fi putut să-i explice unui bărbat că vânzătoarele nu au nimic de-a face cu o femeie care arată de parcă avea nevoie de produsele lor?

— Arăţi nemaipomenit, zise Mike, apoi începu să o împingă pe Samantha în spatele magazinului.

Erau femei tinere, înalte şi frumoase, ce ofereau clienţilor mostre de parfumuri, dar, când se uitară la Samantha, cu părul ei pieptănat pe spate şi cu costumul ei vechi ce provoca repulsie, nu îi oferiră nicio mostră de parfum. Femeile se uitau mai întâi la Mike, apoi la Samantha, apoi iar la Mike cu o figură ce parcă întreba „Cum o fi putând un tip ce arată atât de bine să iasă cu o nenorocită ca asta?”

Mike practic o împinse pe Samantha în lift, iar ea se ascunse în spatele lui, încercând să se facă invizibilă.

— Unde mă duci? întrebă ea, încercând să se

desprindă din strânsoare, fără succes.

— Te duc să cunoşti o prietenă de-a mea. Nu chiar prietenă, mai mult verişoară.

Trăgând-o prin birouri, nu se opri decât când ajunseră într-o cameră cu pereţi de sticlă. În spatele unui birou era o femeie tânără, nu foarte frumoasă, dar pusă la patru ace. Fiecare fir al părului ei era aranjat la fix, iar hainele erau evident croite la comandă. Văzând-o, Samantha ar fi vrut să intre într-o ascunzătoare, unde să n-o mai vadă această femeie elegantă.

Imediat ce femeia îl văzu pe Mike, zâmbi şi se ridică, dar Mike nu îi răspunse la zâmbet. Luă o poziţie milităroasă şi îşi ciocni călcâiele, apoi îi luă degetele în mână şi i le sărută.

— Alteţa voastră regală, zise el cu o voce oficială de curtean.

Uitându-se nervoasă la colegii ei de birou, femeia zise:

— Mike, încetează.

Râzând, Mike o luă în braţe şi o învârti ca într-un film cu Fred Astaire, sărutând-o entuziasmat pe gât.

— E mai bine? întrebă el, după ce o repuse în poziţia normală.

— Mult mai bine, zise ea roşind, încercând să pară supărată, dar evident fermecată de el.

— Deci, cum mai e pe la palat? întrebă Mike zâmbind, de parcă ar fi fost foarte mulţumit de ceea ce făcuse.

— Toată lumea e bine şi ai fi ştiut dacă te-ai fi deranjat să ne faci o vizită. Mike, sunt onorată de vizita ta, dar am treabă. Ce pot face pentru tine?

— Să ne ajuţi la cumpărături. O luă pe sus pe Samantha din locul în care se ascunsese şi de unde se pregătea s-o rupă la fugă şi i-o prezentă verişoarei de parcă ar fi fost ceva ce ar fi trebuit reparat.

Văzând felul întrebător în care femeia se uita când la Mike, când la ea, şi observând felul în care Mike o ţinea de braţ, ca un proprietar, Samantha încercă să explice.

— Nu e ce pare. El e gardianul meu. Imediat ce spuse asta, îşi dădu seama ce tâmpenie i-a ieşit pe gură, înrăutăţind situaţia.

— Mai ceva ca Tinkerbell, zise Mike, râzând în continuare.

— Mai degrabă căpitanul Hook, replică imediat Samantha.

Auzind asta, tânără femeie izbucni în râs şi se îndreptă către Samantha cu mâna întinsă.

— Sună de parcă ai fi de acord cu el. Numele meu este Victoria Montgomery şi sunt verişoară prin alianţă cu Mike. Privind-o apoi pe Samantha din cap până în picioare cu ochi profesional, îi aprecie chipul, figura şi hainele îngrozitoare. Ce pot face pentru tine?

Îi zâmbi chinuit femeii şi zise, în timp ce încerca să se elibereze din strânsoare.

— Fă-mă să arăt ca una din femeile de pe stradă.

Zâmbind înţelegătoare, Vicky spuse:

— Cred că ne putem descurca cumva. Se întoarse către Mike. De ce nu revii peste vreo trei ore?

— Pentru nimic în lume, răspunse Mike. Stau aici să văd tot. Dacă o las de capul ei, se îmbracă precum Rebecca de la ferma Sunnybrook. Poţi să faci ceva cu ea?

O făcu pe Samantha să se simtă precum o maşină căreia i se stricase transmisia şi se întreba îndoit dacă se mai putea repara. După ce se uită cu simpatie la chipul Samanthei, care acum se asorta perfect cu culoarea costumului, Vicky se întoarse către vărul ei.

— Mike, îţi foloseşti prea mult muşchii şi prea

puţin creierul. Foloseşte-ţi bunele maniere! Vocea îi suna autoritar, dar avea şi multă afecţiune pentru vărul ei cel chipeş.

După ce îi zâmbi recunoscătoare lui Vicky, Samantha se întoarse către lifturi şi plecă, simţindu-se deja mai bine.

— Cât? şopti Vicky către Mike, după ce Samantha se îndepărtase îndeajuns de mult.

— Oricât, răspunse Mike printre dinţi.

Vicky ridică o sprânceană perfect pensată şi creionată.

— Vorbeşti despre Christian Dior sau despre Liz Clairbone?

— Presupun că aceasta înseamnă scump sau ieftin. Vreau să le aibă pe amândouă. Totul. Dar nu o lăsa să vadă preţurile hainelor şi trimite-mi nota personal. Făcu o pauză, gândindu-se. Şi vreau şi pantofi şi tot ce-i trebuie unei femei.

— Ce facem cu părul? Vicky îşi studie vărul. Ştia foarte bine că îşi putea permite orice, dar mai ştia, de asemenea, că nu obişnuia să-şi arunce banii.

Mike se uită la Vicky cu nişte ochi ce parcă implorau ajutorul. Era sătul s-o vadă pe Samantha cu părul pieptănat oribil pe spate şi prins cu o clamă oribilă.

— Ştii, zise el complice, s-ar putea să aibă părul ondulat, dacă şi-l lasă liber.

— Nu ştii sigur? întrebă Vicky ironică, încercând din răsputeri să-şi dea seama ce însemna femeia asta pentru el.

— Nu, zise Mike încrezător, uitându-se vesel la verişoara lui. Nu încă.

Samantha ştia că nu mai petrecuse niciodată o asemenea zi de rai, ca aceea pe care a petrecut-o la Saks cu Vicky şi Mike. Când era copil, se ducea adesea

la cumpărături împreună cu mama ei şi se distra nemaipomenit, dar, după ce mama ei a murit, nu a mai avut nici timp, nici chef să facă aşa ceva. După ce s-a măritat şi s-a mutat în Santa Fe, nu a mai avut nici măcar bani să mai cumpere ceva.

Dar, chiar când mergea cu mama ei, nu s-a distrat atât de bine ca acum. Gusturile lui Vicky erau ireproşabile în materie de îmbrăcăminte şi accesorii potrivite, iar diplomaţia ei în a o ghida pe Samantha către toaletele potrivite era de necrezut. La început, Samantha alesese în virtutea hazardului câteva obiecte de îmbrăcăminte şi le probase, dar, când se uită în oglinzile triple, descoperi că arăta ca întotdeauna: plictisitoare. Atunci, Vicky, foarte dulce, plină de tact şi ca din întâmplare, o întrebă dacă îi permitea să aleagă câteva lucruri pentru ea şi bineînţeles că Samantha fusese de acord. Care tânără nu ar fi fost fericită să fie îndrumată în materie de îmbrăcăminte de o femeie atât de elegantă ca Victoria?

În nici douăzeci de minute după ce Vicky îi dădu Samanthei prima toaletă, începu să vadă o versiune complet diferită a propriei persoane. Se dădea înapoi în faţa oglinzii din cabina de probă mare şi luxuriantă, situată la etajul trei şi se privea îmbrăcată într-un costum perfect, creat de St. John şi văzu o persoană pe care nu o recunoştea: elegantă şi poate puţin cam sexy, confortabilă, dar rafinată, modernă, dar şi clasică.

— Se poate? întrebă Vicky scoţând clama oribilă din părul Samanthei şi lăsându-i părul blond să curgă pe umeri.

Privindu-se în oglindă, Samantha îşi aminti că începuse să-şi pieptene părul pe spate pentru a nu o incomoda când lucra la computer, descoperind, de

asemenea, că era luată mai în serios aşa decât cu pletele în ochi.

Făcând câţiva paşi înapoi în cabina de probă, iar Vicky o studie, privind-o aşa cum s-ar uita un artist la propria pictură, din toate unghiurile.

— S-ar putea să tăiem părul? Să-l aranjăm şi să-l ajutăm să arate cât mai natural? Te deranjează?

S-o deranjeze? se gândi Samantha. Era de parcă ar întreba-o cineva dacă o deranjează să se ducă în rai.

— Cred că ar fi bine, zise ea, încercând din răsputeri să nu arate că îi venea să sară în sus de bucurie.

Vicky zâmbi înţelegătoare, prefăcându-se că nu observă cum se simţea Samantha, dar fericirea ei era contagioasă. O încânta să lucreze cu clienţi care erau pur şi simplu entuziasmaţi de lucruri atât de obişnuite cum ar fi hainele noi şi tunsoarea.

— Acum trebuie să-i arăţi noul tău costum lui Mike.

Samantha se încruntă involuntar, pentru că nu voia să-i arate nimic lui Mike. De fapt, uitase că există. Vicky îi explicase că i se va aranja o carte de credit la Saks şi că va plăti hainele în câteva rate lunare. Samantha va primi hainele şi în timp îşi va putea permite o întreagă garderobă nouă. Dacă Samantha plătea pentru ele, de ce mai trebuia să-i arate hainele tipului ăstuia?

Văzând reţinerea Samanthei de a face sau nu parada modei în faţa lui Mike, Vicky nu înţelese; pentru că, prima oară când îi văzuse împreună, Samantha se agăţa de Mike de parcă ar fi fost salvatorul ei.

— Cred că i-ar plăcea să te vadă în haine noi, zise Vicky, simţindu-se puţin vinovată de faptul că fusese nevoită să mintă pentru a-i distrage Samanthei atenţia, să nu-şi dea seama că Mike era cel care plătea

hainele.

Ezitând, Samantha ieşi din camera de probă, păşind către un salon, unde Mike era aşezat pe o frumoasă canapea roz, cu o ceaşcă de ceai şi un ziar. Era atât de degajat, încât părea proprietarul magazinului, simţindu-se ca acasă aici, printre femei şi printre haine de damă.

Amintindu-şi mult prea clar de indiferenţa tatălui şi soţului ei în materie de haine, Samantha nu voia să facă pe manechinul pentru el. Soţul ei o voia acoperită din cap până-n picioare şi cât mai ştearsă şi, trecând peste asta, nu îl interesa cu ce era îmbrăcată. Tatăl ei nu observa diferenţa dintre fiica lui purtând tocuri şi ciorapi de mătase şi fiica lui îmbrăcată în blugi şi tricou de grădinărit.

Dar Mike nu o ignoră pe Samantha şi era departe de a fi indiferent faţă de ea. Când o văzu prima oară mergând către el, se ridică încet, puse ziarul jos şi veni spre ea. Când ajunse în dreptul ei, o luă de mână, o roti şi o studie, uitându-se la material, la culoarea şi la croiala costumului.

— Da, zise el, după ce se gândi îndelung. O pune în valoare.

Samantha încercă din răsputeri să nu zâmbească larg, auzindu-i remarca. Nu se bucură de cuvinte, cât de felul în care vorbise, de parcă ar fi fost frumoasă şi el se gândea că hainele sunt demne de ea. Întorcându-se după Vicky spre camera de probă, Mike o prinse de umăr.

Spre consternarea ei, se aplecă înainte, îşi îngropă faţa între gâtul ei şi umăr şi o sărută pe ureche.

— Dacă îţi mai strângi părul, o să ai de-a face cu mine.

Samantha plecă de lângă el, dar nu înainte de a

simţi cum valuri de bucurie îi invadau trupul.

În mai puţin de o oră se obişnui să facă pe fotomodelul în faţa lui Mike. În contrast cu prima părere despre Mike, cum că ar fi fost indiferent, descoperi că era foarte pretenţios în materie de haine de damă şi în curând începu să aibă încredere în el.

— Nu, jacheta asta e prea lungă pentru tine. Îţi acoperă frumosul posterior, zise el plin de seriozitate.

— Ăsta nu e un motiv să-ţi displacă o jachetă, izbucni Samantha, dar Mike nu făcu altceva decât să mormăie. Samantha se hotărî să cumpere jacheta şi s-o poarte cât mai des, dar în cabina de probă, când Vicky o întrebă dacă s-o trimită la împachetat, Samantha ezită.

— Nu, zise ea, în cele din urmă.

În curând, Samantha începu să zică „Da” la ce îi plăcea lui Mike şi „Nu” la ce îi displăcea.

Vicky avu nevoie de serviciile a două vânzătoare pentru a-i aduce Samanthei de la raioanele de la etajele inferioare lenjerie şi accesorii. Femeile veniră cu braţele încărcate de cutii cu lenjerie intimă de damă, cămăşi de noapte şi chiar pantofi, poşete, mănuşi şi bijuterii.

Tocmai când Samantha proba o încântătoare rochie semnată Carolyn Roehme, îşi dădu imediat seama că Mike aproba şi dezaproba inclusiv lenjeria intimă care îi fusese prezentată.

— Culoarea aceea nu i se potriveşte, îl auzi spunând. Nu, nu negru. Vreau compleul alb, îl auzi spunând de două ori. Samantha simţi cum se înroşeşte când îşi aminti ce îi spusese în prima zi când îl cunoscuse: că nu va reuşi să se controleze dacă apărea în ceva alb şi dantelat.

— Aveţi şi lenjerie albastră? o întrebă Samantha pe Vicky.

Vicky zâmbi şi în câteva momente apăru cu o cămaşă de noapte albastru-aprins.

— Lui Mike nu îi place, zise Vicky.

— Bine, răspunse Samantha. O să iau două.

Samantha cumpără o mulţime. Pe la ora patru pierduse numărul costumelor, pantofilor, rochiilor şi tuturor hainelor pentru care spusese „Da”, iar toate erau trecute în contul ei.

— O să coste prea mult, îi zise ea lui Vicky. Cred că sute de dolari.

Vicky era cu spatele la Samantha, aşa că nu i se puteau vedea sprâncenele ridicate. Sute? Vicky se gândi şi îşi dădu seama că Mike avusese dreptate. Spusese că se îndoia de faptul că Samantha s-ar putea măcar gândi că o singură rochie ar putea costa şapte mii de dolari, aşa că etichetele cu preţurile erau smulse înainte de a-i fi arătate. Le fusese foarte greu lui Vicky şi asistentelor sale să scoată preţurile, dar îşi puteau permite osteneala, având în vedere ochiul inconştient al Samanthei, pentru calitate. Dacă i se prezentau două perechi de pantofi, iar una costa şase sute de dolari şi cealaltă două sute cincisprezece, Samantha îi alegea fără ezitare pe cei mai scumpi.

Vicky se îndreptă şi se uită la Samantha.

— Acum eşti aşteptată la salonul de coafură.

Dând din cap, Samantha se întrebă ce va zice Mike de părul ei, sperând că nu era unul din acei bărbaţi care ar spune: „Taie un centimetru şi nimic mai mult”. Când era vorba de părul femeilor, tatăl şi soţul ei erau de părere că nu exista decât un stil: cât mai lung.

Pregătindu-se să fie dezaprobată, Samantha se gândi dacă să se certe sau nu pentru felul în care ar vrea să-şi poarte părul, dar îşi zise că ar fi o încercare inutilă. Mike intră în salon, fără să pară a fi jenat de

aerul de feminitate al întregului loc; de fapt, chiar îi făcu cu ochiul unei femei, al cărei cap era acoperit de folii de aluminiu, începu imediat să explice coaforului felul în care să tundă părul Samanthei.

— Vreau să-i pui în evidenţă buclele, zise Mike. Şi nu vreau o coafură care s-o oblige să folosească fixativ. Nu suport chestia asta, mă zgârie pe faţă.

— O să-mi fac părul cum vreau, ripostă Samantha. Şi coaforul şi Mike o priviră ciudat, de parcă ar fi fost surprinşi şi total dezinteresaţi de părerea ei. Apoi se întoarseră din nou faţă în faţă, iar Samantha se uită în oglindă şi oftă. Nu avea importanţă că Mike îi luase vorba din gură; principiul conta.

În timp ce i se făcea manichiura, coaforul o tunse. Cu fiecare centimetru tăiat, Samantha se simţea mai luminoasă şi mai tânără. Înainte de a i se usca părul cu foenul, putea vedea buclele ce îi înconjurau chipul. Când a fost gata, îşi scutură capul şi izbucni în râs.

Mike era în spatele ei, privind-o în oglindă.

— N-aş fi crezut că poţi fi mai drăguţă, dar eşti, zise el blând, făcând-o pe Samantha să roşească.

Luând-o de mână, o conduse către alt scaun unde luă lecţii de machiaj şi cumpără o mulţime de farduri şi de produse de îngrijire a pielii. Ar fi fost şocată să afle că numai cosmeticele costau peste trei sute de dolari.

După-amiază târziu, Samantha, îmbrăcată cu un costum roşu Christian Lacroix, cu părul scurt şi buclat şi cu faţa perfect machiată, ieşi din Saks la braţul puternic al lui Mike. Nu aveau bagaje, pentru că Vicky aranjase ca totul să fie trimis acasă la Mike.

De data asta, când trecură prin zona cosmeticelor de la primul etaj, multe dintre tinerele femei înalte şi slabe se grăbiră către Samantha, pentru

a-i oferi câte o mostră din parfumurile lor, dar ea le îndepărtă cu o mişcare a mâinii. Mike se opri la magazinul Lancôme şi, în ciuda protestelor nesincere ale Samanthei, îi alese parfumul Trésor.

Ţinând strâns, cu ambele mâini, mica punguţă cu parfumul, de parcă ar fi fost foarte valoroasă, Samantha se uită la Mike.

— Mulţumesc, şopti ea. Mulţumesc pentru azi.

Îi zâmbi la rândul lui, mândru şi încântat.

— Vrei să mănânci ceva?

— Da, zise ea. Sunt moartă de foame.

Mergând împreună pe stradă, Samantha observă că Mike era la fel de mândru de ea, ca atunci când intrase în luxosul magazin, cu hainele ei ponosite. Într-adevăr, pentru el nu avea importanţă cu ce era îmbrăcată.

Capitolul 7

Mergând înapoi către casă, Samantha îşi atingea părul din minut în minut, simţind felul plăcut în care buclele îi mângâiau faţa.

— Îţi place? întrebă Mike, iar ea dădu din cap.

Fără să fie conştientă, mergea mai drept, cu paşi mai mari decât atunci când au ieşit prima dată pe străzi. Simţind pe undeva puţin regret că Samantha nu se mai agăţa de el, Mike era bucuros să o vadă zâmbitoare şi fericită şi era încântat de cât de bine arăta acum.

Când ajunseră în apropiere de casă, Samantha a fost prima care a văzut femeile ce stăteau în capătul scărilor. Erau patru şi nu era greu să tragi concluzia că nu erau fete despre care mama ei ar fi spus că erau

„cuminţi”. Hainele lor erau prea strâmte, prea scurte, prea viu colorate, chipurile fardate într-un prea mare contrast între buze, ochi şi obraji. Trei dintre ele fumau; două stăteau rezemate de balustradă şi nu făceau niciun gest de a-şi trage în jos fustele scurte de pe părţile expuse de trup.

— Cred că ai musafiri. Samantha îşi dădu seama că seara era ratată, pentru că îşi dorise să comande o salată la restaurant şi s-o savureze în răcoarea grădinii, iar acum trebuia să se retragă în camera tatălui ei.

Văzând-o încruntată, Mike îi luă mâna.

— Tu vei fi gazda.

— Nu pot… începu ea, pentru că nu ar fi vrut să se implice în relaţia cu acest bărbat mai mult decât era deja.

— Nu e decât Daphne cu nişte fete, care vor o masă gratuită. Or să plece înainte să se întunece.

— Oh, zise ea încet, căscând ochii. Lucrează noaptea? Încerca să pară sofisticată, de parcă nu ar fi fost şocată de îmbrăcămintea şi de manierele acestor femei înzorzonate.

— Fac striptease.

— Oh! exclamă Samantha din nou, uşurată, pentru că striptease-ul era mult mai sănătos decât crezuse iniţial. Apropiindu-se, Samantha simţi că una dintre femei o privea cu mai mult interes decât celelalte trei şi ştiu fără îndoială că aceea era Daphne. Când femeia se ridică, Samantha văzu că avea cel puţin un metru optzeci. Se gândi că sub masca de fard se ascundea un chip foarte drăguţ, dar îi era greu să îi aprecieze frumuseţea feţei pentru că imediat îţi atrăgea atenţia trupul subţire, cu sâni foarte mari.

— Ea e Daphne? şopti Samantha.

— Fiecare centimetru. Mike scruta atent chipul

Samanthei, sperând într-un semn de gelozie.

— Are vreo parte de trup… adăugată?

— Din câte pot spune, Daphne e remodelată aproape în întregime, zise Mike entuziasmat. A fost tăiată, adăugată, suplimentată, ce era în plus i s-a scos, din cap până-n picioare. Când o atingi i se cutremură toate balonaşele de sub piele. Chiar dacă stătea foarte aproape de Samantha şi o urmărea atent, tot nu vedea niciun semn de gelozie.

— Daphne este… dansatoare exotică?

— Nu, de fapt, este o stripteusă de varietăţi; nu este nimic exotic la Daphne.

Oprindu-se, Mike se postă în faţa Samanthei, cu mâinile pe umerii ei.

— Sam, fata mea, nu eşti nevoită să faci cunoştinţă cu aceste femei şi înţeleg perfect dacă nu vrei. Pot să le trimit acasă, după care, tu şi cu mine mergem să luăm o cină liniştită pe undeva. Te duc la Le Cirque.

— Ce vorbe ridicole, zise ea înţepată, dându-şi seama că îi pusese întrebări numai din curiozitate; părea să creadă că era o snoabă puritană care nu ar sta la aceeaşi masă cu o stripteusă. Bineînţeles că vreau să le cunosc. Şi, te rog, n-ai vrea să nu mai pui mâna pe mine? Plecă de lângă el şi, în următorul moment, se prezentă femeilor, care se uitau la ea cu priviri plictisite.

Daphne coborî scările, uitându-se la Samantha.

— Eşti… chiriaşa lui Mike? întrebă ea.

Când îşi dădu seama la ce se referea femeia, Samantha realiză de ce o priveau aşa celelalte femei.

— Chiriaşa lui şi nimic altceva, accentuă ea. Când văzu zâmbetele de uşurare de pe feţele lor, realiză că aceste femei îl considerau pe Mike ca fiind proprietatea lor, iar pe ea o intrusă.

Mike descuie uşa şi femeile intrară, împrăştiindu-se prin casă. Umblau la combina stereo a lui Mike, se duceau în bucătărie unde cotrobăiau peste tot; una luă telefonul şi comandă mâncare cât să ajungă la o jumătate de duzină de oameni. Alta zise că avea un număr nou de dans la club şi voia să afle părerea lui Mike, dar el îi respinse oferta. Samantha era curioasă de ce anume făceau stripteusele, dar nu putea s-o roage pe femeie să danseze numai pentru ea.

Sosise mâncarea şi, înainte de a şti ce se întâmplă, Samantha începu să facă şi pe gazda şi pe servitoarea, punând mâncarea în farfurii, turnând bere în pahare înalte şi cărând tavă după tavă în grădină. O dată, Mike a prins-o exact când intra în grădină şi a luat-o în braţe, ţinând-o cu spatele lipit de pieptul lui şi înconjurându-i talia cu braţe puternice. O muşcă de lobul urechii.

— Dă-mi drumul, şuieră ea. Avea mâinile ocupate cu tava plină cu mâncare, aşa că nu îl putea lovi cu coatele în stomac, cum ar fi vrut.

— Aş vrea să te ţin în braţe pentru totdeauna, îi şopti el, sărutându-i lobul urechii.

— Eşti beat. Se smulse brusc din braţele lui, aşează tava jos şi apoi se întoarse şi se uită urât la Mike, dar asta nu îl opri să nu izbucnească în râs. Când Samantha se întoarse în bucătărie, o văzu pe Daphne în casă, privindu-i pe după uşile de sticlă.

— Nu eşti îndrăgostită de el, zise Daphne categoric.

Samantha părea surprinsă.

— Nu, nu sunt. E neobişnuit? Privind către cele trei femei din grădină, le văzu dansând şi unduindu-se pe lângă Mike. Se pare că face multe femei să se îndrăgostească de el.

Daphne zâmbi.

— Da, aşa e. E un bărbat de care te îndrăgosteşti uşor. E dulce, generos, arată bine şi are grijă de păsările rănite.

După o pauză de un moment, Samantha puse salată de cartofi într-un castron.

— Păsări rănite?

— Mda, zise Daphne. Ca un cercetaş, presupun, deşi nu am cunoscut prea multe. Lui Mike îi place să salveze oamenii.

— Şi ce face cu ei după ce îi salvează? întrebă Samantha încet.

Daphne zâmbi.

— Tot ce pot să-ţi spun este că scapă cât mai repede de ei. Arătă cu capul către femeile din grădină; fiecare îl privea pe Mike cu ochii plini de adoraţie. Uită-te la ele. Fiecare în parte crede că ea va fi cea care va pune mâna pe Mike. Dar ştii ceva? La anu', pe vremea asta, niciuna dintre ele nu va mai fi invitată în această casă. Dar uită-te la mine; îl cunosc pe Mike de doi ani, am văzut femei venind şi plecând, toate uitându-se la el ca astea pe care le vezi, dar niciuna dintre ele, cel puţin din câte ştiu eu, nici măcar nu a reuşit să se culce cu el.

— Dar tu eşti încă aici, zise Samantha.

Daphne luă castronul pe care îl umpluse Samantha.

— Dar eu nu m-am îndrăgostit niciodată de el, nu?

Se uită la Samantha cu o privire care nu ar putea fi interpretată decât ca o avertizare.

— Să ai grijă, dulceaţo, Mike e un distrugător de inimi, un adevărat distrugător de inimi.

După discuţia avută cu Daphne, Samantha rămase un timp singură în bucătărie. „Un distrugător de inimi", se gândi ea. Este exact ceea ce nu mai avea

nevoie în viaţa ei, să-i mai distrugă cineva inima. De fapt, era de părere că nu va mai putea suporta asta încă o dată.

— Ţi-e bine? întrebă Mike din spatele ei.

Întorcându-se, se uită la el. Arăta atât de bine, încât era dificil să gândeşti clar când se afla în preajmă. Fusese obsedată toată ziua de felul în care îşi mişca buzele când vorbea.

Mike făcu un pas către ea.

— Te uiţi ciudat la mine. Vrei să plec?

Samantha îi zâmbi rece.

— Nu, te rog, nu. Se întoarse cu spatele la el. Mai degrabă sunt obosită şi cred că mă voi duce la culcare.

Venind lângă ea, Mike îşi înclină capul pentru a o privi iscoditor, apoi o luă de bărbie, făcând-o să se uite la el.

— Ceva te-a deranjat. Ţi-a zis Daphne ceva? Sper că nu ţi-a spus vreo poveste despre bărbaţii ei, nu? Pot să spun că Daphne priveşte viaţa cu ochi foarte stranii.

— Nu, zise Samantha, minţind, în timp ce îşi trase bărbia din mâna lui. A fost o zi lungă şi vreau să mă duc la culcare, asta e tot.

Mike o privi. Fără să se mişte, fără să o atingă, expresia feţei i se schimbă într-una caldă şi plină de dorinţă, încât Samantha simţi cum îi ia foc pielea.

— Şi mie mi-ar plăcea să merg cu tine la culcare, spuse el încet.

Samantha făcu un pas înapoi din faţa lui. Brusc, expresia chipului lui Mike se schimbă de la dorinţă la furie.

— Cine te-a făcut să ai atâta repulsie faţă de sex, Samantha? întrebă el, făcând ca numele să-i sune infatuat.

Asta o făcu pe Samantha să râdă şi astfel dispăru tentaţia pe care o simţise cu un moment înainte.

— Bărbaţii sunt atât de previzibili, zise ea. Sunt la fel, chiar dacă sunt licenţiaţi sau lucrează într-o staţie de benzină. Pentru că nu vreau să mă culc cu tine, îţi place să crezi că sunt frigidă sau că am fost victima unui incest sau că mi s-a întâmplat ceva îngrozitor. Pentru propria ta informaţie, domnule Taggert, nimeni nu m-a afectat din punct de vedere sexual. Dar tu eşti gata s-o faci, cu pipăielile tale permanente şi cu aluziile vulgare. De ce nu o inviţi pe una dintre femeile acelea să se culce cu tine? Arătă cu capul către femeile din grădină. Sau nu le vrei decât pe acelea care îţi spun nu? Te intrigă provocarea? Poate că ai o listă deasupra patului, iar pe cele care îţi spun nu, le însemni cu o steluţă.

Mike se uită la ea, nevenindu-i să creadă.

— Ce naiba am făcut ca să ai o părere atât de proastă despre mine?

Întorcându-se cu spatele la el, Samantha ştiu că fusese nedreaptă, pentru că se purtase atât de frumos cu ea toată ziua. Petrecuse într-o singură zi mai mult timp cu ea decât oricare altă persoană, de la moartea mamei ei încoace, totuşi îi vorbea urât pentru că făcuse un pas către ea. Dar nu asta făceau toţi bărbaţii? Să încerce?

Poate că problema era bunătatea şi atenţia constantă pe care le manifesta faţă de ea. Poate că voia să nu-i dea nimeni atenţie.

— Îmi cer scuze, zise ea. Îţi mulţumesc pentru ziua de azi, pentru că m-ai dus la magazin, pentru că m-ai prezentat verişoarei tale, pentru că…

— N-am nevoie de mulţumirile tale, replică Mike supărat, înainte de a se întoarce şi a ieşi pe uşă.

Samantha rămase un moment pe loc, apoi urcă scările spre apartamentul ei. Se dezbrăcă încet, punând cu grijă încântătorul costum pe umeraş şi,

pentru o clipă, se rezemă cu spatele de uşa dulapului. Uneori îşi dorea să poată plânge. Uneori îşi dorea să se aşeze şi să bocească în voie, aşa cum ar fi făcut orice femeie, dar, oricât ar fi vrut, Samantha ştia că lacrimile nu vor veni.

După ce se spălă, îşi dădu cu cremă pe faţă, se îmbrăcă cu cămaşa de noapte şi se urcă în pat. Mobila tatălui ei era luminată de luminile din grădină. Oftă adânc şi zâmbi pentru că era bine, într-adevăr foarte bine, să se simtă înconjurată de lucrurile tatălui ei.

Adormi şi, pe la miezul nopţii, se trezi. Peste zgomotul de afară se auzea un altul ce îi devenise familiar. Mike bătea la maşină. Liniştindu-se, adormi din nou.

Capitolul 8

Samantha se trezi la şapte dimineaţa, dar ploaia ce-i bătea uşor în ferestre o făcea să nu vrea să se dea jos din pat. Mormăind sub pături, încercă să adoarmă din nou. În fond, era sâmbătă, aşa că de ce să se scoale?

Trezindu-se din nou la nouă şi jumătate, primul ei gând a fost la ceea ce îi spusese Daphne despre Mike, cum că ar fi fost un distrugător de inimi. Samantha nu mai avea nevoie de aşa ceva. După ce se uită prin camera tatălui ei, zâmbi mobilelor şi adormi din nou.

La unsprezece o trezi un ciocănit scurt, apoi uşa de la dormitor se deschise. Adormită, îl văzu intrând pe Mike cu o tavă plină de pungi albe cu mâncare.

— Pleacă, murmură ea şi se ascunse sub pături.

Bineînţeles că nu o ascultă, pentru că din câte îşi dădea seama, Michael Taggert era o combinaţie între

un câine de pază, o soră medicală militantă şi un afemeiat.

Punând tava pe marginea patului, se aşează.

— Ţi-am adus mâncare şi ţi-au sosit hainele de la Saks. Barrett ne-a invitat poimâine la ceai. Ne trimite o maşină.

— Oh, zise Samantha, întorcându-se şi uitându-se la el. Aproape că îi devenise familiar să-l vadă stând pe marginea patului.

— Ce te interesează? Mâncarea, Barrett sau hainele?

— Crezi că a sosit şi jacheţica aia albastră? Cea cu nasturi mari?

El scoase o brioşă dintr-o pungă.

— Deci hainele. Nu te condamn pentru că nu te interesează un bărbat care s-ar putea să fie sau nu ruda ta. Nici eu nu prea le am cu rudele…

Samantha se ridică încet, căscând, şi se rezemă de marginea patului.

— Nu ştii despre ce vorbeşti. Nu ştii ce norocos eşti că ai atâtea rude. Verişoara ta, Vicky, a fost atât de dulce cu mine şi foarte tolerantă cu tine.

Îi întinse o brioşă şi un pahar mare, plin cu suc proaspăt de portocale şi zise:

— Ea este una dintre puţinii Montgomery care sunt chiar uşor de tolerat şi asta poate pentru că nu e o Montgomery de pe Maine.

Mike avea deja gura plină şi făcuse firimituri pe pat, dar arăta atât de bine… Părul des şi negru era încă umed după duş, era proaspăt bărbierit şi avea o cămaşă veche şi moale de bumbac, care îi punea în evidenţă fiecare muşchi al trupului. Era mai bine să-l ţină de vorbă, se gândi ea, pentru că, dacă îl ţinea de vorbă, poate că n-o s-o mai atingă. Trase adânc aer în piept.

— Cine e familia Montgomery?

— Sunt verii mei şi, în majoritate, nişte molâi cum n-ai mai văzut.

— Molâi?

— Molâi. Fătălăi. Poponari, izbucni el. Băutori de ceai. Cred că nu există nici măcar unul care să nu leşine când vede o bere băută din propria-i sticlă.

— Şi verii ăştia locuiesc în Maine? întrebă ea, muşcând din brioşa proaspătă.

— Mda. Avea vocea plină de ostilitate şi se întreba ce i-or fi făcut verii lui de era atât de duşmănos. Văzându-i expresia feţei, începu să-i explice.

— În familia mea există tradiţia ca Montgomery-ii juniori să-şi petreacă jumătate din vară în Colorado, iar copiii Taggert, cealaltă jumătate în Maine. Nu ştiu de la cine a pornit tradiţia asta, dar sper să-l ardă focurile iadului.

— Oh. Ce s-a întâmplat când erai în Maine?

— Nenorocitul de văru-meu a încercat să mă omoare.

— Cred că glumeşti.

— Nu prea. Au făcut tot ce le-a stat în putinţă să nu intrăm vii în toamnă. Majoritatea dintre ei locuiesc lângă ocean şi sunt pe jumătate peşti. Fratele meu spunea că au solzi în loc de piele. Făceau tot felul de prostii, ca de exemplu, ne aruncau în ocean, după care stricau motorul bărcii şi înotau înapoi către mal. Ştiau că niciunul dintre noi nu ştia să înoate.

— Cum aţi reuşit să vă întoarceţi la ţărm?

Michael zâmbi pervers.

— Vâslind. Nu ştiam să înotăm, dar aveam muşchi.

Samantha zâmbi de felul în care îşi umfla bicepşii când spunea asta.

— Şi ce s-a întâmplat când au venit în Colorado?

— Păi, ne cam scoseseră din pepeni cu felul în care se purtaseră când am fost în Maine.

— Se-nţelege.

— Şi, de asemenea, trebuie să-i înţelegi pe Montgomery. Sunt cei mai plicticoşi şi mai şterşi din lume. Îi mulţumeau întotdeauna mamei lor şi nu uitau niciodată să-şi folosească şervetele când erau la masă. Şi nu-şi murdăreau hainele.

— Aşa rău? zise Sam, ascunzându-şi zâmbetul pe după ceaşcă, dar se părea că Mike nu-i observase sarcasmul din voce.

— Nouă ni se părea justificat ceea ce făceam. Îi puneam să călărească mereu cei mai sălbatici cai. Obişnuiam să-i ducem în Munţii Stâncoşi şi îi lăsam noaptea, singuri, fără mâncare, fără apă şi fără să aibă măcar cu ce să se acopere.

— Asta nu era periculos?

— Pe dracu’; nu era, pentru un Montgomery. Tot ce pot să spun e că ei nu pot fi omorâţi. Unul din fraţii mei l-a luat pe unul dintre ei, l-a legat cu o frânghie, l-a coborât într-o prăpastie şi l-a lăsat acolo, atârnând. Mike zâmbi când îşi aduse aminte. Îl coborâse cu vreo cincizeci de metri.

— Şi vărul tău ce-a făcut?

— Nu ştiu. Oricum, ea s-a căţărat înapoi pe frânghie. Nici măcar nu a întârziat la cină.

Auzind pronumele „ea”, Samantha a început să râdă. Îşi puse paharul cu suc pe noptieră şi, ţinându-se cu mâinile de abdomen, râse în hohote.

— Mike, eşti îngrozitor, zise ea acum, că îşi dăduse seama că glumise tot timpul, inventând o poveste sau, cel puţin, exagerând din plin, pentru a o amuza, pentru a o face să râdă.

Michael stătea întins pe pat, zâmbindu-i, foarte

mândru de sine şi fericit, ca o pisică ce a dat de frişcă. Zâmbetul lui o asigură că povestea nu era adevărată, că nu voise decât să o amuze şi că era foarte bucuros că reuşise.

— Mă bucur să văd că ştii să râzi, zise el, întinzându-se după pungă şi luând încă o brioşă ce mirosea apetisant. Asta e pentru tine, special.

Luându-i-o din mână, Samantha se gândi: „Mă hrăneşte şi mă face să râd”.

— Ce fel de brioşă e?

— Cu ciocolată.

I-o dădu înapoi cu regret.

— Îngraşă. Nu pot s-o mănânc.

Se întinse la loc pe pat, fără să ia brioşa.

— Este ceea ce spuneam.

— Asta ce înseamnă?

— Nimic. Tocmai am câştigat un pariu cu mine însumi. Fără să mai zic că nu bei alcool, că nu vorbeşti prea mult şi că, dacă eşti lăsată de capul tău, te îmbraci ca o babă. Ai gustat vreodată mâncare suculentă? Sunt sigur că nu ai fost tentată nici de droguri.

Ea se holbă la el.

— Dă-mi bucata aceea de unt. Mai bine dă-mi două.

Zâmbind, el îi dădu untul şi un cuţit de plastic.

— Dacă eşti îngrijorată că o să acumulezi calorii, ştiu un exerciţiu grozav.

Samantha era mult mai preocupată să savureze brioşa delicioasă, ca să-i mai dea atenţie. Ciocolată! Aluat alb! Unt!

— Naiba să te ia, Samantha, nu te mai uita aşa la mâncare, zise Mike. Luându-i mâna, o duse la gură şi muşcă din brioşa ei, prinzându-i un deget în gură şi lingând untul de pe el Făcând asta, o privea cu ochi

fierbinţi.

Ea îşi trase mâna.

— Nu te descurajează nimic, absolut nimic.

— Nu, zise el fără să-i pese şi lingându-şi degetele. Se ridică leneş din pat şi se întinse.

Urmărindu-l, Samantha nu mai apucă să ducă brioşa la gură. Avea umeri laţi, talia subţire, coapse dure şi un asemenea trup o făcu să uite până şi de ciocolată.

Când reveni la poziţia normală, ea se uită repede în altă parte, să nu vadă că rămăsese cu gura căscată. Agil, începu să strângă mâncarea rămasă, punând-o înapoi în pungi.

— De ce tu… vreau să zic, spuse ea, dregându-şi glasul… de ce arăţi aşa cum arăţi?

— La ce te referi? întrebă el cu o inocenţă exagerată.

Samantha ştia că încerca să obţină un compliment de la ea. Fără îndoială, voia să-i spună: „De ce ai asemenea muşchi? De ce arăţi ca un zeu grec? De ce ai un trup pe care Michelangelo ar fi încântat să-l sculpteze?” În loc de asta şi de ceea ce îi venise în minte, îi aruncă o privire ce însemna: „Ştii foarte bine la ce mă refer”.

— Haltere, zise el, luând tava şi punând-o pe birou.

— Ca la Olimpiadă?

Mike pufni pe nas dispreţuitor.

— Băieţii ăia frumoşi! Aşa e, ca la Olimpiadă, nu ce face Schwarzenegger, un amărât de culturism. Am participat la concursuri de haltere când eram la colegiu. Acum o fac doar ca să mă menţin.

Samantha nu prea reuşi să-şi ascundă zâmbetul.

— Ar trebui să înţeleg că halterele sunt ceva ce fac numai bărbaţii adevăraţi?

El îi zâmbi de parcă nu ar fi avut habar că îl lua peste picior, apoi, cu viteza luminii, veni spre ea, o luă în braţe, cu pături cu tot, şi, în timp ce ea îl ruga să o lase jos, deschise uşa de la terasă şi o duse afară.

— Lasă-mă jos, zise ea, încercând din răsputeri să nu-l atingă.

De parcă nu ar fi cântărit niciun gram, Mike o trecu de balustradă, făcându-se că o scapă din braţe.

Ţipând înfricoşată, Samantha îl apucă de gât, ţinându-l strâns.

— Îmi place asta, spuse el, sărutând-o pe gât. Când Samantha îi mai dădu puţin drumul, se făcu din nou că o scapă. Îl apucă din nou strâns.

Samanthei îi plăcea în braţele lui, îi plăcea foarte mult. Era atât de puternic. Când îi atinse gâtul cu buzele, închise ochii pentru un moment.

— Samantha, şopti el.

Avea prea multă stăpânire de sine pentru a ceda rugăminţilor lui şi propriilor ei dorinţe.

— Dă-mi drumul, zise ea serioasă.

O aşeză jos cu jumătate de inimă şi îi atinse o clipă obrazul cu mâna.

— Vrei să-mi spui ce te supără? o întrebă blând.

Pentru o clipă, Samantha deschise gura să vorbească, apoi o închise din nou şi plecă repede de lângă el.

— Habar nu am despre ce vorbeşti. Îţi par neobişnuită pentru că mi-am îngropat recent tatăl şi am trecut printr-un divorţ. Mă îndoiesc că cineva rămâne „normal” după evenimente atât de traumatizante.

Deşi Samantha oftă de parcă s-ar fi săturat, era bucuroasă că nu mai era atât de serios. Pentru un tip aşa de norocos ca el, putea fi extrem de perspicace, ceea ce însemna alt motiv pentru ea să plece din New

York şi cât mai departe de el.

Zâmbind, încercă să se adapteze dispoziţiei lui.

— O să port danteluţă albă şi…

— Să n-o faci! zise Mike serios.

— Glumeam doar.

Întorcându-se, se îndreptă spre uşă.

— Îţi dau cincisprezece minute, după care vreau să fii jos. Nu poţi rămâne în mausoleul ăsta. Se încruntă uitându-se la mobila întunecată şi la draperiile închise la culoare. Nu poţi rămâne în altarul ăsta.

Ieşi din cameră înainte ca Samantha să se poată gândi la un răspuns.

*

Samantha îşi petrecu ziua cu Mike. Dumnezeule, şi ce bine era să fii cu el, gândea ea. Era o cu totul altă persoană, în comparaţie cu tatăl ei sau cu Richard. Şi tatăl ei şi Richard aveau un simţ exagerat al ordinii; voiau amândoi ca fiecare lucru să fie la locul lui, un loc ales de ei. Felul în care Richard aranja mâncarea în frigider aproape că o făcea să ţipe pe Samantha. A fi sălbatic însemna la el să pună pâinea în locul în care stătea laptele. Odată, când lipsise noaptea de acasă, scosese totul din frigider şi le pusese înapoi, fiecare în alt loc. Pusese pâinea pe trei rafturi, ceea ce l-ar fi trimis pe Richard la nebuni. Bineînţeles că a aranjat totul la fel ca înainte, până să se întoarcă el.

Mike nu era ca Richard sau ca tatăl ei. Se părea că nu avea reguli după care să se conducă. Nu mânca după ceas, mânca atunci când îi era foame. Şi se putea hrăni singur! Pentru Samantha era un miracol. După ce i-a murit mama, se ocupa de treburile casei şi era responsabilitatea ei să-i dea să mănânce tatălui său. Pregătea mese la opt dimineaţa, la douăsprezece şi la

optsprezece şi jumătate şi, după ce s-a măritat, orarul a rămas acelaşi. Odată, la o petrecere în Santa Fe, după ce băuse două pahare de vin, cineva o întrebase filosofic: „Ce înseamnă să fii bogat?” Samantha se simţea prea bine ca să stea la locul ei şi să-şi ţină gura. Înainte ca altcineva să vorbească, zisese: „O femeie bogată este cea care, când se află în vecinătatea unui bărbat, iar acesta spune «Mi-e foame!» nu are responsabilitatea de a-i da să mănânce. Atunci femeia este cu adevărat bogată”. Toţi cei de la masă se distraseră copios de comentariul Samanthei, dar Richard se înfuriase şi după aceea i-a precizat „tendinţa ei către alcoolism” şi i-a „sugerat” să nu mai pună gura pe băutură.

Mike nu era ca aceşti doi bărbaţi pe care îi cunoscuse, pentru că se părea că nu avea reguli. „Dacă îţi place, fă-o”. Când o văzu pe Samantha că îi ia două cămăşi de pe marginea unui scaun, unde le aruncase şi, fără să stea pe gânduri, le pusese pe umeraş, îi smulse cea de-a treia cămaşă din mână şi o aruncă înapoi pe canapea.

— Am deja o fată în casă, zise el.

Jenată de a fi făcut-o pe mica nevastă, Samantha se duse către cutiile din colţul camerei şi le deschise. Inspiră ceea ce probabil devenise un miros paradisiac pentru omul modern: vinilin nou. Văzându-i faţa, Mike începu să râdă, ceea ce o făcu pe Samantha să se simtă din nou jenată, dar descoperise că Mike nu numai că o tachina, dar, în acelaşi timp, şi rezista la tachinări, spre deosebire de soţul ei care se considera tabu.

— Mirosul de echipament electronic nou este cu siguranţă mai bun decât parfumul ieftin pe care se pare că îl preferi, îl bruftului ea, făcându-l să râdă.

Îşi dădu seama că ar fi vrut să asambleze singură

computerul, dar îl rugase s-o ajute. Bineînţeles că habar n-avea cât de altfel era totul pentru ea. Tatăl ei şi Richard credeau că există muncă femeiască şi muncă bărbătească, iar cele două nu se pot îmbina. În casa din Santa Fe, unde locuise cu soţul ei, avea un computer şi nu i se părea ceva neobişnuit ca ea să vină de la două slujbe şi să-l găsească pe Richard dormind, cu computerul mergând, aşteptând-o să prelucreze materialul pe care el îl scrisese peste zi.

Samanthei nu îi luă mult timp să aranjeze computerul şi monitorul şi să ataşeze imprimanta laser. Dură ceva mai mult să instaleze procesorul software.

Odată computerul pornit, îi spuse lui Mike că e gata să-i predea primele instrucţiuni de folosire. În ultimii patru ani învăţase mulţi oameni să lucreze pe calculator şi avusese o mulţime de probleme bizare. Cum ar fi femeia care îi blocase imprimanta sau bărbatul care îi ştersese din greşeală dischetele.

Dar, în patru ani, nu întâlnise pe cineva care să priceapă atât de greu ca Mike. Învăţase că, în arta predării, principalul era să ai răbdare, dar, după două ore petrecute cu el, se pierduse cu firea.

Se pomeni ţipând.

— F7, nu numărul 7, îi spunea, dar Mike apăsa din nou numărul 7, apoi se uita la ea cu ochi mari.

Zece minute mai târziu, Samantha se pierduse. Îl apucă cu ambele mâini de gât şi începu să-l zgâlţâie.

— Tasta F7! M-ai auzit? Tasta F7!

Râzând, Mike o luă în braţe şi se rostogoliră împreună pe podea. Atunci îşi dădu seama că făcea pe prostul şi că voise să afle care îi era limita răbdării.

Rostogolindu-se de lângă el, îl privi extrem de contrariată. De ce încerca întotdeauna să o aducă la punctul maxim de furie?

— Haide, Sam, zise el. Nu te uita aşa la mine. Nu te mai preface a fi îngerul atotrăbdător.

Ceea ce ar trebui să facă, se gândi ea, ar fi să urce în apartament şi să citească o carte.

În loc de asta, se întoarse, se uită la el cum stătea liniştit pe duşumeaua din living şi, împotriva voinţei ei, zâmbi.

— Ştii, poţi să fii o pacoste când vrei.

Înainte să se mişte, o sărută pe gât.

— De ce nu vrei să baţi la maşina aia notiţele mele? întrebă el.

— Dacă înţeleg bine, eu fac toată munca şi tu iei banii?

— Voi împărţi tot ce am cu tine, vorbi el cu subînţeles.

Samantha îl împinse.

— Dă-mi voie să încarc programul, după care o să-ţi stochez toate informaţiile în computer.

Când îl văzu zâmbind cu gura până la urechi, îşi dădu seama că el îşi atinsese ţinta, aceea de a o face secretara lui.

O oră mai târziu, Samantha nu mai era supărată, pentru că materialul pe care i-l dăduse Mike era foarte interesant. Scrisese peste o sută de pagini cu informaţii despre tot felul de gangsteri, care avuseseră de-a face cu Tony Barrett. Citise cu interes nume ca Nails (Unghii), Hop Toad (Broasca râioasă), Mad Dog (Câinele nebun), Waiter (Chelneru'), Half Hand Joe (Joe Juma' de Mână) şi Gyp the Blood (Suge sânge).

Cu cât citea mai mult, cu atât devenea mai curioasă cu privire la Tony Barrett, care se putea sau nu să fie bunicul ei din punct de vedere biologic. Când îl întrebă de ce scrisese atât de puţin despre Barrett şi cine era personajul principal al biografiei, Mike nu răspunse, ci îi dădu Samanthei alte notiţe, ce se

învârteau în jurul zilei de 12 mai 1928.

Nu îi plăcea să scrie despre acea zi. Gangsterul principal din New York începuse să se teamă de puterea crescândă a lui Barrett şi se hotărâse să-i omoare pe el şi pe oamenii lui. Se părea că nu îl interesase că, în încercarea ratată de a-l omorî pe Barrett, fuseseră ucişi cu mitralierele, odată cu câţiva gangsteri, şi o mulţime de oameni nevinovaţi.

Samantha citi cu gura amară despre baia de sânge din noaptea aceea.

— Nu-mi place asta, zise ea, împingând notiţele într-o parte.

Mike ridică o sprânceană.

— Maxie a dispărut în noaptea aceea. Nu eşti curioasă de ce şi încotro s-a dus?

Ea îl privi parcă nevenindu-i să creadă.

— Pare destul de simplu de înţeles de ce a plecat. Chiar dacă îl iubea pe Barrett, nu voia să fie părtaşă la ceva atât de oribil ca acea baie de sânge.

Mike o privi un moment, apoi o întrebă dacă voia ceva de mâncare. Răspunsul fiind pozitiv, comandă câteva sandvişuri. După ce sosiră, se duseră în grădină să mănânce.

— Cum a murit mama ta? întrebă Mike brusc, imediat ce se aşezară la masă.

— Eu am omorât-o, zise ea fără să se gândească, apoi roşi şi se uită în altă parte.

Îi era ciudă pe el că o făcea să spună lucruri despre care nu avea chef să vorbească şi îi era ciudă pe ea însăşi pentru că avea atâta încredere în el.

— Bineînţeles că nu asta voiam să spun. Doar că aşa am simţit atunci. O fantezie de copil. Încercă să atenueze sentimentul de frică pe care îl simţise toată viaţa.

Mike o privea tăcut, aşteptând să continue.

— Aveam doisprezece ani şi am fost invitată la petrecerea lui Janie Miles, cea mai populară fată din şcoală; erau invitaţi şi băieţi, dar mama nu-mi dădea voie să mă duc. Când mi-a zis că eram prea mică pentru băieţi, m-am supărat foarte tare şi i-am spus că ea nu-mi dă voie să cresc. Mama a spus că am dreptate şi că, dacă ar fi după ea, ar vrea să rămân pentru totdeauna la vârsta de doisprezece ani. Samantha încerca din răsputeri ca povestea să sune amuzant, pentru că nu voia ca Mike să ştie ce simţise şi ce simţea şi acum despre moartea mamei ei. De fapt, nu voia să ştie nimeni cum i s-au schimbat viaţa, lumea, începând cu acea după-amiază fatală.

Samantha trase adânc aer în piept.

— Oricum, eram deja lividă, când mama a întârziat să vină să mă ia de la şcoală, ca să mă ducă la petrecerea lui Janie.

Mike se uită la mâna Samanthei, care strânsese sandvişul cu putere. Când observă direcţia privirii lui, se uită în jos şi văzu sandvişul mutilat, după care îl aruncă şi se şterse cu un şerveţel.

— Mama se grăbea atât de tare să mă ducă la petrecere, încât ne-am izbit frontal de altă maşină. A fost omorâtă instantaneu.

— Sam! Mike se întinse către ea, încercând să o atingă, dar ea se retrase.

— Mama se grăbise atât de tare, încât, undeva în drumul spre şcoală, căzuse peste radiator şi se arsese pe braţe şi pe picioare. Dar un lucru minor, ca o arsură de gradul trei, nu a făcut-o să se oprească şi să se ducă la doctor. Singurul ei gând era să-şi ducă fiica la petrecere. Făcu o pauză şi gura i se strâmbă cu amărăciune. O petrecere foarte importantă.

— După ce s-a petrecut accidentul, vinovatul a fugit de la locul faptei? întrebă Mike repede, pentru că

nu voia s-o vadă înecându-se în amintiri şi pentru că voia s-o înţeleagă.

— Dumnezeule, nu. Îl privi peste masă, încercând să zâmbească. Omul care a lovit-o venea din Ohio şi era foarte supărat de accident. A rămas în Louisville două săptămâni după ce mama… a murit şi ne-a vizitat, pe mine şi pe tata; ne-a arătat chiar şi poze cu copiii lui.

— Samantha, şopti Mike, îmi pare rău.

— Mda, mulţumesc, murmură ea. A fost demult şi mi-a trecut. Oamenii pot supravieţui multor nenorociri.

— Chiar şi soţilor? întrebă el, încercând să glumească.

Ea nu zâmbi.

— Supravieţuieşti şi după ce te înşală soţul, îţi moare mama şi tata, bunica te părăseşte… Supravieţuieşti şi unui tată care nu are încredere în tine şi îţi pune clauze pentru moştenire. Mi-am dat seama că poţi supravieţui orice ţi s-ar întâmpla.

Se ridică de la masă şi dădu să intre înăuntru, dar nu înainte ca Mike s-o prindă din urmă.

— Sam, zise el, cu mâinile pe umerii ei şi întorcându-i faţa către a lui. Dacă ai vreodată nevoie să stai de vorbă cu cineva, sunt aici.

Ea se forţă să-i zâmbească.

— Nu avem nimic de discutat. Nimic mai mult decât ţi-am spus deja. Am avut un număr extraordinar de morţi de-a lungul vieţii şi un divorţ, şi îmi va fi greu să-mi revin, dar voi reuşi. Se îndepărtă de lângă el. De ce nu-mi dai să-ţi bat nişte notiţe?

Mike o privi încruntat cum se îndrepta către bibliotecă. Uneori, întrezărea o altă Samantha sub suprafaţa rece, calmă, de persoană ce se autocontrolează permanent. Când o sărutase, văzuse o femeie pasională, când râdea, vedea o femeie cu

simţul umorului. Când bea prea mult vin, vedea o femeie pe care o puteai tachina şi cu care puteai face chiar şi glume obscene. Dar nu lăsa garda jos pentru prea mult timp. După fiecare ieşire, se controla imediat. Tatăl ei spunea că, atunci când Samantha era copil, era foarte diferită de domnişoara care devenise apoi. Zâmbind, Dave spunea că Sam fusese greu de stăpânit şi venea mereu acasă plină de zgârieturi şi vânătăi, ceea ce o scotea pe maică-sa din minţi. Se căţăra în copaci, avea gura mare, nu îi era frică de nimic, încât mama ei spunea că trebuie să-şi folosească creierul la maximum ca să-şi potolească fiica.

Uneori, Mike reuşea să şi-o imagineze copil fiind, dar alteori îi era imposibil. Zâmbind, Mike îşi aminti cum Sam încercase să-l sugrume, când refuzase să înveţe cum să se folosească de computer, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar mai fi avut un motiv în minus să stea cu Samantha. Acum, scopul major al vieţii lui era să reuşească s-o cunoască, pentru că o simţea ca un boboc de trandafir. Mai erau două zile şi, dacă o scăpa din mână, ştia că nu avea s-o mai vadă. Nici nu voia să se gândească la asta.

— Sam, ţipă el, luându-se după ea către bibliotecă. Ştiai că Maxie era cântăreaţă? Cânta blues.

Capitolul 9

— Am o întâlnire în seara asta, o anunţă Mike pe Samantha. O privea cu atâta intensitate, încât ştia că ar fi trebuit să-i răspundă cumva, dar nu ştia ce să-i spună.

— Ce drăguţ! Cu una din tinerele pe care le-am

cunoscut prin Daphne?

— Nu, n-o cunoşti. Ochii lui negri nu străluciseră niciodată ca acum, când o priveau fix. O dansatoare. Cu picioare dintr-alea, ştii tu.

— Mă bucur să aud că are picioare. Mai ales dacă e dansatoare.

După felul în care arăta Mike, îşi dădu seama că îl dezamăgise.

— Ce-o să faci cât sunt plecat? O să dormi?

— N-ai decât să perseverezi în ideea fantezistă că aş fi la marginea prăpastiei spre psihoză fără prezenţa ta constantă, dar, din întâmplare, nu este adevărat. Probabil că o să-mi spăl părul şi o să mă uit la televizor. Dacă gardianul aprobă, zise ea răutăcioasă. Îl lua peste picior pentru că îşi dăduse seama că el ar fi vrut să fie geloasă pe faptul că avea o întâlnire. Adevărul era că Samantha era foarte curioasă de întâlnirea lui cu Picioare Lungi. Ştia că nu îi plăcea genul de femei ca acelea care veniseră cu Daphne, dar care era totuşi genul lui Mike?

Probabil gagici cu fese rotunde şi sâni mari, se gândi ea. Sâni mari, picioare lungi şi creier lipsă!

— Mda, bine, murmură el, cu jumătate de gură. Totuşi cred că n-ar fi bine să ieşi noaptea.

— Bineînţeles că nu. N-o să dau voie nici unui străin să intre, indiferent cât de multe bomboane îmi oferă, cu excepţia unei cutii cu ciocolată a-ntâia, cu glazura de caramel. Sunt toată a bărbatului care îmi oferă caramel.

Se vedea după faţa lui că nu gusta umorul ei negru şi voia într-adevăr să fie geloasă.

— Mike, zise ea zâmbind, simţindu-se puţin flatată de preocuparea lui faţă de ea şi de faptul că dorea atât de mult să fie cel puţin la fel de posesivă ca el. Du-te la întâlnire. N-o să mi se întâmple nimic şi nu

o să fac nimic neobişnuit, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Du-te. Distracţie plăcută.

El ezită, pentru că nu avea deloc încredere în ea. Dacă întâlnirea aceasta nu ar fi fost atât de importantă, nu ar fi plecat.

— În regulă, eu am plecat, dar încuie uşa în urmă.

Ea clătină cuminte din cap, dar după ce plecă şi încuie după el, se rezemă de uşă şi, când se întoarse, casa părea enormă şi chiar puţin sinistră fără Mike. După ce trase draperiile, sări ca arsă, speriată de sirena unei maşini ce trecea pe strada Lexington. Când auzi soneria, tresări, apoi începu să râdă de ea însăşi. Aşteptă un moment înainte să răspundă, până când inima îi reveni la normal, apoi se uită pe vizor.

În faţa uşii stătea un bărbat înalt, cu umeri laţi, păr negru, extrem de frumos.

— Da? zise ea din spatele uşii.

— Mike e acasă? întrebă el.

— Da, dar acum este ocupat, răspunse ea prevăzătoare. Bărbatul putea fi un criminal, având în vedere rata ridicată de criminalitate din New York.

— Vrei să-i spui că Raine vrea să-l vadă?

Cum Samantha nu răspunse, zise în continuare:

— Raine Montgomery. Vărul lui.

— Oh. Ai acte? Îl urmări atentă cum băgă mâna în buzunarul de la haină şi puse permisul de conducere în dreptul vizorului. Raine Montgomery, treizeci de ani, un metru optzeci. Păr negru, ochi albaştri. I se părea cu adevărat superb. Descuie uşa.

— De fapt, Mike nu e aici, spuse ea deschizând uşa. Are o întâlnire şi a plecat acum câteva minute.

Bărbatul îi zâmbi; îi zâmbi şi ea. Era foarte diferit de Mike; nu se asemănau decât la păr. Mike era tot foc şi mişcare, pe când acest bărbat era tăcut şi misterios.

— De fapt, am venit să te cunosc. Asta în cazul în care eşti Samantha.

— Sunt, dar cum…?

— Mama lui Mike m-a sunat din Colorado şi m-a rugat să vin să te văd. Mike i-a vorbit de tine, iar mătuşa Pat m-a trimis să mă asigur că nu eşti de-alea care umblă după bani.

Sinceritatea lui i se păru dezarmantă.

— Nu vrei să intri? zise ea, arătând cu mâna către salon.

— Mai bine nu. N-aş vrea să…

— Să deranjezi? întrebă ea.

Mike spusese că verii lui, Montgomery, erau manieraţi şi avea dreptate. A dat şi ea de un bărbat din secolul douăzeci, pe care îl interesa ce se cuvine şi ce nu. Michael Taggert nu părea interesat de intimitatea personală a omului, pentru că îşi petrecea jumătate din zi tăvălindu-se în patul lui Sam, neinvitat, nedorit.

— Cred că mă voi întoarce când va fi şi Mike, dar în seara asta o voi suna pe mătuşa Pat şi o să-i spun să stea fără grijă pentru că eşti o fată extrem de respectabilă şi o tânără extrem de drăguţă.

Roşind, îl conduse până la uşă.

— Sunt sigură că lui Mike îi va părea rău că nu a fost acasă.

Păşind peste prag, bărbatul râse într-un fel care lăsa de înţeles că era perfect conştient de adversitatea pe care i-o purta Mike. Se întoarse către ea.

— Ai spus că Mike e la o întâlnire. Credeam… adică, am înţeles că tu şi el v-aţi mutat împreună.

Dorind să se clarifice de la început, ea zise:

— Sunt sigură că Mike i-a lăsat această impresie mamei sale, dar, de fapt, sunt chiriaşa lui. Am închiriat ultimele două etaje ale casei.

Auzind asta, ochii lui Raine străluciră.

— În cazul ăsta, vrei să ieşi mâine cu mine? Sau poate după-amiază? Putem merge în parc să mâncăm îngheţată şi să ne uităm la copii cum se joacă.

Samantha era sigură că nu mai auzise în viaţa ei o invitaţie atât de romantică. Ce diferenţă faţă de invitaţiile lui Mike de genul „hai în pat s-o punem de să ne sară creierii.”

— Mi-ar face plăcere să ies cu tine, zise ea sinceră.

Privind-o de parcă nimic nu l-ar fi încântat mai mult în viaţă în afară de faptul că ea acceptase, el zâmbi.

— Deci mâine la două, zise el şi coborî scările.

Când se întoarse, o văzu rămasă în uşă, privindu-l cum se îndepărta.

— Ce culoare de baloane îţi place cel mai mult”? întrebă el.

— Roz, răspunse ea zâmbitoare.

Surâzând, el îi făcu cu mâna şi plecă.

Intrând în casă, Samantha închise uşa în urma ei. „Ce bărbat încântător, se gândi ea. Ce bărbat drăguţ şi dulce.” Zâmbind şi fredonând, se duse sus să-şi spele părul.

*

— Un Montgomery! zbieră Mike, când ea îi spuse de întâlnirea cu el. Un nenorocit de Montgomery, un încrezut şi cu nasul pe sus. Ieşi cu un…

— Termină! ţipă Samantha. Ţi-am spus de o mie de ori că nu e treaba ta. Sunt chiriaşa ta şi nimic mai mult. Chiriaşă! Asta e tot! Nu îmi datorezi nimic şi nu ai dreptul să-mi spui ce să fac.

— Dar un Montgomery! Nu poţi…

Ea se întoarse spre el.

— Tot ce pot spune este că Raine Montgomery e un bărbat foarte drăguţ. El…

— Nu ştii nimic despre el, replică el printre dinţi, de parcă ar fi ştiut ceva oribil despre vărul lui.

— Ştiu că este manierat, ceea ce nu pot spune despre tine. Samantha se opri din zbierat şi inspiră adânc. Sincer, poţi să-mi spui ceva rău despre omul ăsta? E animal? E însurat? Are obiceiuri proaste?

— E perfect, zise Mike, muşcându-şi buza de sus. Era atât de furios, încât tremura. Nu se simţise niciodată în viaţa lui atât de trădat. De câteva zile, depusese cu Samantha de cinci ori mai mult efort decât cu altă femeie şi ea îl răsplătise mai puţin decât oricare alta. Până şi fata de la băcănia din colţ îi era mai recunoscătoare decât Samantha.

Văzându-i furia, care i se părea nejustificată, ridică mâinile a neputinţă.

— Asta e cea mai ciudată situaţie în care a fost cineva vreodată. Noaptea trecuta ai fost la o întâlnire. De ce tu ai toate drepturile, iar eu niciunul?

Aplecându-se către ea, îşi lipi nasul de al ei.

— Pentru că femeia cu care m-am întâlnit are optzeci şi şase de ani şi pe vremuri a lucrat cu Maxie într-un club, unde cânta ea. Maxie, îţi aduci aminte de ea? Bunica ta. Am ieşit sâmbătă seara ca să mă întâlnesc cu o femeie bătrână care nu reuşea să-şi aducă aminte ce a fost, cu atât mai puţin ce s-a întâmplat în 1928, în timp ce tu erai în casa mea, flirtând şi făcând Dumnezeu ştie ce cu împuţitu’ dracului de Montgomery.

Ea îl privea fix.

— Ştii ce? Eşti bolnav. Ar trebui să te duci la un doctor. Se întoarse cu spatele la el, începând să coboare scările. Presimt că Raine e punctual. Voi fi jos la două fix.

În ciuda faptului că îi spusese lui Mike că nu era treaba lui, furia lui o deranjase. Oare unui bărbat nu îi trece niciodată prin cap să se întrebe dacă are sau nu dreptul să se înfurie? Niciodată în viaţa ei de adult nu se supărase, decât dacă era într-adevăr cazul. Indiferent de logică, Mike nu ar fi trebuit să se supere pentru că ieşea cu un alt bărbat. Era femeie în toată firea, nu se ataşase de el, nu era nimic romantic între ea şi Mike. Atunci de ce era furios?

Strânse din dinţi. Măcar o dată-n viaţă i-ar fi plăcut să înţeleagă ce poate fi în capul unui bărbat.

Deodată, rămase blocată. Ce ciudat, se gândi ea, să fie atât de supărată pe un bărbat care însemna atât de puţin pentru ea. Nu mai fusese atât de nervoasă din ziua în care aflase că soţul ei o înşela, nici măcar când a aflat de clauzele din testamentul tatălui său nu se simţise la fel. Îşi aminti că era cât pe ce să arunce ceva pe fereastră de furie, când a auzit de clauze şi totuşi fusese în stare să se controleze.

Dar cu Mike îi venea într-adevăr să arunce cu tot ce întâlnea în cale. Michael Taggert o făcea să fie în stare să rupă în două, deodată, cartea de telefon.

Deschizând nervoasă uşa de la dulap, se uită la hainele îngereşti dinăuntru şi mângâie mâneca unui sacou moale, de culoarea piersicii şi îşi aminti cât de drăguţ fusese Mike când i-a cumpărat hainele. Era de departe cel mai plăcut şi mai deschis bărbat cu care fusese în viaţa ei şi totodată bărbatul cel mai enervant şi mai exasperant pe care îl văzuse vreodată. Uneori voia să i se urce pe genunchi, alteori îi venea să-i arunce în cap cu obiectul cel mai dur şi mai ascuţit posibil.

Toate la un loc, se gândi, în timp ce se îmbrăca cu o pereche de pantaloni. Ar fi mai bine pentru amândoi dacă ar pleca imediat după întâlnirea cu

Barrett. Fusese deja prea multă agitaţie în viaţa Samanthei ca să mai poată locui într-o casă unde se lupta permanent cu proprietarul.

Capitolul 10

Răspunzând la uşă când sună vărul lui, Mike rămase un moment cu mâna rezemată de pragul uşii, fără să-i dea voie lui Raine să intre.

— Dacă o atingi, Montgomery, n-o să mai fii în stare să faci copii.

Fără să zâmbească, Raine îl aprobă cu o mişcare a capului, înţelegând la ce se referea Mike. Avea toate drepturile asupra Samanthei.

Întorcându-se, Mike ieşi din cameră, pentru că nu se credea în stare s-o vadă pe Sam zâmbind unui alt bărbat. Dar, în ciuda intenţiilor sale nobile, se trezi în faţa ferestrei, imediat ce auzi uşa de la intrare închizându-se după ei şi îi urmări pe cei doi îndreptându-se către Central Park. Din punct de vedere fizic, erau total nepotriviţi, se gândi Mike. Trupul mic şi cu forme apetisante al Samanthei nu se potrivea cu trupul înalt, slab şi plin de zgârciuri al vărului său.

Mike se uită după ei dezgustat, mai ales de sine. Poate că Sam avea dreptate şi era nebun.

Până atunci nu mai fusese atât de ros de gelozie ca acum şi adevărul era că nu prea îi plăcea sentimentul. Nici măcar nu înţelegea de ce se simţea gelos, pentru că Samantha nu îi dăduse niciodată de înţeles că ar fi fost a lui şi nici nu-l încurajase.

Dar tatăl ei o făcuse, se gândi el, autoapărându-se. Tatăl ei îl rugase pe Mike să aibă grijă de preţioasa lui fiică, după ce nu va mai fi. În prima lună se

străduise fără succes, dar de atunci încercase să recupereze inclusiv timpul pierdut.

Oftând, Mike se gândi la lunga după-amiază pe care o avea în faţă. Cine va mai fi aici, bucurându-se de ceva atât de obişnuit ca mâncarea comandată prin telefon şi livrată acasă? Cine îi va pune întrebări şi se va interesa de cercetările lui? Cine se va uita la el de sus până jos, când credea că nu e observată?

Tocmai când Mike voia să se îndepărteze de la fereastră, văzu un bărbat ce ieşi din umbra clădirii de vizavi şi începu să meargă. Mike îl observase pentru că toţi bărbaţii care îşi lucrau musculatura îi observau pe ceilalţi ai căror muşchi dădeau pe dinafară din mânecile tricourilor. Tipul ăsta nu era atât de mare, încât să nu-şi poată lipi braţele de coapse, dar se vedea că ştia de unde să apuce haltera.

Mike deschise fereastra şi scoase capul afară. După ce privi un moment, neştiind de ce, se convinse că bărbatul îi urmărea pe Samantha şi pe vărul său.

Mike nu mai pierdu niciun moment, ieşind după câteva secunde pe uşă, luându-se după bărbat pe strada Lexington, Madison, Strada 15 şi în parc. Acum, ajuns în parc, Mike se convinse că bărbatul o urmărea pe Samantha, pentru că atunci când Raine o opri să-i cumpere îngheţată şi câteva baloane, bărbatul se ascunse în spatele statuii generalului Sherman.

Pentru un moment, atenţia lui Mike fu distrasă de la bărbat la Sam, care se uita cu o figură plină de sentimentalism la felul în care văru-său îşi rânjea fasolea.

După felul în care-l privea, ai fi zis că nimeni nu-i mai oferise ceva atât de minunat ca îngheţata aia nenorocită şi baloanele alea ieftine. Tâmpitu’ de văru-său îi zâmbea la rândul lui de parcă i-ar fi adus trofeu un cap de dragon.

„Ia o pauză”, îşi zise Mike dezgustat.

În următorul moment, cei doi porniră tacticos la plimbare, fără să-i intereseze că mai exista şi altcineva în afară de ei, în timp ce Mike rămase în spate, până când îl văzu mişcându-se pe bărbatul ce îi urmărea. Bărbatul nu se mai ascundea şi, la un moment dat, o luă chiar în faţa lor, se aşeză pe o bancă şi îi privi cum trec pe lângă el.

Mike rămăsese ascuns, pentru că nu voia să fie văzut; dacă acesta supraveghease casa, l-ar fi recunoscut.

În cele patruzeci şi cinci de minute ce trecură, Mike se ţinu după bărbat, urmărindu-i pe Samantha şi pe vărul lui. Adevărul era că nu o atinsese deloc pe Samantha, dar, de fiecare dată când ea îi zâmbea, ar fi vrut să-i dea un pumn să-i turtească mutra. Cel puţin atunci când se opriră lângă terenul de joacă al copiilor, mai era puţin şi lui Mike îi venea rău. Raine prinse din zbor cu o mână un leagăn şi o ajută pe Samantha să se aşeze, de parcă ar fi fost invalidă, apoi îi făcu vânt, iar Samantha râdea încântată, de parcă făcuse cine ştie ce scofală.

— Ar fi trebuit să-l omor în vara aceea când aveam doisprezece ani, murmură Mike.

Dar Mike avu un moment de plăcere când Samantha se opri din leagăn şi coborî pentru că Raine o atinsese în timp ce îi făcea vânt.

„Deci nu numai cu mine face aşa”, îşi zise Mike satisfăcut.

Apoi se plimbară printre tufişuri şi boscheţi şi, de fiecare dată când dispăreau, lui Mike i se ridica părul pe ceafă. Îşi dădu seama că bărbatul a dispărut, în momentul în care Raine se îndepărtă de Samantha, pentru a prinde o minge de baseball şi a o arunca înapoi copiilor ce se jucau mai încolo. Atenţia lui Mike

era concentrată să vadă dacă slăbănogul de văru-său o atingea sau nu pe Samantha şi uitase de adevăratul motiv pentru care făcea pe detectivul.

Pentru un moment, Mike intră în panică, uitându-se de jur împrejur, ştiind că nu era în regulă ceva. Unde era bărbatul? Cine era bărbatul?

Mike o văzu pe Samantha stând la umbra unor copaci, privindu-l pe Raine cu o expresie siropoasă pe faţă şi, în spatele ei, bărbatul cobora fără să facă un zgomot.

Mike o luă la fugă. Fugi, trecând peste o pătură plină cu mâncare, făcându-i pe cei care erau la picnic să zbiere după el, apoi sări peste o bancă plină de oameni, care îl înjurară la rândul lor. Alerga încă atunci când ajunse la baza dealului şi când se repezi spre bărbat cu cele aproape o sută de kilograme de muşchi, dărâmându-l cu totul. Mike era mult mai puternic decât bărbatul necunoscut şi după câteva clipe îl imobiliză la pământ.

— Cine eşti? întrebă Mike ţinându-l strâns. Ce vrei?

Bărbatul avea pe figură o expresie care spunea că mai bine moare decât să spună ceva şi deodată Mike ştiu care era răspunsul la întrebările lui.

— Te-a trimis Barrett, nu?

Sclipirea de o clipă din ochii omului îi fu de ajuns pentru a-şi da seama că avea dreptate.

Nu mai primi răspuns, pentru că bărbatul profită de un moment de neatenţie pentru a lua o piatră şi a-l lovi pe Mike în cap. Durerea, cât şi surpriza îl dezechilibrară, iar bărbatul dispăru cât ai clipi. Un timp, Mike rămase la pământ, cu mâna la cap şi cu privirea înceţoşată.

— Michael Taggert! Cum ai putut face asta? Cum ai putut să mă spionezi?

Privind în sus, o văzu pe Samantha în picioare, cu mâinile în şolduri, şi i se părea că arăta tare frumoasă, dar privirea îi era prea tulbure ca să poată fi sigur.

— Asta e într-adevăr prea mult, zise ea, după care făcu stânga-mprejur şi plecă.

Mike rămase clipind de câteva ori, încercând să-şi clarifice viziunea; brusc, în faţa ochilor, îi apăru o batistă. O luă şi o aşeză în zona capului, unde i se păru că îl doare cel mai tare.

— Ţi-e bine?

Recunoscu vocea vărului său şi, când Mike se chinui să se ridice, simţi un braţ puternic ajutându-l.

— Mike?

— Sunt O.K., reuşi el să spună, clătinându-se şi apăsându-şi batista la tâmplă, simţind căldura sângelui ce începuse să i se prelingă prin păr.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu, zise Mike, fără să se uite la el. Sam e bine?

Raine se uită după Samantha către terenul scăldat de soare, unde se juca acum cu nişte copii.

— E bine. E vreun motiv să nu fie?

— Nu ştiu. Nu cred că cineva vrea să-i facă vreun rău. Nu e niciun motiv să i se întâmple ceva. Se uită la vărul lui. Ai grijă de ea, O.K.?

Raine dădu din cap aprobator, apoi îl urmări pe Mike îndepărtându-se printre copaci şi îl văzu oprindu-se şi sprijinindu-se ameţit de un stâlp. După un moment, Raine se duse la Samantha, spunându-i că avea de dat un telefon. Cunoscându-l pe Mike, era sigur că nu se va duce la doctor pentru o amărâtă de rană la cap, aşa că va chema el un doctor şi-l va trimite să-l consulte acasă.

Capitolul 11

Trecu o oră şi jumătate până când Samantha intră în casa lui Mike şi aproape că dăduse în fiert din cauza nervilor. Avusese timp mai mult decât necesar să se gândească la faptul că o urmărise şi se hotărâse să plece din New York cât mai repede posibil. A doua zi după-amiază urmau să se vadă cu bătrânul gangster, apoi, marţi dimineaţă, avea să ia avionul şi să plece din New York.

În drum spre casă, cu Raine alături, nu se gândise decât să-i spună lui Mike ce părere avea despre el. Ajunsă în faţa uşii, îi mulţumi politicos lui Raine, oferindu-i mâna. În loc să dea mâna cu ea, el i-o luă şi i-o sărută expert şi dulce. Într-o altfel de situaţie, Samantha ar fi fost flatată de atenţia şi de respectul politicos ce i le arăta, dar acum singurul ei gând era să dea ochii cu Mike şi să-i spună ce vierme mincinos şi urâcios era.

După ce Raine plecă, descuie uşa şi, cu pumnii strânşi, se pregăti de ceartă. Repetase în gând ce avea să-i spună şi anume să nu mai facă niciodată aşa ceva, mai ales că nu va mai avea ocazia, pentru că ea va pleca peste două zile, dar voia să ştie cât de copilăreşte se purtase.

Casa era tăcută, prea tăcută. Se duse în grădină, apoi în bibliotecă, unde credea că îl va găsi ţăcănind la maşina lui de scris demodată, apoi în bucătărie. Uitându-se prin salonul gol, se încruntă, pentru că nu îi trecuse prin cap că s-ar putea să nu fie acasă, aşteptând-o.

Când să iasă din salon, i se păru că aude un zgomot. Întorcându-se, intră furioasă în cameră şi îl

văzu pe Mike adormit pe canapea.

— Michael Taggert, începu ea, vreau să discutăm despre… Se întrerupse, pentru că îşi dădu seama că dormea; era fără cămaşă şi pantofi, numai în pantalonii murdari şi pătaţi.

— Mike, zise ea, păşind către el, dar el nu se mişcă la auzul vocii ei. Se apropie, călcând pe cămaşa lui, aruncată pe podea. O ridică, cum făcuse întotdeauna, şi văzu că e pătată cu sânge. Gulerul era plin de pete întunecate şi uscate şi la fel era şi umărul drept.

După ce aranjă cămaşa pe spătarul unui scaun, îngenunche lângă el.

— Mike, şopti ea şi, cum nu se mişcă, îi atinse umărul, dar el rămase la fel de nemişcat. Pe măsuţa din spatele canapelei era o sticlă maro cu medicamente şi, când o luă şi citi eticheta, îşi dădu seama că era un narcotic puternic împotriva durerii.

Luându-i obrazul în palmă, îi întoarse capul şi văzu un bandaj mare şi alb, pe tâmpla dreaptă. Uimită, surprinsă, chiar puţin înfricoşată, se aşeză pe podea lângă el şi oftă.

— Oh, Mike, ce Dumnezeu ai făcut? Îşi aduse aminte cum o urmărise şi cum căzuse orbeşte peste pietroaiele din parc.

Se mişcă în somn şi braţul îi căzu de pe canapea, peste ea. Încercă să-i pună braţul peste piept, dar nu era destul loc pe canapea pentru un tip ca Mike. „Oare o mai fi ceva atât de tentant pe lume, ca un bărbat puternic ce zace lipsit de ajutor?” se întrebă ea. Încercând să nu se mai gândească la ce făcea, îi atinse faţa, îi mângâie bărbia şi simţi o nevoie aproape de necontrolat de a se urca lângă el pe canapea şi de a-l lua în braţe. Era adormit de narcotice aşa că nu va şti ce făcuse, se gândi ea, şi va profita pentru un moment

de sentimentul minunat al contactului cu o fiinţă umană.

Când el se mişcă din nou, aproape că era să cadă de pe canapea şi Samantha se trezi că întreaga greutate a lui Mike era peste trupul ei. Dacă s-ar fi mişcat, ar fi însemnat ca el să cadă pe podea şi, dacă nu se mişca, în nici douăzeci de secunde, două treimi din trupul ei vor fi complet amorţite.

— Mike, zise ea, apoi mai tare, Mike! Încercă să-l împingă de pe ea, dar cele aproape o sută de kilograme erau prea mult pentru ea. Mike, ţipă ea, împingând cât putea de tare.

Deschizând pleoapele pe jumătate, o văzu şi zâmbi.

— Sammy, zise el ca prin vis, mângâindu-i buclele. Eşti bine? Nu îi dădu şansa să-i răspundă, pentru că adormi din nou, jumătate pe canapea, jumătate în afară, rezemat de ea.

— Michael Taggert! ţipă ea. Trezeşte-te!

El deschise din nou ochii şi o privi contrariat.

Zâmbind somnoros, o trase pe canapea şi o aşeză deasupra lui şi, simţindu-se mai bine, adormi din nou.

Ea rămase un moment nemişcată, cu obrazul lipit de pieptul lui. Câţi ani trecuseră de când nu o mai ţinuse cineva în braţe? La patru luni după căsătorie, ea şi soţul ei erau ca doi colegi de cameră, mai ales în ceea ce privea contactul fizic.

Acum, ar fi fost fericită să rămână pentru totdeauna deasupra lui Mike, dacă mâna lui nu s-ar fi odihnit pe fesele ei. Era evident că nu dormea chiar atât de profund.

Îşi înfipse coatele ascuţite în coastele lui şi împinse cât putu de tare. Mike se trezi gemând, dar, când o văzu deasupra lui, chipul i se lumină de

încântare.

— Oh, Sammy, zise el, cuprinzându-i ceafa pentru a o întoarce s-o sărute.

Samantha îşi mută capul în aşa fel, încât să nu o poată săruta şi îşi înfipse din nou coatele în coastele lui. Când el zbieră de durere, ea sări de pe el, exact când Mike era gata s-o prindă. Ratând-o, căzu pe podea, cu o bufnitură ce făcu să se cutremure casa. O privi clipind nedumerit, cu ochii înceţoşaţi de narcotice.

— Michael, zise ea încet, încercând să nu trădeze prin voce ceea ce simţea, că ar fi vrut să stea cu el, ar fi vrut să-l mângâie în continuare. Canapeaua e prea mică pentru a dormi pe ea.

Se întinse pe covor şi închise ochii.

— Michael, zise ea din nou. Trebuie să te ridici. Văzându-l că nu se mişca, dădu să plece, dar el o prinse de gleznă.

— Ajută-mă să mă ridic, zise el cu voce stinsă.

Ştia foarte bine că nu avea nevoie de niciun fel de ajutor, dar, în acelaşi timp, nu putea să îl lase să-şi petreacă noaptea pe podea. Poate că o spionase azi, dar poate că avusese un motiv. Poate se gândise că vărul lui îi va face vreun rău. După cum spusese de câteva ori, trebuia să aibă grijă de ea şi probabil că, în mintea lui, asta implica inclusiv să o urmărească prin parc.

Îngenunchind, încercă să-l ajute să se ridice. Îi luă ceva timp să-l pună pe picioare şi ceva mai mult să-l urce scările şi să-l ducă în pat.

Odată ajunşi în dormitor, se întoarse cu spatele, pentru că el începuse să-şi desfacă fermoarul pantalonilor şi apoi se băgă sub pături. Dar era o oglindă şi se întâmplă ca ea să-i zărească chiloţii albaştri de bumbac, modelul acela, decoltat pe coapse. Se întâmplă, de asemenea, să observe ce fese

perfecte are.

Închise ochii imediat ce puse capul pe pernă, iar Samantha nu se putu abţine să nu-l învelească.

— Ai nevoie de somn. Pastilele acelea sunt ucigaşe.

El zâmbi fără să deschidă ochii.

— Te-ai distrat bine la întâlnire? O întrebase de parcă nu l-ar fi interesat cine ştie ce, dar pe ea nu putea s-o păcălească.

— Ne-am distrat minunat. Raine este cel mai încântător, cel mai chipeş bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Am fost de acord să-i fac chiar şi un copil.

Mike căscă ochii mari, oripilat, apoi îi închise la loc.

— Eşti o femeie crudă. Vino-ncoace, stai lângă mine şi spune-mi o poveste.

Ştia că nu ar fi trebuit să se apropie de el. De fapt, urma să plece în câteva ore şi nu avea niciun sens să se ataşeze prea mult de el. Pe de altă parte, fără îndoială că îşi spărsese capul din cauză că se purtase atât de puţin cavaleresc.

Se aşează ezitând pe marginea patului, cât putu mai departe de trupul lui cald, somnoros şi aproape gol.

— Ce poveste ai vrea să asculţi? Tom Degeţel?

El nu deschise ochii.

— Spune-mi una din poveştile alea ale tale cu „Urăsc bărbaţii şi urăsc mai ales căsătoriile”.

Clipi de câteva ori nedumerită, apoi izbucni în râs, dar nu îi luă nicio secundă ca să inventeze o asemenea poveste.

— Am citit o carte în care se formula o teorie, cum că principala cauză a divorţurilor americanilor este menajul. Femeile trebuie să lucreze la serviciu

toată ziua, apoi să vină acasă şi să facă toată treaba în casă, fără să fie ajutată de către soţ. Concluzia era că femeia modernă trebuie să se mărite cu un bărbat, să facă doi-trei copii, apoi să divorţeze. Soţii şi-au îndeplinit misiunea şi nu mai e nevoie de ei, aşa că femeile trebuie să scape de ei. Ca la familiile de albine, presupun.

— Îmi displace total să aduc vorba de ceva ce îţi creează repulsie, dar cu sexul cum rămâne? Asta înseamnă că femeile vor trăi fără sex toată viaţa?

— N-am spus că femeile trebuie să trăiască în celibat, şi-apoi, ce înseamnă sexul pentru doi oameni căsătoriţi? El îţi pune cămaşa de noapte în cap şi scoate tot felul de zgomote ciudate timp de patru minute.

Auzind asta, Mike deschise ochii, se uită la ea, apoi începu să râdă. Râse atât de mult şi atât de tare, încât Samantha se dădu jos din pat, dar el o prinse de mână şi o trase înapoi lângă el. Ea se aşează, botoasă.

— Sunt încântată că te-am amuzat atât de tare. Vocea îi era plină de sarcasm.

— Păi să ştii, zise el. M-ai amuzat teribil, dar am şi început să înţeleg.

Ea încercă să-şi smulgă mâna, dar el i-o strânse rapid.

— Trebuie să dormi, iar eu trebuie să împachetez.

— Ce să împachetezi? întrebă el.

— Bagajul, ca să plec din oraş. Mâine, după ce ne întâlnim cu Barrett, sunt liberă, îţi aduci aminte? Doar n-o să-ţi încâlci cuvântul, nu? O să-mi dai banii, nu?

El deschise ochii complet.

— Da, o să-ţi dau banii dacă mergi cu mine în vizită la Barrett. Dar, unde te duci? Cine va avea grijă de tine?

Ea îşi smulse mâna din strânsoarea lui.

— Nu am unde, dacă la asta te referi. Mă tem că nu am fost binecuvântată ca tine cu câte o rudă la fiecare colţ de stradă. Eu…

— Blestemate, zise el. Rudele sunt un blestem. Te urmăresc peste tot. Întotdeauna…

Brusc, ea se dădu jos din pat şi se uită spre el, furioasă.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti! Ai primit totul de-a gata. Intri într-un magazin ca Saks şi, imediat, verişoara ta se opreşte din lucru pentru ca să te ajute. Vărul tău Raine a venit la tine acasă ca să se asigure că nu sunt vreo mâncătoare de bani şi că nu te jefuiesc. Familiei tale îi pasă de tine şi aş da orice din lumea asta să am… Se opri, dându-şi seama că începuse să dezvăluie prea multe despre sine.

— Să ai ce, Sam? întrebă el blând.

— Să am plăcerea să nu-mi mai spui Sam, izbucni ea. Acum dormi. Mâine mergem în vizită la gangsterul ăla al tău. Se întoarse pentru a ieşi din cameră.

— Despre ce ai discutat cu vărul meu?

„Despre tine”, era să-i spună, dar se abţinu.

— Ca de obicei, despre dragoste şi despre ce e important pe lume.

— Ce ţi-a spus despre mine? În vocea lui Mike se simţea din nou slăbiciunea; adormea.

— A spus că familia Taggert e mai degrabă săracă, dar că toţi sunteţi copii buni şi foarte bine crescuţi şi că vă descurcaţi foarte bine. Zicea ceva mai ales de nişte petreceri teribile.

Mike zâmbi adormit, cu ochii închişi.

— Avea dreptate despre petrecerile noastre de puştani. Când doreşti, îţi voi face o demonstraţie gratuită.

Încercând să nu zâmbească, ea ieşi din cameră.

Capitolul 12

Samantha era îmbrăcată elegant, potrivit ocaziei, cu un costum italian croit superb, despre care habar nu avea că îl costase pe Mike peste patru mii de dolari. Stăteau în spatele unei limuzine lungi, iar Samantha îşi trăgea întruna fusta în jos, până când Mike îi luă mâna şi îi sărută degetele, în timp ce o privea de parcă ar fi rugat-o să nu se mai agite. Bărbatul de vizavi se uită de la unul la celălalt, dar nu făcu niciun comentariu.

— Tipul e bunicul tău, zise Mike. Nu ai motive să fii nervoasă. Şi-apoi, draga mea, voi fi acolo şi voi avea grijă de tine.

Samantha îl omorî din ochi, cu o privire care spunea „las-o moartă” şi îşi trase mâna înapoi. Nu era nervoasă din cauza întâlnirii cu un bătrân care era posibil să-i fie rudă; nervozitatea ei era rezultatul unei probleme pe care şi-o punea încă de dimineaţă: ce va face după ce va pleca din New York? Azi-dimineaţă, un Mike somnoros o întrebase dacă şi-a făcut bagajele şi dacă şi-a rezervat bilet pentru avion. A fost rândul ei să spună o minciună, zicând că da, le-a făcut. Rezervarea la avion în ce direcţie? se întreba ea. Nu avea ce căuta în Louisville, iar în Santa Fe, nici atât. Poate că se va duce la San Francisco. În curând, avea să fie liberă să se ducă unde voia, să facă tot ce dorea. Dar nu o încânta ideea de a călători singură.

Acum stătea pe bancheta din spate a enormei limuzine şi se întreba ce va face cu viaţa ei. După această întâlnire, Mike va obţine de la ea ce voia şi nu va mai exista niciun motiv pentru care să mai stea la New York. Niciun fel de motiv.

Călătoreau de-a lungul ţării, în limuzina lungă şi neagră pe care bătrânul gangster al lui Mike le-o trimisese ca să-i ia. Ea şi Mike nu prea vorbiseră de dimineaţă, pentru că Mike intrase în bucătărie cu o poveste abracadabrantă despre tăietura de la cap.

— Dacă tot ce ai de gând să-mi spui este o minciună, aş prefera să nu te ascult, zisese ea. Îl observa luptându-se să-şi caute cuvintele, dar, în cele din urmă, lăsă baltă subiectul. În loc de asta, o întrebase dacă ştia să prepare cafeaua. Ea îi răspunsese că nu ştia şi că nu intenţiona să înveţe. Se înfuriase atât de tare pe el, încât îşi petrecuse dimineaţa în grădină, săpând la răsaduri.

După un prânz comandat la magazinul din apropiere, pe care l-a mâncat singură, se îmbrăcă pentru întâlnirea cu Barrett.

La unu şi jumătate sună telefonul, iar Mike o anunţă că limuzina va sosi imediat.

— De ce eşti atât de supărată pe mine? întrebă el.

— M-ai spionat, iar când te-am întrebat de ce, ai început să minţi. Cred că e un motiv destul de întemeiat.

În loc să fie contrariat, răspunse şmechereşte:

— Sunt unele lucruri pe care n-ar trebui să le ştii.

Asta a înfuriat-o mai mult decât ceea ce făcuse şi era hotărâtă să nu-i mai vorbească. Maşina lungă şi neagră opri în faţa casei. Mike îi luase mâna şi îi strecurase un inel pe deget. Samantha se trase înapoi instinctiv.

— Dacă eşti logodnica mea, ai nevoie de un inel. Sper că ăsta îţi place.

În mână ţinea un inel cu un diamant fabulos, galben-pal, de vreo cinci carate. Ştia fără să i se spună că piatra era ceea ce se cheamă diamantul-canar.

— E veritabil? întrebă ea, aproape fără glas.

— A aparţinut bunicii mele şi, din câte ştiu, e veritabil.

Rămăsese cu ochii holbaţi, în timp ce el încerca să i-l strecoare pe deget, pentru că nu intra pe inelar. Când se auzi soneria, ea făcu o tentativă de a se duce să răspundă, dar Mike îi luase degetul inelar şi i-l băgase în gură, sugându-l. Sam căscase ochii pentru că nu mai avusese parte până atunci de o experienţă atât de senzuală ca aceea de a introduce degetul în gura caldă a unui bărbat. Privea buzele lui Mike, acele buze care o fascinaseră, apoi el scoase degetul din gură şi introduse inelul cu uşurinţă.

— E mai bine, nu?

— Da, zise ea, dar vocea i se auzi ca un croncănit. Încercând să se controleze, îşi drese glasul. Ah… mulţumesc.

— Oricând, Sam, fata mea. Oricând, oriunde, orice vrei, zise el, după care îi întinse braţul şi o conduse la limuzina ce îi aştepta.

Acum, când în sfârşit ajunseseră la casa lui Barrett, Samantha se uită pe geam uimită, pentru că aceea nu era casă, ci un stat în stat. Porţile uriaşe, flancate de ziduri înalte, se deschiseseră fără zgomot şi dădeau într-o alee ce trecea prin mijlocul unui parc. Părea că trecuseră câteva ore până când să ajungă la casă, care era cel puţin la fel de mare ca un institut.

Oriunde se uitau, vedeau bărbaţi musculoşi, îmbrăcaţi în uniforme negre, strânse pe corp şi cu geci de piele neagră. De-a lungul zidurilor casei se plimbau doi bărbaţi ce ţineau în lesă câini cu ochi înfometaţi. Când Samantha coborî din maşină, se gândi că probabil aşa era protejat şi preşedintele SUA, cu excepţia faptului că aici păreau a fi mai mulţi bărbaţi decât în jurul preşedintelui.

Mike rămase nemişcat câteva clipe, studiind locul şi încercând din răsputeri să memoreze fiecare piatră, fiecare copac şi, mai ales, fiecare chip. Era primul şi poate singurul străin care pătrunsese aici, deşi trecuseră mulţi ani de când Barrett se mutase în această fortăreaţă şi avea de gând să descrie totul în cartea lui.

Mike trase de timp cât putu de mult, chiar aplecându-se să se încheie la şireturi. La prima vedere, locul arăta bine, dar, dacă priveai mai atent, puteai vedea neglijenţe: boscheţii necurăţaţi, frunze peste tot, un geam spart şi neînlocuit, flori uscate ce aveau nevoie de apă. Oare lui Doc nu îi păsa cum arăta locul? Pe de altă parte, aveai nevoie de o grămadă de bani ca să întreţii o asemenea enormitate.

— Mişcă, zise bărbatul enorm ce mersese cu ei în limuzină şi care nu scosese un cuvânt tot drumul, înghiontindu-l pe Mike. Mike se forţă să nu riposteze şi se luă după Samantha, intrând în casă.

Ajunsă înăuntru, Samantha privea totul cu gura căscată. Camerele casei erau uriaşe, create pentru alte timpuri, încărcate de antichităţi şi picturi. Nişele din pereţi erau pline de porţelanuri.

În timp ce Samantha se imagina ca fiind gazdă într-o asemenea casă, îmbrăcată în rochie lungă şi plină de bijuterii, Mike privea locul cu ochiul celui crescut în case de acest gen, dar care simţea kitsch-ul prezent peste tot. Antichităţile erau în majoritate falsuri, la fel şi picturile şi porţelanurile. Nici nu erau măcar copii foarte bune şi pe pereţi erau locuri mari, deschise la culoare, de unde fuseseră luate tablourile.

De asemenea, nu se vedea nici picior de servitor, în afară de gorilele ce se fâţâiau peste tot. În drum spre o altă cameră, Mike îşi trecu degetele peste o măsuţă, simţind praful adunat.

Salonul era mare şi luminos, cu ferestre ce dădeau către ocean şi, imediat, Samantha se duse să admire peisajul, în timp ce Mike rămase pe loc, uitându-se prin casă. Acolo, într-un colţ, aşezat într-un scaun cu rotile, era bătrânul despre viaţa căruia Mike îşi petrecuse ultimii doi ani citind şi scriind. Lui Mike i-ar fi plăcut să creadă că îl va recunoaşte, deşi nu exista, cel puţin din câte ştia el, nicio fotografie cu el, pentru că Barrett avusese o aversiune faţă de fotografi, ce se transformase în obsesie.

La prima vedere, Barrett arăta ca orice bătrân – tremurător, cu pielea oacheşă, dar ochii îl trădau. În ei se citea toată inteligenţa care îl scosese pe acest om din mahalalele New Yorkului, ajungând să controleze întreaga criminalitate din acel oraş. Pielea din jurul ochilor era bătrână şi ridată, dar ochii erau tineri şi jucăuşi, permanent în alertă.

Acum, acei ochi îl priveau pe Mike. Încă nu se uitase la Samantha, de parcă ea nu ar fi însemnat nimic, dar îl studia pe Mike, privindu-l de sus până jos, încercând parcă să-i măsoare puterea fizică, la fel cum ar fi vrut să afle ce gândea. În ciuda propriei voinţe, Mike începuse să se simtă nesigur. Simţea că acest bărbat inteligent îi pătrundea în suflet.

— Nu luaţi loc? şopti bătrânul. Avea vocea la fel de fragilă ca şi trupul, iar Mike îşi imagină cât de mult îl enervau pe bătrân aceste indisponibilităţi fizice.

Samantha sări ca arsă când auzi vocea bătrânului, pentru că nu ştia că mai era cineva în cameră. Întorcându-se, ea văzu un bătrân mic şi slab, aşezat într-un scaun cu rotile. Inima i se înmuie imediat, pentru că se întrebase dacă stătea singur în această casă enormă. Oare avea familie şi prieteni? Îi zâmbi. El îi oferi un aşa-zis zâmbet, iar ea se gândi: „Ia te uită, e timid.” Înaintând, ea îi oferi mâna, iar el i-o

luă. Bătrânul îi ţinea palma tânără în mâna lui uscată şi i-o studia.

După un timp, îi dădu drumul şi îi făcu semn să ia loc. Samantha dădu să se aşeze pe un scaun, dar Mike o trase lângă el, pe o canapea. Încruntându-se la Mike, se aşeză pe marginea canapelei, în timp ce Mike se aşeză confortabil.

— Ai venit să mă întrebi de Maxie, zise Barrett.

Samantha nu se gândise prea mult la această întâlnire; doar la plecarea din New York. Totuşi acum deveni interesată.

— Bunica mea şi-a părăsit familia la un an după ce m-am născut eu, iar eu… Ne-am gândit că poate… îşi privi mâinile.

Manevrând butoanele scaunului, Barrett se apropie din nou de ea şi îi luă mâna.

— Şi vrei să mă întrebi dacă Maxie a venit la mine, după ce şi-a părăsit familia.

— De fapt… începu Samantha, apoi îl privi. Da.

El îi zâmbi cald.

— N-am fost flatat ca acum în toată viaţa mea, zise el, mângâindu-i mâna, apoi îi atinse obrazul şi îi mişcă chipul în aşa fel, încât să-i fie scăldat în soare.

Cu altă ocazie, Samantha nu ar fi acceptat să fie atinsă de un străin, dar acum nu putea să se gândească decât la faptul că acest bărbat ar fi putut să fie singura rudă care îi mai rămăsese şi că nu va avea unde să se ducă atunci când va pleca de la Michael de acasă.

Barrett îşi luă mâna de pe faţa ei.

— Arăţi ca ea. Semeni foarte bine cu ea.

— Mi s-a mai spus. Aplecându-se, îşi aşeză mâna într-a lui. Ştii ce s-a întâmplat cu bunica mea?

El clătină negativ din cap.

— A dispărut din viaţa mea pe 12 mai 1928 şi nu

am mai văzut-o niciodată.

Samantha oftă, de parcă ar fi pierdut ceva. Fusese plină de speranţă în urmă cu numai câteva minute. Nu mai conta că îi spusese lui Mike că nu o interesa o bunică ce comisese un adulter, acum ştia că dacă ar fi intrat pe uşă o femeie în vârstă pe nume Gertrude Elliot, cunoscută şi sub numele de Maxie, s-ar fi aruncat în braţele ei.

— N-aş fi crezut că... zise ea, căutându-şi cuvintele, neştiind ce să mai spună. Nu putea zice:. Apropo, nu cumva pe atunci ai pus-o cu bunică-mea şi, din întâmplare, aţi produs un copil, care de altfel e tatăl meu?

— Veniţi aici, spuse Barrett, arătând într-o direcţie. Vom lua ceaiul şi vă voi spune ce ştiu.

— Da, cu plăcere, zise Samantha, ridicându-se repede şi luându-se după el.

Mike, de care aproape că uitase, îi strecură braţul pe după al lui. O privea ciudat, de parcă ar fi avertizat-o de ceva, dar ea nu avea nici timp, nici chef să se gândească la ce anume îl deranja.

Îl urmă pe bătrân într-o cameră zugrăvită în alb şi galben, care avea o fereastră uriaşă ce dădea către ocean. Refuzând să-i vadă pe cei patru bărbaţi, dintre care doi cu câini, ce se plimbau în sus şi-n jos, ea văzu numai frumuseţea peisajului.

Pe masa rotundă cu numai două scaune, erau un ceainic splendid şi două ceşti de ceai cu farfurioare şi un platou mare plin cu prăjituri proaspete.

— Eşti drăguţă să torni? o întrebă Barrett pe Samantha, căreia rugămintea îi făcu mare plăcere.

El refuză să mănânce sau să bea, aşa că îl servi doar pe Michael şi îşi turnă şi ei, în timp ce Barrett tăcea, urmărindu-i gesturile.

— Cu hainele potrivite şi cu părul aranjat altfel, ai

putea fi Maxie, şopti el. Chiar şi mişcările sunt identice cu ale ei. Spune-mi, draga mea, cânţi?

— Uneori, zise ea modestă, pentru că îi plăcuse întotdeauna să cânte, dar numai în familie.

— Vrei să-ţi povestesc despre noaptea aceea? întrebă Barrett.

— Te rog, zise Samantha, sorbind încet din ceai şi mâncând o prăjitură. Aş vrea să ne povesteşti, dacă vrei. Şi dacă nu te oboseşte prea mult. Se prefăcu a nu observa semnul lui Mike pe sub masă, care îi amintea că pentru asta veniseră. Doar n-o să obosească un om în vârstă, doar pentru ca Michael Taggert să scrie despre el o carte obraznică.

— Mi-ar face mare plăcere să-ţi spun, spuse el, zâmbindu-i. Aşa cum stătea, scăldat în lumina soarelui, părea şi mai bătrân, înduioşând-o pe Samantha.

Barrett inspiră adânc şi începu:

— Cred că este un termen demodat şi acum pare nelalocul lui, dar am fost gangster. Am vândut oamenilor whisky şi bere, atunci când guvernul a declarat aceste acţiuni ca fiind ilegale. Din cauza unor întâmplări nefericite, noi, vânzătorii de alcool, am avut o reputaţie foarte proastă.

Făcu o pauză şi îi zâmbi din nou Samanthei.

— Nu mă scuz pentru ceea ce am făcut. Eram tânăr şi nu aveam prea multă minte. Tot ce ştiam era că venise vremea marii recesiuni şi în timp ce ceilalţi oameni rămăseseră pe linie moartă, eu câştigam cincizeci de miare pe an. Şi a face bani era un lucru important pentru un bărbat îndrăgostit ca mine.

Barrett făcu o pauză de aducere aminte.

— Maxie era frumoasă. Nu izbitor de frumoasă, dar liniştită şi elegantă; era nemaipomenită. Îi zâmbi cu drag Samanthei. Ca tine, zise el, făcând-o să roşească. Oricum, Maxie şi cu mine eram împreună de

vreo câteva luni. Am rugat-o să se mărite cu mine de sute de ori, dar ea spunea că nu se căsătorea cu mine, până nu mă lăsam de afaceri. Voiam s-o fac, dar câştigam prea mulţi bani şi nu mă vedeam aşezându-mă la casa mea şi vânzând acţiuni. Apoi a venit acea sâmbătă seara, care a schimbat cursul atâtor vieţi: 12 mai 1928.

Inspiră greu şi continuă:

— Privind înapoi, mă întreb dacă nu cumva am avut vreo presimţire despre ce se va întâmpla în noaptea aceea, dar nu am avut niciuna. Omul care era mâna mea dreaptă, Joe, un om care-mi era prieten încă de când eram puştani, făcuse conturile în acea zi şi ne ieşiseră mai bine ca niciodată, aşa că i-am cumpărat lui Maxie o pereche de cercei. Diamante cu perle. Nu erau nici mari, nici prea strălucitori, pentru că lui Maxie nu-i plăceau bijuteriile extravagante, dar erau foarte frumoşi. M-am dus la localul lui Jubilee – acolo cânta Maxie – simţindu-mă în al nouălea cer. Imediat m-am dus la Maxie şi i-am dăruit cerceii. Credeam că va fi fericită, dar n-a fost. Se aşezase pe un scaun şi începuse să plângă. Nu-mi puteam da seama ce era cu ea şi mi-a luat mult timp ca s-o fac să-şi revină.

Barrett coborâse tonul vocii, de parcă îi era foarte greu să vorbească despre acest subiect.

— Mi-a spus că vom avea un copil.

Samantha respira sacadat şi ar fi vrut să-i pună întrebări, dar nu îndrăznea să-i întrerupă povestirea.

— Maxie era foarte supărată din cauza sarcinii, dar eu eram cel mai fericit om din lume, spuse Barrett, pentru că ştiam că, în felul ăsta, se va căsători cu mine. Dar mă înşelam. Chiar atunci când aştepta un copil, continua să spună că nu se va mărita cu mine, decât dacă mă las de afacerile murdare.

Barrett râmji.

— Am spus că mă voi lăsa. În noaptea aceea aş fi făcut orice ca să mă însor cu femeia pe care o iubeam.

Dar, între noi fie vorba, nu ştiu dacă m-aş fi cuminţit total. Poate pentru un an sau doi, după care aş fi revenit, dar în noaptea aceea vorbeam sincer, când spuneam că mă voi lăsa. Am vrut să plecăm chiar în acel moment de la club ca să ne căsătorim, dar Maxie a zis că trebuia să cânte în noaptea aceea, pentru că nu-l puteam lăsa baltă pe Jubilee. Am fost de acord, numai după ce mi-a promis că va fi ultima oară când va cânta în public. În zilele acelea nici nu se punea problema ca o femeie să facă o carieră. Maxie voia ce voiam şi eu: un cămin pentru noi doi şi pentru copiii noştri.

Barrett se opri şi privi pe fereastră.

— A cântat în noaptea aceea mai frumos ca niciodată. Ca o pasăre. Pe la ora zece, cred, a luat o pauză, iar eu m-am ridicat de la masă şi m-am dus în spatele scenei. Până să ajung acolo, m-am dus… ştiţi voi unde şi când eram cu mâna pe clanţa uşii, am auzit primele împuşcături şi primele ţipete. Am ştiut imediat ce se întâmplă. În acele zile, nu făceam cine ştie ce afaceri. Nu vindeam decât în câteva locuri, majoritatea fiind în Harlem. Oraşul era controlat aproape în întregime de un bărbat pe nume Scalpini. Îmi închipuiam că Scalpini va auzi ce bine ne merseseră treburile în acea zi şi că se va înfuria, dar mă gândeam că nu va face decât să trimită câţiva oameni să trateze cu mine. Dar nu a făcut asta. A trimis opt oameni cu puşti mitraliere la localul lui Jubilee.

Ştiam că pe mine mă căutau, dar nu mă interesa decât să ajung la Maxie. Am trântit uşa; clubul era deja plin de ţipete, de oameni care alergau isterici şi era sânge peste tot. Gloanţele zburau pretutindeni; unul

m-a nimerit în umăr şi cel de-al doilea în coaste, dar continuam să merg. Mi-era teamă că Maxie ieşise din cabină sau că o luaseră oamenii lui Scalpini, pentru că ea nu era genul de femeie care să se gândească numai la propria-i persoană. Nu ar fi fugit niciodată pe uşa din spate, dacă ar fi auzit împuşcături la intrarea principală. Aproape că ajunsesem în spate, când ceva a căzut şi m-a lovit direct în cap. Cred că era un candelabru. Orice ar fi fost, mi-am pierdut cunoştinţa. Când m-am trezit, câteva ore mai târziu, un bărbat îmbrăcat cu un halat alb mă bandaja. „Ăsta trăieşte”, ţipă el, după care păşi peste mine. L-am prins de gleznă şi am vrut să-l întreb ceva, dar s-a scuturat. Cred că după aceea am leşinat, pentru că, atunci când m-am trezit din nou, era a doua zi şi mă aflam într-un spital, cu coastele şi umărul bandajate. A mai trecut o zi până am aflat ce s-a întâmplat. Scalpini se hotărâse să scape de mine, aşa că şi-a trimis oamenii ca să ne împuşte pe toţi. Pentru el nu conta că în club mai erau încă vreo sută de oameni în noaptea aceea şi că majoritatea nu aveau nimic de-a face cu mine. Scalpini voia să ne omoare şi aproape că a reuşit. În noaptea aceea am pierdut şapte oameni.

Făcu o pauză lungă şi, când vorbi din nou, avea vocea parcă sugrumată:

— În noaptea aceea l-am pierdut pe Joe. Joe era prietenul meu din copilărie şi, când eram mici, îmi salvase viaţa. Era singura persoană în care avusesem vreodată încredere. Joe era mort, îl nimerise un glonţ exact în frunte, probabil că murise pe loc. Şi, de asemenea, mai erau încă douăzeci şi cinci de morţi şi grav răniţi. Dar cel mai rău era că Maxie dispăruse, Nimeni nu ştia ce s-a întâmplat cu ea. Am căutat-o mult timp, dar nu i-am dat de urmă. A plecat şi eram sigur că din vina mea. Poate că ştia că nu m-aş fi putut

lăsa pentru totdeauna de afaceri, poate că nu voia ca acel copil să fie crescut de un tată gangster. Nu ştiu. Tot ce ştiu este că atunci am văzut-o ultima dată şi de-atunci nu am mai auzit nimic de ea.

Se opri un timp din vorbit, apoi respiră adânc pentru a se calma.

— Din noaptea aceea m-am schimbat. Am pierdut oamenii cei mai importanţi din viaţa mea – prietenul cel mai bun, vechiul meu prieten şi femeia pe care o iubeam. Samantha, poţi să înţelegi cum mă simţeam după noaptea aceea?

— Da, şopti ea. Înţeleg ce simţi când îi pierzi pe toţi.

— E mai bine să nu vorbesc despre anii ce au urmat după asta. Nu am fost o persoană prea plăcută. Nu ştiu ce aş fi devenit dacă toate astea nu s-ar fi întâmplat. Arătă către un scaun. Doi ani mai târziu am avut un accident de maşină, în urma căruia am rămas cu probleme la coloană.

Samantha îşi puse mâna peste a lui, înţelegătoare.

— Am făcut în viaţa mea lucruri de care nu sunt mândru, dar cred că aş fi fost un alt om dacă acea noapte nu ar fi existat. M-am gândit mult timp ce s-ar fi întâmplat dacă Maxie nu ar fi rămas să cânte în noaptea aceea. Dacă ar fi plecat cu mine, înainte să apară oamenii lui Scalpini, probabil că ne-am fi căsătorit înainte să aflăm de tragedia de la club. Dacă ar fi plecat cu mine, ar fi mers şi Joe cu noi şi ar fi scăpat.

Privi în gol.

— Dacă Maxie nu ar fi vrut să rămână să cânte, totul ar fi fost altfel. Se întinse şi o mângâie pe Samantha pe obraz. Poate că dacă m-aş fi însurat cu ea, apoi aş fi auzit de baia de sânge de la club, m-aş fi

potolit cu adevărat. Poate… I se înceţoşaseră ochii. Poate că acum ai fi nepoata mea, nu numai nepoată biologică, ci ai trăi aici, cu mine. Zâmbi. Poate că nu aici. Poate undeva, într-o casă din apropiere. Îi atinse părul blond. Aş face ca Midas – aş da tot aurul din lume pentru dragostea unui copil.

Capitolul 13

— Oare ce s-o fi întâmplat cu ea? întrebă Samantha.

Stătea împreună cu Mike la masa de picnic din grădină, mâncând mâncare chinezească din nişte pungi albe de hârtie.

— Ce să se-ntâmple cui? întrebă Mike, deşi ştia foarte bine despre cine vorbea ea.

— Dacă bunica mea nu l-a părăsit pe bunicul meu Cal ca să se ducă la Barrett, atunci unde s-a dus?

— Asta voia să afle şi tatăl tău, murmură Mike, uitându-se în farfurie. Ceva îl deranja şi nu era sigur ce anume.

Plecaseră din casa lui Barrett imediat ce bătrânul terminase povestea lungă şi tristă. În drum spre Manhattan, Samantha fusese foarte tăcută, privind zâmbitoare pe geam, de parcă ar fi încântat-o ceva. Acum nu mânca şi se juca absentă cu mâncarea din farfuria de carton.

— Crezi că locuieşte singur în casa aceea uriaşă?

— Probabil. Se pare că a avut grijă să omoare fiecare persoană mai apropiată.

Samantha îl privi furioasă.

— De ce trebuie să spui atâtea lucruri rele despre el? Credeam că vouă, scriitorilor, ar trebui să vă placă

personajele despre care scrieţi.

— Oh. Dar ce zici de scriitori care studiază viaţa ucigaşilor de profesie? Nu-mi place Barrett şi n-o să-mi placă niciodată, dar mă fascinează. Nimeni nu a încercat să cerceteze ce a făcut în viaţă. De fapt, nimeni nu ştie ce e capabil omul ăsta să facă.

Samantha rămăsese tăcută un moment.

— Mie mi se pare un om drăguţ, zise ea încet.

Mike oftă, încercând să se abţină; inspiră adânc înainte să scoată vreun cuvânt.

— Ce-o fi cu femeile astea de le impresionează poveştile lacrimogene? Întâlnesc un bărbat pe care nu l-au cunoscut niciodată şi cum acesta varsă o lacrimă pentru o poveste de amor ratat, gata, au căzut pe spate. Mi-a plăcut în special chestia cu Midas. Mă întreb dacă şi-o fi repetat micul discurs, înainte să ţi-l toarne.

Ea se ridică şi privi în jos, către el.

— Iar mie mi s-a făcut rău de gelozia ta! Din primul moment în care te-am văzut, te-ai purtat de parcă ţi-aş fi aparţinut. Mi-ai invadat intimitatea, m-ai urmărit şi m-ai umilit şi, în general, mi-ai făcut viaţa mizerabilă. Şi nici măcar nu te cunosc. Eşti un nimic pentru mine.

— Oricum, sunt mai mult pentru tine decât este Barrett, zise Mike ridicându-se şi aplecându-se peste masă către ea.

— Ba nu eşti, spuse ea încet. El este bunicul meu, ultima rudă a mea de pe pământ.

Mike rămase cu gura căscată. Acum ştia ce îl deranjase în legătură cu expresia chipului ei când s-au întors acasă de la Barrett. Zâmbea încântată, zâmbea de parcă ar fi găsit ceva ce pierduse.

— Sam, zise el, întinzând o mână s-o atingă.

Dar ea se trase de lângă el. Nu voia să audă ce

avea de spus. El îşi putea permite să facă pe atotştiutorul,pentru că se părea că avea mii de rude împrăştiate prin toată America. Cineva ca el nu putea înţelege ce înseamnă să fii absolut singură pe lume. Nu ar fi putut înţelege ce înseamnă să nu ai pe cine invita la cină de Ziua Recunoştinţei sau să nu ai pentru cine cumpăra cadouri de Crăciun. Cineva care avea o familie atât de numeroasă, încât îşi permitea să vorbească cinic despre ea, nu putea înţelege. Poate că omul ăsta, Barrett, făcuse destule rele în tinereţe; poate că tot ce ştia Mike despre el era adevărat, dar acum era bătrân-bătrân şi era singur, iar Samantha era, de asemenea, singură.

Se întoarse cu spatele la acest bărbat care nu era decât un străin şi dădu să intre în casă.

Mike păşi în faţa ei şi o apucă cu mâinile de umeri.

— Sam, unde te duci?

— Sus. Cred că sunt liberă să fac asta, nu?

Mike nu îi dădu drumul.

— Vreau să ştiu ce ai în cap. Nu-mi place privirea din ochii tăi.

— Mie nu-mi place privirea ta în majoritatea timpului, izbucni ea. Te rog, dă-mi drumul. Am de făcut bagaje.

— Nu am de gând să-ţi dau drumul până nu o să-mi spui unde ai de gând să te duci după ce părăseşti casa asta.

— După cum ţi-am zis, ce am făcut şi ce fac cu viaţa mea nu e treaba ta. Plec unde vreau să plec.

Mike ar fi vrut s-o privească în ochi, dar ea întoarse capul în altă parte.

— Te duci la el, nu?

— Nu e treaba ta…

— Sam, nu te poţi duce la omul ăsta! E un

criminal!

Ea îl privi dezgustată.

— Are nouăzeci şi unu de ani şi stă într-un scaun cu rotile. Ce motiv ar avea să-mi facă rău? Nu sunt bogată, deci nu se poate spune că-mi vrea banii. Mă îndoiesc, de asemenea, că vrea să se culce cu mine. Poate că povestea lui, de la cap la coadă, e o minciună. Poate că a inventat totul ca să facă în aşa fel, încât nepoata lui Maxie să stea cu el câţi ani mai are de trăit. Dacă ăsta e adevărul, atunci care e problema? E un bătrân singur şi eu sunt... Se întrerupse pentru că nu mai putea continua.

— Haide, spune. Şi tu eşti singură. Vocea lui se îmblânzise, iar mâinile lui îi coborâră pe braţe, în timp ce veni mai aproape de ea. Spune-mi ce vrei, Samantha. Spune-mi ce vrei şi voi încerca să-ţi ofer. Vrei iubire? Atunci voi...

Ea se smulse din strânsoarea lui.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că îmi vei oferi iubire. Sunt sătulă de iubirea pe care mi-au oferit-o cei ca tine. Şi am ceva să-ţi spun şi te rog să o iei în serios: nu vreau să stau în casa asta cu tine. Nu vreau să mă culc cu tine, nu vreau să am de-a face cu tine.

Mike rămase un moment privind-o fix, iar expresia chipului i se schimbă de la furie la consternare şi apoi la resemnare.

— Am înţeles aluzia, zise el, zâmbind batjocoritor. Eşti liberă să faci ce vrei. Mâine dimineaţă mă duc la bancă şi îţi scot banii. Îţi convine aşa?

— Da, e bine, spuse ea repede, apoi se întoarse şi se îndreptă către apartament. După ce urcă prima treaptă a scării se opri şi zise: Mike, îţi sunt într-adevăr recunoscătoare pentru ceea ce ai încercat să faci pentru mine. Sincer, cred că ai suflet bun. Doar că nu mă cunoşti, nu mă cunoşti cu adevărat. Cred că îţi

închipui despre mine că aş fi… Oftă. Că aş fi una din păsările tale rănite. Nu sunt. Ştiu ceea ce vreau.

— Barrett, zise Mike răspicat. Îl vrei pe bătrânul ăla pentru că a spus că s-ar putea să fie rudă cu tine. Nu a fost niciodată… Nu mai apucă să continue pentru că Samantha o luase la fugă pe scări.

Când ajunse sus, închise uşa în urma ei şi o încuie cu cheia. Nu că ar fi fost de vreun folos, se gândi dezgustată, pentru că ştia că avea cheia lui.

Scoase valiza enormă din dulap, o puse pe pat şi începu să împacheteze. Cu fiecare toaletă superbă pe care o împăturea se simţea mai tristă pentru că părăsea acest apartament şi această casă care îi deveniseră atât de familiare. Dar îşi adună puterile şi continuă.

Când umplu jumătate de valiză, Samantha se aşeză pe marginea patului. Unde se ducea? Domnul Barrett nu o rugase să vină să locuiască împreună cu el, deşi observase că avea nevoie de o femeie în casa atât de neglijată. Iar Michael Taggert nu voia decât sex. Era uimitor cum bărbaţii, când credeau că nu pot „cuceri” o femeie, imediat o lăsau baltă. Uneori, când un bărbat o agasa prea tare, se gândea că ar fi mai bine să-i dea ceea ce vrea, după care s-o lase în pace. Poate că asta ar trebui să facă şi cu Mike. După ce va lua ce voia de la ea, nu l-ar mai interesa dacă stă în casă sau dacă se duce să locuiască la un gangster; putea să facă tot ce

Se ridică şi continuă împachetatul. Nu voia să-i dea lui Mike ce voia, nu voia să-l audă spunând ce zic bărbaţii de obicei ca să reuşească să pătrundă sub fustele unei femei: că o iubeşte şi că vrea să-şi petreacă restul vieţii cu ea, că era un nimic fără ea, că ea era totul pentru el. Nu, nu voia asta de la Mike, pentru că, până acum, îi fusese mai mult decât un

prieten. Fusese bun tot timpul, chiar dacă puţin autocratic. Şi, sinceră să fie, o flata gelozia lui. Mike îşi petrecuse timpul cu ea. Ziua în care merseseră la cumpărături fusese cea mai fericită zi din viaţa ei. O făcuse să râdă şi să uite de toţi morţii ce se perindaseră prin viaţa ei.

Când să pună o pereche de pantofi în valiză, se opri. Toată viaţa îşi va aminti de timpul petrecut cu Mike, de certurile lor, de cum o enerva cu prostiile lui. Îşi va aminti cât de bine arăta după duş, cu părul ud, îmbrăcat doar cu o pereche de blugi vechi, cu picioarele şi pieptul goale, îşi va aminti fiecare atingere, fiecare privire. Îşi va aminti felul în care zâmbea, şmechereşte, în colţul gurii.

Trânti pantofii în valiză. Poate se va muta în Seattle. Ar fi fost frumos să trăiască lângă pădure, într-o zonă în care ploua tot timpul. După clima uscată din Santa Fe, pielea ei avea nevoie de ceaţă şi răcoare.

Termină de împachetat şi aşeză valiza pe podea. Mâine dimineaţă va pleca. Ce va face? Va lua un taxi către aeroport, apoi se va duce la ghişeu şi va spune că doreşte un bilet pentru următorul zbor?

— Nu prea te-ai gândit bine, nu, Sam? zise ea tare, apoi zâmbi când realiză că îşi spusese „Sam”. Când avea unsprezece ani şi începuse să se întrebe dacă era sau nu fetiţă, declarase familiei că nu dorea să mai fie strigată cu nume de băiat. Din clipa aceea i se va spune simplu: „Samantha”. Tatăl şi bunicul ei se resemnaseră, dar mama ei o înfuriase pentru că izbucnise în râs şi continuase s-o strige „Sam”. După ce mama a murit, nimeni nu i-a mai spus „Sam”, până când l-a întâlnit pe Mike.

Privind prin cameră, la mobila tatălui său, la culorile interiorului, se gândi pentru prima oară că poate i-ar plăcea alte draperii. Poate din damasc roz,

se gândi ea şi poate că ar trebui şi o cuvertură asortată pe pat.

Începu să se descheie la bluză, îşi luă cămaşa de noapte pe braţ şi se duse în baie să facă un duş. În viitoarea locuinţă va face ce va dori cu draperiile şi cu mobila.

*

Totul se întâmplase brusc. Parcă mai înainte se culcase şi adormise, apoi se trezi cu o mână în gât şi luptându-se pentru viaţă. Se încleştase de mâna ce îi tăia răsuflarea, dar el nu se mişcă nici când unghiile ei îi intraseră în carne.

— Unde sunt banii lui Juma’ de Mână? şopti bărbatul.

Lumina lunii ce pătrundea prin fereastră o lăsă să vadă că bărbatul avea un ciorap de damă tras pe faţă.

— Unde sunt banii lui Juma’ de Mână? repetă el fără a slăbi strânsoarea şi a-i da posibilitatea să răspundă.

Samantha încercă să-l lovească, dar el era în spatele ei, în aşa fel, încât nu putea nici măcar să-l atingă. Şi-apoi, fără aer în plămâni, începuse să-şi piardă puterile. „Michael”, se gândi ea, apoi îşi adună ultimele forţe ce îi mai rămăseseră şi lovi cu călcâiul în perete. O dată. De două ori. De trei ori. Apoi începu să-şi piardă cunoştinţa pentru că strânsoarea nu slăbise niciun moment.

Când strânsoarea încetă brusc, la început tot nu putea să respire. Parcă i se rupseseră bucăţi din gât şi, când inspiră, aerul nu pătrunse în plămâni. Chiar şi atunci când se ridică în şezut în pat, cu mâna la gât, tot nu putea respira.

Printr-o ceaţă groasă i se păru că vede silueta lui

Mike luptând cu bărbatul care încercase s-o omoare. Mike era mai mare şi mai puternic decât el şi, când pumnul lui Mike se opri în faţa bărbatului, crezu că îl omorâse. Bărbatul căzu lat la pământ, iar Mike veni lângă ea, luând-o în braţe.

— Respiră, iubito, îi comandă. Fir-ar al dracului! Respiră!

O ţinea în braţe, lovind-o cu palmele pe spate, în timp ce Samantha încerca să inspire. Mâinile puternice ale lui Mike o apucară de umeri şi o scuturară încet, în timp ce privirea i se înfipse în ochii ei. Era de parcă îi ordona a face ceva ce nu putea, deşi ar fi vrut, nu pentru alt motiv decât ca să-i facă pe plac. După câteva clipe care părură ore întregi, aerul îi pătrunse în plămâni, dureros.

Luând-o în braţe, sprijinindu-i capul pe umăr, o strânse puternic. Îi puse o mână pe cap, strângând-o, în timp ce se lupta cu fiecare inspiraţie şi expiraţie de aer, iar pieptul i se zbătea de spasme.

Îl simţi pe Mike întorcându-se şi ştiu fără să se uite că intrusul îşi recăpătase cunoştinţa şi sărise de pe balcon.

— Sper să-şi rupă gâtul ăla nenorocit, şopti Mike, dar amândoi auziră cum o luase la fugă prin grădină. Fără îndoială că sărise din balcon în balcon până ajunsese în grădină şi apoi dispăruse peste gard.

Ţinând-o în continuare în braţe, Mike se întinse după telefonul de pe noptieră şi formă un număr.

— Blair, zise el la telefon. Am nevoie de tine. Nu. Strangulare. Vino repede încoace. Puse jos receptorul.

— Mike, încercă Samantha să spună, dar el îi făcu semn să tacă, continuând s-o ţină în braţe.

O simţea tremurând, îi simţea frica pentru că se agăţa de el ca un copil înfricoşat. Văzând că tremură în continuare, se întinse în pat lângă ea, cuprinzându-i

trupul cu braţele şi strângându-i mâinile la piept. Îşi puse un picior peste ea, acoperind-o complet, ca într-o gogoaşă de mătase.

— Sunt aici, iubito, şoptea el, încruntându-se în întuneric şi părând că voia s-o aducă şi mai aproape de el.

„O pasăre rănită”, spusese ea. Spusese că ea nu era una din acele păsări rănite şi era sigur că asta era o mostră de idioţenie din vocabularul lui Daphne. Dacă Mike ar fi umblat după „păsări rănite”, atunci ar fi fost îndrăgostit nebuneşte de Daphne.

Samantha îl intriga; îl intrigase înainte de a o întâlni.

După ce găsise ziarul cu poza lui Sam şi a lui Maxie Elliot, Mike petrecuse mult timp cu Dave. Mike nu ar fi vrut să stea în Louisville, dar el şi Dave se plăceau. Dave era singur pentru că fiica îi era plecată în Vest şi, după cum spunea Dave, era fericită în căsnicie. Poate că şi Mike era prea singur de la moartea unchiului Mike. Cei doi bărbaţi se învăţaseră unul cu celălalt şi locuiau împreună în casa lui Mike din New York, de unde lui David îi venea mai uşor să-şi caute mama şi îl ajuta pe Mike la biografia lui Doc. Lui Mike îi plăcea ideea de a fi ajutat la documentare şi cercetare.

Apoi, după ce Dave a angajat-o pe sora lui Mike la decorarea apartamentului după gusturile lui, îl sunase pe Mike pentru a-i spune că nu va mai veni la New York. Nu îi spusese lui Mike care era problema, dar el ştia că era în neregulă ceva, aşa că s-a urcat în primul avion către Louisville şi a apărut la uşa lui David, cu valiza în mână, cerând insistent să i se spună ce se întâmplase. Dave era răscolit de ceea ce i se spusese doar cu câteva zile în urmă: va muri de cancer. Mike ar fi vrut s-o sune pe fiica lui şi să-i spună,

dar Dave refuzase, pentru că Samantha avusese parte de prea multă moarte în scurta ei viaţă şi nu mai avea nevoie de aşa ceva.

Aşa că Mike se mută cu Dave pentru o lună. Dave spunea că se simţea bine, dar Mike nu era în stare să-l părăsească, pentru că nu suporta să-l ştie singur, când îi mai rămăsese atât de puţin timp.

Dintr-un motiv straniu, Dave insistase ca Mike să stea în camera Samanthei şi nu în camera de oaspeţi. Când Mike văzu camera, începu să râdă, pentru că era o cameră de copil.

— Samantha şi mama ei au cumpărat totul şi au decorat-o, zise David zâmbind şi privind cu drag prin cameră.

Lui Mike îi stătea pe limbă să spună că mama Samanthei murise când avea ea doisprezece ani, dar nu zise nimic. Aşezase valiza pe mocheta imprimată cu balerine roz şi albe ce dansau şi se uită la pat: era roz, cu baldachin roz şi perne albe. Lângă un perete era o măsuţă de toaletă cu oglindă şi, puţin mai încolo, un dulap alb de copil. Uitându-se de jur împrejur, Mike se aştepta în orice moment să intre în cameră o fetiţă de zece ani.

Totuşi ştia că Samantha locuise în această încăpere înainte să plece la soţul ei. Deschizând uşa dulapului, se aştepta să găsească rochiţe cu volănaşe, dar dădu de rochii de adult, plictisitoare, fără formă, drepte, croite pentru o femeie adultă.

De-a lungul următoarelor săptămâni, curiozitatea lui Mike în ceea ce o privea pe fata aceasta crescută într-o cameră de copil crescuse. Dave lua narcotice împotriva durerii care îl făceau să doarmă în majoritatea timpului, aşa că Mike avea timp la dispoziţie să cerceteze camera Samanthei. La început, o făcuse cu reţinere, pentru că ştia că nu era treaba

lui, dar, în zilele ce urmară, nu prea avea ce face, aşa că lăsă jena la o parte şi începu să caute prin sertare şi prin dulapuri.

Dave spunea despre fiica lui că era descurcăreaţă, hotărâtă şi pricepută la toate. Dacă era aşa, atunci de ce îşi petrecuse toţi aceşti ani într-o cameră de copil?

Când Mike găsi un album păstrat de Samantha, se uită prin el cu interes. Decupase poze cu stele de cinema şi cântăreţi rock; mai erau şi câteva flori presate şi uscate. Totul părea normal pentru un copil de doisprezece ani, cu excepţia celor zece pagini de la sfârşitul albumului, ce conţineau tăieturi dintr-un ziar ce conţineau necrologul morţii mamei ei şi diferite anunţuri de condoleanţe. După asta, nu mai era nimic în caiet. A continuat să caute, dar nu a mai găsit niciun album care să dateze după moartea mamei ei.

A găsit cinci jurnale scrise de Samantha, toate scrise cu caractere rotunde, de copil, toate pline de secrete şoptite cu alte fete şi de băieţii de care era îndrăgostită atunci şi de cei pe care îi iubeau prietenele ei. Scria despre certurile cu mama ei şi de cât de minunat era tatăl ei.

Zâmbind, Mike îşi aminti cum, copil fiind, nu se certa decât cu tatăl său. Mama lui era o sfântă şi nu putea înţelege de ce uneori surorile lui se supărau pe ea.

După 1945, când murise Allison Elliot, nu mai existau jurnale.

Pe la sfârşitul lunii, Mike era mai mult decât nedumerit de ceea ce găsise în casa Elliot. Uneori i se părea că, pentru Samantha şi tatăl ei, timpul se oprise în loc din ziua în care murise Allison. Dave vorbea despre Samantha ca despre un copil, povestind numai de primii ei doisprezece ani de viaţă. Nu a menţionat

niciodată ce a făcut în liceu sau la Universitatea din Louisville.

Mike pusese întrebări despre Samantha, întrebări precise, despre viaţa ei de după moartea mamei sale, dar nu primise niciun răspuns direct. Dave vorbea vag, deseori schimbând subiectul.

Mike a fost cel care a insistat ca Dave să-i dea voie să-i telefoneze Samanthei să-i spună că era pe moarte.

Mike spusese că nu e drept ca Samantha să nu ştie ce se întâmplă cu tatăl ei. În cele din urmă, Dave se înduplecase, dar apoi, destul de ciudat, insistase ca Mike să nu o întâlnească pe Samantha. Zicea că îi va spune personal, că nu voia s-o facă Mike şi că voia ca Mike să plece înainte să vină ea acasă.

Mike s-a simţit extrem de rănit. I se părea că Dave credea despre el că e un personaj dezgustător, nu îndeajuns de bun pentru fiica lui cea preţioasă. Dar Mike a făcut ceea ce a vrut Dave şi a rugat pe un vecin s-o cheme pe Samantha, apoi s-a urcat în avion şi a plecat la New York.

Două săptămâni mai târziu, Dave l-a sunat pe Mike şi i-a spus că i-o trimitea pe Samantha să aibă grijă de ea, după ce el nu va mai fi. După felul în care vorbea, ai fi crezut că era vorba despre un copil orfan sau de un pachet de livrat expres.

Mike a fost de acord cu jumătate de inimă să îi dea Samanthei apartamentul lui Dave, dar adevărul era că nu prea avea chef de ea. Probabil că suferea de întârziere mentală, odată ce întreaga ei personalitate se reflecta într-o cameră de copil.

Dar femeia pe care o întâlnise şi fata pe care o aşteptase erau două creaturi diferite. Într-un moment era fierbinte şi pasională, era fetiţa din jurnal, care scria despre certuri şi escapade. În următorul moment

era îngrozită şi de propria-i umbră. Şi în următorul era rece şi dură, călcând lumea în picioare, fără să permită nimănui să se apropie de ea.

Totuşi, se gândea el, nu era dură şi rece. Se lupta cu el, îl respingea cu fiecare ocazie, dar uneori îl privea cu atâta nevoie şi dorinţă, încât nu ştia dacă să-i întindă mâna sau să fugă de ea.

În ziua în care îi cumpărase hainele acelea, se uita la el cu o asemenea recunoştinţă, încât aproape că i se făcuse jenă. Majoritatea femeilor ar fi fost fericite dacă li s-ar cumpăra haine, dar Samantha era mai mult decât fericită. De fapt, nu hainele o încântaseră, ci… poate atenţia? se întreba el. Parcă i-ar fi fost recunoscătoare că observase că era în viaţă, că trăia. Nu era sigur ce îi plăcuse atât de mult în acea zi, dar ceva era.

Ce s-a întâmplat cu ea după ce i-a murit mama? se întreba el. Ce a schimbat-o dintr-o puştoaică normală, gălăgioasă, care se ducea la petreceri şi avea prieteni, într-o tânără care îşi petrecea săptămâni întregi dormind?

Poate că unul dintre motivele pentru care Mike se mutase din casa părinţilor săi la New York fusese că voia să se ducă într-un loc unde nu era „un Taggert”, ci o persoană cu propriile-i drepturi. Un loc unde să fie luat în seamă individual, nu o parte din grămadă.

Zâmbind, Mike îi netezi părul şi o sărută pe frunte. Când creşti într-o familie atât de numeroasă ca a lui, nu prea te simţi necesar. Învăţase de mic că, dacă nu făceai ceva, erau alţii care s-o facă. Dacă cineva era supărat, se găseau cel puţin o jumătate de duzină de persoane care să-l aline. Din câte îşi putea aduce aminte, nimeni nu spusese vreodată: „Numai Mike poate face treaba asta” sau, Am nevoie de Mike şi de nimeni altcineva!” Chiar şi în şcoală, fetele se

mulţumeau şi cu unul din fraţii lui, în caz că el nu era prezent. Pentru ele era acelaşi lucru.

Dar Samantha avea nevoie de el, se gândi el, încercând să şi-o apropie mai mult. Nu avea nevoie de banii lui, nu avea nevoie de timpul lui; avea nevoie de el.

O strânse şi mai tare. Înainte de a o cunoaşte, când se gândea că va locui în casa lui, se gândea la ea ca la o obligaţie, o povară. Apoi, pentru un timp, unicul lui scop fusese să se culce cu ea, iar ea îi răspundea răspicat că nu era interesată – răspicat, pe dracu', se gândi el, fusese mânioasă şi obraznică şi aproape că îl insultase. Pentru un timp, îşi pierduse interesul pentru ea, lăsând-o să stea în cameră şi să doarmă. I-a permis să facă tot ce voia. Dar Daphne l-a făcut să-şi dea seama că Samanthei i se întâmpla ceva mai grav decât somnul.

Mike îi acoperi urechea cu o mână. Era atât de mică şi de singură şi, poate că era vanitate, dar se simţea de parcă i-ar fi salvat viaţa de două ori: o dată, când a împiedicat-o să „doarmă pentru totdeauna", după cum spunea Daphne şi în noaptea asta, când spărsese uşa ca să ajungă la ea. Mâine va chema pe cineva să ia măsuri pentru grilaje, pentru a o şti în siguranţă.

— Vei fi în siguranţă, iubito, şopti el. Îţi voi oferi toată siguranţa de care ai nevoie. „Şi te voi face să râzi", se gândi el. „Şi te voi face să nu te mai îndepărtezi de mine când vreau să te ating".

*

Trecuse ceva timp până ce Samantha se opri din tremurat, până ce reuşi să respire îndeajuns, încât să gândească. Deschizând ochii, se uită la uşa

dormitorului. Nu era decât o gaură, o gaură făcută de Mike pentru a putea ajunge la ea.

— Cum...? şopti ea, strâmbându-se atunci când simţi durerea din gât. Se agăţase de el, strângându-l cât putea de tare, iar el o ţinea în braţe. Nu voia să se gândească la cât îi fusese de frică, atât de frică încât tremurase toată.

— Te-am auzit, zise Mike. Am auzit izbiturile din perete şi am ştiut că era ceva în neregulă. Am crezut că poate ai căzut şi te-ai lovit. Nu m-am gândit.

Nu avea de gând să-i spună ce a simţit când l-a văzut pe ticălosul care încerca s-o omoare. Acum se mira că nu l-a omorât imediat, dar prioritatea lui numărul unu era să se întoarcă la Sam, să fie sigur că nu a păţit nimic şi nu pierduse nicio secundă mai mult decât era necesar cu tipul.

— Stai cuminte, zise el încet. Blair va fi aici în câteva minute. Vreau să te consulte, să mă asigur că n-ai păţit nimic.

— E o verişoară? reuşi Samantha să glumească, dându-şi capul pe spate pentru a-i zâmbi.

Mike nu avea chef de glume. Acum, că nu îi mai era teamă pentru ea, putea gândi. Când îl văzuse pe acel bărbat strangulând-o pe Sam, nu s-a gândit la motivul pentru care era acolo sau de ce ar fi vrut s-o omoare. Unicul gând al lui Mike a fost s-o salveze pe Sam, dar acum se întreba de ce ar fi omorât-o hoţul. De ce nu a luat ce voia din cutia cu bijuterii sau ce voia să ia, fără să comită o crimă?

— Sam?

Ea îşi ridică privirea. Cu câteva minute în urmă se luptase să rămână în viaţă, iar acum se simţea mai în siguranţă ca niciodată.

— Ţi-a zis omul ăla ceva? Ţi-a spus vreun nume?

Ea clătină din cap că nu. Îşi amintea vag că

bărbatul spusese ceva, dar nu voia să-şi aducă aminte ce anume, în acest moment, voia să uite tot ce s-a întâmplat.

Se pare că răspunsul ei îl uşurase de o greutate, pentru că îl simţise pe Mike relaxându-se, când îi spusese „nu”. Când îi luă faţa în palme, îşi zâmbiră reciproc.

— Nu mi-ar plăcea să ţi se întâmple ceva, Sammy, fetiţo, zise el sărutând-o pe frunte.

Un moment mai târziu, se auzi soneria de la intrare, iar Mike o aşeză blând pe perne şi o luă la fugă în jos pe scări. În curând intră în cameră o tânără cu trusă medicală, care examină profesional, expert, gâtul Samanthei. Făcând asta, îi vorbea lui Mike, care stătea în spatele ei, îmbrăcat într-un şort de bumbac, fără să se simtă jenat de faptul că era aproape gol în faţa a două femei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blair, în timp ce îşi plimba degetele pe ceafa Samanthei.

— A intrat un nenorocit pe fereastră, răspunse Mike. Poate că Sam s-a trezit şi l-a prins umblând la cutia ei cu bijuterii, nu ştiu.

Samantha clătină din cap.

— Eu… dormeam, zise ea strâmbându-se, pentru că o durea gâtul când vorbea.

Lui Mike nu îi plăcu să audă asta, dar poate că Samantha dormea şi s-a mişcat sau s-a întors, a făcut ceva care să-i dea viermelui un motiv s-o omoare. Nu voia să se gândească la faptul că omul era un asasin profesionist. Uitându-se la ferestre, se gândi la ce fel de grilaje să comande, dar apoi văzu valiza Samanthei pe podea şi se gândi că nu mai avea rost să se gândească la grilaje; avea de gând să plece a doua zi dimineaţă.

Blair îşi termină consultul.

— Cred că vei fi bine. Să te odihneşti şi să nu vorbeşti. O să-ţi dau un sedativ ca să poţi dormi în noaptea asta.

Dând din cap, Samantha luă pastilele şi bău din cana cu apă pe care Mike i-o ţinea la buze. Apoi făcu ochii mari când Mike o luă în braţe cu pături cu tot şi ieşi cu ea în hol.

— În noaptea asta vei dormi jos, lângă mine, ca să te pot supraveghea, zise el, iar Samantha nu îl contrazise. Se îndoia că va dormi bine în noaptea asta, indiferent cât de puternic era sedativul; ştia că va rămâne trează, gândindu-se că fiecare umbră s-ar putea să fie omul care a vrut s-o omoare.

Ajuns jos, Mike o întinse în patul lui, învelind-o de parcă ar fi fost un copil, apoi plecă împreună cu verişoara lui cea drăguţă şi Samantha îi auzi vorbind încet, închise ochii, simţindu-se moleşită.

*

— Cum se simte? o întrebă Mike pe verişoara lui.

— Bine, răspunse Blair. E puternică şi sănătoasă şi nu a păţit nimic grav. Într-o zi-două îşi va reveni, o va mai durea puţin gâtul, nimic mai mult. Îşi închise trusa, apoi se uită la el. Mike, nu că ar fi treaba mea, dar…

— Încerci să mă întrebi ce e ea pentru mine? Sau ceva de genul ăsta? Îţi spun sincer că nu ştiu.

— Nu am în intenţie să te întreb ceva despre viaţa ta personală, izbucni ea, ceea ce îl făcu pe Mike să rânjească. Nu ţi se pare ciudat că Samantha nu plânge? Dacă cineva ar fi încercat să mă omoare, probabil că până acum aş fi umplut câteva batiste. Nu crezi că e în stare de şoc?

Mike nu ştia ce să spună, dar acum, că se gândea

la asta, poate că, într-adevăr, era ciudat că nu plânsese. Surorile lui plângeau din cel mai mic motiv.

— Nu ştiu. Poate că nu plânge decât când e singură.

— Poate, zise Blair. Dar fii cu ochii pe ea. Dacă nu reacţionează până mâine, să mă suni. Poate că va trebui s-o consulte un specialist.

— Un psihiatru?

— Da, răspunse Blair.

Apoi, după ce Mike îi mulţumi că venise la miezul nopţii, zise:

— Lasă-mă să-ţi văd capul. Săptămâna viitoare îţi scot copcile. Examinându-i rana în holul luminat, spuse: Se pare că, de câteva zile încoace, ai cam multe accidente. Prima oară, ţi-a tras cineva cu o piatră în cap, iar acum altcineva încearcă s-o omoare pe tânăra doamnă care locuieşte în casa ta. Crezi că e vreo legătură?

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Mike. Dar până şi Blair îi simţi tonul fals.

— Mmm… zise ea, apoi îl sărută pe obraz şi plecă.

Chipul lui Mike se lumină când se întoarse în dormitor şi o văzu pe Sam. Ea îl privi somnoroasă, iar el se aşeză pe marginea patului şi îi luă mâna. Încă mai purta inelul de logodnă pe care i-l dăruise.

— Bărbatul…

— Ssst, nu vorbi.

Zâmbi când Mike îi sărută palma.

— A zis: „Unde sunt banii lui Juma’ de Mână?”

Ce bine că ţinea ochii închişi şi nu putea vedea teroarea ce se întipărise pe chipul lui Mike; i-ar fi citit toată frica îngrozitoare din ochi.

Capitolul 14

— Bună dimineaţa, zise Mike bine dispus, punând tava albă în poala Samanthei.

Somnoroasă şi cu capul greu, se ridică în şezut, strâmbându-se când înghiţi în sec.

— Am iaurt cu vanilie, spumă de căpşuni şi suc proaspăt de portocale. Sunt şi nişte biscuiţi, dacă poţi să înghiţi.

Ea îl privi ciudat. Părea al naibii de vesel în dimineaţa asta, după ce noaptea trecută era cât pe ce să fie omorâtă.

Duse o linguriţă cu iaurt la buze şi se strâmbă şi mai mult de durerea pe care o simţi în gât după ce înghiţi, dar Mike se făcu că nu observă. Se aşeză pe marginea patului – se pare că se obişnuiseră să ia masa în felul ăsta – şi mâncă din spuma de căpşuni

— Ştii, Sam, mă gândeam la ceva.

Ea deschise gura să spună ceva, dar o durea prea tare ca să poată vorbi.

— Mă gândeam că ai dreptate, că nu am luat în seamă ce-ţi doreşti şi la ce te gândeşti. Tatăl tău a murit recent şi un divorţ e probabil un lucru îngrozitor. Şi au mai intervenit şi cerinţele din testamentul tatălui tău, care te-au obligat să te muţi într-un oraş pe care-l urăşti şi să faci ceea ce nu vrei. Probabil că a fost teribil pentru tine.

Samantha îl privea şi în minte îi veniră toate gândurile cinice posibile. Învăţase din experienţă că, atunci când un bărbat face analiza sentimentelor unei femei, vrea ceva. Îi zâmbi încurajator lui Mike.

— Da, ei bine, m-am gândit că ai nevoie de o vacanţă, de o vacanţă adevărată. Undeva departe de arşiţa New Yorkului. Poate undeva lângă ocean. Deci, noaptea trecută am vorbit cu Raine, îţi aduci aminte de el, nu? Vărul meu de care îţi plăcea atât de mult… Oricum, Raine pleacă la Warbrooke, un oraş din Maine. Este în capătul unei peninsule şi este absolut superb. Raine va fi acolo cu întreaga familie şi au o minunată casă de oaspeţi. Poţi să te odihneşti, poţi să citeşti, poţi să te duci cu barca la pescuit şi să faci ce vrei. Dacă doreşti, poţi să-ţi petreci acolo întreaga vară. Eram atât de sigur că vei fi încântată de idee, încât Raine vine în după-amiaza asta să te ia să te ducă la Warbrooke. Nu ţi se pare minunat?

Samantha îl privea vorbind. Avea ochii roşii, de parcă n-ar fi dormit toată noaptea şi mai era, de asemenea, ceva ce nu mai văzuse până atunci. De ce voia s-o vadă plecată din oraş? De ce o trimitea cu un bărbat pe care cu câteva zile în urmă era gelos?

O trimitea într-un orăşel la marginea unei peninsule, un loc unde rudele lui puteau avea grijă de ea. Nu îl crezuse niciun minut pe Mike că o îndepărta pentru că era de părere că avea nevoie de odihnă. Cu câteva zile în urmă părea să creadă contrariul.

Gândindu-se la noaptea trecută, încercă să-şi amintească tot ce se întâmplase. Mike vorbea în continuare despre un oraş pe care mai înainte îl descrisese ca fiind nimic mai mult decât o grămadă de apă. Acum îi spunea că era un paradis şi că familia Montgomery, rudele lui, adică, erau cei mai buni şi mai dulci oameni de pe pământ. Şi fraza repetată permanent – „vor avea grijă de tine” – o făcea să devină suspicioasă.

Se întinse peste tavă către noptieră, unde se afla un blocnotes şi un pix.

„Cine e Juma’ de Mână?” scrisese ea.

Rupse foaia şi i-o întinse lui Mike. Când îl văzu că se albeşte, ştiu imediat că acesta era răspunsul la toate întrebările pe care şi le pusese.

— Ştiai că ai un scris foarte frumos? Ia uite ce frumos rotunjeşti literele „a” şi „e”. Pot spune că se aseamănă cu al meu.

„Cine e Juma’ de Mână?” scrise ea din nou şi îi dădu foaia.

Mike arăta ca un om prins în capcană. Se întinse în pat pe spate şi strânse pleoapele ca în agonie.

— Samantha, zise el obosit, iar ea începuse să-şi dea seama că îi spunea „Samantha” numai când era supărat pe ea. Samantha, ăsta nu e un joc de cuvinte. Nu am avut idee cât e de periculos, altfel nu te-aş fi implicat, iar acum, tot ce pot face este să te duc de-aici într-un loc sigur.,

Dacă nu-mi spui cine e Juma’ de Mână, îl sun pe bunicul meu şi-l întreb, scrise ea.

Chipul lui Mike nu mai reflecta agonia, ci frica.

— Nu ştii ce vorbeşti, zise el încet, cu un ton folosit de o persoană care încearcă să-şi stăpânească furia. Trebuie să-mi juri că nu-l vei suna pe ticălosul ăla.

Samantha încuviinţă.

„E bunicul meu”, scrise ea.

Dându-se jos din pat, Mike se plimbă de câteva ori în jurul camerei.

— Sam, am făcut o greşeală, una enormă. Ţi-am spus de la început care sunt clauzele testamentului tatălui tău, deşi ar fi trebuit să fac ce cred eu că e mai bine: să-ţi dau banii fără să te duc să te întâlneşti cu Barrett, Dar am fost lacom; am vrut să-l întâlnesc. Nimeni nu l-a văzut de ani de zile şi…

Se întrerupse şi îşi frecă ochii cu mâinile.

— Nu ştiu dacă Barrett este sau nu bunicul tău, dar ştiu ce fel de om este. Nu ţi-am spus prea multe despre el dinadins, pentru că îmi era teamă că vei refuza să-l întâlneşti dacă îţi spun adevărul. Şi acum, plătesc pentru asta.

Îi luă tava din poală, se aşeză la loc pe pat, apoi îi luă mâna.

— Îmi spui mereu că te-am minţit. Poate că am făcut-o, dar din motive bine întemeiate.

Îi atinse vânătăile de pe gât.

— Noaptea trecută ai fi putut fi omorâtă şi ar fi fost vina mea, spuse el încet. Ar fi trebuit să-ţi spun totul de la început şi ar fi trebuit să-ţi dau banii imediat după moartea tatălui tău. Nici nu ar fi trebuit să te las să vii la New York.

La rândul ei, îi mângâie mâna, pentru că era extrem de supărat de ceea ce i se întâmplase. Când o privi, ea îi zâmbi, dar chipul îi rămase serios

— Dacă-ţi spun ce ştiu, o să pleci din oraş? O să te duci să stai cu vărul meu, sub protecţia familiei lui, până când voi rezolva problema?

Cum putea să-i promită una ca asta? Nici nu ştia încă despre ce era vorba. Crezuse că un hoţ a încercat s-o omoare, dar acum începuse să înţeleagă că omul acela o voia pe ea. De ce? Care era motivul?

Văzându-i nedumerirea, Mike înţelegea. Poate că nu merita să aibă încredere în el, de vreme ce o folosise să ajungă la bătrân. Mike oftă. Nicio carte din lume nu merită sacrificiul unei vieţi omeneşti.

— La început, am vrut să-ţi spun de Barrett, zise el încet. Am vrut să te fac să înţelegi ce fel de om este. Sam, nu vreau să-l pui pe un piedestal. Doar pentru că s-ar putea să fie sau nu rudă cu tine, nu e un motiv ca să-l crezi mai bun decât este.

Văzându-i chipul şi felul în care mâzgălea

furioasă, scriind în notes, strânse din buze.

„O fi făcut ceva lucruri rele în trecut, dar…” scrise ea.

El o apucă de mână înainte să poată termina propoziţia, apoi îi dădu drumul, calmându-se.

— Ai auzit că i se spune Doc, nu? Ai cumva idee de ce i se spune Doc? Răspunde-mi. Probabil că o să-mi zici că şi-a dat doctoratul cine ştie unde, nu?

Făcând o pauză, Mike o privi dur.

— I se spune Doc ca prescurtare a poreclei. Care e, de fapt, Chirurgul.

Ea se uită în altă parte, dar Mike îi cuprinse obrazul în palmă, forţând-o să-l privească.

— Nu mă interesează dacă vrei să asculţi sau nu, oricum o să-ţi spun. Când Barrett avea nouă ani, mama lui, prostituată fiind, l-a abandonat. Mă îndoiesc că cineva a ştiut cine era tatăl lui. Dar indiferent de cine era maică-sa, se pare că Barrett îi era devotat sau poate că de la plecarea ei a rămas dezechilibrat. Următorii ani, puştiul slăbănog a făcut de toate ca să supravieţuiască, în primul an era să moară de foame, apoi a furat dintr-un restaurant un cuţit de bucătărie şi a învăţat să-l folosească. Se spune că a tăiat degetele unui alt puşti care încercase să ia mâncarea din tomberonul de gunoi, despre care Doc spunea că era al lui.

— Nu, şopti Samantha.

Mike continuă.

— Când Barrett avea paisprezece ani, era atât de subnutrit, încât arăta de zece şi se săturase să trăiască de azi pe mâine. Scalpini era şeful criminalilor de atunci, aşa că Barrett s-a hotărât să lucreze pentru el. A trecut foarte greu de bodyguarzii lui Scalpini, reuşind într-o noapte să intre în restaurantul preferat al acestuia, pe când lua cina. Bodyguarzii au încercat să-l

dea afară pe Barrett, dar Scalpini a spus că voia să audă ce avea puştiul de zis. Barrett a zis că vrea să lucreze pentru el, că ar face orice pentru el, absolut orice. Toţi, inclusiv Scalpini, au râs de puştiul care arăta ca un copil, dar Scalpini i-a spus, râzând în continuare: „Puştiule, adu-mi inima lui Guzzo şi te angajez.”

Samantha se uită din nou în altă parte. Nu era sigură unde va ajunge cu povestirea, dar ştia că nu voia să mai asculte. Mike nu mai scoase un cuvânt până când nu se uită din nou la el.

— În următoarea zi, când Scalpini era la masă, puştiul slăbănog încercă să treacă din nou de bodyguarzi. Lui Scalpini probabil că îi plăcu perseverenţa puştiului, pentru că făcu semn să fie adus la el. Barrett scoase din buzunarul hainei un ziar mototolit şi i-l puse lui Scalpini în farfurie. Scalpini îl desfăcu, iar înăuntru găsi o inimă de om.

Un timp, Samantha nu mai articula niciun cuvânt, ci rămase privindu-l.

— Cum? şopti ea.

— La ora patru, cinci zile pe săptămână, Guzzo îşi vizita amanta, unde rămânea exact o oră şi jumătate. Îi plăcea să se creadă că făcea amor cu ea, dar toată lumea ştia adevărul. Probabil că nu atinsese niciodată o femeie; sforăiturile lui se auzeau de la două blocuri distanţă. Barrett era atât de slab, încât s-a strecurat în dormitor prin horn, l-a sugrumat în somn, apoi l-a tăiat şi i-a scos inima. Câteva minute mai târziu, amanta a intrat în cameră, şi-a văzut amantul cu o gaură enormă, sângerândă, în piept şi a început să ţipe. În zăpăceala ce s-a creat, Barrett a ieşit pe uşa din faţă şi nu s-a oprit decât să-şi spele de sânge faţa şi mâinile, înainte de a-i duce inima lui Scalpini. Unul dintre bodyguarzi a spus că inima arăta de parcă ar fi fost

scoasă de un chirurg şi aşa a făcut rost Barrett de poreclă. În timp, porecla s-a schimbat în Doc.

Mike se întinse, aşteptând, dându-i timp să digere ceea ce îi spusese.

— Dacă aş fi ştiut numai atât despre Doc, mi-ar fi fost de ajuns ca să ştiu că povestea pe care ţi-a spus-o ieri nu e adevărată. Sau poate că nu era chiar o minciună, ci o prezentare falsă a adevărului. În primul rând, Doc a încercat să-ţi câştige simpatia, spunându-ţi că era în perioada marii recesiuni: 1928 a fost înainte ca piaţa de mărfuri să se bulverseze. În al doilea rând, masacrul din noaptea în care Scalpini a omorât atâţia oameni nu a fost pentru că lui Doc începuse să-i meargă bine. A fost pentru că Doc dăduse o spargere la toate seifurile şi locurile unde îşi ţinea banii Scalpini. Se adunaseră vreo trei milioane de dolari.

Când Mike se întoarse s-o privească, o văzu pe Samantha ascultându-i povestea cu ochii măriţi.

— Bărbatul care adunase banii lui Scalpini era prietenul lui Doc, omul despre care Doc ţi-a spus că a fost singurul în care a avut încredere: Joe, cunoscut ca Joe Juma’ de Mână. Mike rânji: Vrei să ştii de unde i se trăgea porecla?

Samantha negă, dar asta nu îl opri pe Mike.

— Juma’ de Mână era mai în vârstă decât Doc şi, pe cât era Doc de rapid, pe atât era Joe de cumpătat şi de calm. Nimeni nu ştia dacă era felul lui de a fi sau dacă ajunsese aşa pentru că hobby-ul tatălui său era să-i dea în cap cu ce nimerea. Joe l-a întâlnit pe Doc când avea şaptesprezece ani, iar Doc zece, iar Joe s-a ataşat de Doc ca un câine credincios. Când Doc a început să lucreze pentru Scalpini, a început şi Joe. Se duceau peste tot împreună, făceau totul împreună. Când o bandă rivală a deschis focul asupra lui Doc, Joe l-a protejat cu propriul lui trup. Joe a primit patru

gloanţe în mână, care i-au ciuntit-o pe jumătate.

Mike ridică mâna dreaptă, arătându-i cum rămăsese Juma' de Mână doar cu degetul mare, cu arătătorul şi cu mijlociul.

— Din noaptea aceea, i s-a spus Juma' de Mână şi i s-a dedicat şi mai mult lui Doc. Presupun că Juma' de Mână şi-a dat seama că viitorul lui depindea de siguranţa lui Doc, aşa că a început să doarmă afară, în faţa uşii lui.

Mike respiră adânc.

— Apoi a venit acea noapte din 1928 şi totul s-a schimbat. Doc voia să fie capul tuturor afacerilor ilegale din New York şi pentru asta trebuia să scape de Scalpini. Îşi petrecuse luni în şir punând la cale jaful şi crimele, în cele mai mici detalii. Totul ar fi ieşit după orar, cu excepţia faptului că Scalpini nu a aşteptat să afle cine l-a jefuit, ci a adunat câţiva oameni, s-a dus la local şi a deschis focul. Dar nu l-au prins pe Doc. În schimb, l-au omorât pe Joe Juma' de Mână, cel care era singurul care ştia unde erau ascunse cele trei milioane de dolari.

Mike tăcu o clipă, iar Samantha scrise.

„De ce eu?"

Mike se albi.

— Nu ştiu de ce nu m-am gândit că şi alţii ştiu povestea. În lumea interlopă, zvonurile circulă teribil de repede. O mulţime de oameni o suspectează pe Maxie că ar fi luat banii şi acesta ar fi motivul pentru care a dispărut în noaptea aceea. Voia să scape de Doc şi de bandă; găsise ocazia şi profitase de ea. Doc ţi-a spus că Joe a primit un glonţ în cap şi a murit pe loc. Unii spun că Juma' de Mână ar fi fost lovit în cap de tatăl său atât de des, încât glonţul nu l-a făcut să-şi piardă cunoştinţa. Spun că a trăit îndeajuns de mult să-i spună lui Maxie unde erau banii.

Întorcându-se, Mike o privi.

— Ceea ce Doc şi Scalpini nu au aflat decât mulţi ani mai târziu este că banii au fost marcaţi de către FBI. Dacă nu ar fi dispărut în noaptea aceea, oricine i-ar fi folosit ar fi putut fi condamnat. Oricine i-ar fi luat de la Doc l-a salvat de la închisoare.,

„S-au găsit?” scrise Samantha.

— Într-un fel, zise Mike. A fost schimbată, la Paris, o hârtie de o sută de dolari în 1965.

Samantha asculta atentă, dar, auzind asta, tresări. Îşi înălţă sprâncenele.

— Ai dreptate, zise Mike. Este anul următor celui în care Maxie şi-a părăsit soţul şi familia. Trecuseră treizeci şi şapte de ani de la masacru şi nimeni nu mai căuta banii. Bancnota cea veche a fost găsită de un funcţionar bătrân de la trezorerie, dar nu au mai apărut şi altele; nu că le-ar fi căutat cineva, de altfel. Funcţionarul care o zărise tocmai se întorsese după o absenţă de şase luni, aşa că acele trei milioane puteau trece lejer prin trezorerie fără să fie observate.

Era prea mult pentru Samantha.

Mike se îndreptă către uşă cu tava în mână. Când se întoarse în cameră, îi spuse că acum trebuia să doarmă, că avea nevoie de odihnă după o asemenea povestire şi că gâtul trebuia să i se vindece. Dar tocmai când o învelea, se opri brusc.

— Când ai plâns ultima oară? o întrebă el blând.

Samantha se uită încruntată în altă parte.

Mike îi luă bărbia în mână şi îi întoarse capul către el.

— Nu plec nicăieri şi nu te las până nu-mi răspunzi. Îi întinse blocnotesul şi pixul.

După ce îl privi agasată, scrise: „Am plâns în ziua în care directorul a venit şi m-a anunţat că mama a murit”.

Capitolul 15

Samantha nu plecă din New York în după-amiaza aceea, dar trebui să-i promită lui Mike că îl va asculta. Adevărul era că avea de luat o hotărâre şi se gândea că o va lua pe cea mai bună, dacă rămânea pe loc, şi nu dacă se ducea într-un loc nefamiliar.

Nu i-a fost uşor să-l convingă pe Mike, pentru că el voia ca ea să plece din oraş, să o ştie într-un loc sigur. Nu voia ca ea să mai aibă de-a face cu Doc sau cu Maxie sau cu orice ţinea de cercetările lui. Samantha îi scrisese un bilet, întrebându-l dacă mai avea de gând să continue să scrie biografia. Când Mike îi spusese că da, Samantha nu îi mai zise că nu era mai în siguranţă decât ea, că cineva ar fi putut crede că ştia şi el de banii lui Juma' de Mână. Nu mai menţionă că era vorba de bunica ei, nu de a lui.

Pur şi simplu, nu voia să plece din casa lui Mike, nu voia să se urce în maşină cu alt bărbat şi să se ducă în alt loc. Nu voia să-l părăsească pe Mike.

Când se trezi la amiază, Mike îi aduse prânzul pe o tavă. Părea obosit şi nu se bărbierise de două zile. Apoi a vrut să o culce la loc, dar ea mimă că îşi va pune lacăt la gură şi va arunca cheia, numai s-o lase să stea pe canapea, în loc de pat.

După ce aprobă cu jumătate de inimă, o luă pe sus şi o duse în bibliotecă, de parcă ar fi fost neajutorată. Apoi se întoarse la birou şi începu să caute printre maldărele de hârtii.

Samantha îl urmărea, ştiind că ar fi vrut să ştie mai multe despre omul care s-ar fi putut să fie bunicul ei, aşa că îi scrise lui Mike că ar vrea să mai scrie nişte

notiţe la calculator. Refuzând să-i dea voie să stea la birou în faţa computerului, o întrebă dacă nu erau şi calculatoare mai mici, de ţinut în poală. Îi spuse să scrie de ce anume avea nevoie, să poată comanda. Deşi Samantha protestă, pentru că un asemenea computer era prea scump şi îi spuse că va sta la birou, Mike refuză să o asculte. În cele din urmă, scrise nervoasă o marcă de computer mic şi performant:”King’s Quest V şi un mouse”. Mike sună la un magazin şi în mai puţin de două ore, îi sosi echipamentul la uşă.

Ea se ridică de pe canapea şi instală mouse-ul şi jocurile grafice de pe computerul mare, în timp ce Mike era sub duş. Când intră în cameră, era ud după duş şi nu purta nimic altceva decât o pereche de pantaloni scurţi, albi, de tenis. Un moment, Samantha crezu că i se va opri inima, dar ochii lui Mike erau lipiţi de grafica jocului. Păşi către computer ca hipnotizat, atinse mouse-ul şi, când văzu omuleţul din joc mişcându-se, gata, era prins. Zâmbind din spatele lui bine făcut, Samantha observă că, deşi nu putea să priceapă cum să scrie la calculator, reuşise în doar câteva minute să stăpânească principiile unui joc pe computer.

Noaptea o prinse moţăind şi nu se trezi decât după ce Mike o luase în braţe. Din instinct, începu să se lupte, dar el o ţinea strâns.

— Eu sunt, şopti el. Eu, Mike.

Într-o clipă se relaxă, somnoroasă, simţind dureri în gât. Dar când o întinse în patul lui, intră în panică, încercând să se dea cât mai departe de el.

Uimit, Mike făcu un pas înapoi, înfuriat.

— Nu sunt un violator, zise el printre dinţi. Nu am de gând să-ţi fac rău şi nici să mă culc cu o femeie care nu mă vrea în pat lângă ea. Se întoarse, se îndreptă către uşă şi spuse: Dacă ai nevoie de mine,

sunt alături, în dormitorul pentru musafiri. Vocea îi suna foarte rece.

Samantha rămase un timp trează în patul lui Mike, pe pernele pe care dormea el, privind în tavan. Când se trezi, a doua zi dimineaţă, la început nu ştiu unde se afla, dar, când îşi dădu seama că e în dormitorul lui Mike, o invadă un sentiment de siguranţă. Cineva, cu siguranţă Mike, pusese haine curate pe scaunul de lângă ea. Se ridică din pat, se îmbrăcă cu blugii şi cu tricoul pe care i le lăsase – pantofi nu erau, de parcă s-ar fi gândit că ar fi fost în stare să fugă – şi se duse la baie. Era baia lui Mike şi pe raft se aflau câteva sticluţe şi borcănaşe, aranjate perfect şi curate. Luă o sticluţă cu after shave, o mirosi, zâmbi şi o puse la loc, apoi se trezi că deschide uşa de sticlă a duşului, căutând şamponul.

Mai era o uşă care dădea în baie şi când o deschise văzu un alt dormitor. Patul era răvăşit, de parcă abia s-ar fi ridicat cineva din el. Era evident că Mike îşi petrecuse noaptea în această cameră, cea mai apropiată de a ei.

După ce inspectă baia, se duse înapoi în dormitor şi la dulap. Era un garderob enorm, de mărimea câtorva cabine de probă, iar hainele erau aranjate la linie. Nu avea multe, dar toate erau de cea mai bună calitate. Atinse mâneca unui sacou crem din mătase. Nu era posibil să fi cumpărat sacoul ăsta dintr-un magazin, fusese făcut pentru el. În interiorul sacoului era eticheta unei croitorii din Londra.

Puse sacoul la loc, îşi trecu mâna peste cămăşi şi pantaloni, apoi atinse pantofii perfect lustruiţi şi aranjaţi pe calapoade. Închise uşa dulapului.

Pe un perete din dormitor era o servantă enormă şi, după un moment de ezitare, Samantha desfăcu sertarele. Lenjerie intimă, pulovere, un sertar plin cu

haine de lucru, şosete. Când ajunse la ultimul sertar, găsi o fotografie înrămată în argint şi pusă cu faţa în jos. Nu se putu abţine. Luă rama şi se uită la fotografie: era o femeie tânără, cu păr negru şi des şi cu un chip inteligent, aproape aristocratic. Jos scria: „Cu toată dragostea, Vanessa”.

În timp ce Samantha punea poza la loc în sertar, în poziţia în care o găsise, se întrebă de ce o fi ascuns-o Mike, de ce nu voia ca ea să ştie că are o prietenă stabilă, care îi oferea toată dragostea. Bineînţeles că unui bărbat îi place ca femeia să creadă că e singura din viaţa lui, nu? Îşi aminti de noaptea trecută şi de Mike spunându-i că nu era un violator. Nu îi făcuse avansuri, deşi Samanthei aşa i se păruse.

După ce se îmbrăcă, se duse în bucătărie, unde îl găsi pe Mike stând la masă. Când îl salută, era distant şi îi spuse doar că ar trebui să fie în pat. Ar fi vrut să-i ceară scuze în legătură cu noaptea trecută, pentru că se luptase cu el, după ce îi salvase viaţa. Voia să-i spună că nu era vina lui, ci a ei, că ea era cea cu probleme, dar nu se putea aduna să scrie tot ceea ce simţea. Încet, se duse înapoi în pat şi luă o carte, însă fără să o citească.

Dimineaţă târziu, veni Blair şi îi examină gâtul, spunând că a doua zi se va simţi mai bine, dar, dacă putea, ar dori ca Samantha să nu vorbească încă o zi. Blair se duse cu Mike în salon şi, câteva minute mai târziu, Samantha se ridică din pat şi se luă după ei.

Blair era aplecată peste Mike şi îi examina capul. Niciunul dintre ei nu o văzuse pe Samantha, aşa că ea se strecură sus pe scări, ca să se fardeze puţin. Când coborî, Mike era în grădină, la masă, cu mâncarea de prânz în faţă.

— Vrei să mănânci ceva? întrebă el, fără să o privească.

Samantha deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. Cum putea să-i explice ceva ce nici ea nu înţelegea?

Soarele îi strălucea în păr şi putea zări locul ras, unde pielea capului era albă. Când păşi mai aproape de el, întinse mâna şi îi atinse părul. El nu se mişcă. Încurcată, se apropie şi mai mult şi examină rana. Era mare, avea zece copci şi ştia sigur că avea legătură cu gâtul ei plin de vânătăi, Din impuls, îi sărută tăietura cusută. Mike rămase nemişcat, luptându-se din răsputeri să n-o înşface, să nu o întindă pe pământ şi să-i rupă hainele. Mai curajoasă, îi aranjă părul peste locul gol, acoperindu-l complet.

Plecă de lângă el, aşezându-se de partea cealaltă a mesei. O privea ciudat, de parcă ar fi încercat să o desluşească, pentru că nu era ca alţi oameni, nu se potrivea cu niciun fel de clişeu obişnuit. Mike nu spuse nimic, mânca şi îşi păstra gândurile pentru sine.

La ora unu, telefonul sună şi, când Mike răspunse, zâmbi până la urechi.

— E minunat, zise el. Felicitări. Aşteptaţi un minut, să o întreb pe Sam. Puse mâna pe receptor şi se întoarse spre ea: Ai chef de companie? O prietenă de-a mea tocmai şi-a luat licenţa în drept şi are chef să sărbătorească. Ar vrea să vină încoace împreună cu alţi prieteni.

Zâmbind, Samantha dădu din cap că da, deşi îi cam ştia pe prietenii lui Mike. Până acum cunoscuse stripteuze, mai toate roşcate. Ce drept o fi absolvit asta? Dreptul de a face trotuarul?

Samantha îmbrăcă o cămaşă cu guler înalt, ca să nu i se vadă vânătăile de pe gât. O oră mai târziu, când îi cunoscu pe prietenii lui Mike, rămase plăcut surprinsă. Erau patru, Jess şi Anne, care se căsătoriseră în urmă cu şase săptămâni şi un alt duo,

proaspăt logodit, Ben şi Corey. Corey era cea care luase examenul, după care urma să profeseze în avocatură. Spunea că a copilărit în acelaşi orăşel cu Mike, în Chandler, Colorado.

Când cei patru, veseli, cu sticle de şampanie în mâini, intrară în casă şi o văzură pe Samantha pe canapea, îşi închipuiră imediat că ea şi Mike trăiau împreună.

Mike a fost cel care a pus lucrurile la punct.

— Samantha e chiriaşa mea, spuse Mike. Locuieşte în apartamentul de sus. Le spuse că a căzut pe scări şi şi-a sucit gâtul şi din cauza asta nu putea vorbi. Sam îşi strânse gulerul în jurul gâtului, de teamă să nu i se vadă vânătăile ce păstrau forma degetelor.

Când Mike spuse că Samantha nu era decât chiriaşa lui, cei patru prieteni ai lui se uitară unul la celălalt, cu sprâncenele ridicate. Nu era o relaţie obişnuită de chiriaş-proprietar, mai ales că chiriaşa stătea întinsă pe canapeaua din bibliotecă, înfăşurată în pătură.

Samanthei îi făcea bine să simtă prezenţa altor oameni, pentru că râsul lor elimina tensiunea ce se crease între ea şi Mike şi îl putea observa pe Mike cum se comporta în prezenţa altora.

De la vârsta de doisprezece ani, Samantha dusese o viaţă izolată. Mama ei fusese foarte sociabilă, organiza petreceri cu fripturi la grătar şi diferite activităţi sociale.

După moartea ei, Samantha a rămas cu tatăl ei, care se întâlnea rar cu alţi oameni. Apoi a urmat căsătoria cu un bărbat căruia îi plăcea să iasă singur în societate.

Dar Mike era o creatură sociabilă, care se simţea în largul lui în compania altora.

Lui Jess îi plăceau computerele şi, când văzu

echipamentul nou-nouţ în bibliotecă, abia aştepta să-l pornească;

Uitându-se prin instrucţiuni, Jess alese un joc numit „Sierra” şi, în câteva minute, cei trei bărbaţi agitau mouse-ul, certându-se pe albine, furnici şi bandiţi.

Întinsă în spatele lor pe canapea, Samantha îl urmărea pe Mike, gândindu-se cât de ciudat era faptul că, într-un timp atât de scurt, ceilalţi bărbaţi intraseră parcă în umbră, în comparaţie cu Mike. Îl urmărea mişcându-se, îi urmărea jocul muşchilor pe sub tricoul subţire, îi privea buclele părului negru.

Brusc, o lovi realitatea unui gând: fusese la un pas de moarte. Amintindu-şi cum o sugrumau mâinile bărbatului, se simţea de parcă i s-ar fi răpit viaţa din suflet. Şi, cu toate astea, în acele momente ştiuse că Mike va veni la ea, dacă va reuşi să facă zgomot.

Acum, că se gândea mai bine, ştia că un om adormit n-ar fi auzit un zgomot atât de nesemnificativ, ca acela de a lovi cu călcâiul în perete. Cum de auzise Mike cele trei bufnituri? De unde ştiuse că avea nevoie de ajutor şi că nu erau zgomote obişnuite? Se putea lovi de perete şi dacă se întorcea brusc în pat.

Totuşi, nu se ştie cum, Mike a auzit-o şi a venit s-o salveze. Când se gândi la gaura enormă din uşa solidă, de stejar, simţi fiori pe şira spinării. Mike trecuse prin uşa solidă de stejar, cu forţa unui buldozer. Sau a unui Superman, se gândi ea.

Acum îl privi din profil. Oare era, într-adevăr, cel mai frumos bărbat de pe pământ sau aşa îl vedea ea?

Îl privea de sus până jos, de la faţă la gâtul puternic, la braţul musculos, cu tricepsul bine conturat, la talia mică, cu stomacul dur şi plat, apoi ochii îi coborâră în jos, către picioarele bronzate.

Când îi privi din nou chipul, Mike se întoarse spre

ea. Samantha evită să-l privească în ochi, pentru că nu voia să ştie că se holbase la el.

Mike plecă de lângă prietenii lui şi veni să se aşeze lângă ea, pe canapea. În spatele lui, bărbaţii se certau din cauza jocului şi femeile erau afară, admirând grădina.

— Ţi-e bine? întrebă Mike, aranjându-i pătura, deşi era cald în casă.

Ea dădu din cap, uitându-se în jos, la mâinile lui.

Aplecându-se către ea, Mike îi coborî gulerul înalt al cămăşii şi îi puse mâna pe gât, cercetându-i vânătăile. În timp ce degetele lui îi mângâiau ceafa, degetul mare îi atinse buza de jos.

Samanthei i se oprise respiraţia uitându-se în ochii lui negri. Parcă erau singuri în cameră, dar, în acelaşi timp, perfect conştientă de ceilalţi oameni din jurul lor. Când Mike veni mai aproape de ea, nu se trase înapoi şi, când buzele lui erau la câţiva centimetri de ale ei, tot nu se trase înapoi. Respiraţia lui îi încălzea buzele.

Când îşi atinse buzele de ale ei, ea închise ochii, desfăcându-le. El o privea, o privea într-un mod pe care ea nu-l înţelegea.

— Sam, şopti el, apoi o sărută dulce, blând, dar stăruitor, de parcă ar fi vrut să-i spună că ţinea la ea.

Ea îşi puse mâna pe gâtul lui. Ah, se gândi ea, să-l atingă pe Mike, să-i simtă pielea caldă la care se uita atât de des, să-i simtă buclele părului printre degete. Îi strânse gâtul cu buricele degetelor, iar el îşi înclină capul, adâncind sărutul.

Samantha se lăsă pe spate pe perne, cu gura întredeschisă, simţind dulceaţa limbii lui Mike atingând-o pe a ei. Nu sărea pe ea, nu o forţa. El a fost cel care s-a tras înapoi. Inima ei bătea nebuneşte şi respiră adânc.

— Aşa îţi place mai mult, draga mea? şopti el.

— Eu… începu ea să spună, dar el îşi lipi din nou buzele de ale ei, fără să-i dea voie să vorbească.

Îi luă obrazul în palme, îl mângâie cu degetul mare, apoi îi mângâie sprâncenele, nasul, buzele. După o clipă, reveni la poziţia normală şi îşi privi mâna. Tremura.

— Îmi faci ceva necurat, Sammy, fetiţo. Nu prea sunt sigur ce, dar am simţit asta din prima zi.

Femeia care intră de afară a fost cea care i-a coborât cu picioarele pe pământ.

— V-am întrerupt din ceva? întrebă Anne. Mike, tu şi chiriaşa ta… vreţi să plecăm?

Mike îi zâmbea.

— De fapt, aş prefera să rămâneţi. Casa asta pare ceva mai prietenoasă când e plină de oameni.

Samantha îşi privea mâinile, încercând să nu o vadă nimeni cât era de roşie. Ceea ce zisese Mike era adevărat. Se simţea mai în siguranţă când erau şi alţii cu ei. Era sigură că Mike nu va face ceva ce ei nu i-ar conveni.

La ora patru, toată lumea murea de foame, aşa că Jess comandă de mâncare pentru cel puţin douăzeci de oameni. Când totul era aranjat pe masa de picnic din grădină, Mike insistă s-o ducă afară pe Samantha.

— Ţine-ţi gura, zise el, când ea începuse să protesteze. Când suntem singuri te porţi de parcă aş fi obsedat sexual, dar mă laşi să te sărut când e casa plină de oameni. Dacă prezenţa altor oameni te încurajează, voi avea grijă să fie mereu casa plină. Acum stai cuminte şi lasă-mă să mă simt bine.

Ea nu reuşi să nu zâmbească şi-şi îngropă capul în scobitura dintre gâtul şi umărul lui. El o sărută pe frunte.

— Sam, fă dragoste cu mine şi n-o să-ţi pară rău,

îţi jur.

Ea râse. Îi plăcea atât de mult, mult mai mult decât ce făceau oamenii în pat de obicei. Îi plăcea să fie mângâiată, alintată, sărutată, îi plăcea să-i simtă respiraţia lui Mike pe buze, îi plăcea să-i simtă muşchii pe sub haine, îi plăcea să stea aproape de el, îi plăcea felul în care se întindea spre ea, când o învelea cu pătura. Pe scurt, îi plăcea felul în care un bărbat trata o femeie, înainte de a lua ce voia de la ea. După asta, totul se schimba.

Cei cinci râseră şi vorbiră de-a lungul întregii mese. Vorbiră de oameni pe care Samantha nu îi cunoştea şi întotdeauna îi explicau cine erau acei oameni. Corey le povestea ce făcea Mike când era mic.

— I-ai spus lui Sam ce-ai făcut cu hainele prietenelor surorii tale? întrebă Corey, arătând spre el cu o furculiţă de plastic.

Râzând jenat, Mike îşi băgase nasul în farfurie.

— Am uitat, nu ştiu cum de am reuşit.

— Toate fetele acelea îmbrăcate în alb, zise Corey râzând.

Auzind că era vorba de haine albe, Samantha deveni atentă. Făcu semne disperate către Corey să povestească, dar Corey se uită la Mike şi, când îi văzu ochii rugători, refuză, pentru că asta era povestea lui Mike. Deşi începuseră şi ceilalţi să insiste, Mike nu a vrut nici în ruptul capului să o spună.

După cină, merseră în salon, unde Mike puse muzică de Pucini, cântată de Kiri Te Kamwa şi statură la taclale. Samantha o luă pe Corey într-un colţ şi îi scrise pe hârtie: ”Povesteşte-mi despre Mike”.

— Ce vrei să ştii?

Samantha făcu un gest cu palmele, gest care însemna „orice”.

— Nu ştiu de unde să încep. Are unsprezece fraţi

şi surori şi... Izbucni în râs când o văzu pe Samantha rămânând cu gura căscată, din cauza şocului. Sunt o mulţime de Taggert în Chandler.,

„Sunt foarte săraci?” scrise Samantha.

Corey pufni în râs, apoi chicoti, punându-şi mâna pe braţul Samanthei.

— Ar trebui să-l întrebi pe el despre asta. Ia să vedem, ce să-ţi mai spun? Mike e licenţiat în matematici. A studiat în continuare şi, când era gata să-şi dea doctoratul, a devenit brusc interesat de gangsterul ăla bătrân şi nu şi-a terminat niciodată dizertaţia. Se uită la Sam. Lui taică-său i-ar plăcea la nebunie să-şi ia doctoratul. Poate că ai reuşi să-l influenţezi.

Samantha ridică din umeri, în semn că ea nu avea niciun fel de influenţă asupra lui. Ea şi Mike locuiau temporar împreună şi faptul că Mike îşi petrecea majoritatea timpului încercând s-o lămurească să se culce cu el nu însemna nimic. Din câte ştia Samantha, aşa făceau toţi bărbaţii.

— Mike, zise Corey, după ce luă un minicalculator de pe raft, cât fac 237 înmulţit cu 281?

Mike nu schiţă niciun gest şi nu îi luă mai mult de o secundă să răspundă.

— 635.397.

Corey îi întinse Samanthei calculatorul să vadă rezultatul şi ea văzu că Mike răspunsese corect.

— Toată familia e aşa, şopti Corey. Când eram la şcoală, ne gândeam ce de bani ar câştiga dacă s-ar duce la circ. O bătu uşor pe Samantha pe braţ. Mike e un tip de treabă, cu adevărat un tip de treabă.

*

Samantha se uită la Mike şi îi zâmbi. Îi răspunse

şi el la fel.

„De ce îţi place atât de mult albul?” scrise Samantha în notesul ei. Era din nou în patul lui Mike şi casa era goală şi tăcută, iar ea era foarte obosită. Deşi nu făcuse mai nimic, fusese o zi obositoare. Acum voia să doarmă şi nu voia să se mângâie cu Mike, nu voia ca el să încerce să continue ce începuse pe canapeaua din bibliotecă.

— Eşti sigură că vrei să ştii?

Încercă să protesteze când el o întinse pe pat şi îşi puse capul în poala ei, dar el se purtă de parcă nu ar fi auzit-o.

— Când aveam cincisprezece ani, sora mea, care avea vreo nouăsprezece ani, a venit acasă în weekend cu încă patru colege. Mi se părea că fetele acelea erau cele mai frumoase creaturi pe care le văzusem vreodată. Eram după ele peste tot, iar ele mă tachinau ironice, într-o zi, nu ştiu ce mi-a venit, dar, în timp ce ieşiseră să înoate, le-am adunat toate hainele şi le-am pus în maşina de spălat, adăugând hipoclorit. Când fetele s-au întors, nu mai aveau nimic de îmbrăcat în afară de costumele de baie şi hainele care deveniseră albe şi strâmte. Privi în gol câteva clipe. Erau frumoase. Şorturi strâmte. Tricouri subţiri şi microscopice. Fuste care abia le ajungeau la jumătatea şoldurilor.

„Ce-au făcut părinţii tăi?” scrise Sam.

— Le-a luat vreo jumătate de zi ca să afle cine a făcut-o – ştii, am ceva fraţi –, dar când au aflat, mama a zis că o să-mi scoată ochii şi o să mă atârne într-un cui.

Dar tata a zis că se ocupă el, că mă ia afară să mă bată. Aşa că m-a dus afară, mi-a zâmbit complice, mi-a ciufulit părul şi m-a trimis o săptămână la unchiul Mike.

„Asta a fost tot?” scrise ea.

— Bineînţeles. Tata a luat fetele în Denver şi le-a cumpărat haine noi. După ce au plecat, tata mi-a dat o cămaşă micuţă, care nu mai avea nasturi în faţă. A zis că a purtat-o una dintre fete la micul dejun şi, când s-a întins să ia ceva de pe masă, i-au sărit toţi nasturii. Mi-a păstrat până şi un nasture.

„De ce fetele nu au împrumutat nişte haine de la sora sau de la mama ta, să se îmbrace?”

Mike păru surprins, apoi zâmbi, apoi râse.

— Este o întrebare foarte, foarte bună. Poate pentru că le plăcea cum fraţii mei şi taică-meu se holbau la ele cu gura căscată de admiraţie.

Încă zâmbitor, se rostogoli de pe ea şi se ridică. Se întinse şi căscă, iar Samantha nu îşi putea lua ochii de pe trupul lui, mai ales că tricoul îi ieşise din pantaloni, lăsându-i stomacul gol. Oare îşi dădea seama cât de bine arăta când făcea asta? se întrebă ea.

Brusc, el se opri şi privi în jos, către ea, de parcă ar fi ştiut foarte bine că se uita la el.

— Asta e povestea pentru noaptea asta. Nu te-ai răzgândit cumva cu… ştii tu ce? Arătă către porţiunea goală de pat.

Ea clătină din cap că nu.

Apoi, de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume, se aplecă şi o sărută pe buze. Dar Samantha întoarse capul. Când se uită din nou la el, era aplecat în continuare, privind-o fix.

— Uneori îmi aduci aminte de fetele acelea din liceu, pe care le duci la cinematografele de vară. Îţi petreci toată noaptea sărutând-o şi, după ore de muncă, reuşeşti, în sfârşit, să-i bagi mâna sub bluză. Data viitoare când te întâlneşti cu ea, crezi că vei ajunge şi la fustă, dar, în loc de asta, o iei de la

început. Nici măcar nu te lasă s-o mai pupi.

Deşi n-ar fi vrut, Samantha chicoti. Şi-l putea imagina uşor pe Mike licean.

— Spune-mi, Sam, aşa făceai şi tu la fiecare întâlnire?

Văzând că nu-i răspunde, îi întinse notesul şi pixul.

”Nu am avut niciun prieten în liceu”, scrise ea.

Mike trebui să citească propoziţia de trei ori înainte s-o privească neîncrezător, apoi îi luă pixul şi scrise: „Te-ai mai culcat şi cu alt bărbat în afară de tâmpitul cu care te-ai măritat?”

Ea nu voia să-i răspundă la întrebare.

„De ce tâmpit?” scrise ea.

— Păi, te-a pierdut, nu? Orice bărbat care face asta e un tâmpit.

Samantha râse şi îi dădu un pumn prietenos în umăr. Minţea, o flata, dar, oricum, o încânta să audă că cineva îl făcea pe ex-soţul ei tâmpit.

— Ce zici de un pupic de noapte bună? Nimic mai mult. O să-mi ţin mâinile acasă. Ai încredere în mine. Promit.

Nu era îndeajuns de puternică pentru a-i spune „nu” lui Mike, mai ales când o privea aşa. Clătină din cap aprobator, sprijinindu-se în mâini, iar el se aşează din nou pe pat. Încet, o sărută. Cu fiecare sărut, nu îi venea să creadă cât de minunat putea fi. După cum făcuse şi mai înainte, nu o forţă cu absolut nimic. Ea începu să se cufunde în sărutul lui, să aibă încredere în el şi se lăsă pe spate pe pernă, cu el.

Capitolul 16

— Am de gând s-o găsesc pe bunica.

Samantha şi Mike erau în dormitorul din apartamentul ei. Dormise în patul lui, dar, dimineaţa devreme, înainte să-l audă mişcându-se în dormitorul de dincolo, se dusese sus să se îmbrace. Când ieşi din dormitorul ei, Mike stătea în salon, aşteptând-o. Credea că se pregătea să plece în Maine cu Raine, iar ea îşi adunase tot curajul să-i spună că nu pleca, ci rămânea în New York cu el.

Făcându-se că nu aude, Mike nici nu catadicsi să-i răspundă.

— Montgomery trebuie să sosească din minut în minut. Toţi sunt punctuali, aşa că nu va întârzia nicio clipă. Ţi-am cumpărat nişte brioşe cu ciocolată pentru drum, pentru că-i ştiu pe ăştia, or să te hrănească numai cu broccoli şi sufleu de morcovi. Poate că ar trebui să sun la Kapian să-ţi trimită câteva sandvişuri cu pastramă şi un carton de şase beri. Berea e bună la drum şi…

— Mike, zise ea încet, nu te mai preface că nu mă auzi. Nu plec. Vreau s-o caut pe bunica.

— O cauţi pe dracu’, replică el, luându-i geanta cu o mână şi cu cealaltă apucând-o de umăr.

— Nu plec. Şi aia este goală. Arătă către geantă.

— Nicio problemă. Când ajungeţi în Connecticut o să vă opriţi şi Montgomery o să-ţi cumpere tot ce-ţi trebuie. Mai bine totuşi aşteptaţi până ajungeţi în Maine.

Văzând că Mike nu-i dădea drumul la umăr, făcu singurul lucru care îi veni în cap: se aşeză pe podea.

— Nu plec de aici şi nu mă duc în Maine. Rămân în New York s-o caut pe bunica.

O apucă de braţe cu mâinile lui puternice şi o ridică. Văzând-o că rămâne rigidă, Mike o aşeză pe pat.

— Samantha… începu el.

— Nu are rost să te chinuieşti să mă faci să pricep cum gândeşti. M-am hotărât.

Mike făcu feţe-feţe, apoi se aşează greoi pe pat.

— O să închid casa şi n-o să mai ai unde să stai.

— Bine. O să închiriez alt apartament.

Mike se încruntă, apoi făcu o grimasă.

— Şi cine va avea grijă de tine? Portarul? Sam, New York-ul te îngrozeşte atât de tare, încât nu o să te plimbi singură nici măcar în jurul blocului. Cum crezi că o s-o găseşti pe bunica ta, fără să te ajut eu? Şi voi refuza să o fac.

O întoarse cu faţa la el şi îi luă mâinile într-ale sale.

— Uite ce e, draga mea, dacă ar fi fost altfel, mi-ar fi plăcut la nebunie să stai cu mine, dar acum e periculos.

Ea îşi înălţă o sprânceană.

— Nu mă lua pe mine aşa! Nu vorbesc de cine spală vasele, vorbesc de viaţă şi moarte.

— Şi ce te face să crezi că eşti un detectiv mai bun decât mine? Faci cercetări de doi ani şi am aflat mai multe decât tine în câteva săptămâni.

Mike îşi muşcă buzele ca să nu-i spună ce îi venea pe limbă.

— Ai aflat? Vânătăile alea de pe gât înseamnă că „ai aflat”?

Ea încercă să-şi tragă mâinile, dar el i le ţinu strâns.

— Este bunica mea, a fost încurcată cu un om hidos şi tatăl meu voia s-o caut.

— Tatăl tău habar n-avea că mama lui a avut de-a face cu gangsteri, cel puţin gangsteri adevăraţi. Azi, cuvântul gangster sună chiar drăguţ şi-apoi tatăl tău credea că bunica ta a fugit din dragoste.

— Şi tu de ce crezi că a fugit?

Mike îşi lipi nasul de al ei.

— Bani. Crimă. Ştia ceva. Ar putea fi un milion de motive, poate trei milioane de motive, dar niciunul din ele nu e curat şi, din cauza asta, tu vei pleca în Maine unde vei fi în siguranţă.

Ea oftă adânc. Nu putea s-o facă să se răzgândească. Voia să stea în casa lui. Aici era bine, grădina era frumoasă, era o locuinţă drăguţă. Se obişnuise cu Mike şi, dacă va avea vreodată nevoie de ajutor, ceea ce bineînţeles că nu se va întâmplă, era rapid în reacţii.

— Mike, întrebă ea, de ce îl cauţi pe omul ăsta? Îşi înfipse privirea în ochii lui. Vreau adevărul. Nu vreau una din minciunile tale, indiferent cât de dulce le spui.

Îi dădu drumul la mâini şi merse către fereastră.

— Pentru unchiul meu Mike, zise el, apoi se întoarse spre ea. Îţi aduci aminte când Doc a zis că oamenii lui Scalpini au împuşcat în noaptea aceea o mulţime de oameni nevinovaţi?

Ea dădu din cap.

— Unchiul meu Mike lucra acolo. Dansa cu femeile ai căror prieteni şi soţi erau prea graşi ca să danseze şi se afla pe ringul de dans când au sosit oamenii lui Scalpini. A fost împuşcat cu treizeci şi două de gloanţe, mai jos de talie.

— Doamne! Şopti ea. Şi a mai trăit?

— Aproape. A rămas inconştient mult timp, dar nu numai că a trăit, a învăţat să meargă şi în cârje. El şi bunicul meu au făcut armata împreună la marină, iar Mike i-a salvat viaţa bunicului, deci când Mike a avut nevoie de ajutor, bunicul i l-a oferit. L-a adus pe unchiul Mike în Chandler, a angajat cel mai bun personal medical şi l-a ajutat să se facă bine. Unchiul Mike a trăit într-o căsuţă, lângă a noastră.

— Şi a fost prietenul tău?

— Cel mai bun dintre prieteni. O persoană se cam pierde într-o familie ca a mea, dar unchiul Mike a avut întotdeauna timp pentru mine. Nu şi-a pierdut niciodată răbdarea şi el mi-a luat întotdeauna apărarea, chiar şi atunci când greşeam.

— Se pare că a fost un om nemaipomenit.

— A fost.

Privindu-l, îi văzu tristeţea din ochi şi ştiu că aveau un punct comun: pierderea oamenilor dragi.

— Şi vrei să-i faci dreptate?

— Ceva în genul ăsta.

— Îţi dai seama că, dacă Scalpini nu l-ar fi împuşcat pe Mike, probabil că nu l-ai fi întâlnit niciodată? În cazul meu, familia era deja formată, erau fericiţi, dar ceva, care a avut probabil legătură cu noaptea aceea din 1928, ne-a despărţit. Nu crezi că am dreptul să ştiu ce s-a întâmplat? Să ştiu ce a făcut-o pe bunica să plece?

Veni din nou să se aşeze lângă ea.

— Bineînţeles că da. Te voi suna în fiecare zi. Oricum aveam de gând s-o fac, dar…

— Aveai de gând?

— Să ce?

— Să mă suni în fiecare zi?

O privi de parcă nu-i venea să creadă.

— Doar nu crezi că te trimiteam într-un oraş plin de Montgomery fără să iau legătura cu tine zilnic! Crezi că sunt prost?

— Şi despre ce am fi vorbit? Despre Doc?

Râzând, Mike o mângâie pe păr.

— Uneori, Sam, cred că îţi lipsesc anumite părţi din educaţie. Despre ce crezi tu că vorbesc băieţii şi fetele ore în şir, în general?

Înroşindu-se, Samantha îşi privi mâinile. Spusese primul lucru pentru care ar fi plecat în Maine. Încercă

să-şi revină.

— Voi rămâne aici s-o caut pe bunica, zise ea hotărâtă. Şi tot ce vei…

Tăcu, pentru că Mike o apucă de ceafă şi o sărută. O sărută atât de înfometat, încât Samantha simţi cum începea să tremure şi îl apucă de şoldurile musculoase.

— Crezi că eu vreau să stai acolo? Nu crezi că îmi place să stai aici? Eşti singura persoană care, în afară de tatăl tău, este interesată de biografia la care lucrez. Taică-meu mă freacă la cap să-mi termin dizertaţia şi să-mi iau doctoratul. Pentru ce? Nu vreau să fiu profesor şi nici să lucrez într-un birou, cine ştie pe unde. Fraţii mei râd şi mă tachinează cu „gangsterii mei cei bătrâni”. Sam, poate că nu vreau să scriu biografia doar pentru unchiul Mike. Poate că o fac pentru mine, pentru că este atât de dificil. În colegiu, matematica era prea uşoară, dar îmi place să stau prin biblioteci, în faţa cărţilor vechi, să mai treacă pe lângă mine câte o pipiţă cu fustă scurtă şi să…

Zâmbi.

— Oricum, scrisul e o provocare şi îmi place, dar a devenit chiar amuzant de când ai venit tu. Stai în spatele meu, te ocupi de notiţe şi discutăm, uneori chiar îmi dai idei noi şi… îi sărută pe rând mâinile. Şi uneori mă laşi să te sărut. Este nemaipomenit, Sam, într-adevăr nemaipomenit.

— Şi va continua să fie nemaipomenit, zise ea, strângându-i mâinile. Mike, putem lucra împreună. Şi mie îmi plac bibliotecile; îmi plac…

— Mda, dar mie îmi place să te ştiu în viaţă.

Ea se trase lângă el.

— Va trebui să te obişnuieşti. Vreau să rămân în New York şi vreau să-mi caut bunica. După câte observ, ai două posibilităţi. Unu, stau aici cu tine, în

casă, şi facem treabă, sau doi, mă mut în alt apartament şi îmi văd de ale mele.

— Problema e prea serioasă, Sam. Şi prea periculoasă. De ce faci asta? Momentan, putem s-o lăsăm baltă şi, după câţiva ani, când Doc va fi mort, vom continua să…

— Tocmai asta e, Mike, zise ea entuziasmată. Nu-ţi dai seama? Dacă Doc încă mai e în viaţă, s-ar putea să trăiască şi bunica.

— N-are nicio legătură.

Îl privi dur. Când îl cunoştea mai puţin, putea să o mintă şi să păstreze secretele, fără ca ea să-şi dea seama, dar acum îl prindea imediat. Acum, figura îi era nesinceră, ţinea buzele strânse, într-o atitudine pe care începuse s-o cunoască.

— Îmi ascunzi ceva, şopti ea. Îţi citesc asta în ochi.

Mike se ridică de pe canapea, dar Samantha se aşeză în faţa lui.

— Ce ştii?

— Nimic, zise el furios, întorcându-se cu spatele.

— Michael Taggert, dacă nu-mi spui ce ştii, o să… o să…

— Ce? întrebă el dezgustat. Ce mai poţi să-mi faci? Să-ţi pui viaţa în primejdie? Să mă şantajezi? Să alergi prin faţa mea îmbrăcată în şort şi tricou alb şi să ţipi „Viol!” când te ating?

— O să-l sărut pe Raine Montgomery, zise ea. O să-mi dau întâlnire cu el. O să ies cu el în fiecare seară. O să…

Întorcându-se pe călcâie, Mike dădu să iasă din apartament.

Ea îl prinse de braţ.

— Mike, aşteaptă, te rog. Nu poţi să înţelegi? Tu ce-ai face dacă ai afla că unchiul Mike nu e mort? N-ai

face tot posibilul să-l găseşti? Să-l mai vezi o dată înainte să moară? Bunica mea are optzeci şi ceva de ani, nu mai am timp să aştept. Te rog, spune-mi ce ştii. Te rog. Îl mângâie pe obraz.

El îi luă mâna şi i-o sărută.

— Sam, îmi faci ceva necurat. Mă faci să mă simt din nou ca un puşti. Oftă adânc. Tatăl tău mi-a spus ultima oară că bunica ta trăieşte.

*

Samantha aruncă o ultimă privire în oglinda din hol, asigurându-se că hainele îi cădeau perfect şi că părul era aranjat aşa cum o învăţase coaforul, apoi căută în geantă, să vadă dacă avea cărţile de credit şi bani. Când termină toate verificările şi tot ce se putea face ca să mai amâne ieşirea pe care o plănuise, puse mâna pe clanţă, îşi îndreptă umerii şi deschise uşa.

Va ieşi singură în oraş. În New York. De data asta, nu se va mai plimba doar în jurul casei, de data asta, îşi va petrece toată după-amiaza în oraş, singură.

După ce încuie uşa, începu să coboare scările. Azi-dimineaţă, Mike îi spusese că bunica trăieşte. Îi explicase că tatăl ei primise mai demult o carte poştală de la mama lui şi această carte poştală îl făcuse pe Dave Elliot să se hotărască să-şi găsească mama. Scria simplu că îl iubeşte, că l-a iubit întotdeauna şi că spera să o ierte. La sfârşit semnase Mama.

Pe vremea când primise ilustrata, Dave avea de rezolvat nişte probleme la birou şi nu-şi putea lua liber, dar începuse să se pregătească să-şi ia un concediu mai lung, pentru a începe căutările.

Apoi, printr-un joc al destinului, printr-un noroc sau o soartă, la şase luni după primirea ilustratei, Mike a apărut la uşa lui şi l-a întrebat dacă mama lui a avut

mai demult o legătură cu un gangster căruia i se spunea Doc.

Această întâlnire simplă a fost începutul unei prietenii al cărei rezultat a fost că Dave i-a dat-o lui Mike în grijă pe fiica lui.

— În grijă! murmurase Samantha, când Mike îi povestise.

— Şi ce mai grijă, răspunsese Mike morocănos. Dacă te cunoşteam, te băgăm de la început într-un seif.

Mike se supărase foarte tare când Sam îi spusese că avea de gând să rămână la New York şi îl suspecta că o va ţine departe de tot ce va face în continuare. Ştiind că se autoînvinovăţea de tentativă de crimă, îşi dădu seama că nu o va pierde din ochi şi cel mai bun mod de a o controla era de a-i ascunde faptele.

După confruntarea de dimineaţă, coborâse scările şi văzuse geanta cu echipament a lui Mike în faţa uşii, ceea ce îi dăduse de înţeles că avea de gând să se ducă la gimnastică după ce ea va fi plecat în Maine. Când îl întrebă de geantă şi unde avea de gând să se ducă, el răspunse încăpăţânat că va rămâne acasă cu ea. Îi luă ceva timp să-l lămurească să plece la gimnastică. Trebuia să-l facă să plece, pentru că mai înainte spusese ceva care o obseda şi o deranja. Mike spusese că nu îl putea ajuta cu nimic pentru că îi era prea frică de New York, ca să fie în stare să iasă din casă.

Ceea ce era adevărat. Samantha ştia că trebuia să-şi adune tot curajul ca să plece în oraş. În fond, nu putea să-şi petreacă restul vieţii ascunzându-se în casa lui Mike. După ce – şi dacă – o vor găsi pe bunica ei, va trebui să părăsească oraşul şi pe Mike. Cum îşi închipuia că va trăi singură dacă îi era frică să iasă din casă?

Acum, Mike era la gimnastică, iar Samantha ieşea în oraşul renumit pentru murdărie, aglomeraţie, zgomot şi mulţimea de străini. Lui Sam îi era mai frică decât unui gladiator în faţa leilor sau decât Sfântului Gheorghe înainte de a se lupta cu balaurul.

O luă în jos către Strada 64, oftând uşurată că reuşise să traverseze fără s-o ameninţe cineva cu pistolul sau să-i taie gâtul cu un cuţit. Când traversă enormul Park Avenue, se îndreptă către Madison cu capul în jos.

Trecu pe lângă primele două clădiri, prea înfricoşată să se uite în jur, dar, când se apropie de Madison, observă că portarii, îmbrăcaţi în uniformă, îi zâmbeau şi îşi scoteau pălăriile în faţa ei. Le zâmbi şi ea, timid; cel puţin nu arătau ca nişte vagabonzi sau traficanţi de droguri.

Când ajunse în Madison, o luă la dreapta, către nord, şi trecu pe lângă alte trei clădiri, privind fix înainte, întrebându-se cât de departe trebuia să se ducă pentru a-şi dovedi că putea merge prin oraş fără a o cuprinde frica. Se gândea la faţa lui Mike, când îi va spune că toată după-amiaza a fost în oraş şi că supravieţuise.

În dreptul celei de-a patra clădiri, începu să se uite prin împrejurimi şi, având în vedere că Madison Avenue era plin de magazine, să admire mărfurile expuse în vitrine. În Santa Fe, majoritatea magazinelor erau pline de mărfuri pentru turişti: tricouri cu inscripţii idioate, păpuşi indiene, de proastă calitate, şi coioţi de gips. Oribilităţi prost lucrate. Pe lângă toate astea, existau sute de galerii ce expuneau artă indiană la preţuri exorbitante. Cele câteva magazine „normale” erau pline de mărfuri de proastă calitate: raioane cu îmbrăcăminte ieftină, rame de plastic şi cercei care îţi înverzeau urechile.

Samantha nu avea ochi decât pentru magazinele pline de mărfuri frumoase; i se ofereau cele mai bune produse ale lumii. Văzu magazine ce aveau haine atât de scumpe, încât erau straşnic păzite, iar gardienii nu admiteau clienţii decât după ce treceau de ochii lor ce îi analizau scrutător. Când un tânăr chipeş îmbrăcat cu un costum frumos îi zâmbi şi îi deschise uşa, Samantha se simţi de parcă ar fi primit aprobarea de a fi membru al lumii celor bogaţi şi puternici. Intrând în magazin, văzu covoare verzi, splendide, pereţi acoperiţi de oglinzi şi mărfuri care costau cât leafa pe un an a unui om obişnuit.

Intră într-un boutique plin de lenjerie intimă Monte-napoleone şi petrecu mult timp alegându-şi o cămaşă de noapte dintr-un bumbac atât de fin, încât părea transparent. La guler, cămaşa avea mici volănaşe roz.

Trecu pe la Giorgio Armani, Gianni Versace, Yves Saint-Laurent. Abia la Valentino îşi dădu seama câţi bani cheltuise Mike pe hainele pe care i le cumpărase la Saks, pentru că văzu un costum exact ca al ei, iar pe etichetă era scris un preţ de trei mii patru sute de dolari.

— Vă simţiţi bine? întrebă tânărul paznic de la intrare, îngrijorat.

— Da, reuşi Samantha să spună, în timp ce se aşeză şi luă o gură zdravănă de apă minerală rece din paharul ce i se oferise. O parte din ea îi spunea că ar trebui să fie supărată pe Mike pentru că a fraierit-o şi o altă parte care strălucea de plăcere – cărei femei nu-i plăcea să primească daruri scumpe? Nu se putea abţine să nu se întrebe cum o fi aranjat cu Vicky, ca să o facă să creadă că îşi poate permite să cumpere hainele, să le plătească singură.

Ieşind din magazin, nu era sigură ce va face. Se

va duce să se ia de Michael pentru că aflase de preţuri?

Şi-apoi, nu i se părea frumos să zbiere la el pentru că făcuse frumosul gest de a-i cumpăra haine încântătoare de mii de dolari. Poate că mai târziu va găsi o cale să-i mulţumească.

Cu capul sus, acum, că ştia că purta un costum de vreo cinci mii de dolari, era mai mândră şi îi crescuse încrederea în sine. Îşi continuă excursia pe străzile New Yorkului. Uitându-se într-o vitrină cu bijuterii, se gândi:. Adevăratul pericol din acest oraş sunt mărfurile.

Pe Strada 72, Sam intră într-o minunăţie de magazin Ralph Lauren şi hoinări pe la toate etajele, privind atât decorurile, cât şi bunurile. Folosi lavoarul foarte drăguţ dintr-un colţ, apoi se duse şi îşi cumpără un ac de argint bătut în marcasite, cu alură edwardiană.

După ce ieşi din magazin, se îndreptă înspre vest, către Strada 15 şi o luă prin Central Park. Dacă New York-ul era mai tare ca Santa Fe în materie de magazine, niciun oraş din lume nu se putea compara cu Santa Fe în ceea ce privea peisajul.

În loc să se ducă prin parc, o luă la stânga pentru a merge de-a lungul Străzii 15, admirând clădirile şi închipuindu-şi ce fel de oameni locuiau acolo. Se opri şi cumpără o maimuţă de pluş, gândindu-se că poate simpatica creatură va înveseli decorul sever al apartamentului ei.

Vizavi de magazinul de jucării văzu supershop-ul Bergdorf Goodman, superbul magazin al lui Bergdorf, ştiind din instinct că va trebui să-şi rezerve o întreagă zi ca să-l colinde cum trebuie, aşa că se limită la primul etaj, unde se gândi că n-avea cum să dea de bucluc. Dar îl subestimase, pentru că ieşi din magazin cu o

geantă de cumpărături plină de şosete şi chiloţei, plus o curea de piele cu cataramă de argint. Apoi zări vitrina de bijuterii a lui Harry Winston, care o făcu să se gândească la ducesa de Windsor. Mergând spre sud, văzu shop-urile Charles Jourdan, Bendel şi uşa roşie ce dădea spre cel al lui Elizabeth Arden.

Zărind Saks-ul, ea zâmbi, când îşi aduse aminte de splendida zi pe care o petrecuse aici cu Mike, apoi se întoarse în Rockefeller Center şi văzu statuia de aur a omului zburător, pe care o văzuse de mii de ori la televizor. Mergea de ore întregi şi ar fi trebuit să se simtă obosită, dar, în loc de asta, se simţea minunat; înfruntase duşmanul şi descoperise un prieten încântător. Uitându-se la oamenii din jur, la vitrinele magazinului de cadouri Metropolitan, nu se putea abţine să nu zâmbească. Ce loc minunat!

După ce cumpără de la un vânzător de pe stradă un hot dog, plecă din Rockefeller Center şi, mergând spre sud, se uită într-o vitrină şi zări un bibelou ce reprezenta un samurai japonez. Micul luptător era puternic şi bine făcut, plus că avea un zâmbet ce îi amintea de Mike. Gândindu-se la tot ce făcuse Mike pentru ea, dori foarte mult să îi cumpere un cadou, iar bibeloul acesta ar fi fost perfect. Intră în magazin şi ceru statueta să o vadă. Abia în acest magazin, Samantha învăţă un adevăr ştiut de orice newyorkez: că, în New York, totul este de vânzare şi că preţul scris nu are nicio legătură cu cel real.

Contrar părerii unanime, nu există fiinţă de pe pământ mai drăguţă decât un comerciant din New York care vede un client bine îmbrăcat. Bărbatul studie costumul scump şi elegant al Samanthei, poşeta Mark Crose, pantofii Bally şi enormul diamant din deget şi zâmbi dulce, întinzându-i bibeloul. Nu era un zâmbet fals, pentru că nu mai există cineva care să adore atât

de mult să cumpere şi să vândă decât un newyorkez.

— Cât face? întrebă ea.

— Şapte sute cincizeci, zise bărbatul.

Samanthei i se păru că nu auzise bine. Voia bibeloul, dar costa mult, mult prea mult.

Vânzătorul avea ochi buni în materie de turişti – erau atât de naivi, încât îi fraiereai uşor la preţuri; de fapt, turiştii cumpărau uneori lucruri fără să fi vrut, doar pentru că îi lămurise un vânzător şmecher – şi crezu că Samantha era din New York. Era îmbrăcată ca o newyorkeză, avea chiar şi manichiura unei newyorkeze; în restul Americii, manichiura era ceva ce nu-şi putea permite decât o femeie bogată sau vanitoasă, dar, în New York, mulţumită coreenilor, era abundenţă de manichiurişti, iar o şedinţă costa doar opt dolari. Se gândi că Samantha se preface mirată de preţul prea mare, se gândi că face un joc.

— Deşi mi-e foarte greu, vi-l pot lăsa la cinci sute cincizeci.

Samantha înmărmuri. Nu se aşteptase să lase din preţ.

— Îmi pare rău, dar tot e prea mult.

„E născută aici”, se gândi vânzătorul.

— E altceva în magazin care să vă placă?

Gândindu-se că întrebarea era foarte ciudată, Samantha arătă nişte cercei, pe care vânzătorul îi luă din vitrină şi i-i dădu.

Ea se gândi că erau încântători, dar nu putea să-i cumpere. Era mai bine să-i cumpere ceva lui Mike, pentru a-i mulţumi pentru tot ce făcuse pentru ea.

— Sunt drăguţi, dar aş prefera bibeloul; costă însă prea mult, spuse ea sinceră.

— Ce spuneţi de cinci sute cincizeci pe amândouă?

Samantha rămase din nou cu gura căscată, dar

începuse să priceapă. Zise, din impuls:

— Trei sute cincizeci.

— Patru sute douăzeci şi cinci, zise el, luând cerceii.

— Trei sute şaptezeci şi cinci pe amândouă. Cash. Îşi ţinu respiraţia pentru că erau absolut toţi banii pe care îi avea la ea.

— Patru sute e ultimul preţ pe care mi-l pot permite.

— Îmi pare rău, dar trei sute şaptezeci şi cinci e toată suma pe care o pot cheltui. Încet, se îndreptă către uşă.

— O.K., zise omul, dezgustat. Sunt ale tale. Trei sute şaptezeci şi cinci. Cash.

Când Samantha ieşi din magazin, se simţea puţin uimită, de parcă ar fi făcut cel mai ciudat lucru din viaţa ei şi abia apoi îşi dădu seama că începuse să plouă. Se uit la ceas şi văzu că era aproape şase. Ştiu imediat că Mike era acasă, că o aştepta şi că era furios.

Învăţând ceva despre tocmeală acum, Samantha învăţă şi despre taxiuri: la prima picătură de ploaie, toţi şoferii din New York se băgau la adăpost. Cel puţin, aşa îşi închipuia ea, pentru că nu putea înţelege cum de nu e niciun taxi liber atunci când plouă. Rămase într-o curbă, cu mâna ridicată, dar nu o luă nicio maşină. Ei bine, poate că New York-ul n-o fi chiar atât de perfect. Îşi aranjă din nou genţile cu cumpărături şi o luă înapoi pe jos către casa lui Mike.

Capitolul 17

Imediat ce dădu colţul către Strada 64, începu să

alerge. Acum ploua tare şi se udase, dar asta nu avea nimic în comun cu graba ei, se grăbea să ajungă la Michael. S-ar putea să fie furios pentru că a plecat fără să-i spună unde se duce şi s-ar putea să înceapă să facă scandal, dar ştia că o aşteaptă şi că va fi bucuros să o vadă. Va fi bucuros că nu a păţit nimic şi va vrea să îi povestească tot ce-a făcut, ce-a văzut şi ce-a cumpărat. Nu ştia cum de era atât de sigură, dar era.

El deschise uşa înainte ca ea să ajungă în capătul scărilor. Era evident că o aştepta. Deşi începuse din următorul moment să se răţoiască la ea, Samantha îi zâmbea.

— Unde dracu’ ai fost? spuse el furios, dar i se simţea uşurarea din voce. Şi mai detectase ceva: curiozitate. Dacă ai mai fi stat un minut, aş fi chemat poliţia. Nu-ţi dai seama că oraşul ăsta e periculos?

— Oh, Mike, zise ea râzând şi trecându-şi mâna prin părul ud. Pe stradă sunt mii, milioane de femei care ies fără să fie protejate de bărbaţi mari şi puternici.

Observă că se înmuiase parţial, pentru că îi spusese că era un bărbat „mare şi puternic”.

— Mda, ei bine, ele ştiu ce fac, dar tu…

Se opri, pentru că Sam strănută şi, în următorul minut, o luă de braţ şi o duse în baia pe care o foloseau amândoi.

— Ieşi din hainele astea ude. Acum.

— Mike, hainele mele uscate sunt sus. Am nevoie…

— După ziua de azi, mi-e frică să te mai scap din ochi şi nu m-aş duce până sus. Îţi aduc ceva de îmbrăcat. Închise uşa băii.

Samantha rămase uitându-se în oglindă. Observă că era îmbujorată şi fericită şi chiar aşa se simţea. Începu repede să se dezbrace, ezită dacă să-şi dea sau

nu jos lenjeria intimă, apoi, din impuls, se dezbrăcă de tot şi se înfăşură într-un prosop. Se auzi un ciocănit la uşă, iar Mike o întredeschise cât să-i dea un halat de baie. Luându-l, observă imediat că nu fusese purtat niciodată. Era prea nou şi nu era genul lui Mike, Era din mătase bleumarin, imprimat cu modele, genul de halat pe care o femeie i l-ar cumpăra unui bărbat şi s-ar simţi frustrată că nu îl poartă. Doar David Niven ar putea purta un asemenea halat şi să se simtă bine în el.

Îşi strecură mâinile în mâneci şi îl înfăşură pe lângă trup. Era al lui Mike şi era plăcut la purtat.

Când ieşi din baie, îşi uscă părul umed cu un prosop. Mike o întâmpină în bucătărie, cu o băutură în mână.

— Nu, începu ea, dar el îi împinse băutura în faţă, iar ea o luă.

— Acum, zise el, vreau să ştiu unde ai fost. Ce te-a făcut să alergi aşa şi să mă sperii de moarte şi…

Sam luă o înghiţitură de gin cu apă tonică.

— Dacă nu încetezi cu văicăritul, n-o să-ţi arăt ce ţi-am cumpărat.

El făcu ochii mari.

Ea zâmbi.

— Haide, zise ea şi îl duse la masă, unde putea să stea jos şi să privească ploaia care bătea în fereastră. Îl lăsă acolo, iar ea se duse înapoi în hol să-şi ia genţile şi, când se întoarse, el se aşezase la masă.

— Închide ochii şi întinde mâinile, spuse ea. După ce ezită un moment, Mike făcu ce îl rugase, iar ea despachetă micul samurai şi i-l puse în mâini. Când deschise ochii, ea îi urmări figura să vadă dacă îi plăcea.

Mike rămase fără grai, ţinând în mână mica statuetă. Bibeloul îi plăcea foarte mult. De fapt, era

ceva ce i-ar fi plăcut să-şi cumpere, dar mai important era faptul că i-l dăruise ea. Până atunci, nicio femeie nu îi făcuse cadouri, decât de ziua lui sau de Crăciun. Toate cadourile pe care le primise de la femei erau impresionante: un pulover, o cravată sau un portofel. Şi de obicei, erau urmate de „Hai să luăm cina undeva”, unde urma să plătească darul mai mult decât valora.

— Îţi place? Mi s-a părut că seamănă cu tine. Ştii, puţin cam dur, dar dulce… şi zâmbitor.

El o privea de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Aşa şi părea, pentru că într-adevăr arăta altfel: era fericită.

— Da, îmi place, spuse el încet, încurcat de plăcerea pe care i-o provocau cuvintele ei. Oare era posibil să-i facă unei persoane atâta plăcere să dăruiască?

Se ridică de pe scaun, se duse către uşile de sticlă şi examină bibeloul la lumină, privindu-i faţa şi hainele. Sam era în spatele lui.

— E cel mai drăguţ cadou pe care l-am primit vreodată, spuse Mike sincer. În mod normal, când primea un cadou de la o femeie, o săruta, apoi, după o cină costisitoare, o ducea în pat, dar acum nu făcu decât să-i zâmbească lui Sam şi să mângâie bibeloul, iar acest moment era mai intim decât dacă ar fi făcut dragoste.

Se întoarse la masă şi, când ea începu să vorbească, Mike mai mult o privea decât o asculta. Îi povestea ce experienţă nemaipomenită avusese când a negociat cu vânzătorul. Auzind-o povestind, ai fi zis că intrase pe teritoriul duşmanului pentru a explora noi frontiere.

— Ce altceva ai mai cumpărat? întrebă el, uitându-se la sacoşele cu cumpărături.

În timp ce le scotea să-i arate, Mike ştiu, fără să i se mai spună, că şi asta era o experienţă nouă pentru ea. Ce ciudat, se gândi el, pentru că surorile şi mama lui şi toate femeile din vecini obişnuiau să se adune în salon, pentru a-şi arăta una alteia achiziţiile.

Admirând exagerat fiecare lucru pe care i-l arăta, îl comenta pe fiecare. Asculta cu interes şi plăcere cum îi povestea despre Madison Avenue şi Strada 15 şi despre ce purtau celelalte femei şi despre ce văzuse şi despre cum mâncase un hot dog de la vânzătorul de pe stradă, toate atât de obişnuite, dar, în ochii lui Sam, atât de aventuroase.

Îi arătă aproape tot, în afară de cămaşa de noapte albă, apoi rămase fără cuvinte şi se aşeză, înconjurată de cumpărături şi luă o înghiţitură din băutură. Privi ploaia, zâmbind.

— Oh, Mike, zise ea, n-am mai fost atât de… Părea că îşi caută cuvintele… atât de fericită, de mulţi ani.

— Cumpărăturile te-au făcut fericită?

Ea izbucni în râs.

— Da şi nu. Egoismul acestui oraş sau coaforul sau manichiura sau faptul că locuiesc în casa asta sau că nu gătesc sau că te uiţi la mine de parcă… Se întrerupse, apoi îl privi cu coada ochiului şi tăcu.

După un timp, el spuse:

— Ce făceai în Santa Fe? întrebă el, curios, pentru că tot ce făcuse de când venise în New York i se părea neobişnuit. Surorile lui, mama lui, toate femeile pe care le cunoscuse vreodată păreau că toată ziua nu făceau decât să meargă la coafor şi la manichiură.

— Am muncit, zise Samantha, ştiind că ar fi trebuit să-şi ţină gura, dar băutura o relaxase. Lucram cinci zile pe săptămână la Computerland, iar două seri plus duminica după-amiază, dădeam lecţii de aerobic

şi mergeam la cumpărături – mâncare, altceva – chestii de genul ăsta.

— Soţul tău ce făcea? Fără intenţie, el pronunţase „soţul” cu ironie.

Samantha râse nervos şi făcu un semn de toast cu paharul.

— Scria „cel mai grandios roman american”.

Acum înţelese Mike de ce vorbea în batjocură despre scriitori.

— Şi, înainte de a te mărita, când locuiai cu tatăl tău, ce făceai?

Sorbi ultima înghiţitură de băutură şi, când vorbi, abia o mai putea auzi.

— Odată, am văzut un show TV unde cineva îl întrebase pe un bărbat de ce a rămas însurat cu teroarea de nevastă-sa. Vezi tu, era un om tare de treabă. Omul a spus că uneori i se părea că era un ceas şi, dacă nu era nevastă-sa să-l întoarcă, n-ar fi funcţionat. Cred că aşa eram eu şi tatăl meu. Mama mea era o femeie sociabilă şi plină de viaţă şi cred că ea ne dirija, pe mine şi pe tata. După ce a murit, noi am… nu am mai funcţionat.

Mike nu era sigur că înţelegea. Toată viaţa trebuise să lupte pentru intimitate şi singurătate, aşa că nu îşi putea imagina doi oameni trăind singuri într-o casă. Când era adolescent şi unul dintre fraţii lui mai mici îi invadase camera şi îi răscolise totul, s-a gândit că e divin să fii copil singur la părinţi.

Îi zâmbi.

— Mai povesteşte-mi despre ziua de azi. Şi despre Santa Fe.

Ea pufni în râs, auzindu-l.

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune. Santa Fe e cel mai ciudat loc de pe pământ. Vrei să-ţi spun?

— Totul, zise el.

Începu să vorbească, iar Mike o asculta; răpăitul ploii îi izola. Era o seară obişnuită, cu doi oameni stând la masă, gustând din băuturi şi vorbind, dar lui Mike i se părea una din serile cele mai plăcute din viaţa lui. I se întâmplă pentru prima oară să fie cu o femeie şi să nu se simtă presat să o întreţină sau să o facă să creadă că era nemaipomenit. Nu era nevoie să încerce să o impresioneze. Privea samuraiul, mângâindu-l cu degetele.

— Vreau să ştiu totul despre Colorado şi despre cei unsprezece fraţi şi surori ale tale, dacă nu te deranjează să-mi povesteşti.

— De unde să încep? Închipuie-ţi o aglomeraţie permanentă. Închipuie-ţi zgomot şi balamuc şi lipsă totală de intimitate. Mai bine închipuie-ţi un circ complet, de la clovni la maimuţe.

Sam se aplecă în faţă, sprijinindu-se în coate, interesată.

— Vă certaţi? Aveai mulţi prieteni? Care era favoritul? Mergeai la filme? Surorile tale dădeau petreceri în pijama?

El zâmbi.

— Vrei să-ţi povestesc despre cum m-am ascuns, împreună cu fratele meu Kane sub patul surorii mele, aşteptând să înceapă petrecerea în pijama?

— Da, răspunse ea nerăbdătoare.

*

Se făcuse târziu când, după ce o văzu pe Samantha căscând, Mike îi sugeră să meargă la culcare. Ea se îndrepta către scări, dar el îi spuse că voia să doarmă jos, lângă el, cel puţin până luni când avea să-i instaleze grilaje la ferestre.

După ce o însoţi în apartamentul ei, unde rămase

în salon, aşteptă până îşi adună câteva lucruri, pentru a se muta în dormitorul lui. Al lui, se gândi, zâmbind. Azi-dimineaţă, când încercase să se bărbierească, trebuise să se descurce printre sticluţe de parfum, rujuri şi cel puţin şase pensule mici. Ciorapii ei atârnau pe duş şi un sutien stătea agăţat de clanţa uşii de la baie.

După ce se mutase din casa tatălui său, Mike dorise să locuiască absolut singur. Chiar şi în colegiu refuzase să aibă colegi de cameră şi nu lăsase pe niciuna din iubitele lui să stea cu el. Abia de doi ani începuse să se simtă de parcă i-ar fi lipsit compania altor oameni. Acum erau împreună, dar fiecare avea apartamentul lui, aşa că i se părea situaţia ideală.

După ce Dave îl sunase rugându-l să aibă grijă un an de fiica sa, Mike se gândise cu groază că va locui cu o femeie, pentru că ştia că de o femeie trebuie să ai grijă şi că îşi fac multe probleme.

— Taggert, nu te-ai aşteptat nici măcar la jumătate din ele, vorbi singur.

— Ai zis ceva? întrebă Samantha, venind de la baie cu braţele încărcate de alte sticluţe, pentru a le duce la el în baie. „Ce-or fi făcând femeile cu toate astea?” se întrebă el.

— Nu, mă uitam. E cam întuneric aici, nu?

Samantha se uită prin cameră la draperiile închise la culoare, la tablourile cu teme de vânătoare, la mobila greoaie. La prima vedere, camera îi plăcuse foarte mult, dar acum se gândea că trebuia să cumpere o cuvertură pentru scaunul cel mare.

— Am văzut un damasc roz încântător într-un magazin de pe Madison, zise ea. Poate că… se opri, pentru că ar fi însemnat lipsă de respect faţă de tatăl ei.

De fapt, el alesese totul în această cameră şi, de

asemenea, i se părea lipsit de sens să cheltuiască bani pentru decorarea unui apartament din care va pleca peste puţin timp.

Se uită la Mike, încercând să se gândească la altceva. Era mai bine să nu se gândească la plecare.

— Damasc roz? întrebă el, luând-o de braţ şi oferindu-se să-i ducă sticluţele, dar Sam refuză, apoi îl rugă să ia cutia veche de pălării din toaletă. Nici nu voia să ştie ce e înăuntru, probabil alte chestii femeieşti, se gândi el.

Jos, după ce o ajută să-şi aranjeze lucrurile, se uită disperată prin cameră.

— O să-ţi recuperezi spaţiul, după ce se vor instala grilajele.

Puţin mai înainte, Mike se gândise cu regret să-i cedeze camera, dar acum nu ar fi vrut să se mai mute la ea în apartament.

— Şi, Mike, zise ea încet, în legătură cu inelul. Îşi ridică mâna stângă, se uită la diamantul mare şi strălucitor, gândindu-se cât de frumos era şi că nu ar fi vrut să se despartă de el. Dădu să şi-l scoată din deget, cu jumătate de inimă.

— Am vrut mai demult să ţi-l înapoiez, dar…

El îi acoperi mâna cu mâna lui.

— Păstrează-l. Cât timp vrei să-l porţi, e al tău.

— N-aş putea face asta. Adică…

— Va trebui să-l duc înapoi în bancă şi să-l pun într-un seif şi va rămâne închis acolo. Mama spunea că bijuteriile sunt mai frumoase dacă sunt purtate, şi nu în cutia aia urâtă.

— Mike… începu ea. Nimeni nu mi-a… niciodată nu a… adică…

Se aplecă spre ea, sărutând-o încet şi blând.

— Dacă-mi mulţumeşti iarăşi, mă supăr.

Când se uită din nou la el, îi citi recunoştinţa din

ochi şi îi plăcea. Nu făcuse decât să îi arate bunătatea umană, bunătatea pe care o merita şi la care ar fi trebuit să se aştepte.

— Vrei să petrecem noaptea asta împreună în pat? întrebă el.

Samantha rămase înmărmurită pe moment, simţindu-se trădată, pentru că el se aşteptase ca ea să-i mulţumească în felul ăsta, dar apoi îşi dădu seama că o tachina.

— Nu sunt chiar atât de recunoscătoare.

— Recunoştinţa va veni după ce vei petrece cu mine o noapte, zise el râzând şmechereşte.

— Ieşi afară de aici, spuse ea râzând, apoi el îi mai fură repede încă un sărut şi ieşi din baie.

*

Mike intră în dormitorul lui şi începu să se dezbrace, zâmbind tot timpul. Fir-ar să fie, ce bucuros era că nu plecase, că nu se dusese cu slăbănogul lui de văr, în Maine. Uneori îi venea greu să-şi amintească faptul că era periculos pentru ea să rămână aici, iar alteori nu-şi putea aminti decât de Sam împreună cu prietenii lui, toţi prietenii lui. Fusese surprins, dar încântat că s-a purtat frumos cu Daphne, că îi plăcea pe Corey şi pe ceilalţi.

Ştia că i-ar plăcea familia lui din Colorado şi că ei ar plăcea-o. Şi-o putea imagina stând de vorbă cu Jeanne despre damasc roz.

Gândindu-se la familia lui, Mike se încruntă, amintindu-şi ce îi povestise ea. Ce-o fi fost chestia cu ceasul neîntors? Se gândise că, dacă îi cerea lui Sam şi alte explicaţii, ea i-ar spune altă poveste şi alta şi alta şi s-ar putea să nu afle niciodată adevărul. Spunea că el este mincinos, dar ea putea oricând să-i dea lecţii.

Luă telefonul şi sună la serviciul de informaţii din Louisville, Kentucky; dădu operatoarei numele avocatului lui Dave, pentru a-i afla numărul de acasă. Mike ştia că, în Louisville, era târziu, dar nu mai cunoştea pe altcineva care să-i răspundă la întrebare: ce se întâmplase cu Samantha după moartea mamei ei?

Când răspunse avocatul, Mike îşi ceru scuzele de rigoare pentru că l-a sunat la o oră atât de târzie, apoi îi puse întrebarea. Avocatul îl şocă, spunându-i că moartea lui Allison i-a provocat lui Dave o depresie clinică, ce l-a ţinut câţiva ani.

— A fost atât de rău, încât câţiva dintre noi ne gândeam să-l împuşcăm, zise avocatul, dar nimeni nu a avut curajul s-o facă. Dave stătea în casă în întuneric, nu suporta niciun fel de lumină, mânca doar cât să supravieţuiască şi o vedea doar pe Samantha. Ea era înlocuitorul soţiei lui, făcând toate treburile, de la mâncare la curăţenie. Bietul copil, nu ducea o viaţă normală pentru vârsta ei. Dave avea strânse ceva economii, încât nu a mai fost necesar să muncească şi nu suporta ca Samantha să meargă altundeva decât la şcoală. Bietul, bietul copil! Chiar dacă ar fi crescut într-un mausoleu, tot s-ar fi distrat mai bine decât în casa aia, cu Dave.

— Şi când a încetat situaţia asta? întrebă Mike.

— Dave n-a mai fost niciodată cel dinaintea morţii lui Allison, dar economiile i s-au terminat şi a trebuit să se întoarcă la lucru. Pe atunci, Samantha era deja adolescentă, iar Dave era atât de dependent de ea, încât fata a continuat să aibă grijă de el şi de casă până când s-a măritat. Toţi am fost foarte bucuroşi când am aflat că se căsătorea, că, în sfârşit, va avea şi ea o viaţă personală. Ezită. Dar nici căsătoria se pare că n-a mers, nu?

— Nu, căsătoria ei n-a mers, răspunse Mike încet, apoi îi mulţumi avocatului şi închise telefonul. Acum înţelegea de ce Sam era fascinată de familia lui. Înţelegea plăcerea simţită de ea, de câte ori i se acorda atenţie, înţelegea de ce uneori părea că vedea lumea pentru prima oară.

Gândindu-se la Sam, îşi aminti de apartamentul lui Dave şi de felul în care se uitase ea la scaunul cel mare. În următoarea clipă luă telefonul şi o sună pe sora lui în Colorado. Jeanne nu mai pierdu timpul şi intră direct în subiect: Samantha. Mike îşi dădu ochii peste cap, pentru că nu se îndoia că Samantha era subiectul numărul unu de conversaţie în familia lui.

— Cum arată Samantha? întrebă Jeanne, încercând să-şi ascundă curiozitatea.

Mike nu ezită.

— O Bardot modificată, piele ca frişca, ochii de nuanţa Kit’s 57 Cherry, părul de culoarea chimonoului pe care-l aveai tu la paisprezece ani, trup musculos, ca din Sports Illustrated. Se opri auzind râsul lui Jeanne, dar zâmbi la rândul lui.

— Mike, zise Jeanne, râzând în continuare, are şi creier?

— Da, are, şi încă unul valoros.

— Cred că îmi place deja. Spune-mi de ce ai nevoie?

— Mai ai planul celor două etaje de sus de la casa mea? Apartamentul pe care l-ai făcut pentru Dave Elliot?

— Da. Mike, îmi pare rău de moartea lui. Ştiu că ţineai mult la el.

— Mulţumesc. Vreau să redecorezi apartamentul şi vreau s-o faci rapid, foarte rapid.

— Două săptămâni?

— Peste noapte. O scot pe Sam o zi, să zicem

lunea viitoare şi vreau s-o aduc după aceea într-un apartament nou.

Jeanne nu mai scoase un sunet, pentru că se gândea la sursele ei din New York. Ar fi putut cumpăra majoritatea mobilei de acolo, de la galeriile Tepper, ar păstra-o în depozit şi într-o zi ar putea-o muta.

— Nu ştiu cum mă voi descurca să fac repede draperiile şi să comand tablourile şi va trebui să plăteşti unele lucruri şi…

— În regulă, zise Mike, fără ezitare.

Jeanne fluieră scurt.

— Se pare că te-ai îndrăgostit. Auzind că Mike tace, întrebă: Ce stil este?

— Locuieşte cu mine şi m-a lăsat s-o sărut de câteva ori, cu condiţia să nu o ating.

— Ah. De modă veche. Creton englezesc. Perne roz de mătase. Covor Aubusson. Pat cu baldachin, drapat în damasc bleu. Ciucuraşi. Antichităţi din secolul XVIII.

El o întrerupse.

— Mi se pare minunat. Hei, Jeanne, zise el, înainte să închidă, patul să fie cât mai mare.

Râzând, ea puse jos receptorul.

Capitolul 18

Samantha se trezi dimineaţă şi, pe jumătate adormită, intră în baie şi aproape că se trezi când îl văzu pe Mike în faţa oglinzii, doar cu un prosop înfăşurat în jurul taliei şi bărbierindu-se.

— Scuze, murmură ea şi dădu să intre în dormitor.

— Nu face nimic, zise el. Sunt un băiat amabil. Ce

vrei să faci azi?

Întorcându-se înapoi către baie, clipi de câteva ori să-l vadă mai bine. Într-adevăr, era minunat dimineaţa, cu spatele lui lat şi musculos şi cu prosopul ăla în jurul coapselor. Numai să tragă puţin de el şi…

— Nu te mai uita aşa la mine, că s-ar putea să dai de bucluc, spuse el, privind-o în oglindă.

Samantha îi zâmbi, dar, în loc să se ducă înapoi în dormitor, veni lângă el, să-l vadă cum se bărbierea. Şi tatăl şi soţul ei foloseau maşini electrice de ras, deci era ceva nou pentru ea să vadă un bărbat bărbierindu-se cu spumă şi cu lamă.

— De ce nu foloseşti o maşină electrică? întrebă ea şi luă o sticlă de after shave de-al lui, englezesc, o desfăcu şi îl mirosi.

— Am moştenit barba ţepoasă a tatălui meu, aşa că n-am încotro.

Stând acolo, rezemată de peretele de lângă oglindă, jucându-se cu sticluţa, îl privi cum îşi trecea lama peste faţă, apoi o clătea în chiuvetă. O privi la rândul lui şi îi zâmbi.

Să-i zâmbeşti, se gândi ea, ce moment încântător. Uneori se simţea mai măritată cu Mike decât fusese vreodată cu soţul ei. Acesta avea reguli de fier, iar una dintre acestea era că un bărbat şi o femeie nu au ce căuta împreună în baie.

— Te-ai hotărât?

— Mmm? întrebă ea visătoare, privindu-l.

El termină bărbieritul, apoi cufundă un prosop micuţ în apă fierbinte, unde îl ţinu ua minut, înainte de a-şi şterge restul de spumă de pe faţă. Întorcându-se către ea, îşi apropie faţa de a ei.

— Ce crezi? Întoarse obrazul drept, apoi pe cel stâng.

Zâmbind, Samantha îi luă obrajii în mâini, simţind

pielea proaspăt bărbierită, tentată să îi mângâie buzele, poate chiar să-l şi sărute.

— Fină, ca pielea unui copil.

— Eşti sigură? Veni şi mai aproape, frecându-şi pe rând obrajii de ai ei.

Se sprijini cu mâinile de umerii lui şi-i simţi căldura pielii, închizând ochii pentru o clipă.

— N-o să rănesc pielea vreunei doamne, nu?

— Nu, sigur că nu, spuse ea încet, rezemându-se cu capul de perete. Perfect fină.

Brusc, se mişcă de lângă ea şi, deşi nu ar fi vrut, Samantha se încruntă. De obicei, încerca să o sărute, dar în dimineaţa asta nu o sărutase. Nu avea de unde să ştie că intimitatea din această dimineaţă era mai mult decât putea îndura Mike. Trebuia să se dea înapoi, dacă nu o putea atinge. Dar Samantha nu înţelesese niciodată mişcarea bruscă a lui Mike, aşa că, din impuls, se uită în oglindă şi oftă. Rimelul i se întinsese sub ochi, iar părul, ciufulit după somn, stătea în toate direcţiile. Înşfăcă una din periile lui Mike, o umezi în apă şi încercă să-şi aranjeze firele rebele. El râdea în spatele ei, apoi o sărută pe gât

— Eşti frumoasă, spuse el sincer.

— La fel de frumoasă ca Vanessa? întrebă ea, apoi îşi puse mâna la gură, nevenindu-i să creadă ce spusese.

Mike îşi înălţă o sprânceană.

— Ai cotrobăit? Te-ai uitat prin dulapurile oamenilor? Ai umblat în lucrurile mele personale?

— Ba nu. Am… am vrut o pereche de şosete, asta e tot. Nu am vrut să te deranjez, aşa că m-am uitat în dulap. Habar n-aveam că n-ai vrea să-mi împrumuţi o pereche de şosete. Se opri când îl văzu zâmbind. Mândră, cu nasul în sus, ca să ştie ce părere avea despre el, îl împinse. Sunt sigură că ai o mie de iubite.

Ce-mi pasă mie de ele?

Văzându-l că tăcea, se întoarse şi-l văzu rezemat de tocul uşii, zâmbindu-i de parcă ar fi spus „las' că ştiu eu".

— N-ai vrea să pleci? Trebuie să mă îmbrac.

— Şi eu la fel şi hainele mele sunt acolo, deşi am ciudata impresie că ştii.

— Nu ştiu nimic. Se îndreptă către uşa care dădea în hol, dar el o prinse de braţ.

— Unde te duci?

— În propriul meu apartament, dar nu e treaba ta.

O cuprinse în braţe, ţinând-o strâns, iar ea începu să se zbată.

— Acum uite ce-ai făcut, spuse el.

Samantha nu avea de gând să se uite, pentru că ştia foarte bine că prosopul îi căzuse pe podea. Îşi păstra privirea înfiptă ferm în ochii lui.

— Aş dori să-mi dai drumul, spuse ea înţepată.

— Nu, până nu-mi răspunzi. Se aplecă să o sărute pe gât, dar Samantha se feri.

— Ţi-am spus; nu mă interesează Vanessa.

Râzând, Mike o trase puţin mai aproape de trupul lui mare, cald şi gol.

— Nu eu am întrebat despre Nessa, ci tu. Eu am întrebat ce vrei să faci azi.

Nu o mai strângea, dar, când se mişcă, era îndeajuns de aproape cât să-i atingă pieptul cu sânii. Pentru că în acest moment el era complet şi absolut gol, Samantha îşi fixase privirea undeva în dreapta lui. Nu avea de gând să înceapă să se lupte cu el, ci se gândea să-i spună că nu ar fi trebuit să stea atât la soare, că avea pielea prea aurie, apoi se întrebă dacă era nuanţa naturală şi dacă era auriu peste tot.

— Intenţionez să citesc o carte foarte

interesantă, spuse ea, cu buzele strânse.

Mike îi privea trupul, aflat la niciun centimetru distanţă de al lui şi materialul subţire ce îi separa.

— Ştii, mai că m-aş răzgândi în privinţa cămăşilor albastre de noapte. Asta îmi place. E din mătase?

— Bumbac, spuse ea înţepată. Demodat, plictisitor sau, după cum spuneai, bumbac cum purta Rebecca Sunnybrook la fermă.

— Oh? Vanessa poartă… Nu îşi termină propoziţia pentru că Samantha îl lovea cu ambii pumni în piept.

Gemu exagerat de tare, apoi râse, dar nu desfăcu braţele din jurul ei.

— Sammy, iubito, eşti unica femeie din viaţa mea. Vanessa a fost demult.

— N-ai vrea să încetezi să te mai joci de-a Tarzan şi să-mi dai drumul? Aş dori să mă duc să mă îmbrac.

Mişcându-se puţin înainte, îşi apropie faţa de ea, cât să-i simtă căldura respiraţiei pe piele.

— Tarzan? Ce-ar fi să rămânem azi în casă şi să ne jucăm de-a indienii cei curajoşi şi fiica misionarului? Toată familia ta ar fi omorâtă de indieni, apoi eu te-aş salva, dar tu m-ai urî la început până când eu te-aş face să ţipi de extaz şi am…

Deşi se străduise, nu se putu abţine să nu râdă.

— Oh, Mike, eşti nebun. Ce naiba oi fi citit la viaţa ta?

— Sunt nebun de dorinţă, spuse el, sărutând-o pe gât, dar păstrând în continuare spaţiul dintre ei, de parcă ar fi trebuit neapărat. Dacă nu-ţi plac indienii, ţi-aş putea arăta nişte şmecherii cu eşarfe roşii. Sau aş putea fi pirat şi… Se opri pentru că buzele i se lipiră de gâtul ei.

Văzându-l că s-a relaxat, Samantha ţâşni din braţele lui şi o luă la fugă, zâmbind pervers când îl auzi gemând de dezamăgire că scăpase din braţele lui.

Mergând în continuare cu spatele la el, ieşi din dormitor şi se duse sus să se îmbrace, zâmbind tot timpul.

Abia apucase să tragă pe ea o pereche de blugi, că se auzi ciocănitul lui Mike la uşa apartamentului. Bineînţeles că era doar o formalitate, pentru că uşa avea o gaură imensă în mijloc. Intră şi se instală în salon ca la el acasă. Când intră şi Samantha în cameră, încheindu-se la bluză, Mike stătea pe scaun, cu un picior pe măsuţa turcească.

— Te-ai hotărât?

— Te referi la cartea pe care vreau s-o citesc? Cred că biografia excelentă a căpitanului Sir Frank Baker, exploratorul victorian.

Mike începuse să se enerveze.

— Ce trebuie să facă un tip ca să obţină o întâlnire de la tine? Ososul ăla de văr al meu…

— Raine m-a invitat, spuse ea, punând punctul pe i. M-a invitat politicos şi mi-a dat un răgaz de o zi. Femeile apreciază fineţea bărbaţilor. E mai drăguţ să rogi o femeie să iasă cu tine, decât să-i spui: „Uh, oh, mi-a căzut prosopul” sau „Hai să ne jucăm de-a doctorul”.

Mike se ridică încet de pe scaun şi se aşeză în faţa ei. Îi luă mâna şi i-o sărută cu politeţe şi curtoazie exagerate.

— Domnişoară Elliot, aş putea avea onoarea de a petrece o zi în compania dumneavoastră?

— Cu sau fără eşarfe roşii? întrebă ea, privindu-l printre gene.

— Rămâne la alegerea doamnei, spuse el, sărutându-i mâna din nou, dar de data asta atingându-i pielea cu vârful limbii.

Zâmbind fără să vrea, Samantha îi privi ceafa plină de bucle.

— Şi ce-ar trebui să facem la această întâlnire?

Mike o privi dezgustat.

— În niciun caz nu ne dăm în leagăn şi nu mâncăm îngheţată. După ce îi sărută mâna a treia oară, îi zâmbi diavoleşte. Am putea merge la Vanessa în vizită.

— Doar dacă putem să-l invităm şi pe Raine, îi replică ea, arborând acelaşi zâmbet.

Mike râse şi se îndreptă.

— Ce ţi-ai dori cel mai mult să vezi în New York? Chinatown? Mica Italie? Village? Fie că mă crezi, fie că nu, sunt mai multe de văzut pe-aici decât pe Strada 15 sau Madison, deşi la amândouă pot spune că te-ai adaptat uimitor.

— Lasă-mă să mă schimb şi…

— Nu, blugii sunt perfecţi pentru unde vom merge. O luă de braţ şi, în minutul următor, erau în faţa uşii de la intrare.

Samantha ieşi pentru prima oară în New York în perioada weekendului. Parcă se golise oraşul de femei bine îmbrăcate şi de bărbaţi grăbiţi şi se umpluse de turişti. Femeile erau îmbrăcate în rochii-sac sau pantaloni fără formă, cu elastic în talie, şi atârnau de braţul unor bărbaţi enormi, care aveau câte patru aparate de fotografiat atârnate peste cămăşile de poliester.

— Unde au dispărut toţi? întrebă Sam.

— Pe la casele de la ţară sau prin împrejurimile oraşului, răspunse Mike, îndreptându-se către nord. Mai întâi o duse pe Strada 67, pe lângă Strada 1 şi Samantha văzu tarabă după tarabă, pline cu bijuterii retro, din anii ’30-’40. Se îndrăgosti de un coşuleţ de argint plin cu flori formate din pietre colorate.

— E un Trifori, zise femeia, de parcă asta ar fi însemnat ceva. Samantha îşi dorea bijuteria, dar deja

cheltuise prea mult, aşa că puse jos coşuleţul cu jumătate de inimă.

Mike i-l cumpără fără ezitare, dar, când i-l dădu, Samantha protestă, pentru că deja făcuse prea multe pentru ea. Când i-l întinse din nou, refuză să-l primească.

— Ai făcut atât de multe pentru mine, nu pot să mai primesc nimic.

Mike chicoti.

— O.K., poate că o să-i placă Vanessei.

Samantha îl privi pieziş şi îi smulse coşuleţul din mână, strângându-l atât de tare în palmă, încât o înţepă. Zâmbind, Mike îi ridică mâna, îi desfăcu degetele din jurul frumosului coşuleţ, apoi i-l prinse de gulerul cămăşii. Nu prea se potrivea cu ţinuta ei, dar nu îi păsa, aşa că îl luă fericită de braţ pe Mike şi plecară mai departe.

Merseră către Sutton Place. Mike o duse într-un mic parc, plin cu bone şi copii.

Samantha rămăsese rezemată de grilajul de fier al podului de trecere peste East River, privind ambarcaţiunile de pe râu, iar Mike veni în spatele ei şi îi înconjură talia cu braţele. După cum făcuse întotdeauna când atingerile lui deveneau prea intime, făcu un gest de îndepărtare, dar el zise „Nu, te rog”, cu o voce atât de dulce, pe care nu i-o putea refuza. Rămase pe loc, lăsându-l s-o ţină în braţe, cu spatele lipit de trupul lui şi-şi dădu voie să se bucure de cele câteva clipe de apropiere.

Rămaseră îmbrăţişaţi, iar el îi arăta ambarcaţiunile ce treceau pe râu, cu braţele în jurul ei. Lăsându-şi capul pe spate, îi putea simţi căldura, vigoarea şi puterea, ştiind cât de în siguranţă se simţea când era în apropiere, de parcă nimeni şi nimic nu i-ar fi putut face rău.

— Mike, îţi mulţumesc pentru broşă.

Samantha voia să mai spună ceva, dar un copil de vreo doi ani venea către grilaj, alergând nesigur, fără să se uite încotro se ducea. Bona ţipă după el, dar copilul nu se opri din alergat. Mike îi acoperi căpşorul cu mâna, ferindu-l de lovitură, cu atâta uşurinţă de parcă ar fi făcut-o de o mie de ori.

Copilul se uită în sus la Mike, apoi ochii i se măriră şi i se umplură de lacrimi, în timp ce Mike se lăsă pe vine în faţa lui.

— Alergai cam repede pe-aici, Tex, zise el. Dacă te loveai de grilaj? Doar nu puteam să te las să cazi, nu?

Copilul dădu din cap şi se smiorcăi, zâmbindu-i lui Mike, tocmai când sosi şi bona lui, abia alergând la cele o sută de kilograme ale ei.

— Mulţumesc foarte mult, zise ea, apoi luă copilul de mână şi plecară. Puştiul se uită peste umăr şi îi făcu cu mâna lui Mike.

Când Mike se întoarse către Sam şi îi întinse mâna, ea nu ezită şi îşi împleti degetele cu ale lui.

— Ştii că nu mă pricep deloc la copii? N-am schimbat nici măcar un scutec, zise ea, gândindu-se cât de familiar se purtase Mike cu copilul.

— Nu e cine ştie ce, spuse Mike, uitându-se la ea. Îţi spun eu ce-o să facem: mergem în Colorado, în vizită la familia mea, şi o să schimbi scutece de-o să te saturi. Pariez pe toţi banii mei că ai mei abia aşteaptă să te înveţe, probând pe copiii lor. Într-o săptămână, vei fi expertă.

— Mi-ar plăcea, zise ea serioasă. Foarte mult.

Se urcară într-un taxi şi îi spuseră şoferului să-i ducă în oraşul chinezesc.

Pe la ora patru, Samantha era obosită, dar foarte fericită, pentru că petrecuse încă o zi de paradis cu

Mike. S-au plimbat până când i-au durut picioarele şi au văzut şi au făcut atât de multe, încât Samantha nici nu-şi amintea de toate. Mike o îmbuibase cu mâncare până când era gata să pocnească. O făcuse să râdă şi îi arătase lucruri pe care nu le-ar fi observat fără el. O duse prin tot felul de magazinaşe, ascultară muzicienii de pe stradă ce cântau extrem de bine, îi arătă statui şi parcuri. Probă pălării şi îl lămuri pe Mike să-şi cumpere o cămaşă de bumbac balinese. Mergeau, vedeau tot felul de minunăţii şi stăteau de vorbă.

Dar discuţiile o încântară cel mai mult pe Samantha. Pentru prima oară de când îl cunoştea, Mike nu încercase să facă pe Sherlock Holmes, storcându-i câte o informaţie de câte ori era posibil. Nu îi puse nicio întrebare referitoare la tatăl sau la soţul ei, sau la anii de liceu. Absenţa întrebărilor o relaxă pe Sam, care îi punea tot felul de întrebări despre viaţa şi copilăria lui. Mike părea că nu ascunde niciun secret, cu excepţia femeilor. Dacă nu l-ar fi ştiut şi dacă nu ar fi observat cum se uitau femeile la el, ai fi zis că nu avusese nicio iubită. Îi povesti de fraţii lui, de toţi opt şi cele trei surori, îi spuse de părinţi şi de mulţimea de verişori. Îi povesti ce studiase la colegiu şi la universitate. Îi spuse totul şi răspunse la toate întrebările, însă fără a menţiona femeile.

La ora patru, se aşezară în grădina de vară a unui mic restaurant şi, când trecu pe lângă ei un bărbat frumos, foarte bine făcut, Samantha se uită după el, iar el o observă.

— Crezi că e culturist? întrebă ea cu nevinovăţie exagerată.

Luând o înghiţitură de bere, Michael Taggert, care, dacă ar fi fost după el, n-ar fi mâncat decât friptură la grătar şi bere, se uită la tânăr peste umăr şi murmură:

— Prea e burtos.

Râzând, Samantha comandă meniul.

După ce se îndopă cu coca-cola şi brioşe, Samantha se rezemă de spătarul scaunului şi îl întrebă visătoare, de parcă nu ar fi însemnat cine ştie ce pentru ea:

— Ai fost căsătorit?

El nu răspunse, aşa că îl privi. Se uita la ea intens, fără amuzament.

— Sam, zise el încet, am treizeci de ani şi am inima liberă. Am avut doar aventuri cu femei; am fost doi ani cu Vanessa; dar nu am iubit niciodată. În familia mea, căsătoria este luată în serios; noi credem cu adevărat în jurămintele pe care şi le fac bărbaţii şi femeile. Nu am cerut niciodată o femeie în căsătorie, nu am cunoscut niciuna cu care să-mi fi dorit să-mi petrec restul vieţii. Nu am cunoscut nicio femeie care să mi se pară destul de bună pentru a fi mama copiilor mei. Se întinse şi îi luă mâna. Până la tine.

I se oprise respiraţia şi îşi trase mâna înapoi.

— Mike, eu nu…

— Dacă începi iar cu povestea greşelii comise doar o dată în viaţă, las-o baltă. Nu vreau s-o aud. Se uită în farfurie. Sam, spuse el încet, vreau să-ţi pun o întrebare şi vreau să-mi răspunzi sincer.

Ea deveni serioasă.

— În regulă.

— Tatăl tău te-a… atins vreodată? Mă refer la sex.

Imediat simţi cum o cuprinde furia, dar apoi se calmă.

În vremuri în care în fiecare revistă se citeau mărturii ale femeilor victime ale incestului, nu era o întrebare nepotrivită.

— Nu, zise ea zâmbindu-i, tatăl meu nu s-a urcat

niciodată în patul meu, nu m-a atins niciodată decât cu afecţiune şi iubire părintească. A fost un tată bun, Mike.

— Atunci de ce…? începu el, dar îşi ferecă gura la timp. Începuse s-o întrebe de ce îl respingea mereu, dar nu voia să-i asculte răspunsul. Poate că el era de vină. Poate că nu îl plăcea pe el şi acesta era motivul pentru care fugea de el.

— Eu sunt de vină? spuse el, deşi n-ar fi vrut. Îţi place un anumit gen de bărbat? Se uită la ea. Aşa, ca Raine?

— Mike, eşti cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. De ce-ar fi unul ca Raine mai bun ca tine?

El nu zâmbi. De fapt, răspunsul îi produse o şi mai mare confuzie. Deşi aflase o mulţime despre ea, îi mai lipsea un amănunt. Dar, cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât era mai sigur că merita efortul.

Se ridică şi plăti.

— Mergem? Trebuie să mă întorc, să fac un duş şi să mă schimb. Diseară am o întâlnire.

Încet, se ridică şi ea. Îi vorbise despre jurăminte de căsătorie şi copii, iar apoi o anunţase că avea o întâlnire.

Capitolul 19

În tăcerea din taxi, în drum spre casă, Samantha avu timp să se gândească şi înainte de toate să simtă. Iar ceea ce simţea era gelozie, demodată, dar sfredelitoare. Pentru Sam era un sentiment nou şi nu trebuia să se autoanalizeze prea mult ca să-şi dea

seama că nu prea îi plăcea senzaţia. Bineînţeles pentru a fi gelos, îşi spuse, trebuie să simţi că persoana respectivă îţi aparţine, că ai un drept asupra ei. Oare nu se întâmplă aşa pentru că în acest moment era cât se poate de vulnerabilă? În fond, recent, pierduse ultima persoană de pe lume care mai avea legătură cu ea; soţul ei, rudele ei, toţi se duseseră. A fi singur pe lume te putea face să crezi o mulţime de prostii, cum ar fi să ţi se pară că eşti îndrăgostit de o persoană, când, de fapt, eşti mai degrabă recunoscător. Asta era ceea ce simţea pentru Mike: recunoştinţă. Îi spusese, atunci când nu o lăsase să doarmă zile întregi, că era mai degrabă obosită decât depresivă, dar chiar atunci când o spunea, ştia că era o minciună. Nu mai dorea să trăiască, deşi nu se gândise niciodată la sinucidere; voia să doarmă şi să nu se mai trezească.

Mike o forţase să-şi revină, angajând-o la diferitele treburi şi, pur şi simplu, acordându-i atenţie. Îi mai dăduse şi speranţe, ceva ce îi lipsise după moartea tatălui său. Mike îi dăduse speranţe că îşi va găsi bunica, că va găsi ultima persoană de pe pământ care mai avea vreo legătură cu ea.

Bineînţeles că, din punctul de vedere al lui Mike, tot ce făcuse, toată bunătatea, toată atenţia fuseseră rezultatul faptului că o implicase pe Samantha în ceva periculos. Dar Sam nu regretase nimic.

Acum, uitându-se la Mike, încerca din răsputeri să nu-şi dea pe faţă gelozia. Spusese că avea inima liberă, că nu era îndrăgostit de altă femeie şi-apoi ce, trebuia să fii îndrăgostit ca să te duci la o întâlnire? Bineînţeles că nu era treaba ei dacă se ducea sau nu la întâlniri, era doar chiriaşa lui, dar i se părea ciudat că, odată ce părea că se bucura de compania ei, se ducea să se întâlnească cu altcineva.

— Ai programat de mult întâlnirea asta? întrebă

ea, încercând să pară că nu făcea altceva decât conversaţie. Poate că mama lui îi aranjase o întâlnire cu fiica vreunui prieten.

— De trei săptămâni, zise el răspicat.

— Ah. Deci trebuie să te duci? „E o obligaţie?” era, de fapt, ceea ce voia să-l întrebe.

— Da. Se întoarse către ea. Eşti geloasă?

Observă că încearcă să pară deschis şi glumeţ ca de obicei, dar Samantha simţi tensiunea din cuvintele lui. Ascunde ceva de mine, se gândi ea, încercând să nu se încrunte. E ceva ce vrea ca eu să nu ştiu. Imediat, primul gând a fost că se întâlnea cu Vanessa şi nu voia ca ea să afle. Ce prostie să încerce să se ascundă de ea, se gândea. „Ceea ce face cu timpul lui nu mă interesează absolut deloc. Se poate întâlni cu actriţe, cu fotomodele, cu cine-o vrea, nu înseamnă nimic pentru mine.”

Gândindu-se la Vanessa şi la oricare altă femeie care ar fi putut exista în viaţa lui Mike, îşi dădu seama că fiecare muşchi din trupul ei era rigid. „E absurd, îşi spuse, e chiar ridicol. Mike şi cu mine suntem… prieteni, asta e tot. Am fost forţaţi să petrecem o mulţime de timp împreună şi ne-am distrat de minune, iar asta e tot ce e între noi.” Bineînţeles că, locuind singur în casa aceea mare, era bucuros să nu stea singur şi din cauza asta petreceau atât de mult timp împreună, ducându-se prin diferite locuri, făcând tot felul de chestii, râzând, mângâindu-se, sărutându-se.

Se întrerupse şi îl privi din profil. Mike nu va fi niciodată singur. Era prea plăcut, prea nemaipomenit, prea grijuliu, prea…

— Nu te uita aşa la mine, şopti el, fără ca măcar să se întoarcă spre ea.

Ascultătoare, Samantha întoarse capul, uitându-se pe geamul taxiului. Îl îngrijora ceva, dar nu ştia ce.

În acel moment ştiu ce era în neregulă. „Minte, se gândi ea. Nu are nicio întâlnire. Dar de ce minte?”

Ştiu răspunsul odată cu gândul. „Minte ca să mă protejeze.” Simţi cum i se răspândeşte căldura prin trup. Nu doar căldură, ci şi bucurie, bucurie pură ce îi curgea prin fiecare venă a trupului. Oare ce-i spusese Mike? „Tatăl tău mi te-a dat în grijă şi vreau să-i merit încrederea.” Ştia că se simţea vinovat de tentativa de crimă, pentru că nu luase în calcul legenda bătrânului gangster şi a banilor dispăruţi. De atunci, Mike făcuse tot posibilul să-i asigure siguranţa. Dorise atât de mult s-o protejeze încât era în stare să o trimită cu vărul lui, Raine, pe care nu putea să-l sufere; de fapt, Mike nu-l plăcea pe Raine doar când era vorba de Samantha, se gândi ea.

Lăsându-şi capul pe spate, încercând să nu zâmbească, îşi aminti de ultima întâlnire a lui Mike. În noaptea aceea, voia s-o facă geloasă şi se simţise foarte dezamăgit că nu fusese. Mai târziu i-a spus că acea „damă” avea optzeci şi şase de ani şi lucrase în acelaşi club cu Maxie.

— Merg cu tine, zise ea, când se apropiau de casă.

— Mergi pe dracu’, răspunse Mike cu un ton foarte serios, iar lui Sam i se confirmă părerea: oriunde s-ar fi dus, avea legătură cu Maxie. Nu-şi mai aducea aminte să fi fost vreodată atât de fericită că avusese dreptate într-o problemă. Ar fi dansat pe stradă, ar fi alergat şi ar fi cântat Singing în the rain.

Dar se controlă. Se dădură jos, Mike plăti taxiul, iar ea urcă încet scările, căutându-şi cheia. Mike o dădu la o parte şi descuie uşa cu cheia lui. Ea îl urmărea zâmbind, ghicind că principiile lui demodate se aplicau şi când era vorba de cine trebuia să descuie uşa. Observă că era furios şi cu cât se înfuria mai tare,

cu atât ea devenea mai fericită. Dacă s-ar fi dus la o întâlnire „adevărată”, n-ar fi fost nervos, ci ar fi râs de ea.

— Cu ce crezi că ar trebui să mă îmbrac? întrebă ea, surâzătoare. Să-mi pun nişte pantaloni drăguţi?

— O să-ţi pui o cămaşă de noapte şi un halat, zise el printre dinţi, închizând uşa după el. Asta e tot ce-ţi trebuie noaptea ca să stai la televizor.

— Nu e absolut nimic sâmbătă seara la televizor, deci cred că va trebui să merg cu tine.

— Samantha, spuse el, privind-o ameninţător. Nu mergi cu mine.

— S-ar putea s-o supăr pe Vanessa?

Pentru o secundă, o privi încurcat, apoi zâmbi, dar Samantha îl cunoştea destul de bine ca să ştie cât de fals zâmbea. Deci nu era Vanessa!

— Asta aşa, ca să ştii, te anunţ că iau cina cu Abby.

— Unde?

— Oricum nu ştii. Sus, în West Side. Foarte stilat. Probabil că voi veni târziu acasă sau voi rămâne toată noaptea.

— Şi îţi vor da voie infirmierele?

O privi scurt, îngrozit, cu o faţă care o lămuri pe deplin pe Samantha că a avut dreptate. Reuşi să se controleze destul de repede, dar nu înainte ca Sam să-l privească bănuitoare. Nu era vorba de Vanessa. Nici de vreo actriţă sau fotomodel. Nimeni altcineva. Doar Mike, încercând să-i găsească bunica.

— Naiba să te ia, Samantha, zise Mike, de parcă mai avea puţin şi-i dădeau lacrimile Să te ia toţi dracii. Nu poţi să mergi cu mine Femeia asta s-ar putea s-o cunoască pe bunica ta. S-ar putea ca oamenii lui Doc s-o supravegheze. S-ar putea…

— S-ar putea să fie chiar bunica mea, nu?

Când îi întoarse spatele, ştiu că încerca să găsească argumente să o convingă că nu ar trebui, că nu putea merge cu el, iar ea ştia că orice ar fi spus, nu va avea niciun efect asupra hotărârii lui.

— Nu ştiu de ce pari atât de încântată de propria-ţi persoană, zise el, când se întoarse.

Apropiindu-se, ea îi zâmbi.

— Nu ştiu de ce am crezut vreodată că eşti cel mai mare mincinos. Habar n-ai să minţi.

Figura şi trupul lui Mike exprimau furia. Ochii îi străluceau, mâinile îi fremătau şi strângea din pumni.

— Poate că nu, dar mă pricep să bat la fund fetiţe ca tine, care nu ştiu ce e bine pentru ele. Făcu un pas către ea.

Samantha oftă, pentru că, în momentul acela, Mike nu arăta de parcă ar fi fost gata s-o bată.

— Nu ai putea face rău nimănui, oricât ai încerca, spuse ea, bravând. Simţi că îi fugea pământul de sub picioare când o atinse, trăgând-o către el.

Mike o ţinea în braţe atât de strâns, încât nu mai putea respira. Pentru prima dată, Samantha nu făcu niciun efort să-i scape din braţe; în loc de asta, se agăţă de el, lipindu-şi obrazul de gâtul lui. Se potriveau foarte bine, se gândi ea. Fostul ei soţ era înalt şi slab. Dar Mike era perfect.

— Uite ce e, iubito, începu el. Nu te vreau mai implicată decât eşti. Nici măcar nu vreau să te las noaptea singură în casă. De fapt, aveam de gând să îţi sugerez să-ţi petreci seara cu Blair sau cu Vicky sau…

— Raine? întrebă ea, cu ochii închişi.

— Nu, nici nu mi-a trecut prin cap ideea. Ţinând-o în continuare în braţe, îi trase capul pe spate şi se uită la ea. Doar nu-ţi place într-adevăr tipul ăla, nu?

— Nu, răspunse ea sinceră pentru a doua oară în ziua aceea, dar cine mai ţinea socoteala? Zâmbind, îşi

rezemă bărbia pe capul ei.

— O.K., uite ce-o să fac. Mă duc singur, să o văd pe femeia aceea. Clătină din cap nevenindu-i să creadă. Femeia era ori surdă ori era prea tânără ori n-a auzit niciodată de Jubilee. A fost o pierdere de timp şi sunt sigur că de data asta va fi la fel. Te duc acasă la Blair – stă în West Side – apoi, după ce mă întâlnesc cu bătrâna, vin să te iau în oraş să cinăm. Te duc unde vrei. Putem merge la Quilted Giraffe sau la Rainbow Room sau…

— Nu, zise ea. Merg cu tine.

— Sammy, draga mea, te rog, ascultă-mă. O mângâie pe păr, pe spate. Spera să o convingă.

— Mmm, te ascult. Poate că putem merge să luăm cina după ce ne întâlnim cu ea. Mi-ar plăcea să merg la Sing of the Dove.

Mike îi dădu drumul, acum chiar că era furios.

— Nu mergi cu mine.

— În regulă, atunci nu merg cu tine. Dacă nu vrei s-o căutăm pe bunica împreună, atunci va trebui să mă duc singură. Câte cămine de bătrâni pot fi în West Side?

Mike rămase locului un moment, privind-o fix, făcând feţe-feţe, ştiind că aşa avea de gând să facă. Nu mai văzuse în viaţa lui pe cineva atât de încăpăţânat.

— Te îmbraci elegant, spuse el încet, iar apoi îi întoarse spatele.

— Ca după aia să putem merge să luăm cina? întrebă ea, iar el nu răspunse.

*

Samanthei nu îi plăcea azilul. Era urât şi steril. Nu avea nimic care să-l înfrumuseţeze. Podelele erau

pardosite cu ciment gri, inventat de o creatură din iad, iar pereţii erau vopsiţi în alb strălucitor ca neonul. Luminile erau puse sus, fluorescente şi fiecare tub de neon în parte zumzăia în aşa fel, încât înnebuneai în trei zile.

Afară de felul în care arăta locul, era mirosul: arome de dezinfectant şi medicamente. Uneori Samantha se întreba cum de reuşeau oamenii să facă un loc să miroasă a medicament. Oare goleau sticluţele acelea maro, împrăştiau pastilele pe jos şi le zdrobeau?

Ţinând-o de mână, Mike privi în jos către ea şi îi văzu faţa dezgustată.

— E unul din cele mai bune locuri. Altele miros a urină.

Clătinând din cap mirată, Samantha privi în tavan. „Designerul”, execrabil de altfel, reuşise să deghizeze complet „casa”, care se afla într-o clădire veche şi frumoasă. Sus, deasupra capului, erau sculpturi încântătoare, iar pereţii erau tapetaţi splendid, liniştitor. Dar mai jos erau acoperiţi de fotocopii cu reguli şi orare: seara, după ora nouă, se stinge lumina; muzica nu se ascultă tare, iar rock’n roll-ul este interzis; în sala de mese nu se dansează; alergatul interzis; guma de mestecat este interzisă. În timp ce Mike era la ghişeu, întrebând de bătrână, Sam citea regulamentele şi se întreba ce se întâmplase de interziceau guma de mestecat, dansul şi rock’n roll-ul.

— Oh, Abby, spunea infirmiera zâmbind. Era acel zâmbet folosit când vorbeşti de cineva care face numai buclucuri, dar care ţi-e foarte drag.

Samantha păşea lângă Mike, mergând în urma infirmierei şi întrebându-se dacă Abby era senilă.

Infirmiera deschise o uşă gri, banală şi intrară într-o cameră care era la fel de urâtă ca şi celelalte pe

care Samantha le văzuse deja. Camera era atât de curată, încât se gândi că puţin praf ar fi fost chiar decorativ. Deasupra, neoanele fluorescente luminau sinistru pereţii albi şi mobila din oţel inoxidabil.

— Am ajuns, spuse infirmiera. Sper că ne simţim bine în seara asta, pentru că avem vizitatori.

— Las-o moartă, spuse femeia din pat, cu o voce puternică.

— Hei, hei, Abby, nu trebuie să vorbeşti aşa în faţa oamenilor. Au făcut un drum lung ca să te vadă.

— Au venit din East Side, hai? Vocea femeii era plină de sarcasm.

Infirmiera chicotea, iar Samantha aruncă o privire către femeia din patul vopsit în alb, ce stătea întinsă pe cearceafuri albe. Singura „culoare” din cameră era griul inoxului.

Era o femeie mică şi slabă, cu un tub înfipt în braţ, al cărui fir trecea pe sub cearceaf, către o maşinărie perfect asortată cu restul decorului. Femeia era bătrână, cu obrajii supţi şi pielea foarte ridată, de culoare gri, bolnăvicioasă. În ciuda aspectului nesănătos, Samantha observă trăsături odată foarte frumoase. Ochii inteligenţi îi străluceau, în ciuda trupului bătrân.

Femeia se uită la infirmieră, apoi îl văzu pe Mike şi îl studie din cap până-n picioare, după care o luă la rând pe Samantha. Rămase un moment privind-o fix, de parcă ar fi fost surprinsă de ceva, apoi, brusc, se uită din nou la infirmieră.

— Ieşi afară de-aici, zise ea. Vreau să vorbesc singură cu musafirii mei.

Întorcându-se, infirmiera îi făcu cu ochiul conspirativ lui Mike, de parcă ar fi zis „Nu-i aşa că e drăguţă?”, apoi ieşi din cameră.

— Bună, sunt Michael Taggert. V-am contactat

mai demult, dar mi s-a spus că sunteţi sub supraveghere după o intervenţie chirurgicală şi că nu mă puteţi primi.

— Probabil că ţi s-a spus că voi muri, nu?

Mike îi zâmbi, dar Abby nu-şi lua ochii de la Samantha.

— Şi cine e încântătoarea doamnă?

Samantha spuse primul lucru care îi veni în minte.

— Nu-mi place locul ăsta şi n-o pot suferi pe femeia aceea.

Abby chicoti, cu ochi strălucitori.

— Văd că tu şi cu mine suntem de acord în anumite privinţe. De ce nu vii încoace să stai lângă mine? Nu, nu pe scaun, pe pat, lângă mine, ca să te pot vedea. Ştii, nu văd prea bine.

Samantha nu ezită. Există oameni cărora le e frică de bătrâni – poate pentru că le amintesc de ce vor deveni într-o zi – dar Samantha nu. Petrecuse o bună parte din viaţă cu bunicul Cal şi cu tatăl ei, în ultimele zile, înainte de a muri de cancer, o boală ce îl îmbătrânise timpuriu. Acum nu stătu pe gânduri înainte de a se urca în pat lângă femeie şi nu păru surprinsă când femeia îi luă mâna şi i-o ţinu strâns.

Abby se uită la Mike.

— Pariez că tu eşti cel care mi-a scris despre Maxie.

— Da, zise Mike încet, stând în picioare lângă pat, uitându-se de la una la cealaltă şi studiindu-le mişcările. Vreau să aflu ce ştiţi despre ea.

— De ce? întrebă Abby brusc, iar Samantha văzu că indicatorul aparatului de tensiune se mişca mai rapid.

Dintr-un motiv ciudat, Mike nu spuse nimic, ci rămase privindu-le pe cele două femei, fără a

răspunde la întrebarea lui Abby.

— Scrie biografia lui Doc, spuse Samantha în locul lui. Şi vrea să afle despre Maxie. Şi eu vreau s-o găsesc pentru că Maxie e probabil bunica mea. Îşi coborî vocea. Dorinţa tatălui meu pe patul de moarte a fost să-i caut mama.

Abby nu spuse nimic, dar acul aparatului ţâşni spre dreapta, rămase acolo două-trei secunde, după care reveni.

— Maxie e moartă, spuse Abby după un moment. A murit cu vreo optsprezece luni în urmă.

Samantha scăpă un oftat.

— Eşti sigură?

— Absolut. Eram prietene din anii ’20. Ei, pe atunci nu ne aveam chiar atât de bine, dar am păstrat legătura în toţi aceşti ani. A murit în New Jersey şi azilul unde era mi-a trimis notă de comunicare. Se uită la Samantha. Da’ de ce naiba o fată drăguţă ca tine se interesează de o bătrână ca ea? Ar trebui să te măriţi cu tânărul ăsta, să faceţi copii şi să uitaţi trecutul.

Sam nu se uită la Mike.

— El nu e iubitul meu.

— Oh, spuse Abby. Atunci ăsta ce e? Ridică mâna Samanthei în lumină, iar diamantul scânteie.

— Oh. Ăsta. Eu… adică noi…

— Unchiul meu, Mike, a dorit ca eu să o caut pe Maxie, zise Mike, întrerupându-şi îndelunga tăcere.

— Şi cine e unchiul Mike? întrebă Abby fără prea mult interes.

— Michael Ransone, zise Mike blând.

Încet, Abby se întoarse să se uite la el, cu ochii duri, ce scânteiau precum opalele. Se putea ca trupul să-i fi fost foarte bolnav, dar spiritul şi mintea erau, evident, foarte sănătoase.

— Michael Ransone a murit în noaptea aceea. A

murit pe 12 mai 1928.

— Nu, nu a murit, zise Mike. Oamenii lui Scalpini aproape că i-au retezat picioarele, dar a trăit. În ziua de după masacru, l-a sunat pe bunicul meu, în Colorado, iar bunicul a trimis un avion după el, apoi a avut grijă ca toată lumea să creadă că Michael Ransone a murit.

— Dacă bunicul tău a putut face asta, înseamnă că avea ceva bani şi putere.

— Da, doamnă, avea.

— Şi tu? Poţi să o întreţii pe copila asta încântătoare?

— Da, doamnă, pot. N-aţi vrea, vă rog, să-mi povestiţi despre unchiul Mike?

Abby, ţinând în continuare mâna Samanthei, se aşeză mai bine între pernele curate, băţoase şi sterile.

— Era un bărbat chipeş. Fetele îi spuneau Ransone frumosul.

— Era la fel de frumos ca Mike? întrebă Samantha, apoi îşi coborî privirea, jenată că îi scăpase o asemenea întrebare. Adică… vreau să spun…

Abby zâmbi.

— Nu, draga mea, nu chiar atât de frumos ca tânărul tău, dar era frumos în felul lui.

— De unde venea? întrebă Mike, foarte serios. Unchiul Mike nu a povestit nimănui despre trecut.

— Era orfan. N-avea familie. Tot ce avea era privirea şi uşurinţa de a dansa de parcă ar fi plutit. Făcu o pauză, apoi şopti: Şi avea abilitatea de a le face pe femei să-l iubească.

— Dumneavoastră l-aţi iubit? întrebă Samantha.

— Bineînţeles. Toate îl iubeam. Nu trebuia să fii foarte deştept ca să-ţi dai seama că Abby era evazivă, de parcă nu ar fi vrut să spună nimic despre sine.

— Maxie l-a iubit? întrebă Mike.

Abby îl fixă cu o privire sfredelitoare, de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile.

— Da, zise ea după un moment. Maxie l-a iubit foarte mult.

Luându-şi poşeta de pe scaunul de lângă pat, Samantha scoase dinăuntru o fotografie îngălbenită de vreme şi cu un colţ ars. Îi dădu poza lui Abby.

— El e Michael Ransone?

Când văzu fotografia, Michael aproape că sări de pe scaun de surpriză, apoi i-o smulse din mână. Fotografia era o poză de studio, un portret al unui bărbat frumos, suav, îmbrăcat în smoking şi cu o ţigară în mână. Mike îl cunoscuse pe unchiul Mike când era mai în vârstă, dar ştiu că bărbatul din poză era cel pe care îl iubise atât de mult.

— De unde ai asta? se răsti el la Samantha. Ei nu îi plăcea tonul ce spunea că ar fi trebuit să-i arate mai întâi lui poza, apoi altcuiva.

— Ca informaţie îţi spun că tata mi-a lăsat o cutie plină cu lucruri de-ale bunicii şi asta am găsit-o acolo. Mi-a lăsat şi un bilet în care spunea că atunci când era copil, mama lui a dat foc lucrurilor bunicii şi astea au fost ceea ce el a reuşit să salveze.

— De ce nu mi-ai arătat-o mai înainte?

— Din acelaşi motiv din care şi tu ai secrete faţă de mine, ripostă ea. În fiecare zi aflu ceva ce ascunzi de mine, aşa că de ce n-aş face la fel?

— Pentru că… Mike se opri, iar chipul i se înroşi de jenă, când o auzi pe Abby râzând.

— Şi zici că nu e tânărul tău? întrebă Abby, tachinându-i şi uitându-se de la unul la celălalt.

Samantha nu era absolut deloc jenată.

— Crede că am patru ani şi că e paznicul şi protectorul meu. Strânge din pumni şi dacă mă duc singură la cumpărături.

Înainte ca Abby să mai spună ceva, Mike zise încet:

— Unul din oamenii lui Doc a încercat s-o ucidă.

Această afirmaţie, care spunea atât de multe, şterse zâmbetul de pe faţa lui Abby. Rămase întinsă pe perne, concentrându-se numai asupra respiraţiei. Acul maşinăriei oscila nebuneşte, dintr-un capăt la celălalt al ecranului. După un timp, Samantha îi strângea cu putere mâna; Abby îşi reveni.

— Da, acesta e Michael Ransone, zise ea încet, cu vocea slăbită. Respiră adânc de câteva ori şi încercă să pară veselă. Şi acum sunt bucuroasă că pot să vă dezleg misterul. Maxie a murit de mai bine de un an. Tinere, să-mi trimiţi adresa şi îţi vor expedia scrisoarea pe care am primit-o de la azilul unde a murit Maxie. Tonul ei îi expedia? Nici Samantha, nici Mike nu înţelegeau nimic.

— Care era numele ei adevărat? întrebă Samantha.

— Maxie Beunett, răspunse Abby, repezind-o încruntată.

— Îmi doresc să o fi cunoscut, zise Samantha, strângând mâna lui Abby şi privind în gol. Bunicul Cal şi tatăl meu mi-au povestit multe despre ea.

— Cal, zise Abby încet, iar încruntătura îi dispăru şi se relaxă, zâmbind paşnic. Maxie vorbea de el. Ce-a făcut după plecarea lui Maxie? A fost bine sau a murit într-un loc ca ăsta?

— Nu, zise Samantha. A stat cu noi, cu mine şi cu tata, până când a murit. Eu mergeam la şcoală, aşa că a trebuit să angajăm o infirmieră, o femeie în casă, pentru el.

— Infirmiera asta era drăguţă?

— Nu, era îngrozitoare şi bunicul Cal i-a făcut viaţa un calvar.

Abby zâmbi, dar nu spuse nimic, aşa că Samantha continuă.

— Era o femeie oribilă, care făcea pe şefa şi se purta cu bunicul Cal de parcă ar fi fost un copil. El ar fi concediat-o, dar spunea că aşa avea un motiv pentru care să trăiască. Îi făcea lucruri groaznice, ca de exemplu, îi punea sare în şampon, ca să o usture ochii. Într-o zi, când era pe-afară cu treburi, i-a făcut o cană mare cu ceai cu gheaţă, numai că nu era doar ceai. Era ceai Long Island, ştiţi voi, chestia aia care e mai mult lichior. Ea a băut trei pahare mari şi a adormit pe pardoseala din bucătărie. În timpul ăsta, bunicul Cal i-a ras mustaţa.

Abby şi Mike râdeau în hohote.

În acel moment, infirmiera intră din nou în cameră. Mai întâi o apostrofă pe Samantha pentru că a stat pe pat şi nu pe scaun, apoi pe Abby pentru că a făcut maşinăria să fluctueze.

— Ăştia adoră pacienţii în comă, zise Abby. Sunt singurii care se supun tuturor regulilor.

— Ei, ei, Abby, nici chiar aşa. Spune „la revedere” acestor oameni drăguţi.

Abby se uită către Samantha.

— Gândeşte-te la electroliză, zise Samantha, iar Abby râse atât de tare, încât acul se dădu din nou peste cap. Infirmiera îi zori să iasă afară din cameră.

Capitolul 20

— Unde mă duci să cinăm? întrebă Samantha veselă, după ce ieşiră din azil. Am văzut un restaurant italian, Paper Moon, pe strada 58, care arăta foarte bine.

Luând-o de cot, el zise:

— Cina o luăm acasă. Apoi o privi fix. Mergem acasă să-mi arăţi cutia cu lucrurile pe care ţi le-a lăsat tatăl tău.

— Dar, Mike, mi-e foame.

— Poţi să comanzi şi de acasă, dacă vrei. Poţi să suni la Paper Moon şi să comanzi tot ce vrei, dar în seara asta o să-mi arăţi cutia.

Mike opri un taxi, iar Samantha zise răutăcioasă, fără să se poată abţine:

— Nu te simţi bine când oamenii au secrete faţă de tine, nu?

Cu mâna pe braţul ei, el spuse:

— Îţi dai seama că în cutia aceea s-ar putea să găseşti secretul pentru care s-a atentat la viaţa ta?

— Nu, zise ea încet.

Deschizând portiera taxiului, o întrebă:

— Ce este în cutie? Văzând-o că tace, Mike zise printre dinţi: Nu te-ai uitat înăuntru, nu?

— Ideea mea de distracţie nu e cea de a cotrobăi prin lucrurile lăsate de un mort. Poate că ţie îţi face plăcere, dar mie nu. Am deschis cutia, e cutia aceea veche de pălării pe care mi-ai adus-o jos, la tine în dormitor, am zărit fotografia, am luat-o şi asta e tot. Părea plină de haine vechi.

— O cutie plină ne-ar putea spune multe. Ne-ar putea spune ceva care te-ar pune la adăpost de acel criminal.

În ciuda voinţei ei, Samantha îşi duse mâna la gât.

— Doar nu crezi că încă mai sunt în pericol.

— Ba da, zise el încet. Cu cât luăm legătura cu mai multe persoane, cu atât îmi dau seama în ce pericol te afli. Îşi coborî vocea. Acum cred că eşti într-un asemenea pericol încât nici în Maine nu ai fi în

siguranţă.

Samantha se întoarse, se uită pe geam şi oftă.

*

Treizeci de minute mai târziu erau acasă la Mike, cu cutia de pălării pe masa din bucătărie. Sam insistase să comande cina înainte să deschidă cutia, iar Mike acceptase cu jumătate de inimă. Deşi încercase, Samantha nu-şi putut explica reţinerea de a deschide cutia. Ştia că era plină de lucrurile bunicii sale şi, în alte circumstanţe, ar fi fost curioasă să vadă ce era în ea, dar nu era sigură că ar fi vrut să vadă ce e înăuntru. Cutia Pandorei era plină cu toate relele din lume. Pe undeva, era sigură că, dacă va deschide această cutie, ceva se va întâmplă.

Când Mike puse mâna pe capacul cutiei, Samantha îl opri.

Privind-o, Mike aşteptă până când ea respiră adânc de câteva ori ca să se calmeze. După un timp, dădu din cap şi păşi înapoi, ţinându-şi respiraţia până ce Mike luă capacul de pe cutie.

Stând în faţa ei, el se aplecă încruntat, până când Samantha, curioasă, făcu un pas înainte.

— Ce e? şopti ea.

— Nu-mi vine să cred, spuse el, cu voce uimită.

— Ce? Apropiindu-se, ea se uită în cutie.

Când Mike o apucă de braţ spunând „Te-am dus!”, ea sări în sus, speriată. Îl lovi în umăr, cu mâna la inimă şi cu faţa roşie.

— Fir-ai să fii!

Râzând, Mike cotrobăia în cutie.

— Nu ştiu de ce te temi, e doar o rochie veche. Scoase o rochie roşie de mătase şi i-o dădu.

La începu, Samantha nu voi să pună mâna pe ea,

dar când Mike mişcă braţul, văzu ceva strălucind. Luând încet rochia de la el, o desfăcu, ţinând-o de umeri ca s-o privească.

— *Lauvin*, şopti ea, citind eticheta de pe spatele rochiei, pe care stătea scris numele celebrului stilist parizian.

Era o rochie frumoasă, de moar roşu, cu talie înaltă, superb drapată şi cu o trenă bogată. În partea dreaptă a taliei era o broderie realizată în diamante.

— Se pare că ţi-a trecut frica, zise Mike sarcastic, dar ea nu-l luă în seamă ci se uită la rochie, fascinată de apele făcute de materialul în lumină.

Mike scoase din cutie o pereche de pantofi. Erau creaţi pentru a se asorta cu rochia: din moar roşu, bătuţi în diamante ce coborau de-a lungul tocului stil Louis IV. Samantha ştiu că erau mărimea ei, imediat ce îi văzu.

— Ia uită-te aici. Mike îi dădu o cutiuţă capitonată cu catifea albastră. Înăuntru era o pereche de cercei, dar nu orice fel de cercei. Erau lungi, în formă de pară, din diamante, iar la bază aveau trei perle mari.

Mike fluieră admirativ.

— Cerceii lui Doc, şopti Samantha. Cei pe care i-a dat lui Maxie în noaptea în care a dispărut.

Mike scoase şi nişte lenjerie intimă din cutie: un sutien din mătase pufoasă, chinezească, cu dantelă şi pantalonaşi asortaţi.

În fundul cutiei mai erau un şirag lung de perle şi două brăţări cu diamante. Ţinându-le în lumină, Mike le examină.

— Nu sunt bijutier, dar cred că sunt veritabile, spuse el, apoi i le dădu Samanthei.

— Veritabile?

— Absolut, zise el.

Samantha le aşeză pe masă, iar cei doi rămaseră

în picioare, uitându-se la articolele pe care le scoseseră din cutie: rochia roşie, pantofii asortaţi, cerceii fabuloşi, brăţările, colierul şi lenjeria. Era evident că toate acestea alcătuiau o toaletă completă pentru o femeie, probabil cea purtată în noaptea fatală a anului 1928.

— Dacă toate acestea erau în posesia tatălui tău, zise Mike, nu mai e nicio îndoială că Maxie a fost bunica ta.

— Da, a fost tot ce a putut răspunde Samantha, dar nu mai apucă să facă vreun comentariu, pentru că soneria sună şi sosi mâncarea. Se aşezară într-un capăt al mesei, mâncând în tăcere şi uitându-se la îmbrăcămintea şi bijuteriile din celălalt capăt.

Amândoi se gândeau la acea noapte din 1928, când, dintr-un anumit motiv, o tânără femeie, îmbrăcată în mătăsuri şi diamante, a scăpat de o baie de sânge şi nu a mai fost văzută niciodată. Însărcinată, călătorise către Louisville, Kentucky şi trei zile mai târziu se măritase cu un bărbat care nu putea avea copii. Rămăsese cu soţul ei, născuse un copil şi părea fericită. Apoi, în 1964, dispăruse din nou.

— Mike, zise Sam, nu ţi-ar plăcea să ştii ce s-a întâmplat cu adevărat? Abby zicea că Maxie era îndrăgostită de Michael Ransone. Putea fi amanta lui Doc şi, în acelaşi timp, să fie îndrăgostită de Michael. Poate că îi iubea pe amândoi.

Mike nu răspunse; se uita la rochie, la felul în care reflecta lumina.

— Ai văzut pata de pe rochie?

— Da, zise Samantha încet, uitându-se în farfuria cu mâncare. Văzuse pata şi ştia de unde provenea, deşi era decolorată.

Ridicându-se de la masă, Mike luă rochia, ţinând-o în dreptul luminii.

— E sânge, nu? Arată de parcă cineva ar fi încercat s-o spele, deşi sângele nu iese la spălat.

— Nu, cel puţin o asemenea pată…

— Te întrebi al cui o fi?

— Având în vedere că a fost un masacru, ar putea aparţine multor oameni.

Mike continua să se uite la rochie, ţinând-o în lumină.

— Doc spunea că Maxie era în spatele clubului când oamenii lui Scalpini au deschis focul şi că nu a mai ieşit de acolo. Dacă e adevărat, nu poate fi sângele unchiului

— Mike, el nu a părăsit ringul de dans. A fost acolo şi a rămas acolo, până când l-au luat medicii.

Mike se uită la Samantha.

— O să-i trimit asta lui Blair, la analiză. Dacă aflăm de ce grupă e sângele, poate că se potriveşte cu a vreunui om împuşcat în noaptea aceea.

Samantha se ridică şi îi luă rochia.

— Şi vor tăia rochia? întrebă ea, cu părere de rău.

Mike ar fi vrut să-i spună că avea cutia de luni întregi şi nu o deschisese. Dar arăta ca un copil al cărui ursuleţ a fost donat pentru o acţiune de caritate şi până la urmă tăcu din gură.

— Nu o vor tăia. Ce-ar fi să te îmbraci cu ea? Te superi? Întreaga ţinută pare a fi făcută pentru tine.

Cu câteva ore în urmă, ideea de a se uita în cutia veche îi crease repulsie Samanthei. Nu se putea gândi la ceva mai neplăcut decât să cotrobăie prin haine vechi. Ce să mai spună de a îmbrăca haine pătate de sânge?

Dar una e să te gândeşti la haine pătate de sânge şi alta e ca hainele să fie comandate la Paris. Iar diamantele şi perlele erau cu totul altceva. Mângâie dantela şi lenjeria mătăsoasă.

— Crezi că te-ar ajuta la biografie dacă m-aş îmbrăca cu ele?

Mike trebui să-şi pună mâna la gură ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Mi-ai face o favoare personală dacă le-ai pune pe tine. Numai pentru câteva minute. De ce nu te duci să te îmbraci până când aduc aparatul de fotografiat? Ai tot timpul să te aranjezi până când caut un film.

Nici nu apucase să termine de vorbit, că Sam luase hainele în braţe, le pusese la loc în cutie şi plecase în dormitor.

Odată ajunsă în dormitor, se grăbi să se dezbrace şi se îmbrăcă cu sutienul şi pantalonaşii lui Maxie. Mătasea avea un efect extraordinar asupra pielii ei, o schimba. Se îndreptă, îşi trase burta, îşi supse obrajii, apoi se mişcă puţin, pentru a simţi mătasea mângâindu-i pielea. La început, când venise în New York, când stătea singură în camera ei, ascultase muzica preferată a tatălui ei, bluesuri vechi. Acum, îmbrăcată cu lenjeria lui Maxie, începu să fredoneze un cântec vechi, al lui Bessie Smith.

Apoi se îmbrăcă cu furoul şi rămase uimită, maimuţărindu-se în diferite poziţii excitante în faţa oglinzii. Punea piciorul pe scaun, îl întindea, se mişca languros şi-şi dădea capul pe spate.

Oare ce era atât de sexy la lenjeria asta demodată? se întrebă ea, întorcându-se şi admirându-se pe toate părţile. Se simţea seducătoare, de parcă ar fi fost o vampă, o cântăreaţă dintr-un club din Harlem, iar tinerii chipeşi veneau numai ca să o audă cântând.

Ajunsă în baie, se privi în oglindă, observând că avea faţa prea luminoasă, parcă ar fi fost o tânără dimineaţa la biserică, iar părul ei era coafat prea modern, prea umflat cu fixativ.

Udă o perie de păr şi şi-o trecu prin păr – odată

ce începu, nu se mai putu opri. Îşi făcu cărarea la stânga, îşi lipi părul de cap, formând bucle stilizate în dreptul urechilor. Pentru a fi sigură de coafură, dădu din plin cu fixativ. Folosi cel mai închis creion dermatograf pe care-l avea pentru a-şi contura ochii, apoi îşi accentuă sprâncenele. Cu un creion de buze reuşi să-şi contureze buzele, ascuţindu-le în vârf, cum văzuse în pozele cu Clara Bow.

Făcu doi paşi înapoi şi se studie, apoi clătină din cap aprobator. Aproape că îşi putea imagina că era Maxie, gata să iasă pe scenă, iar amantul ei şi bărbatul care îi cumpărase diamante s-ar lupta pentru ea.

Când îşi trase rochia peste cap, automat, se transpuse în acele timpuri. Rămase un moment cu ochii măriţi la persoana din oglindă.

— Maxie, şopti ea, fără să se vadă pe sine; era o altă femeie, o femeie care era sigură de interesul pe care îl manifestau bărbaţii pentru ea. Se încălţă, apoi îşi mângâie încet piciorul de jos până sus.

— Sam! strigă Mike. Tot nu eşti gata?

— Ţin’te bine, băiete, fata face ceva parale, strigă şi îşi puse grăbită cerceii lui Doc în urechi, apoi se uită la păpuşile Balinese pe care Mike le ţinea pe dulap. Zări un băţ lung în mânuţa unei păpuşi. Scoase băţul cu atenţie, să nu-l rupă, apoi mâzgăli capătul băţului, încercând să-l facă să pară ca scrumul unei ţigări. Când termină, reuşise, parcă era o ţigară adevărată. Introduse „ţigara” între buzele vopsite în roşu-carmin, deschise uşa şi îi strigă lui Mike să închidă luminile şi să lase numai o veioză aprinsă. Auzi un: „în regulă” de copil plictisit.

Când ieşi din dormitor, nu mai era Samantha inocentă şi respectabilă; era Maxie, o cântăreaţă pentru care bărbaţii erau în stare să se omoare ca s-o aibă.

Mike o văzu coborând unduios scările şi fluieră îndelung; uitase complet să o fotografieze. Samantha pe care o cunoştea, Samantha lui nu mergea ca această femeie, care îşi împingea coapsele înainte şi îşi unduia trupul cu mişcări seducătoare, înaintând spre el, iar diamantele din urechi şi de la încheietura mâinii străluceau. Femeia aceasta semăna cu cea dinainte, cum seamănă Daphne cu o casnică din Indiana. Mike descoperi uimit că se dă înapoi în faţa ei, pentru că această femeie îl intimida; îl făcea să se simtă de parcă ar fi trebuit să fie îmbrăcat în smoking şi să îi ofere cadouri în cutiuţe îmbrăcate în catifea neagră. Când Samantha îşi introduse între buze falsul ţigaret, Mike se aşeză pe unul dintre scaune şi se uită la această femeie, pe care nu o mai văzuse niciodată.

Când Sam era la doi metri distanţă de Mike, ea începu să cânte un blues vechi, pe care-l auzise la Bessie Smith*: Am ghinion/Necazurile se ţin lanţ/Omul meu a plecat/Cu o fată care credeam că e prietena mea.*

Majoritatea oamenilor par să creadă că arta de a cânta blues aparţine celor de culoare, dar, de fapt, totul ţine de abundenţa necazurilor în viaţă, iar Samantha avusese destul de multe probleme şi multă tristeţe în scurta ei viaţă pentru a putea cânta foarte bine blues. Vocea ei, neexersată, era puternică şi plină de emoţii. *Doamne, nu-mi poţi auzi rugăciunile/Norocule, te rog, coboară asupra mea/Trebuie să vină şi timpul meu/Am nevoie de tine*.

Mike o urmărea atent; îl făcea să simtă cuvintele care le cânta, îl făcea să simtă durerea unei femei căreia bărbatul îi fusese luat de prietena ei. Cânta aşa cum numai o persoană care trecuse prin aşa ceva ar fi putut; cânta aşa cum trebuia cântat, cum ar fi dorit autorul să i se cânte melodia. Nu ca un cântăreţ

modern, care lălăie blues din plictiseală sau din solidaritate cu negrii. Samantha era genul de femeie pentru care s-au scris asemenea cântece, iar ea le cânta din inimă. *Am întors poza cu el cu faţa în jos/Apoi am aruncat-o în ţărână/De când omul meu a plecat, sunt tulburată/Şi de aceea cânt blues.*

Cântecul trist era scurt. Când Samantha termină, Mike nu făcea altceva decât să se holbeze la ea, clipind nedumerit, de parcă ar fi privit o femeie străină, necunoscută până atunci, îmbrăcată cu o rochie roşie din mătase ce îi evidenţia formele trupului.

Spre consternarea lui, Samantha păşi către el, într-un fel în care nu mai văzuse mergând nicio femeie şi îşi puse piciorul încălţat cu pantofi cu tocuri înalte pe scaunul lui, pe porţiunea dintre picioarele lui. Apoi se aplecă spre el şi inhală din ţigara falsă.

— Ce zici, iubitule? zise ea, dar nu era vocea Samanthei. Vocea femeii era joasă, chiar aspră şi era foarte, foarte provocatoare, vocea unei sirene ce îi ducea pe oamenii mării la moarte.

— Samantha? şopti el şi, spre jena lui, vocea îi suna ca a unui adolescent.

Râse din gât, într-un fel care ar fi făcut-o pe Kathleen Turner să roşească de invidie, apoi îşi luă piciorul şi îi întoarse spatele. Văzând-o cum mergea, nu îşi putea lua ochii de la ea.

— Sam, zise el când văzu că se îndreaptă spre dormitor, dar ea nu se întoarse.

Când Samantha dispăru pe scări, Mike respiră uşurat, frecându-şi braţele. Îşi ţinuse respiraţia şi stătuse încordat, iar muşchii îi erau foarte tensionaţi. Încercând să se liniştească, deschise uşa de sticlă ce dădea în grădină şi privi în noapte. Femeia care tocmai apăruse în această cameră era o necunoscută, o femeie cu multe secrete, o femeie capabilă de orice,

iar Mike nu era sigur că îi plăcea genul ăsta de femeie. Poate că era o femeie pe care ar fi vrut-o în pat, de vreme ce fiecare por din trupul ei emana sexualitate. Dar, probabil că nu ar fi vrut s-o ia cu el în pat, pentru că femeia care tocmai cântase pentru el părea să ştie mai multe la pat decât el. Era genul de femeie care ar mima un orgasm, care ar înşela un bărbat. Era exact polul opus al Samanthei, care era deschisă, dulce şi se dăruia în totalitate.

— Ei bine? zise Samantha din spatele lui.

Când se întoarse, era din nou Samantha, cu faţa spălată şi curată, cu părul ciufulit, cu trupul înfăşurat în halatul lui prea mare. Din impuls, se duse la ea, o înconjură cu braţele, o sărută zgomotos, nu cu un sărut pasional, ci cu unul de uşurare, de bun venit acasă.

— Mike? întrebă ea. Ţi-e bine?

O ţinea atât de strâns, încât abia mai putea să respire şi mai trecu ceva timp până când reuşi să-şi revină încât să vorbească. Râzând forţat, spuse:

— Mă faci să cred în dubla personalitate. Se uită îndelung la ea, apoi o întrebă: Tu eşti bine? Erai atât… atât de diferită. Erai…

— Maxie, zise ea. Când mi-am pus rochia, am simţit că mă transform, că devin ea. Am făcut treabă bună?

El îi lipi capul de umărul lui.

— Prea bună. Mult, mult prea bună.

— Mike! E ceva în neregulă? N-am făcut decât să cânt un cântec şi să fac puţin pe vampa.

El nu o elibera din strânsoare.

— A fost mai mult decât atât. Te-ai schimbat. Te-ai schimbat cu adevărat.

— Nu strică puţină schimbare.

Sărutând-o din nou, o făcu să tacă.

— Sammy, nu vreau să te schimbi. Îmi placi aşa

cum eşti.

Stând în braţele lui, Samantha nu prea ştia ce îl supărase atât de tare, dar îi făcea plăcere faptul că era îngrijorat. Şi îi plăcuse complimentul făcut.

— Mike, zise ea încetişor, şi eu te plac. Abia mai târziu îşi dădu seama ce îl supărase, pentru că, pentru prima oară când se urcaseră împreună în pat, nu încercase să se culce cu ea. Era reţinut faţă de ea, se gândi Samantha zâmbind. Poate că ar trebui să o imite pe Maxie mai des. Poate că nu ar trebui să fie atât de simplă, atât de plictisitoare, o femeie incapabilă de a oferi surprize. Din impuls, se îmbrăcă cu compleul cel nou alb, transparent, pe care îl ascunsese în fundul unui dulap de-al lui Mike. Maxie ar fi purtat compleul dacă ar fi vrut. Alb sau negru, dantelă sau satin, transparent sau mai, decoltat sau nu, Maxie ar fi purtat orice lenjerie din lume, dacă ar fi vrut.

Capitolul 21

Duminică dimineaţă la nouă fără cinci minute, Samantha stătea în mijlocul patului lui Mike, cu genunchii la piept, îmbrăcată cu cămaşa cea albă şi nouă de noapte şi încercând să-şi facă pedichiura. Nu prea reuşea, pentru că trusa de forfecuţe era cea pe care o folosea de la zece ani – din plastic roz şi cu fundiţe albastre la urechiuşe. Nu auzise niciun zgomot în camera lui Mike, deci presupunea că dormea.

La ora nouă, luă telecomanda de pe noptieră şi porni televizorul, să vadă emisiunea lui Charles Kuralt, Duminică dimineaţa. O urmărea de când îl cunoscuse din întâmplare pe Charles Kuralt.

În primele minute, Charles nu a spus nimic să o

intereseze; Samantha deveni brusc atentă când auzi cuvântul „Jubilee”, ridicându-şi capul, privind cu ochii mari la televizor şi sorbind fiecare cuvânt pronunţat de Charles Kuralt.

Masacrul Jubilee nu e cunoscut chiar ca acela din ziua de Sf. Valentin, iar ce s-a întâmplat în New York pe timpul prohibiţiei nu a prea interesat pe nimeni, spre deosebire de ce s-a întâmplat în Chicago, de exemplu. Poate din cauza cinismului newyorkezilor, noaptea de 12 mai 1928 nici măcar nu a fost denumită şoapte de masacru. A fost o luptă pentru putere din lumea gangsterilor. Doc Barrett, pe atunci în vârstă de douăzeci şi opt de ani, a preluat controlul afacerilor cu băutură, după noaptea aceea îngrozitoare, în care au murit împuşcaţi şaptesprezece oameni, plus doisprezece răniţi. Doc a câştigat, dar a şi pierdut, pentru că în noaptea aceea a murit omul despre care se spunea că era singurul în care Doc avea încredere, omul cu nume colorat – Joe Juma’ de Mână – care se spune că şi-a pierdut cealaltă jumătate de mână salvându-i viaţa lui Doc, când erau mai tineri.

Totul s-a întâmplat într-un club strălucitor din Harlem, cunoscut ca, Localul lui Jubilee. În noaptea aceea, Doc a câştigat, dar Jubilee a pierdut totul. Clubul i-a fost distrus de peste trei mii de gloanţe, plus hoţii ce l-au prădat în următoarele zile.

În timp ce prezentatorul vorbea, se dădeau imagini din interiorul şi exteriorul unei clădiri dărăpănate, dintr-o zonă oribilă din Harlem. Şobolanii alergau peste tot, în timp ce operatorul filma găurile făcute în pereţi de gloanţe.

Jubilee e încă proprietarul clubului, continuă Charles Kuralt, dar după felul cum arată proprietatea, nu o poate nici vinde, nici închiria, aşa că în ziua de azi este complet gol.

Charles puse jos hârtia şi zâmbi camerei de luat vederi precum Mona Lisa.

Dar azi nu suntem aici pentru a discuta despre masacru, chiar dacă e vorba de un masacru atât de violent. Azi discutăm despre Jubilee Johnson şi muzica lui, pentru că niciun masacru din lume nu-l poate doborî pe Jubilee Johnson. Azi are o sută unu ani şi încă mai cântă şi chiar… jubilează.

Samantha ţâşni din pat, trecu prin baie şi intră în dormitorul lui Mike, care dormea pe burtă, acoperit de pături şi de o mulţime de perne.

— Mike! Scoală! Trebuie să vii să vezi ce este la televizor. El nu se mişcă, aşa că ea începu să-l zgâlţâie, trăgându-l de mica parte vizibilă a trupului, care consta într-un umăr şi o şuviţă de păr.

— Michael! Trezeşte-te! O să-l pierzi. Nu-i tresări niciun muşchi; dacă nu ar fi fost atât de cald, ar fi crezut că e mort. Se urcă lângă el în pat, îl apucă de umeri şi începu să îl scuture.

— Jubilee e la televizor. Jubilee al lui Maxie apare în emisiunea lui Charles Kuralt! Scoală-te!

În următorul minut o apucă, o trase lângă el în pat şi începu să-şi frece faţa de gâtul ei, făcând-o să râdă în hohote.

— De ce m-ai trezit? murmură el somnoros. E duminică, iar unui bărbat ar trebui să i se dea voie să doarmă.

Râzând, Samantha încerca să se ridice de lângă el, iar barba lui îi zgâria pielea.

— Mike, Jubilee e la televizor.

În acel moment, Mike se schimbă la faţă şi se îndepărtă de ea, apărându-se cu mâna, să nu se apropie de el.

— Ce s-a întâmplat?

— Ieşi afară de aici. Nu mai avea vocea jucăuşă

dinainte; era al naibii de serios.

Ea îşi dădea seama că era foarte supărat, dar nu ştia de ce. Să fi fost supărat că îl trezise? Unii oameni luau somnul foarte în serios, dar nu i se păruse ca Mike să fi fost genul ăla. Dându-se înapoi, începu să se scuze.

— Îmi pare rău, cred că nu ar fi trebuit să te trezesc, dar voiam să vezi emisiunea. Mă duc jos să o înregistrez pe video şi o vei vedea mai târziu.

El se întoarse cu faţa la ea.

— Scoate-ţi cămaşa aia.

Samanthei îi luă ceva timp să înţeleagă despre ce vorbea, pentru că prima oară a crezut că o pune să se dezbrace, abia apoi îşi dădu seama că era vorba de cămăşuţa ei de noapte nou-nouţă, foarte drăguţă, foarte subţire, foarte albă. Deşi era încântată, se simţea prost că uitase de „problema" lui cu culoarea albă, ei, nu chiar atât de prost... Oare faptul că a văzut-o în alb să-l fi afectat chiar atât de mult, încât să nu se poată uita la ea?

— Eu... nu m-am gândit, Mike, spuse ea încet, dar până şi ei tonul vocii i se păru fals. Orice bărbat care arăta ca Mike, care era atât de sexy ca Mike, care era atât de dulce şi bun şi amuzant ca Mike putea să-şi aleagă orice femeie de pe pământ. Totuşi, se gândi ea, era tulburat de ea, atât de tulburat încât nu o putea privi îmbrăcată în alb.

— Am venit să-ţi spun de emisiunea de la televizor şi nu mi-am dat seama cu ce sunt îmbrăcată. Se opri pentru că se întorsese cu faţa la ea şi ceea ce văzu în ochii lui o făcu să se dea înapoi, pentru că ochii lui erau plini de ceva ce nu înţelegea prea bine. Era nevoie şi dorinţă în ochii lui, dar şi disperare.

Punându-şi mâna la gât, Samantha făcu un pas înapoi. Nu-i mai fusese de mult timp frică de Mike, dar

acum îi era. În timp ce el înainta în pat către ea, ea mai făcu un pas înapoi.

— Mike, începu ea, dar el rămase tăcut, privind-o cu ochii aceia şi înaintând cu abilitatea unui lup.

Samantha ţipă încetişor cuprinsă de frică şi fugi din cameră, trântind uşa de la baie în urma ei, apoi uşa de la dormitor. Se rezemă de ea, respirând greu. Poate că Maxie putea rezista privirilor înfometate ale tinerilor bărbaţi, dar Samantha nu era pregătită.

După un timp îşi reveni, apoi îşi trase peste cap cămaşa de noapte cea nouă, se îmbrăcă cu blugii şi cu o cămaşă cu mâneci lungi, pe care o încheie până la gât şi se duse în bibliotecă pentru a se uita acolo la televizor.

Trecură aproape douăzeci de minute, până când apăru şi Mike şi când se uită la el înmărmuri, pentru că pielea şi buzele îi erau vinete.

— Ţi-e bine? întrebă ea, ducându-se la el şi punându-i mâna pe frunte. Pielea îi era rece ca a unei salamandre. Mike!

Îi dădu mâna la o parte şi se aşeză pe canapea.

— Am făcut un duş rece ca gheaţa, murmură el, jenat de tot ce se întâmplase în dimineaţa aceea. S-a terminat emisiunea?

— Nu, zise ea, încercând să nu zâmbească, pentru că reacţiile lui o făceau să se simtă bine. Bineînţeles, se gândi ea, aşa simt toţi bărbaţii înainte de a se culca cu o femeie. Era mai bine să-l lase pe Mike să-şi imagineze tot felul de lucruri despre ea, decât să le pună în practică, pentru că dacă ar fi făcut-o, probabil că ar fi dat-o afară din casă. Sau poate că ar fi adormit în timp ce ar fi făcut dragoste cu ea.

— Nu, nu s-a terminat. Urmează imediat. Îi întinse o jumătate de felie de pâine unsă cu brânză topită.

Stând pe canapea lângă ea, nici nu luă în seamă felia; în loc de asta, îi luă obrazul în palmă şi îi ridică gura către a lui. O sărută lung, dulce, neagresiv, fără să-i rupă hainele, fără să-i mângâie trupul, cu excepţia acelor degete fierbinţi de pe obrazul ei şi a acelui sărut lung care o răscolea. Întorcându-se către el, îi atinse umărul şi îşi desfăcu buzele sub buzele lui. Părea că trupul i se lichefiază, că i se încălzeşte şi i se înmoaie, în timp ce îşi dădea capul pe spate în ceea ce ar fi trebuit să fie o poziţie imposibilă, voia să se piardă în el.

Când îşi dezlipi buzele de ale ei, era prea slăbită ca să stea în picioare şi ar fi căzut înapoi pe canapea dacă mâna lui Mike nu ar fi sprijinit-o.

— De ce, Sam? şopti el. De ce-mi spui nu? Cât timp trebuie să mai aştept? Vrei mai întâi o cerere în căsătorie? Pentru că dacă o vrei, atunci, vrei să…?

Ea îi puse un deget pe buze, pentru că nu voia să audă restul propoziţiei. Nu voia să îi explice care erau motivele pentru care se comporta aşa, nu voia să ştie adevărul despre ea, cel puţin nu încă, mai ales că relaţia dintre ei era atât de fragilă. Poate că într-o zi, poate mai târziu, îi va putea spune adevărul despre persoana ei.

Înjurând, Mike îi luă felia din mână, deşi era deja ruptă în urma sărutului, iar toată brânza era pe degetele Samanthei. Mike îi luă mâna şi încet, languros, senzual îi linse brânza de pe degete.

— Începe emisiunea aia a ta, zise el, cu degetul ei mic în gură.

— Ce?

— Emisiunea. Jubilee, ţi-aduci aminte?

— Ce? Acum îi lingea palma.

— Maxie. Jubilee. Moarte. Distrugere. Masacru. Îţi aduci aminte?

— Huh?

Aşezându-i mâna acum curată în poală, Mike o întoarse spre televizor, dar trecură câteva minute înainte să poată vedea clar programul despre viaţa şi cariera unui muzician de demult. Camera îl filma pe Jubilee, care, pentru cei o sută unu ani, arăta energic, iar mintea îi era perfect lucidă.

Mike o prinse de umeri, rezemându-i spatele de el şi priviră o clădire dărăpănată, care odată fusese un club de noapte, în stil Art Deco, albastru cu argintiu. Jubilee verbi despre club, despre animatori, despre blănurile femeilor, despre amantele bărbaţilor. Dar totul se sfârşise după masacru, pentru că nu mai avusese bani să reconstruiască localul.

După terminarea fragmentului, Samantha opri sonorul televizorului şi se întoarse către Mike.

— Harlem e departe?

— Filosofic sau te referi la distanţă?

Ea se strâmbă.

— La distanţă.

— New York e o insulă, ţi-aduci aminte? Nimic nu e departe de nimic.

— Deci dacă-i spun unui şofer de taxi să mă ducă în Harlem, ar şti încotro s-o ia?

Mike nu spuse nimic un moment, ci rămase uitându-se la ea.

— Spune-mi că nu te gândeşti la ce sper să nu te gândeşti.

Ea se ridică de pe canapea.

— Îl voi vizita pe Jubilee, dacă la asta te referi. Şi o voi face acum, înainte să-şi dea seama cineva că omul trăieşte încă.

Stând în faţa ei, Mike o apucă de umeri.

— Te referi la cel care a încercat să te omoare, nu?

Ea se îndepărtă, pentru că nu voia să se gândească la asta.

— Poate că domnul Johnson ştie ceva despre noaptea aceea, despre motivul pentru care bunica mea şi-a părăsit familia. Poate…

— Există ceva pe lume care să te poată reţine?

Ea clătină din cap.

— Nu, Mike, nu există. Mi-ar fi plăcut să mergi cu mine, dar dacă nu vrei, mă duc singură.

— În Harlem? O blondă micuţă ca tine, singură, în zona aceea a oraşului?

— E chiar atât de rău, ca la televizor?

— Da.

Ea oftă.

— Da, dacă trebuie, mă voi duce singură. Deşi spunea asta, se ruga să meargă Mike cu ea. Orice curaj are şi o limită.

— O.K., îmbracă-te. Cu ceva obişnuit, fără formă.

Dând din cap, ea se întoarse şi se duse sus să se schimbe.

*

În faţa casei lui Jubilee se adunaseră deja o mulţime de oameni când ea şi Mike ajunseră, nu cu un taxi, ci cu o maşină închiriată de Mike. Şoferul maşinii era un bărbat solid, cu pielea de culoarea cărbunelui şi cu o cicatrice roz, lungă, ce începea pe ceafă şi se continua undeva sub cămaşă şi părea a fi prieten cu Mike. Nervoasă, Samantha nu făcea decât să-i zâmbească, ceea ce părea să-l amuze teribil.

În drum spre partea de nord a oraşului, spre Harlem, Samantha nu s-a uitat pe fereastră, pentru că era mult prea înspăimântată. Nu prea putea înţelege un asemenea grad de sărăcie în vecinătatea imensei

bogăţii a centrului Manhattanului.

Când ajunseră, în sfârşit, în faţa casei lui Jubilee, singura casă care arăta bine din tot cartierul, Samantha oftă agasată, pentru că se părea că era gata să izbucnească un mare tărăboi. Părea că întreg New York-ul vizionase emisiunea lui Charles Kuralt şi că toţi veniseră să-l vadă pe Jubilee sau să împrumute bani de la el sau să vândă ceva sau să-l facă să se uite la cântecele pe care le scriseseră.

În uşă stătea o femeie solidă, înaltă, cu păr cărunt şi cu chipul schimonosit de furie. Se vedea că trăsăturile îi fuseseră frumoase odată. Ţinea în mână o mătură ca pe o armă şi încerca să-i descurajeze pe vizitatori, alungându-i de pe treptele casei. Samantha o văzu cum pocnea doi bărbaţi cu mătura, nimerindu-i în cap.

Mike o luă cu o mână de umăr.

— Cred că momentan nu e ocazia potrivită, zise el, încercând s-o facă să se urce înapoi în maşină.

Samantha se smuci.

— Nu! O să vorbesc chiar acum cu el. Nu cred că voi mai avea curajul să mai vin aici încă o dată.

— Asta e cea mai bună veste pe care am auzit-o pe ziua de azi.

— Mike, poţi să mă ajuţi să trec prin mulţime? Dacă ajung îndeajuns de aproape de femeia aceea, vreau să-i zic că doresc să-l întreb pe Jubilee despre Maxie.

Mike se gândi că pierdea timpul dacă ar fi contrazis-o, dar nu prea îi surâdea să treacă prin asemenea adunătură. Dar, adevărul era că şi el voia să-l întâlnească pe Jubilee şi voia să ştie dacă bătrânul cunoştea ceva important despre Maxie şi despre motivul pentru care îşi părăsise familia. Uitându-se peste creştetul ei, Mike clătină întrebător din cap către

negrul cel mare care stătea lângă maşină, iar bărbatul clătină din cap afirmativ.

În câteva minute, Samantha, ancorată de spatele lui Mike, plonjă după el prin mulţime, urmată în ariergardă de negrul enorm. Când Samantha ajunse în capătul scării, femeia cu mătura înainta să-i lovească, apoi le dădu timp lui Mike şi Samanthei să spună că vor să-l întrebe pe Jubilee despre Maxie.

După expresia chipului femeii, se vedea că numele nu îi era necunoscut. Se strâmbă, făcu semn cu capul către un copil ce stătea în spatele ei, iar puştiul intră rapid în casă. Câteva clipe mai târziu, se întoarse şi le făcu semn să intre. Intrară doar Mike şi Samantha, şoferul se întoarse la maşină.

Interiorul casei avea un aspect uzat, precum cel al caselor cumpărate cu mulţi ani în urmă, decorate atunci şi, tot de atunci, neatinse. Fusese zugrăvit de vreo treizeci, patruzeci de ori fără să se fi spălat pereţii între timp. Grosimea vopselei ascundea aproape tot aspectul lemnăriei.

Îl urmară pe copil până sus pe scări, unde era o cameră călduroasă şi însorită. Brusc, din umbră ieşi un om, speriind-o pe Samantha de moarte. Era un bărbat negru, înalt, extrem de chipeş şi avea cei mai furioşi ochi pe care îi văzuse Samantha la o fiinţă umană. Nu că ar fi fost furios de ceva ce se întâmplase recent, era furios de o viaţă, furios dintotdeauna, furios pe toţi şi pe toate.

O privi arogant pe Samantha, după care dispăru într-un hol. Oftând, Samantha continuă să-l urmeze pe copil pe scări.

Copilul deschise o uşă la ultimul etaj al casei. Îi lăsă pe Samantha şi pe Mike să intre, apoi rămaseră singuri în cameră. Din momentul în care Samantha văzu camera, se îndrăgosti de ea. Din tavan şi până-n

podea, erau doi pereţi acoperiţi cu rafturi pline de discuri. După unele coperţi îngălbenite, probabil că era toată muzica de la familia Flinstone până în zilele noastre. Camera era dominată de un pian enorm, negru, genul de pian la care vedeai cântând bărbaţi îmbrăcaţi în smoking. Era un instrument îngrijit cu drag, lustruit proaspăt şi fără zgârieturi.

Atât Samantha, cât şi Mike erau atât de ocupaţi cu privitul prin cameră, încât nu observară omuleţul din faţa pianului, aproape de nevăzut din cauza partiturii deschise. Camera de luat vederi a televiziunii reuşise să ascundă o mare parte din ridurile lui Jubilee, iar lumina estompase faptul că între oase şi pielea neagră nu exista niciun gram de came. Arăta mai mult a mumie decât a om, iar ochii strălucitori contrastau cu corpul îmbătrânit.

Samantha îi zâmbi, iar bătrânul îi zâmbi la rândul lui, arătându-i o pereche de dinţi falşi.

— Numele meu e Samantha Elliot şi sunt nepoata lui Maxie, zise ea, întinzându-i mâna.

— Te-aş fi recunoscut dintr-o mie. Eşti exact ca ea. Avea vocea bună, dar mâna... Vorbind, degetele îi alunecau pe clapele pianului într-un mod absent, de parcă nu ar fi fost conştient de ceea ce făcea; a cânta la pian era, pentru el, similar cu a respira.

Mike păşi înainte şi începu să-i spună lui Jubilee de ce erau acolo, despre Doc şi Maxie, despre tatăl Samanthei şi despre biografia pe care o scria.

Jubilee asculta, continuând să cânte la pian, privind în gol. Când Mike termină de vorbit, se uită la Samantha.

— Maxie obişnuia să cânte blues. Cânta nemaipomenit. Zâmbind, sfârşi cu cuvintele unui blues vechi.

La început, Jubilee a fost surprins, apoi chipul îi fu

invadat de bucurie, de o bucurie specială, bucuria unui bătrân ce a întâlnit ceva ce credea că nu mai există pe faţa pământului. Parcă avea şi lacrimi în ochi.

— Cânţi ca ea, fetiţo! zise el, începând să cânte la pian. Pe ăsta îl ştii?

— Weepiri Willow Blues, zise ea încet. Samantha deschise gura să cânte, dar o închise la loc când, prin fereastră, ca o fantomă, se auzi o trompetă. Pentru un moment se uită la Mike, ca să se reasigure că e în anii ’90, pentru că trompeta nu avea un sunet modern.

— Nu-i da atenţie, zise Jubilee nerăbdător. E doar Ornette. Îl ştii sau nu?

Samantha ştiu fără să întrebe că sinistrul cântăreţ era tânărul cu privire feroce pe care îl văzuse pe scări şi ştia, de asemenea, că era testată. Nu credea că o blondă micuţă ca ea e în stare să cânte blues.

Deschizând gura, Samantha începu să cânte un vechi cântec despre o femeie care şi-a pierdut bărbatul: *Oameni buni, îmi iubesc bărbatul/Îl sărut dimineaţa, după-amiaza şi seara/Îi spăl hainele, îl port curat şi îl tratez frumos/Acum a plecat şi m-a lăsat după tot ce-am încercat să fac/Fetelor, o să facă cu voi, cum a făcut şi cu mine/Ăsta e motivul pentru care cânt acest blues jalnic.*

Când ea termină, Jubilee nu scoase un cuvânt, dar Samantha îi citea pe chip că, într-adevăr, cântase corect. O privea şi nu era nevoie să vorbească. Ochii lui spuneau: „Eşti exact ca ea”.

Din impuls, în timp ce Jubilee şi Mike se holbau la ea miraţi, se duse la fereastră şi ţipă furioasă în direcţia de unde se auzise trompeta.

— Am trecut testul, Ornette?

Auzind-o, Jubilee şi Mike izbucniră în râs.

— Exact ca ea, zise Jubilee, chicotind ca un

acordeon rablagit. Lui Maxie nu-i era frică de nimeni niciodată.

— Îi era frică de ceva şi am vrea să ştim despre ce e vorba, zise Samantha sobră.

Jubilee nu le spunea nimic despre Maxie. Cânta în continuare la pian, întrebând-o pe Samantha dacă ştia cutare sau cutare cântec şi repetând că nu o văzuse pe Maxie din seara în care a dispărut. Când Samantha îl întrebă dacă avea idee de ce a dispărut Maxie, el murmură că nu, nu avea.

O sută unu ani, se gândi Samantha şi tot nu ştia să mintă. Încerca să calculeze de câte ori va fi nevoită să vină în vizită, câte cântece de-ale lui Bessie Smith va trebui să cânte, înainte să-i spună ce ştia despre Maxie.

Când ea şi Mike îşi luară rămas bun de la el, Samantha îi sărută obrazul scofâlcit şi spuse că probabil se vor mai vedea.

Jos era băieţelul, care îi aştepta. Puştiul făcu ceva ce i se păru ciudat Samanthei; îşi strecură mâna în cea a lui Mike. Observase deja relaţia lui naturală cu copiii, dar totuşi era ceva anormal. Abia apoi îşi dădu seama că puştiul îi dăduse lui Mike un bilet. De la Ornette, se gândi ea şi ştia că Mike nu îi va spune ce scria.

Pe bancheta din spate. A maşinii, în drum spre casă, ea se purtă de parcă nu ar fi ştiut absolut nimic de bilet.

— Ornette, zise ea senină, cred că am mai auzit numele ăsta.

— Ornette Coleman. Saxofonist, zise Mike, privind pe geam.

*

Când ajunseră acasă, Mike dispăru imediat în

baie şi Samantha era sigură că citea biletul Când ieşi, era îmbrăcat în şort şi tricou şi avea ziarul New York Times sub braţ. Luară prânzul comandat afară, în grădină, citind amândoi ziarul. Mai târziu, se aşezară pe scaunele din faţa biroului, Mike citind ziarul în continuare, în timp ce Samantha îşi luă computerul pe genunchi şi încercă să scrie tot ce aflase despre Maxie.

Nu prea mult. Se putea sau nu ca Maxie să fi fost îndrăgostită de doi bărbaţi sau trei, dacă-l punea la numărătoare şi pe Cal. Oricâţi ar fi fost, în final, i-a părăsit pe toţi. Unde se dusese şi de ce?

După câteva minute se ridică de pe scaunul ei şi murmurând ceva criptic, de exemplu „Am nevoie de o altă dischetă”, dispăru în casă, unde căută biletul pe care copilul i-l dăduse lui Mike. Căută hainele pe care le purtase de dimineaţă, se uită în fiecare cutie din camera de oaspeţi unde dormea el, se uită chiar şi în pantofi.

Era al şaselea raid prin casă când îndrăzni să se uite în portofel. Era ultima rămăşiţă a intimităţii lui şi ezită înainte să-l ia din dulap. Dar imediat ce-l desfăcu, începu să caute amănunţit. Avea trei cărţi de credit, toate aurii şi o mie două sute de dolari cash. Nu era nimic altceva în portofel, nicio listă cu numere de telefon, nimic, dar apoi se gândi că un om cu mintea lui Mike, care înmulţeşte şi împarte orice sume în gând, poate ţine minte nişte numere de telefon.

Când să pună portofelul jos, îşi aduse aminte că, atunci când era copil, tatăl ei avea un portofel cu un compartiment secret. Îl găsi şi la Mike şi trase hârtia afară.

Era să cadă când văzu documentul ascuns. Era o fotografie de-a ei; o poză cu Samantha în ultimul an de liceu şi ştia că Mike nu avea de unde să ia poza, decât de la ea de-acasă, din Louisville. Oare era un dar de la

tatăl ei sau i-o luase din cameră, unde ştia că locuise un timp? De ce o fi păstrat-o în portofel?

Vinovată, puse poza la loc, dar mai găsi un bileţel.

Nelson – Barul lui Padaly din oraş

Luni – Ora opt

Cu viteza luminii, puse totul la fel cum găsise şi se duse înapoi în grădină să se aşeze lângă Mike. Era moartă de curiozitate şi după ce tăcu câteva momente, îl întrebă ce număr de telefon avea tatăl lui la birou.

Fără să ia ochii din ziar, Mike îi răspunse.

— Telefonul fratelui tău mai mare?

— Acasă sau cel mobil de la biroul din Colorado sau cel din New York sau cel al casei de la munte?

— Toate.

Mike puse jos ziarul şi se uită la ea.

— Ăsta e un test?

— Care e numărul de la asigurarea mea socială? Zâmbind, el îi spuse.

— Ştii şi numărul contului meu din bancă?

I-l spuse şi pe acesta, apoi puse ziarul jos şi îi recită şi parola secretă a cărţii de credit, dar nu îi spuse de unde ştia numărul.

— Numărul Vanessei, izbucni ea.

— Las-o baltă. De fapt, cred că nici nu l-am memorat vreodată.

Minţea, bineînţeles, dar când ea se uită din nou spre ecranul monitorului, el zâmbea.

La ora trei, Samantha se ridică de pe scaun şi se duse în bucătărie, unde începu să scotocească prin dulapuri.

Când Mike o auzi pe Sam în bucătărie, se întrebă ce făcea şi se duse să vadă. O găsi stând pe podea, înconjurată de o mulţime de veselă, arătând ameţită.

— Încerci să-ţi dai seama ce-ai putea face cu ele? o întrebă el cu o superioritate masculină.

— Mă gândesc cum să le aranjez.

— Fă un trenuleţ.

— Foarte amuzant, răspunse ea, ridicându-se şi începând să adune castroanele.

— Şi ce faci cu ele până la urmă?

— Vreau să le pun ca pe nişte sufertaşe, să le iau cu mine în seara asta, când mă voi duce în vizită la bunica.

Auzind-o, Mike tăcu, privind-o uimit.

— Ad… adică la ce te referi?

Ea se opri şi-l privi.

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că mă crezi cam tâmpită, că poţi să-mi ascunzi ce vrei tu. Am ştiut că Abby e bunica mea din momentul în care am văzut-o. Este exact tata, are aceleaşi gesturi. Îşi strâmbă până şi gura ca tata. Se aplecă înspre el. Şi tu ai ştiut cine e. Ţi se vedea pe faţă, erai atât de tulburat încât abia puteai vorbi.

Mike îi luă mâna şi îi strânse degetele.

— Nu am spus nimic, nu pentru că am crezut că eşti proastă, ci pentru că…

— Ştiu, zise ea, zâmbindu-i şi strângându-i mâna la rândul ei. Nu vrei să mi se întâmple ceva şi crezi că e periculos să o vizitez.

— Exact.

Ea respiră adânc.

— Mike, eşti atât de norocos! Ai atâţia oameni în jurul tău, dar ai mei s-au dus. Numai Maxie şi cu mine mai suntem în viaţă şi stă acolo, singură, în locul acela oribil, în fiecare zi, iar eu sunt aici… şi ea nu va mai trăi mult.

Când începu să tremure, el o luă în braţe.

— Şşt, draga mea. E O.K. Mergem mâine să o

vezi dacă vrei.

— Nu eşti obligat să vii cu mine. Braţele lui Mike o făceau să se simtă în siguranţă, ca întotdeauna.

— Bineînţeles, zise el, mângâind-o pe păr. Să te las să te duci singură. Cine ştie ce o să păţeşti.

Ea îl privi zâmbind.

— Speram că vei merge cu mine. Se desprinse de el. Acum, zise ea, cu un ton de afaceri, cum facem un sufertaş?

— Samantha, nu poţi să-i duci băutură. Nu vreau să te întristez, dar e o doamnă foarte bolnavă. Nu cred că doctorul îi va permite să…

Ea îşi lipi un deget de buzele lui.

— Bunicul meu Cal spunea „Când ştii că vei muri, ce ţi-ar mai putea face rău?” El nu a fumat din anii ’50, dar în ziua în care doctorul i-a spus că e pe moarte, şi-a cumpărat câte o cutie mare din cele mai scumpe ţigări şi a fumat până în ziua în care a murit.

Mike nu putea decât s-o privească fix; avusese parte de experienţe pe care el nici nu şi le imaginase. Crescuse înconjurată de muribunzi şi tatăl ei, până să moară, nu permitea nici măcar o rază de soare în casă.

Fără un cuvânt, Mike deschise un dulap de deasupra ei şi scoase o carte de bucate, deschizând-o la rubrica băuturi.

— Ia să vedem. Un cocktail bun. Să vedem ce ne trebuie: Cointreau, suc de lămâie şi coniac. Cred că o să ne descurcăm cu aşa ceva.

— Oh, Mike, chiar că te iubesc, zise ea râzând, apoi se înroşi, jenată de ceea ce zisese.

El nu-şi luă ochii din carte.

— Sper, spuse el, de parcă nu ar fi însemnat cine ştie ce pentru el, dar culoarea gâtului era mai închisă, de parcă ar fi roşit.

Făcându-şi de lucru cu lămâile, Sam începu să

vorbească repede, pentru a-şi acoperi jena.

— Sper că ăia de la azil nu ne vor face probleme şi ne vor lăsa să petrecem ceva timp cu ea. Ştii ce vreau să fac, Mike? Vreau să-i fac poze. Sus am o cutie plină cu poze cu tata, cu mama, cu bunicul Cal şi cu mine, majoritatea făcute după plecarea lui Maxie. Dumnezeule, dar nu pot să-i spun bunicii pe nume. Cum crezi c-ar trebui să-i spun?

— Abby, zise Mike serios. Până când va vrea ca tu să afli că e bunica ta, nu ar trebui să-i dai de înţeles că ştii cine e. Se strâmbă. Biata femeie, crede că dacă-şi ascunde identitatea, va fi în siguranţă.

O privi nedumerit, apoi tăcu. Reluă:

— Sam, din câte am înţeles la început, trebuia să afli ce s-a întâmplat cu bunica ta. Ai aflat. A sfârşit într-un azil de bătrâni, înconjurată de tot felul de maşinării. Dacă ştii asta, atunci de ce ai vrut să-l vezi pe Jubilee azi-dimineaţă? De ce i-ai pus întrebări despre Maxie, când deja cunoşteai răspunsurile?

— Ştiu unde este, dar nu şi de ce este acolo, spuse ea încet.

Mike oftă.

— Samantha…

Ştia că nu ar vrea să-şi continue căutările, dar cu cât afla mai multe despre Doc şi Maxie şi Michael Ransone şi Jubilee şi cine mai ştie cine, cu atât mai mult voia să afle ce se întâmplase în 1928. Până la un punct, se gândise la bunica ei şi o urâse pentru că i-a părăsit. Dar acum îşi cunoscuse bunica şi-i văzuse lacrimile din ochi când pomenise de Cal şi i-a spus lui Sam că Maxie l-a iubit foarte mult. Şi, în plus, Maxie îşi iubise nepoata. S-a văzut în felul în care a reacţionat când Mike i-a spus că cineva a încercat s-o omoare pe Sam.

— Aş vrea să ştiu ce îi place bunicii să mănânce,

zise ea. Aş vrea să-i duc… prăjitură de ciocolată sau ceva în genul ăsta, ceva să-i placă cu adevărat, ceva ce sunt sigură că nu i-ar da în locul acela nesuferit.

Punându-i mâinile pe umeri, Mike o privi în ochi.

— Pot să spun ceva care să te ţină deoparte? Ce zici dacă-ţi spun că acela care a încercat să te omoare s-ar putea să te urmărească în continuare, iar tu îl vei conduce la Maxie? Nu cred că trupul ei e la fel de rezistent ca al tău, să facă faţă unui asemenea atac.

Samantha se gândise la asta şi cântărise posibilităţile.

— Cât crezi că mai are de trăit?

Mike nu avea de gând s-o mintă.

— Când am contactat-o prima oară, doctorul mi-a spus că mai are trei luni.

Samantha oftă adânc.

— Dacă ai fi în locul ei şi cineva ţi-ar fi lipsit pentru mulţi ani şi acum ţi s-ar ivi şansa să petreci câteva săptămâni cu persoana pe care o iubeşti, ai risca?

Ar fi vrut să-i spună că, dacă Maxie şi-a părăsit familia cu atâţia ani în urmă, asta nu înseamnă că a stat singură, dar tăcu din gură. De fapt, amintindu-şi că ea ajunsese în locul acela, se întreba dacă nu cumva Sam avea dreptate şi Maxie fusese singură în toţi acei ani. O fi fugit de frică să nu fie descoperită, aşa că a avut tot interesul să nu iasă prea mult în evidenţă.

— E vreo poză cu tine goală, amestecată printre astea?

Râzând, ea se îndepărtă de el.

— Pe o carpetă de lână, când aveam opt luni.

— Dar la optsprezece ani? Tânără, nobilă…

— Asta ce înseamnă? Că acum nu sunt tânără?

Mike chicoti.

— Trup tânăr, minte bătrână. Hei, crezi că lui Maxie i-ar plăcea caviarul? Am putea opri la Russian Tea Room.

Samantha încă se mai gândea la comentariul lui „trup tânăr, minte bătrână”.

— Presupun că i-ar plăcea caviarul. Sper că azilul ăla să nu ne facă probleme.

Brusc, chipul lui Mike se luminã, pentru cã, se pare, îi venise o idee.

— Lasă-i în grija mea. Mă ocup eu să o lase să mănânce ce vrea şi să fie tratată ca o prietenă de-acum încolo.

Capitolul 22

Era aproape şase când ajunseseră la azilul de bătrâni. Samantha purta costumul roşu, Valentino, era încălţată cu pantofi cu tocuri înalte, Manolo Blahnik şi o geantă roşie, Chanel. Acum, când ştia cât de mult costau toate acestea, aproape că îi era frică să le poarte prin taxiurile murdare ale New Yorkului. Aşa că îl întrebă pe Mike dacă nu cumva ar putea chema din nou un taxi particular, dar el spuse că nu, nu putea.

Din cauza răspunsului lui, nu era pregătită pentru limuzina lungă şi neagră ce trăsese în faţa casei. Gura îi rămăsese căscată în continuare, când ieşi din maşină şoferul în uniformă, iar ea văzu că era vărul lui Mike, Raine.

— Bună seara, domnişoară Elliot, zise Raine politicos, scoţându-şi cascheta în faţa ei.

— Ai adus caviarul? întrebă Mike, înconjurând talia Samanthei cu un braţ, de-ai fi zis că Raine era un pirat care încerca să o răpească.

— Da, domnule, zise Raine, ciocnindu-şi călcâiele, apoi îi conduse pe scări şi le deschise uşa.

— Eşti sigur că ştii să conduci chestia asta? îl întrebă Mike pe vărul, îndoindu-se evident de capacitatea lui. Frank ne omoară pe amândoi dacă i-o zgâriem.

— Cine e Frank? întrebă Samantha, după ce intrară în maşină.

— Fratele meu cel mai mare.

Odată ajunsă în maşină, Samantha încercă din răsputeri să se potolească, pentru că era sigură că femeile care poartă haine create de designeri renumiţi sunt obişnuite cu limuzine lungi şi nu cotrobăie peste tot, să vadă fiecare colţişor, dar Mike îi zâmbi.

— Haide, continuă. Frank nu se va supăra.

Ea deschise uşiţele, se uită în dulapuri, deschise şi închise televizorul, apoi Mike trimise un fax în Colorado şi primi unul de la bunicul său, în care scria: Michael, băiatul meu, când o vom cunoaşte pe Samantha ta?”

Sam căscă ochii la Mike, de parcă i-ar fi cerut o explicaţie, dar Mike nu făcu decât să ridice din umeri.

După un timp se aşeză, privind gânditoare la felul în care Raine conducea maşina. Simţea că începuse să-l cunoască pe Mike şi să înţeleagă felul în care acţiona familia lui.

— Dacă el face asta pentru tine, tu ce vei face pentru el?

— Am grijă de registrele lui.

— De registrele de investiţii? De ce ar vrea ca tocmai tu să faci asta pentru el? Voia să afle mai multe despre Mike, pentru că descoperise că se pricepea de minune să se ascundă după degete.

— Pentru că niciunul din familia Montgomery nu cunoaşte nimic despre matematică. Spuse ironic: Sunt

buni la cuvinte, dar la cifre nu.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare: De ce vrea ca tocmai tu să te ocupi de registrele lui?

— Pentru că eu mă pricep, de-aia, răspunse el, iar Sam ştia că nu era răspunsul adevărat.

Când ajunseră la azil, Mike nu o lăsă să coboare din maşină, ci o ţinu înăuntru vreo zece minute.

— Vreau să ne vadă toţi, zise el, privind înspre ferestre.

După un timp, Raine le deschise uşa şi Samantha, mişcându-se cât putea de regeşte, precum se simţea pentru că ieşea dintr-o asemenea maşină, mergea ţanţoşă înaintea celor doi bărbaţi. Mike era îmbrăcat cu splendidul lui costum italian, iar Raine, în uniforma lui de şofer, arăta ca o acadea pentru fete tinere, bogate şi plictisite. Cam când ajunseră la recepţie, se adunase toată suflarea nobilă din azil să-i vadă. O femeie era într-un pat cu rotile, împinsă de alte două.

Ţinând-o bine pe Samantha de braţ, Mike se opri în faţa biroului şi se uită la asistenta ascuţită din spatele lui.

— Am venit aici, s-o vedem pe alteţa sa, începu Mike, apoi, când văzu figura şocată a Samanthei, o bătu uşurel pe braţ. Îmi pare rău, draga mea, ştiu că uit mereu că ea nu vrea să fie cunoscută. Ce nume foloseşte acum?

Samantha clipise nedumerită.

— Abby? întrebă Mike. Acesta e numele alteţei regale. Oops! Iar era s-o dau de gol. Prinţesa nu mă va ierta niciodată dacă îi fac cunoscut secretul. Se aplecă peste birou, pentru a o privi atât de lasciv pe urâta asistentă încât Samantha ar fi vrut să-i dea cu ceva în cap. Dar sunt sigur că deja ştiţi totul despre… ah, Abby, nu?

Femeia roşi ca o fetiţă.

— ’nţeles. O cunoaştem pe… prinţesă.

— Şi vă îngrijiţi bine de ea, nu? Nu că ar avea nevoie de cine ştie ce curtoazii, nu poate să le sufere. Mă înţelegeţi, nu?

— Ce s-o fi întâmplat cu brăţara cu safire pe care i-a dăruit-o ultimei îngrijitoare? întrebă Samantha. În doi, jocul mergea mai bine. Ţi-o aduci aminte pe sora care era atât de drăguţă cu ea? Aplecându-se peste birou, îi zâmbi sorei conspirativ, de parcă tot ceea ce spunea trebuia să rămână între ele, dar vorbise îndeajuns de tare încât să se audă până la capătul coridorului. Generozitatea ei va aduce mânia femeii. Dacă încearcă să vă dea bijuterii, dumneavoastră sau personalului, n-aţi vrea să ne raportaţi?

— P… păi, da, bineînţeles că da, răspunse asistenta.

— Acum, am putea-o vedea? întrebă Mike. Fără să ne deranjeze nimeni.

— Da, bineînţeles. Chiar acum. Mişcă-te! ţipă ea la un om din scaunul cu rotile.

Asistenta deschise uşa cu gesturile unui portar experimentat, către camera lui Maxie/Abby şi o închise în urma lor.

Abby, pe jumătate adormită, se uită la ei, încurcată.

— Eu… nu mă aşteptam să vă revăd atât de curând.

Samantha ţinea în braţe cutia cu poze; de fapt, le transferase în cutia de pălării în care fusese rochia lui Maxie şi păşi înainte.

— Am venit să-ţi cer o favoare. Eşti singura persoană de pe lume care ştie ceva despre bunica mea şi mă întrebam dacă te-ar deranja să ne uităm împreună la nişte fotografii vechi.

— Fotografii?

— Cu familia mea. Ştiu că nu se cuvine, dar mă gândeam că poate că îmi vei spune ceva, nu ştiu sigur ce anume, dar poate că bunica mea ţi-a mai povestit câte ceva despre sine.

— De ce vrei să afli despre ea?

— Pentru că o iubesc, zise Samantha simplu. Şi cred că şi ea m-ar fi iubit, dacă m-ar fi cunoscut. Jubilee spunea că semănăm foarte mult.

— L-ai cunoscut? Abby începuse să se trezească.

Păşind înainte, Mike puse coşul de picnic pe marginea patului.

— Îşi bagă nasul în toate alea. Azi-dimineaţă ţipa pe geam la Ornette, nepotul lui Jubilee şi…

— Ornette este stră-strănepotul lui Jubilee, zise Abby cu o figură care arăta că mai bine ar fi tăcut. Pentru a-şi reveni, zise: Ce ai acolo, tinere?

— Cocktail-uri, zise el scoţând o sticlă de inox din coş. Şi caviar.

Pentru un moment, Abby părea gata să izbucnească în plâns de bucurie, dar şi de regret, pentru că ştia foarte bine că Samantha nu ar fi trebuit să fie acolo.

— Sunteţi doi nebuni, ştiaţi asta? zise ea încetişor, adresându-şi remarca spre Michael.

— Da, doamnă, ştiu asta foarte bine, dar Samantha este, din câte pot spune, exact ca bunica ei. Jubilee îi spunea Sassy, iar domnişoara voia să-ţi arate fotografiile, aşa că suntem aici. Are ideea fixă că dacă bunica ei ar fi încă în viaţă, s-ar putea să-i placă să vadă ce a pierdut şi ar vrea să-şi vadă fiul şi nora, să-şi vadă nepoata crescând şi soţul îmbătrânind. Crezi că lui Maxie i-ar fi plăcut să vadă toate astea?

— Da, zise Abby. I-ar fi plăcut.

— Oh, Dumnezeule! zise Samantha. Ai zice că

suntem la o înmormântare. Să înceapă petrecerea! Michael, toarnă băuturile şi scoate prăjiturile. Şi… Ea ezită. Nu ştiu cum să-ţi spun. Dacă Maxie ar fi trăit, cum crezi că i-ar fi plăcut să-i spun?

— Nana, zise Abby într-o clipă. Cred că aşa îmi zicea că i-ar fi plăcut să-i spună nepoata ei.

— Te deranjează dacă-ţi spun ţie Nana?

— Nu mă deranjează deloc. Acum, unde e băutura mea? N-am mai băut un cocktail de ani de zile.

Samantha se urcă în pat, lângă Abby, îşi puse pe genunchi cutia cu poze şi o deschise, în timp ce Mike făcu sandvişuri cu unt şi caviar, puse prăjiturile cu cremă pe altă farfurie, apoi le servi pe cele două femei cu cocktail de coniac.

În jumătate de oră, orice urmă de reţinere dispăruse dintre ei. După prima băutură, Abby deveni foarte vorbăreaţă, uitând să spună „lui Maxie îi plăcea asta şi aia…”

În loc de asta, spunea ceva de genul: „îmi aduc aminte de asta. E o cuvertură tare veche. Oare Cal o fi reuşit să o rupă?”

Mike o tachina pe Samantha, în legătură cu pozele ei de când era copil, râzând când văzu o fotografie în care era furioasă, pentru că nu avea chef să fie pozată. Abby o apăra pe Samantha, spunând că era cel mai dulce copil.

Umplând din nou paharul lui Abby, Mike spuse pe cel mai jalnic ton că, din câte ştia el, Samantha mai era cel mai dulce copil.

— Michael! se răsti ea.

Dar Abby îi luă apărarea Samanthei.

— Vrei să spui că un tip mare şi tare ca tine nu a reuşit s-o convingă încă această fetiţă drăguţă să se culce cu el?

Cuvintele erau foarte amuzante auzite din gura

unei bătrâne de optzeci şi patru de ani, iar Maxie şi Samantha râdeau din tot sufletul.

— Oare de ce crede fiecare generaţie că abia odată cu ea s-a inventat sexul? întrebă Abby, prefăcându-se exasperată.

— De ce nu ne povesteşti despre sex, în timpul generaţiei tale? zise Mike încurajator, cel puţin, poate aşa pot pătrunde şi eu în fanteziile cuiva.

— N-o să primeşti lecţii de la mine, Michael Taggert. Va trebui să afli de unul singur.

Seara deveni şi mai amuzantă când Samantha scoase, după cum promisese, poze nud de-ale ei. Şi Abby şi Sam chicotiră la reacţia „infarct” a lui Mike, când văzu pozele sexy.

Când Raine intră în cameră, Samantha ştiu că petrecerea se încheiase, ca şi Abby de altfel.

Se îmbrăţişară îndelung, trupul tânăr şi puternic al Samanthei ţinând strâns trupul slab al bunicii ei.

— Să nu te întorci, şopti Abby. Nu sunt sigură că eşti în siguranţă.

Samantha se dezlipi de ea de parcă nu ar fi auzit-o.

— Mi-ar plăcea să revin. Mulţumesc foarte mult de invitaţie. Eşti gata Michael? Ieşi din cameră fără să se uite înapoi, fără să-l vadă pe Mike cum o săruta pe Abby pe obraz, apoi îi strecură o hârtiuţă cu numărul lui de telefon şi cu numerele de telefon ale membrilor familiei lui.

*

În drumul de întoarcere spre East Side, spre casa lui Mike, Samantha era tăcută.

— Te-ai distrat bine? întrebă Mike.

— Mmm, a fost răspunsul ei.

— Eşti O.K.?

— Cu siguranţă. N-aş putea fi mai bine. A fost nemaipomenit să-mi petrec seara cu bunica. Sunt doar puţin obosită, asta e tot. Cred că o să mă culc devreme.

Mike nu mai zise nimic şi, odată ajunşi, ea intră în casă, iar el rămase afară să mai discute cu Raine. Când intră şi el în casă, Samantha nu era nicăieri, deci presupuse că se dusese la culcare, aşa că îşi făcu un sandviş, luă o bere din frigider, se duse în bibliotecă şi dădu drumul la televizor.

Samantha intră atât de încet în cameră, încât el nici nu-i remarcă prezenţa până când, privind în sus, o văzu stând în picioare, înfăşurată în halatul lui de baie, cu faţa strălucitoare şi curată, arătând ca o fetiţă de doisprezece ani. Observă că avea ceva să-i spună. Închise imediat televizorul şi se întoarse către ea.

Samantha se aşează ezitând spre marginea canapelei, la un metru de el.

— Mike, spuse ea, privindu-şi mâinile aşezate în poală. Vreau să te întreb ceva.

— Sigur că da.

Strângând din mâini, să nu mai tremure, ea spuse:

— Mă uit prin casa asta şi ştiu că totul este scump şi ştiu că mi-ai plătit hainele cele noi şi i-ai spus bunicii mele că bunicul tău a fost un om înstărit şi că mă poţi întreţine.

Se uită la el.

— Mike, ai bani? Adică, mai mulţi, ca să poţi cheltui? Ochii ei erau rugători şi se scuzau în acelaşi timp.

— Da, zise Mike după o clipă, fără să intre în detalii. Îi plăcuse să creadă că nu ştia nimic despre finanţele lui, pentru că femeile se întâlneau cu el în

majoritate pentru bani. Unele merseseră atât de departe încât spuneau că îl iubesc, când, de fapt, nu erau îndrăgostite decât de banii lui.

— Vreau să-ţi cer o favoare personală. N-ai vrea să-mi împrumuţi nişte bani? Câteva mii? Cel mult zece, cred. O să ţi-i dau înapoi cu prima ocazie.

El încercă să nu se încrunte.

— Tot ce am e al tău. Aş putea să te întreb pentru ce îţi trebuie banii?

— Vreau să cumpăr nişte mobilă.

— Pentru apartamentul tău? Cuvintele erau mai dure decât ar fi vrut, pentru că se gândea că tocmai o rugase pe Jeanne să-i redecoreze apartamentul.

— Nu, bineînţeles că nu! se apără Samantha, uimită de faptul că el o credea atât de frivolă, de nerecunoscătoare pentru câte făcuse pentru ea. Doar nu i-ar fi cerut bani pentru aşa ceva! Nu pentru mine, pentru bunica. Vreau să-i înfrumuseţez camera aceea îngrozitoare. Vreau să-i cumpăr câteva tablouri pentru pereţi, nişte tablouri frumoase; un scaun şi câteva accesorii, dar le vreau de foarte bună calitate. Bunica mea se îmbrăca la Lauvin şi purta diamante şi perle veritabile. Samantha făcu o pauză, apoi zise foarte încet: Poate că mobila am putea-o închiria. Nu va avea nevoie de ea mult timp.

Punându-şi mâinile pe umerii ei, Mike o sărută apăsat, un sărut care îi spunea cât de mândru era de ea.

— O să cumpărăm ce vrei. Mâine mergem la cumpărături pe la câteva magazine de antichităţi unde sora mea e cunoscută.

— Michael, şopti ea, fără să-l privească în ochi. Mi-e atât de frică. Nu vreau să moară încă o persoană pe care o iubesc.

Îi luă bărbia în mâini, îi ridică chipul şi o privi

întrebător, de parcă ar fi vrut să afle ce anume avea nevoie. Apoi, de parcă ar fi aflat răspunsul, îşi deschise braţele către ea, nu de dorinţă, ci pentru a-i asigura căldură şi confort şi poate, iubire.

Fără a sta pe gânduri, ea se urcă pe genunchii lui, lipindu-şi trupul de al lui, iar braţele lui puternice o înconjurară, făcând-o să se simtă în siguranţă. Îi simţea inima bătându-i lângă obraz şi când se lipi şi mai tare de el, ea se gândi că-i simţea sângele curgându-i prin vene.

— Strânge-mă, Michael, şopti ea. Strânge-mă tare. Lasă-mă să-ţi simt puterea… sănătatea. Vocea îi era sugrumată de emoţie.

El o ţinea cât putea de tare, cât să nu o doară, acoperindu-i capul şi spatele cât putea mai mult cu mâinile. Cu ochii minţii îşi imagina ce văzuse ea: bunicul murind încet, apoi tatăl măcinat de aceeaşi boală, murindu-i în braţe, exact ca bunicul ei. Acum îşi găsise ultima rudă de pe pământ, iar Mike îşi aminti pielea uscată şi fără viaţă a bătrânei şi paloarea ei.

În jurul lui Maxie se învârtea moartea, încercând s-o ia de pe pământ şi de lângă Samantha.

Deşi Mike o ţinea strâns, Samantha începu să tremure.

— Sam! zise el tare, alarmat, dar tonul lui nu avu niciun efect asupra ei. Tremura din ce în ce mai tare, aşa că îşi trase mâna ce îi sprijinea ceafa şi i-o arătă. Uită-te la mâna mea! Mă auzi? Uită-te la ea!

Încet, ea îşi ridică privirea. Tremura atât de tare încât îi clănţăneau dinţii. Habar nu avea ce voia Mike să facă, aşa că îi privi ascultătoare mâna.

— Puternică. Sănătoasă, zise el, ţinându-şi palma la câţiva centimetri de faţa ei. Plină de viaţă. O vezi?

Mâna lui era puternică, tânără şi plină de viaţă. Spre consternarea lui Mike, ea îi luă mâna şi îşi lipi

buzele de palma lui, respirând adânc, de parcă ar fi vrut să se reasigure că e într-adevăr în viaţă şi că va rămâne aşa. Apoi îşi lipi palma caldă de obraz, închise ochii şi îşi odihni capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii în timp ce Mike o ţinea cât putea de strâns.

Ar fi vrut să o ajute, şi-ar fi dorit să-i aline cumva durerea, şi-ar fi dorit să poată opri ceea ce ştiau amândoi că se va întâmplă. Dar nu putea face nimic. Nici banii, nici iubirea nu pot salva o femeie de la moarte.

*

Chiar după ce Samantha îi adormi în braţe, Mike continuă să o ţină strâns. Se relaxase şi îi plăcea să-i simtă trupul mic şi cald lipit de al lui.

Uneori, când se gândea cât de mult o iubea, simţea aproape o durere fizică. Ajunsese la punctul de a nu mai putea suporta să stea departe de ea, de parcă i-ar fi fost frică să nu-i piardă un zâmbet sau chiar o încruntare, l-ar fi fost aproape imposibil să descrie plăcerea cu care o vedea înflorind, schimbându-se din micul şoricel pe care-l cunoscuse la început, în femeia care ţipa la Ornette pe fereastră. Îi plăcea să vadă bucuria pe care o dăruia altor oameni, ca atunci când îl sărutase pe Jubilee sau când se împrietenise cu Daphne sau când se urcase în pat lângă Maxie şi o îmbrăţişase.

Totuşi îl îngrozea cu obsesia căutării persoanelor ce au avut legătură cu Maxie şi cu nevoia ei de a cunoaşte ce se întâmplase atât de demult. Acum, Mike îşi dorea să nu fi auzit de Doc, să nu fi auzit de Dave Elliot. Dar dacă ar fi fost aşa, îşi aminti, nu ar fi cunoscut-o pe Sam.

Dormind, se relaxase lângă trupul lui, cu o încredere completă şi absolută în el. Această încredere începuse să-l înnebunească.

După felul în care reacţiona când o atingea, se gândise că fusese violată în copilărie sau că i s-a întâmplat ceva traumatizant; altfel nu se explica faptul că nu suporta s-o atingă un bărbat.

Dar Samantha îi dăduse voie lui Mike să o atingă. Şi încă cum! O întinsese pe canapea, o mângâiase, o sărutase, părea că şi ea ar fi vrut să-l atingă în fiecare moment al zilei. Era sigur că, dacă ar fi fost după ea, ar fi putut foarte bine să doarmă împreună în acelaşi pat, fără să facă altceva decât să se ţină în braţe.

Avea tot felul de fantezii – treaz sau adormit, nu visa decât că făcea dragoste cu ea – dar fantezia lui principală era să o convingă că sexul nu era ceva chiar atât de rău sau urât. Se gândea să o sărute până când ar fi reuşit să o încălzească, apoi, treptat, să meargă mai departe, dar Sam părea întotdeauna să-i citească gândurile; când simţea că voia să facă dragoste cu ea, îl împingea cât colo.

Acum descoperise că nu mai avea răbdare, pentru că începuse să simtă că dragostea lui nu era reciprocă. Din discuţiile avute cu tatăl ei şi din ceea ce îi spusese Samantha, Mike ştia că fostul ei soţ era foarte diferit de el şi poate că de asta avea nevoie: de un om diferit. Poate că îi plăceau bărbaţii de alt gen şi nu cei ca Mike. Poate că avea nevoie de un tip standard: cerebral, formal, plictisitor…

Poate, se gândi el, agăţându-se de această idee, poate că se gândea la el ca la un „prieten”. Uneori femeile aveau tâmpitul principiu că o femeie şi un bărbat, sănătoşi din punct de vedere sexual, pot fi prieteni platonici, fără ca între ei să intervină „complicaţiile” legate de sex.

Ambele teorii aveau lacune mari, cum ar fi fost gelozia faţă de oricare altă femeie la care s-ar fi uitat sau felul în care îl privea, de parcă ar fi fost o combinaţie între Apollo, Conan Barbarul şi Merlin. Era uşor de ghicit că o chiriaşă nu se uită aşa la proprietarul ei, cu ochi ce îl fac să se creadă în stare de orice.

Atunci de ce dracu’ nu se culca cu el?

La miezul nopţii, o luă în braţe şi o duse în dormitor, de parcă ar fi fost un tată cu fetiţa lui de nouă ani. Când o aşeză în pat, ea îi zâmbi în somn. Acum ce-ar fi putut face?

— Samantha, zise el, aş vrea să fiu unul dintre acei eroi altruişti din romane, care îşi dezbracă eroina din priviri fără să o atingă, dar nu pot. Va trebui să te dezbraci singură şi să-ţi pui cămaşa de noapte. Doresc atât de mult să fac dragoste cu tine, încât nu sunt în stare să-ţi privesc trupul şi să mă pot controla în acelaşi timp. S-ar putea să devin violatorul de care te-ai temut întotdeauna.

Când îşi termină discursul, ea îl privea cu ochi mari.

— Mike, mulţumesc…

Dar el închise uşa înainte ca ea să apuce să rostească vorbele pe care le ura atât de mult.

Capitolul 23

Dimineaţa, Samantha observă că Mike se purta diferit din momentul în care a intrat în salonaşul unde luau micul dejun şi unde stătea la masă, citind ziarul. Când ea intră, el nu lăsă ziarul, zâmbind ca de obicei şi nu îi făcu cu ochiul.

În loc de asta, rămase cu ziarul în faţă, sorbind din cafea fără să se uite la ea. Când îi spuse bună dimineaţa, tot nu se uită la ea.

Un moment se gândi că s-ar fi putut să fie supărat pe ea pentru că abuzase din nou de amabilitatea lui, dar noaptea trecută fusese atât de drăguţ cu ea. Bineînţeles că Mike era întotdeauna drăguţ, întotdeauna bun… întotdeauna cea mai minunată fiinţă de pământ, se gândi ea.

Veni până în spatele lui şi îi puse mâna pe umăr.

— Mike, în legătură cu noaptea trecută; începu ea, apoi, spre uluirea ei, el se trase mai încolo. Nu dorea să îl atingă.

Samantha era atât de uimită de mişcarea lui, încât trebui să iasă din cameră. Mai târziu, când se întoarse, îmbrăcată, spera să-şi poată controla expresia feţei. În toţi anii petrecuţi cu fostul ei soţ, jucase teatru şi se prefăcuse în fiecare minut, aşa că acum de ce n-ar fi putut?

El stătea în continuare la masă, ascuns după ziar.

— Mike, în legătură că noaptea trecută, zise ea, de data asta fără să-l atingă. Nu vreau să mă impun în faţa ta. Nu vreau să-ţi cer mai mult decât mi-ai dat deja şi, în legătură cu banii pentru mobilă, nu e nevoie să mi-i împrumuţi şi…

— Samantha, zise el ferm, nu vreau să mai aud nimic. Banii sunt ultima mea problemă şi imediat ce mă îmbrac, mergem să-i cumpărăm mobilă lui Maxie. Trebuie să ieşim din casă pentru că azi va veni sora mea şi i-am promis că nu îi voi sta în cale.

Spunând asta, ieşi din cameră, fără să o privească măcar o dată.

A fost o zi ciudată. De obicei, discutau atât de mult încât îşi luau unul celuilalt vorba din gură, dar azi parcă nu aveau nimic să-şi spună. Mike se ţinu de

cuvânt şi o duse la Newell, unde ea vizită etaj după etaj, fiecare din ele plin cu antichităţi greoaie, apoi o duse la Antiques Mart unde intrară din magazin în magazin dar, de data asta, nu se mai distra. Încerca din răsputeri să se gândească doar la Maxie; cumpără nişte cuverturi frumoase de pat, o sticlă de parfum şi chiar nişte cercei, dar nu se putea gândi decât la faptul că Mike era supărat pe ea.

După-amiază târziu, era atât de nervoasă încât atunci când atinse accidental mâna lui Mike, sări în sus.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu te-am atins intenţionat. N-am vrut…

Întorcându-se către ea, Mike zise:

— Oh, Sam, nu înţelegi nimic, nu? O trase pe un culoar pustiu din Antiques Mart şi o luă în braţe, sărutând-o dulce, lung; trupul ei era ţintuit între perete şi corpul lui Mike.

Când îşi dezlipi buzele de ale ei, ea îşi puse capul pe umărul lui, cu inima bătând nebuneşte.

— Credeam că mă urăşti. Credeam…

El nu voia să audă ce gândea, nu că nu ar fi vrut să discute despre ce-l supăra, dar nu mai avea nevoie de cuvinte.

— Te duc la Blair şi te las acolo, pentru că în seara asta trebui să mă duc undeva şi nu mă pot întoarce acasă cu tine.

Ea nu putu decât să dea din cap, bucuroasă că nu era supărat.

În taxi, Mike rămase tăcut şi ea îşi dorea să-i fi spus ce avea, dar indiferent ce întrebări îi punea, nu îl putea face să vorbească. O lăsă în faţa blocului unde era apartamentul lui Blair, aşteptând cât să vadă că întră în scară, escortată de portar.

— Arăţi de parcă ai avea nevoie de ceva de băut,

zise Blair, imediat ce Samantha intră în apartamentul ei, care era mic, curat, mobilat modem şi confortabil. Te-ai certat cu Mike?

— Cred… cred că da, începu ea, după ce luă loc pe canapeaua lui Blair. De fapt, nu, nu ne-am certat. I se citea disperarea pe chip. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar Mike e supărat pe mine şi nu ştiu de ce.

— Sex, zise Blair repede. Asta e cauza principală a supărării bărbaţilor din ziua de azi. Nu se gândesc decât la asta.

Luă ginul tonic pe care i-l preparase Blair.

— Nu poate fi asta, pentru că noi nu ne-am culcat împreună.

Pe moment, Blair nu înţelese ce spunea Samantha, apoi izbucni în râs.

— Săracul Mike! Pariez că pentru el e o surpriză. Din adolescenţă, mă îndoiesc că dacă voia o femeie putea dura mai mult de douăzeci şi patru de ore să o aibă, inclusiv în liceu.

— Dacă s-ar culca cu mine, nu i-ar mai trebui.

Blair era medic generalist, dar acum, experienţa de femeie îi era mult mai necesară şi înţelegea că era ceva în neregulă cu Samantha. Priviţi de la distanţă, era ciudat că Samantha şi Mike nu îşi petreceau fiecare minut din zi în pat, odată ce nu văzuse oameni mai fascinaţi unul de celălalt. Râdeau amândoi la cea mai nevinovată glumă, se enervau când unul dispărea din cameră, scuzându-se şi dispărând, căutându-se prin casă. Se priveau cu ochi atât de mari şi umezi, încât privirea unui cocker spaniei ar fi părut feroce.

După părerea lui Blair, de când Samantha se mutase în camera lui Mike, cei doi nu stăteau unul fără celălalt, cu excepţia zilei în care Samantha ieşise cu Raine, iar Mike i-a urmărit şi a fost lovit de un trecător cu o piatră în cap, o poveste pe care Blair nu a crezut-o

nicio secundă.

Noaptea trecută, Raine venise pe la ea şi îi povestise cum i-a dus pe Mike şi pe Samantha în vizită la bunica ei. Raine râdea în gura mare de halul în care era îndrăgostit vărul lui şi spunea că arăta de parcă ar fi fost în stare să treacă prin foc pentru ea sau măcar ca să o impresioneze. „Sper al dracului să nu mă îndrăgostesc, cum a făcut-o Mike" spunea Raine. „Cred că m-ar fi împuşcat dacă i-aş fi atins tivul fustei, ceea ce, fie vorba între noi, nu mi-ar fi displăcut, având în vedere picioarele de sub acea fustă. Îi invidiez nopţile".

Acum Blair auzea că Sam şi Mike nu făcuseră dragoste. Era de parcă ar fi aflat că Romeo şi Julieta au divorţat.

— Unde s-a dus Mike în seara asta? întrebă Blair.

— Să mai afle câte ceva despre bunica, răspunse ea, pentru că e convins că barurile nu sunt genul meu. Ştii ce a spus despre mine? A zis că am minte bătrână în trup tânăr. Crede că sunt... genul mămos, al fetiţei din corul bisericii. Pariez că Vanessa se ducea cu el prin baruri.

— Ce ştii de Vanessa?

— Ce ştii tu despre Vanessa?

Blair râse.

— Ştiai că Vanessa se culca şi cu alţi bărbaţi cât timp a fost cu Mike şi că lui nu îi păsa, deşi ştia?

Ameţită de noutate, Samantha clipi nedumerită de câteva ori.

— Odată ce Mike e cel mai gelos bărbat din lume, e greu de crezut. E gelos pe Raine, pe acest oraş şi pe tot ce îmi place, cu excepţia lui. Uneori cred că e gelos şi pe computere.

— Ei bine, pe Vanessa nu era. Ea era dansatoare şi era prezentă când Mike o voia şi îl lăsa în pace, când nu voia să fie deranjat. Deşi, părerea mea e că

Vanessa nu ar fi făcut nimic pentru Mike, pentru că îi iubea foarte mult banii.

— Mike e bogat?

— Da. Blair se prefăcea atentă la paharul cu băutură, dar, de fapt, o urmărea curioasă pe Samantha.

— Dar Raine a spus că familia Taggert este săracă.

— Păi sunt, în comparaţie cu familia Montgomery. Mike a moştenit la douăzeci şi unu de ani vreo zece milioane şi acum, având în vedere investiţiile inteligente pe care le-a făcut, n-aş fi surprinsă dacă suma s-a triplat.

Oftând adânc, Samantha îşi termină băutura.

— Începusem să cred că asta e problema.

Blair râse de tonul ei, pentru că vorbea de parcă ar fi aflat că Mike are o boală incurabilă.

— Ştii, banii lui Mike nu sunt o tragedie. Îi oferă multă libertate.

— Libertatea de a avea orice femeie din lume, spuse ea greoi. Blair era gata să izbucnească în râs. Mike nu era singura victimă a monstrului cu ochi verzi. Cred că Mike este… este…

— Nu trebuie să spui ce crezi despre Mike; ţi se citeşte în ochi.

— Aş fi vrut să fie la fel şi în cazul trupului, murmură ea, apoi o privi şmechereşte pe Blair. Ştii ce mi-ar plăcea să fac?

— Ce?

— Să fac pe târfa.

— Ce?! Blair se înecă.

— Cred că probabil am talent de actriţă. M-am îmbrăcat cu o rochie din anii ’20 a bunicii mele şi, într-un fel, m-am transformat în persoana ei. De fapt, eram o persoană total diferită. I-am cântat lui Mike un blues

vechi şi cred că a rămas puţin şocat şi ca să spun adevărul şi eu am rămas la fel. Oricum, aş vrea să mă îmbrac cu o fustiţă minusculă şi tocuri înalte, să mă duc la bar şi să-l agăţ pe Mike. Aşa cum sunt acum, n-aş putea s-o fac, dar poate că dacă aş deveni altă persoană, aş avea mai mult curaj. Nu ştiu ce-o să fac cu el după ce-o să-l agăţ, dar…

— Sunt convinsă că vărul meu cel mai sexy te va ajuta să-i faci ceva. Ştii, s-ar putea să am câteva haine care sunt exact ceea ce cauţi. Ce zici de lycra roşu?

— Perfect.

— Şi să ştii că am văzut bandaje mai late decât fusta la care mă gândesc.

— Pare perfect. Pot s-o văd?

— Bineînţeles. Mă duc să aduc o oglindă, după care cotrobăi în dulap să văd ce pot să găsesc.

Râzând, femeile se îndreptară către dormitorul lui Blair.

*

— Ia uită-te la asta, zise Nelson, cu ţigara în colţul gurii.

Mike nu se întoarse să vadă cea de-a cincisprezecea fată despre care viermele ăsta declara că ar fi cea mai senzaţională creatură de pe pământ. Luând o sorbitură din cea de-a treia bere, Mike se aplecă înspre bărbatul slăbănog.

— Ai de gând să-mi spui secolul ăsta ce ştii sau nu?

Începuse să se enerveze. Stătea de două ore în barul ăsta nenorocit încercând să-l cumpere, să-l îmbuneze, să-l îndulcească pe tâmpitul ăsta. Făcuse tot ce-l dusese capul. Probabil că nu a avut noroc, probabil că acela care i-a plasat bileţelul anonim al lui

Jubilee îl minţise, scriindu-i că Nelson ar şti ceva.

— Acum ea cumpără un pachet de ţigări, zise Nelson cu ochii în dreapta.

Scoţând încă cincizeci de dolari din portofel, Mike îi aruncă pe masă.

— Ăştia sunt ultimii. Dacă nu-mi spui nimic după asta, plec.

— Ţine-te bine, mă muşchi. Nu poţi să stai şi tu cu un băiat fără noroc?

Nelson era unul din acei oameni care s-au născut spre nenorocul lor. Cine ştie de ce-o fi avut parte în copilărie, poate că maică-sa i-a vorbit prea dur sau l-a bătut, cert este că acum se folosea de nenoroc ca de o scuză şi îşi petrecea timpul prin baruri, poate-poate o face rost de ceva de băut. Era mic, slab, murdar, jalnic şi credea că lumea îi datora ceva.

— Cred că ai şi altele mai bune de făcut, decât să stai cu d-ăştia ca mine. Vocea lui suna autocompătimitoare. Poate că ai pe cineva acasă care te aşteaptă. Deci, problema era că Nelson nu avea pe nimeni şi de aceea era atât de nefericit şi trebuia să bea.

— Mda, am pe cineva, zise Mike şi se gândi la Samantha, la curăţenia ei pură, iar în momentul acesta ar fi vrut să fie acasă cu ea. Probabil că Jeanne îi termina apartamentul, iar Mike dorea să i-l arate lui Sam, să-i vadă chipul când va da cu ochii de noul aranjament. Poate, când va vedea camerele, va fi foarte fericită şi se va întoarce la el, îl va lua în braţe, el ar săruta-o, apoi…

Nelson pocni din degete sub nasul lui Mike.

— Hei, băiete, eşti aici? Dumnezeule, cred că vine încoace. Trebuie s-o vezi. Clasă adevărată. Aşa corp n-am mai văzut.

Odată, Mike ar fi fost interesat de femei, cel puţin

să se uite, dacă nu altceva, dar acum nu-i mai trebuia.

— Care din voi are un foc? se auzi o voce adâncă din dreapta lui Mike. Strâmbându-se, luă de pe tejghea o cutie de chibrituri, aprinse unul şi se întoarse către femeie.

Ceea ce văzu îl făcu să îngheţe. Samantha, dulcea, mica, inocenta Samantha era îmbrăcată cu un ceva atât de decoltat încât aproape că i se vedeau sânii în întregime şi o fustă roşie care nu acoperea nimic. Picioarele ei de un metru şi ceva se vedeau în întregime sub „fustă”.

Când se aplecă, îi putu vedea decolteul sânilor rotunzi, perfecţi, mari; ceva nemaipomenit. Samantha îşi puse mâna peste a lui Mike pentru a-şi duce chibritul la ţigară. Rămase uitându-se la el, fluturând din gene.

— Pot să mă aşez?

Rămase cu gura căscată, nu mai dădu atenţie chibritului; îl aruncă brusc abia când îi arsese degetele.

— Stai lângă mine, iubito, zise Nelson repede. Eşti nouă pe-aici, nu? Pentru cine lucrezi?

Ţinând ţigara între degete, cu cotul sprijinit de-o coapsă, Samantha se uită la Mike.

— Ai de gând să mă inviţi să iau loc sau nu?

— O să te omor, zise el printre dinţi, dar îi făcu loc să stea lângă el.

Când se aşeză, încercă să tragă un fum din ţigară, dar, pentru că nu fumase niciodată, începu să tuşească.

Furios, Mike îi luă ţigara.

— Da’ de-a ce crezi că te joci? Dădu să stingă ţigara în scrumieră, dar se răzgândi şi trase din ea adânc, atât de adânc încât o consumă pe jumătate.

— Mike, nu ştiam că fumezi.

— Nu fumez, zise el încet, expirând fumul încet.

M-am lăsat de doi ani, dar sunt multe despre mine pe care nu le ştii. Dacă mai stau câteva săptămâni pe lângă tine, mă apuc şi de băut.

— Mike, spuse Nelson, se pare că voi doi vă cunoaşteţi. Mă prezinţi şi pe mine sau ai de gând să o ţii toată noaptea?

— Ai auzit, Samantha. Nelson crede că eşti prostituată.

Aplecându-se către Mike, îşi apropie buzele de ale lui.

— Şi tu ce crezi că sunt?

— Gata spectacolul, zise el, terminându-şi berea. Hai să plecăm de-aici.

Samantha însă nu avea de gând să plece. Dacă se ducea acum acasă cu el, nimic nu s-ar fi schimbat. Nu se ştie din ce motiv încă mai era supărat pe ea. Făcu semn chelneriţei să se apropie şi comandă o tequila dublă.

— Cu lămâie şi cu Dos Equis, dacă aveţi. Plus salsa şi chips-uri.

Înainte ca Mike să rostească un cuvânt, veni la masă un bărbat şi o invită la dans pe Samantha.

— Cu plăcere, zise ea, dar, dând să se ridice, Mike îi puse o mână pe umăr, ţinând-o pe scaun. Cred că nu, îi spuse Samantha bărbatului, scuzându-se.

Când veniră băuturile, ea se întoarse către Nelson.

— Deci, ce ştii despre bunica mea? Presupun că eşti Nelson, nu? Conştientă de felul în care Mike se uita la ea, Samantha ştiu că îşi dăduse seama că-i umblase în portofel şi citise biletul.

— Nu mai multe decât tine, iubito, răspunse Nelson într-un fel care ar fi trebuit să fie provocator.

Mike se uita în continuare la Samantha, aşteptând să se întoarcă spre el, dar… nimic. În loc de

asta, luă paharul în mână, cât putea ea de ostentativ şi de sexy, amestecă încet conţinutul, puse puţină sare pe locul umed, o linse senzual, iar apoi bău tequila dintr-o răsuflare.

— Dumnezeu să ne ajute, şopti Nelson, dar Mike nu scoase un cuvânt, ci îi privea profilul în continuare

Ea începu să ronţăie un chips, înmuindu-l în sos de piper.

— Ai grijă! o avertiză Nelson. E tare al dracului!

Samantha umplu chipsul de piper şi îl mâncă liniştită, în timp ce Nelson o privea, nevenindu-i să creadă.

— În Santa Fe, numai copiii mănâncă din astea, zise ea, în timp ce luă o sorbitură de bere mexicană. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, Nelson. Dacă cineva în Santa Fe îţi spune de o mâncare că e piperată, fii atent, dar dacă ţi-o spune un newyorkez, poţi să râzi.

— Ajunge, zise Mike, apucând-o de braţ şi ridicând-o în picioare. O conduse către ringul de dans, o luă în braţe şi dansară blues. Ce vrei să faci? Să-i tâmpeşti pe toţi? Dacă asta ai vrut, ai reuşit.

Frecându-şi coapsele de ale lui, cu o privire serioasă pe chipul ei cam prea fardat, Samantha zise:

— Crezi că Nelson e genul de om căruia îi pasă de ploile din pădurile sud-americane?

— Ce-i cu tine? Şi cine ţi-a dat hainele astea?

— Nu-ţi plac?

— Nu pe tine.

— Vrei să mă dezbrac?

Strângând-o, o privi în ochi.

— Cât ai băut?

— Nu prea mult. Îşi puse capul pe umărul lui. Mike, de ce ai fost supărat pe mine?

Cuvintele ei îl înmuiară sau poate faptul că o ţinea în braţe, cu coapsele lipite de ale lui, cu sânii

frecându-se de pieptul lui; pur şi simplu, uitase de ce a fost supărat pe ea.

— Ah, draga mea.

I se păru că se lipeşte şi mai mult de el.

— Azi nu mi-ai spus decât Samantha. Nici Sam-Sam, nici nimic altceva.

— Mă omori, ştiai asta? Mă înnebuneşti. Cred că trebuie să ne potolim.

— Dar asta nu ar trebui să spună o femeie? Apoi tu să spui că n-ai vrea, iar eu…

— De ce nu taci? Era cuprins de mişcările unduitoare ale dansului, iar mâinile îi mângâiau spatele. Deşi amândoi erau conştienţi de lumea din bar, se purtau de parcă ar fi fost singuri.

— Ai idee cât de mult te doresc?

— O simt chiar în momentul ăsta.

— Nu râde de mine, Samantha.

— Oh, Mike, îmi pare rău, doar că…

— Ce? zise el repede. Ce este? Spune-mi!

Plecă de lângă el, se duse la masă, îşi bău restul de bere dintr-o înghiţitură şi se întoarse să iasă. Greşise îmbrăcându-se ca o târfă şi încercând să-l incite pe Mike, pentru că sub hainele sexy era aceeaşi Samantha Elliot învechită, nu o femeie fatală. Putea să se preschimbe în cântăreaţă, îmbrăcată cu rochia lui Maxie, dar nici fusta micro-mini a lui Blair nu putea să-i alunge teama de sex, teama de a strica tot ce era între ea şi Mike.

Când să plece de la masă, Nelson îi dădu o hârtiuţă, cu un nume şi un număr de telefon.

— Sună-l pe Walden, spuse el. Îţi poate spune o mulţime despre Maxie.

Luă hârtia, o strecură în sutien şi plecă.

Mike o prinse de cot.

— Nu pleci fără mine. O scoase afară.

Dar Mike avea felul lui de a comunica fără a fi nevoie de cuvinte. Stând în curbă şi aşteptând un taxi, o trase pe aleea din spatele barului, mângâind-o nebuneşte şi sărutând-o pe gât. După primul moment de pasiune, Samantha încercă să se desprindă de lângă el. Cum Mike nu părea să înţeleagă că nu voia să fie atinsă, folosi forţa ca să-l îndepărteze.

Mike, furios şi absolut frustrat, cât şi confuz, se rezemă de perete, cu mâinile deasupra capului, cu palmele desfăcute.

— De ce? întrebă el. De ce, Sam? Ce-ai împotriva mea? A fost bărbatul ăla al tău atât de bun la pat încât nu vrei s-o faci cu altcineva? Nu te poţi gândi la alt bărbat, decât la el?

Auzind asta, Samantha izbucni în râs, iar Mike, înfuriat, gândindu-se că râdea de el, dădu să plece de lângă perete. Dar Samantha se lipi de el. Băuse prea mult, prima oară acasă la Blair, acum aici, iar mintea ei înceţoşată o lăsa să îndrăznească lucruri pe care altfel nu le-ar fi făcut.

Parcă pentru a o incita, cămaşa lui era desfăcută aproape până la talie, iar ea îşi strecură mâinile pe dedesubt, atingându-i pielea. Mike era supărat, foarte supărat, ştia asta şi nu răspundea la atingerea ei.

— Nu înţelegi, Mike, spuse ea încet.

— Atunci de ce nu-mi explici? În vocea lui nu era nici urmă de blândeţe.

De când îl întâlnise prima oară, Samantha simţise o dorinţă aproape de necontrolat de a-l atinge. Acum, cu mâinile pe sub cămaşa lui, îi simţea muşchii sculpturali ai pieptului. Unele femei se uită la culturiştii de la televizor sau de pe plajă şi li se par prea musculoşi, dar nu Samantha. Când era în Santa Fe şi preda ore de aerobic, uneori prin cameră treceau băieţii de la culturism, iar ea era atât de distrasă de ei,

încât pierdea ritmul. Într-o seară, un tip, Tim, tocmai se antrena, ridicând greutăţi de două sute cincizeci de kilograme. După ce-şi termină antrenamentul, femeile de la ora Samanthei izbucniră în râs, pentru că ea rămăsese pe loc, uitând să conducă exerciţiile.

Acum, mângâia unul din acei bărbaţi musculoşi, una din acele creaturi dumnezeieşti, care arătau de parcă ar fi putut ridica un bloc într-o mână.

— Cât ridici, Mike? întrebă ea.

— Trei sute, răspunse el, fără să aibă habar de ce îl întreba aşa ceva acum. Prietenii lui din colegiu pretindeau că puterea lui Mike nu conta. Ei îi luau în considerare doar creierul, nu şi muşchii.

— Flotări la bară? Îi mângâia pieptul, spatele, simţindu-i bicepşii, pectoralii, muşchii care îi arcuiau spatele.

Mike nu se mişca de la perete, nici nu făcea niciun gest de a o atinge, pentru că nu voia să o sperie. Dacă imobilitatea lui o încuraja să-l mângâie, atunci avea de gând să rămână în poziţia asta, chiar dacă ar fi murit aşa.

— Patru sute cincizeci, răspunse el.

Cămaşa lui era veche şi moale, îi lipseau câţiva nasturi. Îi descheie şi pe ultimii, din talie, scoţându-i cămaşa din pantaloni. Mâinile Samanthei alunecară în jos, către abdomenul lui tare şi musculos.

— Ridicări simple? şopti ea, referindu-se la exerciţiile de ridicare a halterei de pe podea până în dreptul taliei.

— Şapte sute. Puterea este în strânsă legătură cu densitatea oaselor, iar cei din familia mea sunt bine construiţi. Sam, uite ce e, dacă vrei statistici…

Ea îi mângâia pielea în continuare. Cât timp trecuse de când nu mai atinsese cu adevărat un bărbat? În mod sigur că nu voise niciodată să atingă un

bărbat, cum i se întâmplase cu Mike, pe care ar fi vrut să-l strângă în braţe din prima zi în care privise în ochii lui negri, de când îi sărutase prima dată buzele.

— Vreau să-ţi explic.

— Mda, bine, te ascult. Vocea lui era aspră, de parcă ar fi fost foarte încordat, încă mai ţinea mâinile lipite de perete. Dacă i-ar fi văzut cineva, ar fi zis că era un bărbat atacat cu arma de către o femeie.

— Nu eşti de vină, eu sunt. Nu înţelegi? La început mi-era frică de tine. Mâinile ei îi mângâiau mijlocul, spatele, fiecare muşchi, ce nu avea nici măcar un gram de grăsime. Poate nu chiar frică, dar nu mai voiam să am de-a face cu alt bărbat.

— M-ai lămurit! Foarte clar! Sam, n-ai vrea să spui ce ai de spus? Nu ştiu cât o să mai suport.

— Nu vreau să stric ceea ce e între noi. Mâinile ei îi mângâiau acum umerii. Pielea lui era atât de fină, de caldă, de puternică, perfect întinsă. I-ar fi plăcut să-şi lipească buzele de pielea lui, să o guste. Oare era sărată de la transpiraţia din timpul dansului?

— Dar ce e între noi? Vocea lui era ciudată, aspră şi pe moment închise ochii. În viaţă îi fusese uşor cu fetele, dar la cea mai dorită, la Sam, i-a fost imposibil să ajungă. Îl făcea să se gândească la tot felul de variante care mai de care mai prostească, cum ar fi să o ducă pe o stradă pustie şi să o forţeze, dar ştia că din clipa aceea nu s-ar mai fi putut suporta nici pe sine şi la fel ar fi reacţionat şi ea.

— Toată dulceaţa, zise ea. Între noi e bunătate, putem discuta, suntem prieteni. Ne distrăm bine şi râdem mult. Facem tot felul de lucruri. Noi…

Brusc, Mike luă mâinile de pe perete, le puse pe umerii ei, privind-o iscoditor în ochi, căutând adevărul.

— Mike, dacă te-ai culca cu mine, totul s-ar sfârşi, spuse ea dezgustată. Nu pot şi nu ştiu să fac dragoste.

Sunt un dezastru în materie de sex.

Pe moment, Mike rămase nemişcat, fără să înţeleagă la început ce voia să spună, apoi se lumină.

— Mda, pariez că eşti, spuse el încet, apoi o luă de braţ. Păcat că nu am vreo dischetă care să predea pe calculator cum se învaţă sexul, ca apoi să afli mişcările corespunzătoare şi poziţiile. Se simţea bine prima oară în această săptămână pentru că acum înţelegea, ştia care era problema ei, iar cel mai bine era că ştia cum să o rezolve. Niciodată în viaţa lui, deşi studiase mulţi ani matematica, nu încercase atâta timp să soluţioneze o problemă, ca acum.

Ieşiră în stradă şi ridică mâna să oprească un taxi.

Samantha chicoti.

— Mike, ce idee bună. Ce-ar fi să facem un program de genul ăsta?

Când taxiul se opri, Mike îi deschise portiera.

— S-ar putea să am nişte idei pe care să le transpui pe dischetă.

— Da, Mike? Ai citit cărţi pe tema asta?

— Eu am poziţiile mele, spuse el amical. Poziţiile mele, mişcările mele, chiar şi sentimentele mele. Nu am citit niciodată o carte despre sex.

Samantha intră în maşină.

— Eu am citit. Am citit o mulţime despre subiectul ăsta.

— Oh? Şi cine te-a pus să le citeşti?

— Richard. Spunea că s-ar putea să mă ajute. Întorcându-se, ea îl privi în lumina ce venea din stradă, dar el era cu faţa spre geam. Privea înainte, de parcă n-ar fi vrut să se uite la ea. Acum înţelegi?

— Da, zise el blând. Acum înţeleg totul.

Nu mai scoase niciun cuvânt tot drumul spre casă şi, cu fiecare declic al aparatului de taxat,

Samantha se întrista şi mai mult. N-ar fi trebuit să-i spună. Asta ce însemna? Că era mai bine să laşi oamenii să creadă că eşti un tâmpit, decât să deschizi gura şi să spulberi îndoielile. Ei bine, ea deschisese gura şi îi spusese lui Mike despre viaţa ei sexuală. Ştia să se îmbrace ca o femeie atrăgătoare, dar altceva…

Până să ajungă în dreptul casei, plănuise deja ce îi va spune lui Mike şi anume că va pleca a doua zi – asta în cazul în care el n-o să vrea să plece din seara asta – şi că îi părea rău că persoana ei l-a costat atât de mulţi bani şi timp şi deranj.

Foarte calm, Mike îi plăti şoferului, descuie uşa de la intrare, o lăsă pe ea să intre prima, apoi încuie uşa după

— Mike, începu ea, pregătită să-şi recite micul discurs pe care îl pregătise, dar Mike nu îi dădu ocazia, pentru că porni către ea, uşor, nebuneşte de calm, agil, ca un animal de pradă. Mike? Ţi-e bine?

— În tot acest timp am crezut că nu-ţi plac bărbaţii. Ajunsesem să cred că eu sunt problema, pentru că mă înnebuneai; nu trezeam în tine nicio reacţie. Deşi uneori mi se părea că vrei mai mult.

— Dar bineînţeles că nu e aşa. Mergând înapoi, ea se îndrepta către salon. Mike, mă sperii când te uiţi aşa la mine.

— Ei, pe dracu’. Nu sunt sigur că eşti chiar atât de serioasă. Nu ţi-e frică de mine, cel puţin nu în sensul ăsta al cuvântului. O privi fix. Ţi-e teamă că bărbaţii n-or să te placă?

Samantha simţi că se înroşeşte din vârful degetelor de la picioare până la rădăcina părului. Poate că având rochia roşie, el n-o să observe.

— Eşti un prost, spuse ea, încercând să pară nonşalantă, încercând să pară perfect stăpână pe sine. Doar pentru că ţi-am respins avansurile, începi să te

joci de-a psihiatrul şi hotărăşti că sunt convinsă că nu mă plac bărbaţii. Ha!

— Nu mă refuzi numai pe mine, ci refuzi toţi bărbaţii.

— Prefer să fiu în siguranţă, decât… se opri, pentru că acum ajunsese cu spatele lipit de perete.

Mike se apropie de ea, fără să-i mai dea ocazia să se strecoare pe lângă el.

— De ce ai divorţat de soţul tău?

— Nu prea cred că e treaba ta. Când încercă să plece, el puse o mână pe perete, lângă capul ei.

— De ce, Sam?

— Nu e…

— Poate că nu e treaba mea, dar oricum o să-mi spui.

— Incompatibilitate, spuse ea repede, fără să reuşească să-l privească în ochi.

— Nu ştii să minţi.

— Spre deosebire de tine. Nu…

— De ce, Sam?

— El…

— El ce?

— Avea altă femeie!

— Atunci era un prost, zise Mike blând. De ce ar fi vrut altă femeie când te avea pe tine?

Ea se uită în altă parte, dar îi era recunoscătoare pentru ceea ce spusese.

— Ţi-am spus, aşa că ia-ţi mâinile.

— Da, o să mi le iau, răspunse el, luând-o în braţe şi ţinând-o strâns. Ce s-a întâmplat cu tine, Sam?

— Lasă-mă în pace, te rog, şopti ea, fără să-l privească.

— Noaptea te duceai către el, dar el nu voia să aibă de-a face cu tine? În timp ce vorbea, ea se lupta să-i scape din braţe. Bastardul! Îl terminase alta, nu?

Potolindu-se, ea îl privi dur.

— Da. Da, da, da. Asta voiai să auzi? Se culca cu ea de două ori pe zi, iar pe mine nu punea mâna. Eu eram bucătăreasa, femeia de serviciu, cea care producea bani, dar nu eram… Când nu putu continua, Mike o sărută.

— Nu, te rog, dă-mi drumul.

— De ce ţi-aş da drumul?

— Pentru că nu vreau…

— Nu vrei să faci dragoste cu mine? Pe dracu’ nu vrei. M-ai dorit din prima zi în care ne-am întâlnit, dar te-ai purtat de parcă mă urai. Nu am…

Vorbele îi pieiră în vânt, pentru că mâinile lui îi căutau nebuneşte trupul, sânii, coapsele, gâtul, braţele, o mângâiau. Dar Samantha stătea nemişcată, rigidă, forţându-se să nu îi răspundă.

— Cât timp poţi să-mi rezişti, Sam? Dacă fac asta? Aplecându-şi capul, îi sărută sânii, apoi îi dezveli un sân şi, blând, îi sărută sfârcul. Sau asta? Coborându-şi gura, îi mângâie sfârcul în continuare cu degetul mare.

— Te rog… şopti ea, cu ochii închişi, cu capul rezemat de perete.

— Te rog ce? Spune-mi ce vrei. O să fac orice vrei, orice.

— Atunci dă-mi drumul.

— Orice în afară de asta. Buzele lui coborau spre talie, apoi înapoi spre faţă, strecurându-şi degetele lungi pe sub bluză şi mângâindu-i abdomenul. Te rog, Sam. Nu da înapoi.

— Nu pot.

Sărutându-i o ureche, cu mâna pe un sân, cu cealaltă coborând până între coapse, alunecând încet pe sub fustă, îi şoptea:

— Ce vrei? Spune-mi. Uşor? Dulce?

Deodată, se îndepărtă de ea şi o privi, îi văzu ochii închişi, expresia încăpăţânată de autocontrol, de parcă ar fi fost hotărâtă să se abţină.

— Nu, zise el. Vrei ce vreau şi eu; Sam, am nevoie de tine.

Spunând asta, îi trase chiloţii în jos şi se dezbrăcă de pantaloni, aruncându-i pe podea.

Faptul că simţi mâinile lui Mike direct pe piele o făcu pe Sam să izbucnească, după toţi acei ani de frustrare. Cu o clipă în urmă, stătuse nemişcată, fără să-i răspundă, autocontrolându-se, ca apoi să năvălească pe el, acoperindu-l cu gura şi mâinile, gustându-i pielea şi muşcând.

El rămase înmărmurit de ea, uimit de foamea ei nebună, apoi îi luă gura, o strânse în braţe, răspunzându-i cu aceeaşi nevoie care explodase în ea.

Brusc, Samantha se opri, pentru că o cuprinsese acel sentiment atât de cunoscut. Uitându-se la Mike, aproape că se aştepta să fie Richard, să-i vadă acea privire plictisită, pe jumătate adormită, de pe faţa lui Richard când mergeau împreună în pat. Dar nu era fostul ei soţ, bărbatul acesta era Michael, iar expresia de pe faţa lui era de dorinţă şi nevoie şi… de grijă, grija de a primi şi de a oferi în acelaşi timp.

Înţelegându-i gândurile, Mike zise:

— Sunt eu, Michael Taggert. Sunt alt bărbat.

Când o ridică şi o aşeză pe sexul lui, Samantha aproape că ţipă, dar el îşi înconjurase talia cu picioarele ei, încrucişându-i gleznele şi o pătrunse, iar ea se agăţă de el, cu unghiile înfipte în carne, sărutându-i trupul.

Când făcu ultimele mişcări, cu capul pe umărul ei, ea aproape că ţipă de frustrare, dar se abţinu şi îl strânse în braţe.

Ieşind din ea, Mike o privi întrebător, de parcă ar

fi căutat un răspuns.

— Îmi pare rău, iubito, dar te-am dorit prea mult. La următorul sunt al tău.

Deşi nu avea habar despre ce vorbea, îi plăcu atunci când el dădu un şut pantalonilor, o ridică în braţe şi o duse în pat. Îi plăcu atunci când o dezbrăcă şi îi sărută sânii. Când îşi scoase cămaşa şi o luă în braţe, rămase privind-o, de parcă ar fi aşteptat ceva de la ea.

În cele din urmă, enervată pentru că habar n-avea ce voia, ea zise:

— Michael, nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum.

— Iubito, nu există ce şi cum. Nu există rău sau bine, doar să nu-ţi răneşti partenerul.

— Nu vreau să nu te simţi bine. Vreau…

Foarte blând, îi sărută un sân.

— Asta îţi place?

— Da. Da, foarte mult.

— Spune-mi dacă fac ceva ce nu-ţi place.

Sărutând-o tot timpul, îi mângâia coapsele, aşteptându-i răspunsurile.

— Dar îmi place tot, spuse ea în cele din urmă.

Se opri, cu mâinile pe coapsele ei, privind-o de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Ţi-e frică să nu-mi faci ceva care să nu-mi placă? I se părea incredibil. O.K., încearcă-mă. Începe prin a mângâia şi săruta. Poţi să-mi faci ce vrei. Sunt al tău.

Altcineva ar fi râs auzindu-l, dar nu Sam. Richard îi spusese ani de zile: „Nu acolo. Bărbaţilor nu le place să fie mângâiaţi acolo” sau „Nu aşa se mângâie un bărbat, nu ştii chiar nimic? Toate femeile de vârsta ta ştiu cum se face. Tu de ce nu ştii?” O înnebunise. Fostul ei soţ o intimidase şi îi sădise nesiguranţa în suflet, repetându-i ani de zile regulile lui tâmpite.

— Cred… cred că mi-ar plăcea să te ating. Văzând că Mike rămase nemişcat, ea spuse: Aşa e bine?

Mike o sărută blând.

— Şi oamenii se îndoiesc de existenţa paradisului. Există, chiar în această cameră. Sunt al tău, iubito.

Ţinând-o de mână, el se întinse în pat, dar Samantha nu se putea uita la el. A-l privi i se părea prea… prea intim, iar ochii lui cercetători… De parcă i-ar fi citit gândurile, el se întoarse cu faţa în jos, pentru ca ea să-l poată privi în voie.

Ea îi mângâie umărul. În cameră era aprinsă doar o veioză, ce făcea ca pielea lui Mike să pară aurie. Ştiind că nu o vedea, putea să-l admire liniştită, să-i mângâie trupul gol şi puternic.

Era cel mai bine făcut şi mai perfect bărbat pe care şi-l imaginase. Era ca stelele de cinema, ca bărbaţii din reclamele pentru lenjerie intimă, ca bărbaţii de la gimnastică, ca muncitorii de pe şantiere care o fluierau; era ca bărbaţii îmbrăcaţi în costum ale căror cariere erau la fel de puternice ca trupurile; era ca puştii de şaptesprezece ani, leneşi şi insolenţi, ai căror muşchi dădeau pe-afară din tricouri,.ca vedetele de rodeo; era ca bărbaţii aceia cu ochelari, sobri, care îşi mângâiau tandru copiii. Avea câte ceva din toţi.

Plimbându-şi mâinile pe trupul lui, în timp ce el stătea nemişcat, atât de nemişcat încât părea că doarme, ea începu să-i sărute spatele. După ce îl sărută de la ceafă până la glezne, ea îi încălecă picioarele şi începu să-şi frece părul de pielea lui. Întinzându-se pe el în aşa fel încât să-şi simtă sânii pe pielea lui, îşi potrivi torsul în dealurile şi văile trupului său.

Undeva, pe drum, se opri şi se gândi la el ca

persoană, se gândi chiar dacă îi va produce plăcere sau nu, apoi nu se gândi decât la ea însăşi. Amintindu-şi de bucăţica aceea moale de piele din zona în care fesele se îngemănau cu picioarele, zona aceea mică, fără păr, incitantă, pe care o zărise pe furiş în oglindă, îşi dădu seama că voia să-l sărute acolo. Aşa că acum i-o sărută, o mângâie cu limba în timp ce trupul lui Mike rămase absolut nemişcat.

După ceva timp, Samantha era întinsă pe spatele lui, trupul îi vibra şi respira scurt şi sacadat. Îl voia, îl voia înăuntrul ei, dar îi era teamă să-i spună. Odată, la începutul căsniciei cu soţul ei, îl întrebase: „Am putea face asta încă o dată?” imediat, acesta se înfuriase, spunându-i că nu era bună de nimic. „Da’ nu ştii nimic? Bărbaţii nu pot imediat. Fizic, este imposibil”.

— Michael, zise ea încet, dar îi era dificil să-şi controleze vocea. Mă întrebam dacă am putea, adică, ar fi posibil să o mai facem o dată, dacă poţi, bineînţeles.

Cu furia unei furtuni pe mare, Mike sări în sus, apoi pe ea, cuprinzându-i coapsele în mâini, cu degetele înfipte în muşchii şi în pielea ei şi o pătrunse cu putere.

Mike se opri imediat, îngrijorat, privind-o de parcă s-ar fi temut că o omorâse.

— Sam, iubito, ţi-e bine? Nu cumva te-am rănit?

Samantha clipea întruna, uimită.

— Dumnezeule, Michael, e posibil!

— Este, spuse el, apoi se întinse pe spate şi o aşeză pe el.

În manuale, Samantha citise despre diferite poziţii, dar nu le experimentase. Stând pe Mike, se uită la el, cu o expresie pe figură ce spunea: „Acum ce fac?”

Mike îşi puse mâinile sub cap, parcă spunând:

„Te descurci tu”.

Şi se descurcă.

*

Întinsă şi nemişcată lângă Mike, transpirată şi vlăguită, Samantha zâmbea visătoare.

— Asta ce-a fost?

Parcă era ceva răutate în vocea lui Mike când vorbi:

— Sam, draga mea, tocmai ai experimentat ceea ce, în general, este cunoscut ca fiind un orgasm. Ţi-a plăcut?

Ea chicoti.

— Michael, dacă aş fi ştiut că eşti capabil să produci un asemenea efect, din prima zi în care te-am întâlnit, te-aş fi luat de gât, te-aş fi tras în casă şi ţi-aş fi făcut felul pe podea.

— Cred că aş fi fost perfect de acord, pentru că exact asta aveam în minte pentru tine.

— Dar dimineaţă m-ai fi respectat?

— Apropo de respect, acum avem două alternative. Una, ne luăm în braţe şi dormim sau doi, umplem cada cu apă fierbinte, turnăm în ea nişte chestii de-alea de-ale tale frumos mirositoare, ne spălăm unul celuilalt trupul, ieşim, ne ştergem reciproc, ne întoarcem aici şi îţi pot oferi ceea ce probabil că ţi-ai dat seama că va fi prima ta lecţie în materie de sex oral.

Samantha întredeschise ochii, căscă şi zise:

— Sunt îngrozitor de obosită, Mike. Poate că ar trebui să dormim. El se posomorî; arăta ca un băieţel căruia i se interzisese să se ducă la circ. Căscând din nou, ea se întinse. Deşi, pe de altă parte, mi-ar prinde bine o baie.

O duse în baie, înainte ca ea să mai apuce să mai scoată vreun cuvânt.

Capitolul 24

Stăteau relaxaţi în cada plină de spumant şi apă fierbinte, când Mike o întrebă de ce aşteptase atât de mult până să facă dragoste cu el. A încercat să pară că nu îl interesa prea mult răspunsul, dar tonul lui nu o putea păcăli.

— Richard mi-a spus că nu eram bună la pat şi acesta este motivul pentru care a trebuit să-şi ia o amantă.

— Şi tu l-ai crezut?

— Cum dracu' era să ştiu că nu-mi spunea adevărul? aproape că ţipă ea. El s-a culcat cu o mulţime de femei, eu numai cu el. Ce era să fac, să mai cer părerea cuiva? Trebuia să mă fi dus într-un bar sau cine ştie unde, să agăţ un bărbat, să mă culc cu el şi să aflu dacă eram sau nu bună la pat?

Mai târziu, după extraordinarul succes al lecţiei speciale a lui Michael, el îi mai puse câteva întrebări despre fostul ei soţ. Stăteau epuizaţi, ca boxerii ce se odihnesc între două runde, iar Samantha îşi freca obrazul de pieptul lui Mike.

— Vrei să-mi povesteşti despre ex-soţul tău? întrebă el.

— Nu.

— Hm.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că nu am întâlnit până acum vreo femeie care să reziste să nu povestească cuiva care e gata să o asculte, ce nenorocit era ex-iubitul sau ex-

soţul

Ridicându-şi capul, Sam se uită la el, dar el o aşează la loc. Pentru un moment, se luptară în ea mândria şi dorinţa de a vorbi. Nu voia să-i vorbească despre căsnicia şi divorţul ei, pentru că ambele o făceau să se simtă o ratată, dar în acelaşi timp, ar fi vrut să spună cuiva adevărul; nu versiunea dulceagă care i-o spusese tatălui ei, ci adevărul. Adunându-şi tot curajul, reuşi să-şi depăşească mândria.

— Primii doi ani de căsnicie au fost în regulă, cred. Nu a fost între noi cine ştie ce amor pasional, dar am învăţat să ne obişnuim unul cu celălalt. Richard împreună cu doi parteneri deţineau o firmă, CPA, iar eu lucram la Computerland. Credeam că totul mergea bine, până într-o zi, când a venit acasă şi mi-a spus că este profund nefericit. Profund. Nu foarte nefericit sau extraordinar de nefericit, ci profund nefericit. Până la urmă, mi-a spus că motivul pentru care era nefericit era pentru că dorise dintotdeauna să scrie cel mai mare şi mai bun roman american şi ştia că nu o va face, pentru că tot timpul trebuia să şi-l petreacă la birou pentru a-şi câştiga existenţa.

Ea clătină din cap.

— Am fost şocată. Era pentru prima oară când auzeam că avea o asemenea dorinţă şi ambiţie şi m-am simţit vinovată pentru că trăisem doi ani de zile cu un bărbat şi habar nu avusesem că voia să facă şi altceva, nu numai să calculeze taxele oamenilor. Am stat treji toată noaptea şi am discutat.

Făcând o pauză, se gândi la noaptea aceea.

— Cred că în noaptea aceea am fost mai apropiaţi unul de celălalt ca niciodată. Tot atunci am făcut un târg. Timp de un an va trebui ca eu să întreţin familia, în timp ce el îşi va dedica timpul romanului. Cealaltă parte a târgului era că el va trebui să aibă

grijă de casă, iar eu îmi voi lua două slujbe.

Se înfurie numai când îşi aduse aminte şi se ridică în şezut.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Totul a început foarte bine, dar, după un timp, când veneam de la lucru, în bucătărie era dezastru, aşa că trebuia să fac curăţenie înainte de a intra la slujba de seară, de la sala de antrenament, iar rufele murdare se adunau vraf, aşa că trebuia să spăl duminica. Cam după un an, ajunsesem să fac totul – curăţenie, mâncare, bani, totul. Dar nu mă deranja pentru că în fiecare duminică la amiază, Richard îmi citea pasaje din cartea minunată, la care lucra constant. Nu-mi spusese niciodată care era subiectul, nu făcea decât să-mi citească acele paragrafe elegante, izolate.

Făcu o mică pauză, după care continuă:

— Obişnuiam să stăm de vorbă, gândindu-ne unde vom merge, după ce vom primi milioanele de dolari pentru carte. Faptul că ne plănuisem viitorul mă ajuta să mă simt mai puţin obosită, aşa că nu mă deranja că munceam atât de mult.

Mike îi mângâie părul, potolindu-i încet furia amintirii timpului petrecut cu Richard.

— Dar anul trecuse, trecuseră şi optsprezece luni, apoi doi ani şi după doi ani, eram atât de obosită încât nici nu mai eram sigură că sunt în viaţă.

Mike îi simţi trupul tensionat şi încordat.

— Dar, într-o zi, când eram la lucru, am primit un telefon de la vecinul tatălui meu.

Mike nu spuse nimic, dar el era cel care fusese atunci cu Dave. El îl convinsese pe Dave să-i dea voie vecinului s-o sune pe Sam.

— Vecinul mi-a spus că tatăl meu era pe moarte şi, când am auzit, am simţit dorinţa de a mă duce acasă, la Richard şi să mă ţină în braţe. Pufni enervată.

Veştile despre moartea iminentă a tatălui meu m-au dărâmat complet. Oricum, când m-am dus acasă, Richard nu era acolo. Cred că mă apucaseră nebuniile, pentru că am început să-i cotrobăi prin birou, după ceva ce mi-ar fi putut spune unde plecase. Negăsind nimic, m-am dus la rafturile cu cărţi. Acum, când mă gândesc mai bine, cred că el nu s-a gândit la cărţile lui, pentru că nu s-a deranjat prea mult să le ascundă. Cărţile aveau făcute semne şi erau unele pasaje subliniate. Le-am citit unul după altul – erau pasajele pe care mi le citea în după-amiezele de duminică. Niciunul nu era scris de el, erau copiate după alţi autori.

Oftă adânc.

— Când mi-am dat seama că nu a scris nimic, am simţit dorinţa de a şti ce făcuse doi ani întregi, aşa că m-am uitat la computerul lui. Unul din primele lucruri care mă rugase când i-am cumpărat computerul a fost să-i arăt cum poate să codifice dosarele, folosind o parolă personală. Mi-au trebuit doar şapte cuvinte ca să-i aflu parola – numele unui câine pe care l-a avut când era mic – şi m-am uitat să văd ce scrisese.

Îi luă ceva timp ca să poată continua, iar Mike nu scoase niciun cuvânt, aşteptând-o răbdător.

— Pe ecran era un jurnal delicat, cu măscări sexuale pe care le făcea cu femeia care fusese secretara lui. Nici până în ziua de azi, Mike, nu înţeleg de ce a preferat-o pe ea. Nu vreau să par vanitoasă, dar arăt mai bine decât ea şi sunt mult mai inteligentă şi am simţul umorului, pe când ea e o tâmpită. Tot nu reuşesc să înţeleg. Am încercat din răsputeri să-i fiu pe plac lui Richard. Am încercat să-i ofer tot ce a vrut. Unde am greşit?

— Când ţi-a dat manualele despre sex să le citeşti?

— Oh, asta! Mi-am aprins paie în cap singură. Eram căsătoriţi de câteva luni şi ne-am dus să vedem un film, nu-mi amintesc ce film, dar în cele din urmă, gânditoare, i-am spus de ce face atâta tam-tam pe tema sexului, pentru că e ceva atât de plictisitor. Richard a spus că poate că viaţa noastră sexuală n-ar fi atât de plictisitoare, dacă aş citi câte ceva despre sex.

— Şi cum te descurcai la slujbe? Aveai succes?

Ea zâmbi.

— Da, aveam. La Computerland eram întotdeauna promovată, iar la sala de sport eram deja profesoara instructorilor.

— Şi Richard cum era văzut la CPA?

— Înţeleg unde vrei să ajungi. Un timp s-a descurcat foarte bine, dar apoi a pierdut nişte clienţi şi cred că partenerii lui plănuiau să scape de el.

— Mie mi se pare că îl îngrozeai.

Ea oftă.

— Ştii, şi mie mi s-a părut de câteva ori. Am învăţat să-i spun numai de penalizări şi de probleme. Mă asculta foarte atent dacă îi povesteam că ceva nu mergea bine, apoi îmi ţinea prelegeri despre cum ar fi trebuit să fac aia şi ailaltă şi în cele din urmă, zile întregi, era foarte drăguţ şi amabil. Promovările le păstram pentru mine, dar le vedea reflectate în cecurile cu care eram plătită.

— Cealaltă femeie, poate când se uita la el, îl considera un erou mare şi puternic.

— Femeii ăleia îi păreau inteligenţi şi şobolanii. După-amiezele de vineri mi le petreceam împreună cu Richard, încercând să o învăţ probleme de secretariat, cum să răspundă la telefon, altfel decât: „Mda, ce vrei?” Era proastă, tâmpită, grosolană, cu talia ca un butoi, cu glezne groase şi nu se spăla niciodată pe cap.

Era nepoliticoasă, nu avea gusturi bune şi nu ştia de glumă. Şi mi-a luat soţul! Când eram în divorţ, Richard spunea că era mult mai bună în pat decât mine. Spunea că şi dolarii de plastic sunt mai buni ca mine la pat.

— Şi o ştia din experienţă?

Ea chicoti.

— Naiba să-l ia. Oh, Mike, nu înţeleg. Oare există oameni care să prefere să fie rataţi decât să aibă succes? Ştiam că Richard se simţea frustrat la slujbă. De aceea am fost de acord să fiu eu aceea care să întreţină familia şi să-i dea o şansă ca să dea şi el lovitura, dar el nici măcar nu a încercat. Nu cred că a scris mai mult de un capitol. Doi ani n-a făcut decât să schieze, să joace tenis şi… şi…

— Să i-o tragă secretarei.

— Dacă nu-i plăcea de mine, atunci de ce nu a divorţat şi abia apoi să aibă o aventură? De ce a trebuit să-şi bată joc de mine?

— Poate că s-a gândit că era cinstit să te facă nefericită, odată ce tu îl făceai să se simtă inferior.

— Eu? Dar am făcut totul pentru el! L-am întreţinut, i-am gătit, i-am făcut curăţenie, i-am călcat cămăşile, i-am spălat puloverele…

— Ai făcut toate astea şi încă ai reuşit să ai succes la două slujbe? Mă mir că nu te-a omorât!

— Dar tu ţii cu el! aproape că ţipă ea, îndepărtându-se de el.

Dar el o trase înapoi.

— Fostul tău soţ era un prost şi un laş fricos şi pedeapsa vieţii sale va fi că te-a pierdut.

Ea îl îmbrăţişă sărutându-l pe umăr.

— Oh, Mike! M-am străduit atât de mult să-i fiu pe plac.

Când Mike vorbi, se văzu că vinul începuse să-şi

facă efectul.

— Cu mine nu te-ai străduit. Nu mi-ai spălat nimic şi nici măcar nu ştiam că ştii să calci.

Samantha rămase serioasă.

— Am crezut că nu vrei de la mine decât bună dispoziţie şi sex.

— Bine că măcar ţi-ai dat seama.

Privindu-l, i se citea în ochi ce simţea pentru el.

— Michael, n-am vrut să spun că eşti superficial. Richard era aşa. Lipsit de profunzime şi meschin. Tu… tu ştii cum să iubeşti.

Sărutând-o pe cap, o mângâie pe sân.

— Mai ales acum. Vrei să ne jucăm de-a…?

— Nu din nou! spuse ea, chicotind. Nu ştiu dacă sunt pregătită aşa de curând.

— Vrei să te ajut?

— Da, te rog, spuse ea politicoasă, de parcă ar fi cerut încă un sandviş. Dacă nu te superi.

Dar Michael avea gura ocupată şi nu-i putea răspunse.

Capitolul 25

Samantha se trezi după doar o oră de somn, dar niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de bine. Trebui să se strecoare uşurel pe sub corpul lui Mike, ridicându-i braţele grele, adormite şi picioarele, pentru a se putea ridica din pat. Se îmbrăcă cu halatul şi dădu să iasă din cameră. Dar se întoarse şi rămase în picioare lângă pat, privindu-l cum dormea.

Acum viaţa i s-a schimbat, se gândi ea. I s-a schimbat pentru totdeauna. Irevocabil.

De noaptea trecută se simţea mai liberă ca

niciodată. Zâmbindu-i, îşi dădu seama că se schimbase din primul moment în care-l întâlnise pe Mike. Şoricelul speriat care se ascundea în primul taxi în care mersese vreodată nu mai avea nimic comun cu femeia care făcuse lucruri incredibile cu Mike, noaptea trecută.

Era ciudat. Într-un fel fusese cu fostul ei soţ şi într-un alt fel era cu Mike. Richard nu era de acord ca Samantha să râdă prea tare sau să fie exuberantă, chiar dacă era fericită că fusese promovată sau că citise o carte bună. Poate că Mike avea dreptate; nu fusese nici mai mult nici mai puţin decât terorizată de Richard.

Samantha se aplecă peste pat şi mângâie părul lui Mike. Pe el nu îl înspăimânta persoana ei, deoarece era sigur de sine, era conştient de cine şi ce era, iar vitalitatea Samanthei îi făcea plăcere în loc să-l sperie.

O buclă din părul lui i se încurcă între degete. Dacă ar exista îngeri, se gândi ea, ar avea părul exact ca al lui Michael

Zâmbind de propriul ei sentimentalism, ieşi din cameră şi urcă în apartamentul ei, să-şi ia nişte haine.

Primul lucru pe care îl observă era faptul că Michael înlocuise uşa pe care o spărsese cu piciorul, dar ştia că aşa va face, aşa că nu rămase prea surprinsă. După ce deschise uşa se întoarse, crezând că greşise camera, dar reveni. Bineînţeles că acesta era apartamentul ei, doar că acum arăta diferit.

Pereţii salonului erau tot verde-închis, dar acum draperiile erau crem, imprimate cu trandafiri roz-închis, legate cu panglici verzi, asortate perfect la nuanţa pereţilor. Vizavi era o canapea enormă, tapiţată în roz, de nuanţa trandafirilor. Pe jos era un covor Aubusson, cu roz şi verde. În spatele canapelei era o masă lungă, din lemn natur deschis la culoare, pe care trona un coş de porţelan împodobit cu flori.

Mai erau două suporturi negre pentru hârtie, iar în colţul canapelei, o măsuţă de argint platinat pentru cusut.

Mergând încet, de parcă dacă ar fi mers mai repede visul s-ar fi spulberat, se duse către dormitor; când intră rămase ţintuită în prag, fără respiraţie.

Dormitorul era decorat în nuanţe de albastru; păreau a fi sute de nuanţe de albastru, de la albastru foarte închis până la albastru foarte deschis, un bleu aproape imperceptibil. Pereţii erau tapetaţi în două nuanţe de albastru rece, iar la ferestre draperiile erau de mătase de nuanţă albastru-închis, aproape violet. În mijlocul camerei, trona patul cu baldachin, drapat cu bumbac transparent, bleu. Când se apropie de pat şi privi în sus, văzu că acoperişul baldachinului era pictat în nuanţele apusului de soare, o minunăţie.

— Îţi place? întrebă Mike din spatele ei.

Ea se întoarse către el, atât de copleşită de emoţie, încât nu era în stare să vorbească. Faptul că făcuse asta pentru ea, că făcuse un asemenea gest frumos, îi depăşea nivelul de înţelegere. Privindu-l, îşi aminti noaptea pe care o petrecuse în braţele lui, ştiind că acum era liberă să-l atingă de câte ori voia.

— Mulţumesc, şopti ea. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Vrei să încercăm patul? întrebă el sărutând-o pe gât.

Ea râse.

— N-aş vrea să deranjăm o aşa minunăţie.

— O să fim atenţi, spuse el, luând-o de mână şi conducând-o către pat.

Când se urcă în pat, observă ceasul albastru splendid de pe noptieră.

— Mike! E nouă şi jumătate. La zece se livrează mobila pentru camera bunicii.

— O să se gândească ei unde să o aşeze, spuse el trântind-o în pat.

Dar Samantha îl împinse.

— Trebuie să fim acolo.

Gemând, Mike se întinse pe perne; fiecare din ele era tivită cu dantelă Battemburg.

— Merg doar dacă îmi promiţi că-ţi vei petrece după-amiaza în patul meu.

— Dacă trebuie, spuse ea oftând din greu.

Când Mike se întinse după ea, ţipă şi fugi în baie, unde se opri brusc. Baia avea aceeaşi faianţă şi gresie verde, dar acum toate accesoriile erau roz-pal, inclusiv aplicele. Pe raft erau pahare roz, prosoapele erau toate roz, cu monograma ei, S.E.; tavanul era tapetat cu un design de trandafiri roz.

Se întoarse către Mike, care stătea în spatele ei.

— Cine a făcut toate astea?

— Jeanne.

— Sora ta?

Cum el dădu din cap, Samantha începu să-l bombardeze cu întrebări: cum de a făcut aşa ceva într-un timp atât de scurt, când le-a amenajat şi cum de a ştiut exact ceea ce îi plăcea ei? Întrebările curgeau necontenit, despre tot, despre toate, iar Mike, aflat în spatele ei, se bucura de plăcerea ei evidentă.

Noaptea trecută, îi spusese că Blair i-a zis că avea bani şi era foarte fericit, văzând că nu părea afectată. Acum se gândi că nu va mai trebui să aibă secrete faţă de ea. Nu mai trebuia să fie atent să nu pomenească cuvântul „familie”, acum putea să-i împărtăşească veştile bune – tocmai făcuse o afacere care îi adusese un sfert de milion de dolari şi acum îi putea cumpăra coşuleţul acela micuţ de aur pe care observase că Samantha ar fi fost în stare să-l fure din vitrina magazinului Tiffany.

— Dacă nu te îmbraci, zise el, n-o să mai fim acolo când se va livra mobila.

După ce îl sărută încă o dată, recunoscătoare, pe Mike, un sărut care era gata să-i facă să întârzie, Samantha fugi să se îmbrace. Când era în baia lui Mike, unde erau toate produsele ei de machiaj, îi spuse:

— Ştii ce mă enervează cu adevărat la azilul acela?

Învârtindu-se pe lângă ea, să găsească o poziţie în care să se bărbierească, el zise:

— În afară de miros, de personal şi de aspectul estetic oribil?

— Da, în afară de toate astea. Nu ai nimic de făcut acolo. Dacă l-ai fi internat pe Jubilee într-un loc ca acela şi i-ai fi luat pianul, mă îndoiesc că ar fi apucat optzeci de ani.

Mike se privea în sfertul de oglindă pe care i-l lăsase Samantha, spunând:

— Dacă te grăbeşti cu îmbrăcatul, vom avea timp să ne oprim pe strada 15 să-i cumpărăm nişte cărţi bunicii tale.

Samantha izbucni în râs.

— Michael Taggert, asta e o tactică de a mă scoate din baia ta?

— Şi dacă este, o să ţină?

— Da, spuse ea şi după ce îi depuse un sărut pe umăr, se duse în dormitor.

Câteva minute mai târziu, intrau pe uşa rotativă a unui enorm magazin de cărţi de pe strada 15. Mike era surprins să vadă că lui Sam nu-i mai era frică de uşile rotative, ba chiar se descurca de minune cu ele.

Intrând înăuntru, Samantha se întoarse către Mike, simţindu-se puţin intimidată. El îi spusese să cumpere reviste, dar câte?

— Ăăă, Mike, ce buget am?

— Bani sau timp?

— Ambele.

Uitându-se la ceas, el spuse:

— Poţi să cumperi tot ce vrei, dar în timp de douăsprezece minute şi şase secunde.

— Şase secunde?

— Acum mai sunt patru.

Samantha citise odată că existau femei care făceau greşeala vieţii lor chiar în dimineaţa de după nuntă. Făcând un efort ca să facă plăcere soţilor lor, le pregăteau micul dejun şi îi serveau la pat, gândindu-se că această dimineaţă era specială şi că o vor face doar în dimineţile speciale. Dar bărbatul lua gestul ca pe ceva care se va întâmpla în fiecare dimineaţă, de-a lungul întregii căsnicii şi se simţea dezamăgit în fiecare dimineaţă când lua micul dejun la masa din bucătărie...

Nu că ar fi fost de parcă s-ar fi căsătorit ieri, dar oricum, ei bine, aveau experienţă în a locui împreună. Acum Mike n-o mai privea doritor, ci o privea de sus, de parcă ar fi fost... ei bine, de parcă ar fi fost soţul ei. O lua de sus, iar ei nu-i plăcea. Fără îndoială că se gândise că va alege câteva cărţi şi reviste, apoi îi va zâmbi părinteşte şi va spune ceva de genul: „Acum eşti fericită?”

Samantha îi zâmbi. Îi va arăta că ea nu avea de gând să fie mireasa care îi aduce soţului micul dejun în pat şi îi va da o lecţie. Era destul de bogat să-şi permită lecţia pe care o va primi în următoarele douăsprezece minute.

— O.K., domnule, i-am dat drumul, spuse ea provocatoare, cu o sprânceană ridicată, după care se întoarse către supraveghetoare. Am nevoie de două sacoşe mari, repede! Tânăra, plictisită, i le dădu.

Samantha se îndreptă mai întâi către raionul cu romane de aventuri, pentru că aici se pricepea. Scoase repede cărţi de Nancy Pickard, Dorothy Connell, Anne Perry şi Elizabeth Peters de pe rafturi şi le aruncă în sacoşa desfăcută pe care o ţinea la picioare.

Lângă ea, la raionul de science-fiction, era un bărbat înalt, bine îmbrăcat, care se prefăcea că nu vedea ce făcea ea. Samantha, de când trăia acolo, observase că newyorkezilor le place să pretindă că sunt sofisticaţi, că nu văd decât ce trebuie văzut, dar adevărul era că erau extraordinar de curioşi, de fapt, supărător de curioşi, chiar băgăreţi. Erau întotdeauna preocupaţi de ce face persoana de lângă ei, încercau totdeauna să vadă ceva inedit. Doar să ai ceva de făcut, că unui newyorkez i se şi pare ceva neobişnuit.

Când acest bărbat o văzu pe Samantha că aruncă precipitat cărţile în sacoşă, o întrebă:

— Eşti în vreo competiţie? În New York, curiozitatea depăşea întotdeauna manierele.

— Da, zise Samantha. Lucrez la un azil de bătrâni şi trebuie să cumpăr cât mai multe cărţi în douăsprezece minute.

Auzind-o, bărbatul se lumină la faţă.

— Pot să te ajute şi alţii?

— Bineînţeles, zise Samantha. Mike nu comentă nimic pe tema asta.

— Te pot ajuta să-ţi alegi romanele de science-fiction, iar soţia te ajută la bestseller-uri în mai puţin de patru minute, toată lumea aflase despre doamna cu concursul ei, toţi voiau să dea o mână de ajutor. Doi bărbaţi negri, înalţi, raşi în cap – unul dintre ei avea ras un Z pe tâmplă – întrebară dacă voia şi reviste.

Când Samantha spuse „Una din fiecare”, îi făcu fericiţi pe băieţi. Sărind de pe loc, bătură din palme, apoi plecară la reviste.

Un bărbat cu doi copii selectă voluntar jocuri şi o femeie se oferi să aleagă casete audio. Un tânăr spusese că ar putea s-o ajute la casetele video.

Când trecură cele douăsprezece minute, Samantha se duse la casierie, cu braţele pline de romane de dragoste din colecţia Silhouette, privind la celelalte vrafuri de cărţi, casete, reviste şi casete video aşezate în faţa casieriţei care se holba la ea.

— Toate acestea sunt ale dumneavoastră? întrebă casieriţa. Când Samantha, fără să se uite la Mike, care o privea nevenindu-i să creadă, dădu din cap, casieriţa spuse că trebuia să îl cheme pe director.

Când acesta sosi, toată lumea din magazin, majoritatea fiind cei care o ajutaseră la cumpărare, stăteau într-o parte şi priveau solemn.

— Sper că aveţi cu ce plăti toate astea, zise directorul sobru.

Samantha dădu din cap aprobator, iar casiera luă prima carte, pentru a-i înregistra preţul, dar apoi Sam strigă: „Aşteptaţi!” şi se auzi un oftat colectiv. Oare va da înapoi?

— Ce reducere îmi faceţi? îl întrebă ea pe director.

Auzind aceasta, newyorkezii izbucniră în aplauze aprobatoare, pentru că recunoscuseră una de-a lor. Puţin mai târziu, după o discuţie în care se implicară mai mulţi, se stabili o reducere de 12,5.

După ce s-au făcut ambalările de rigoare şi Mike a plătit folosind cartea de credit, oamenii ajutară la căratul cărţilor în stradă, pentru a le urca într-un taxi. Avură neşansa să dea de un taximetrist newyorkez care le-a spus că nu puteau pune marfa în maşina lui. Pentru că nu există nimic care să îi facă plăcere mai mare unui newyorkez decât controversele, erupse o „discuţie” aprinsă. Turiştii începură să facă poze,

pentru că avea loc o ceartă adevărată, în New York, pe trotuar. Auziseră şi ei că aşa se întâmplă pe acolo, dar nu credeau că era posibil; doar mamele lor i-au învăţat să se certe numai în particular.

— Am făcut-o, zise Samantha, când rămase singură cu Mike în taxi. Poate că singuri nu e cuvântul potrivit, pentru că nici vagoanele de marfă nu erau atât de încărcate ca această maşină. Avea două sacoşe enorme în poală, patru pe la picioare şi două în spate. Din geantă ieşea o casetă audio cu Judith McNaught, care o înţepa dureros în rinichi. Douăsprezece minute. La fix.

Mike o privea printre sacoşe.

— Douăsprezece minute ca să cumperi jumătate de magazin, unsprezece minute ca să te tocmeşti la preţ mai ceva ca un negustor egiptean de cămile, şaptesprezece minute ca să împacheteze toate astea şi unsprezece minute ca să le urc în taxi, în timp ce jumătate de New York îmi dădea indicaţii. Da, Sam, la timp. La fix.

Aplecându-se peste două sacoşe, ea îi zâmbi.

— Te superi?

— Nu, spuse el sincer, întinzând o mână ca să o mângâie pe obraz. Nu mai exista privirea aceea; în locul ei exista dorinţa.

Zâmbind în continuare, Sam se rezemă de sacoşe. Se părea că Mike nu se va mai aştepta ca ea să-i servească micul dejun în pat.

Pentru că oamenii care se ocupau cu mutatul nu se deranjaseră să ajungă la timp, Samantha şi Mike ajunseră la douăzeci de minute după ei şi o găsiră pe Maxie în vârful patului, dând indicaţii celor trei tineri robuşti care transpirau, mutând mobila de colo-colo prin cameră. Un doctor era cu stetoscopul la inima ei.

— Doamnă, v-am mai spus, noi doar mutăm

mobila, nu batem şi cuie pentru aranjatul tablourilor, spunea unul dintre bărbaţi.

— Ei bine, Nana, zise Samantha intrând în cameră, se pare că ţii totul sub control. Sărută obrazul lui Maxie şi începu să-i povestească ce frumos i-a decorat Mike apartamentul, apoi cum i-a cumpărat atâtea cărţi şi reviste şi ce a zis şi a făcut Mike.

Mike ieşi cu doctorul din cameră.

— Cum se simte?

— Se prăbuşeşte încet, spuse doctorul, apoi zâmbi. Dar e fericită cât timp sunteţi aici. Îmi doresc ca toţi pacienţii mei să aibă un cuplu de zâne, cum sunteţi voi doi pentru ea. Dar uşurel cu băutura, în regulă?

— Azi i-a adus ciocolată.

— Bine, zise doctorul, apoi deveni serios. Sper că soţia e pregătită pentru moartea lui Abby.

— Mda, Sam e pregătită pentru moarte, zise Mike, fără să mai zâmbească. A făcut multe repetiţii.

*

Trei ore mai târziu, telefonul de lângă patul cel mare al Samanthei sună, iar Mike răspunse bâjbâind. După ce îndepărtă glezna Samanthei de lângă ureche şi o înlocui cu telefonul, Mike zise:

— Alo?

— Michael, tu eşti?

— Mamă! Ce bine-mi pare să-ţi aud vocea. Pari atât de aproape.

Samantha se strecură pe lângă Mike cu viteza unei fete de popă, pe care a prins-o taică-său goală, cu dascălul în pat, se întinse cuminte şi îşi trase păturile până-n gât.

— Oh, Doamne, nu, spuse Mike, cu vocea tremurândă, apoi se uită la Sam, o văzu că se albise,

de parcă ar fi crezut că fusese anunţat de moartea cuiva. Mike puse mâna pe receptor. Familia mea a venit la New York să te cunoască.

Trecu ceva timp până ce creierul Samanthei înregistră mesajul. Aproape că ar fi vrut să fie moartă.

— Câţi sunteţi? întrebă Mike, apoi făcu o pauză. Oh! Atâţia? Pauză. Vine şi tata? Pauză. Minunat, îmi pare bine că vă voi vedea pe toţi şi sunt sigur că copiii se vor distra excelent. Faţa lui Mike se schimbă de la indispoziţie la oroare. Mamă, nu vine şi Frank, nu? Spune-mi că nu vine şi Frank. Pauză. Păi, da, cum să nu, sigur că mă bucur să-l văd şi eu. Pauză. Sam? Oh, e aici, cu mine.

Samantha văzu cum faţa lui Mike se roşeşte.

— Mamă! Mă şochezi! O.K., O.K., ajungem acolo imediat ce ne îmbră… adică imediat ce putem. Ne vedem în câteva minute. Închizând telefonul, Sam o auzi pe mama lui Mike râzând.

Pentru un moment, rămaseră întinşi în pat, fără să se atingă, privind amândoi baldachinul.

— De ce? şopti Samantha.

Mike se roti pe spate şi îi mângâie abdomenul cu un deget.

— Ţi-am spus, vor să te cunoască.

— De ce vor să mă cunoască? Ce le-ai spus despre noi? Le-ai spus că… că… noi…?

Mike îi zâmbi.

— Unul din motivele principale pentru care am plecat din Colorado a fost telefonul, ceva de genul ăsta. Dar nu am rezolvat nimic venind la New York, pentru că ştiu totul despre mine. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu le-am spus nimic despre noi, dar sunt sigur că Raine a făcut-o şi Blair şi Jeanne şi Vicky. Nu ştiu de ce am plecat din Colorado odată ce New York-ul e plin de Taggert şi Montgomery.

Ea se lipi de el.

— Oh, Mike, sunt speriată. Dacă nu mă plac?

— Cum să nu te placă? Eu te plac.

— Dar tu voiai să te culci cu mine.

— Asta ce înseamnă? Că nu ştiu să fac diferenţa? Ce, dacă o fată e drăguţă şi sexy şi vreau să mă culc cu ea, înseamnă că îmi şi place de ea?

— Cum naiba faci asemenea diferenţe între o fată drăguţă şi sexy cu care ai vrea să te culci şi a o plăcea?

Mike o îmbrăţişă, privind-o într-un fel ce echivala cu „Nu ştiu şi nici nu vreau să analizez problema”.

Samantha se ridică din pat.

— Cu ce mă îmbrac? Cu costumul Chanel roz, cu cel roşu Valentino sau cu cel gri Dior?

— Blugi. Sunt toţi în Central Park la un picnic şi sunt vreo sută.

Samantha se aşează. Ar fi fost bine ca acolo să fie un scaun, dar nu era.

Aplecându-se peste pat pentru a o privi stând pe podea, goală-goluţă, cu picioarele încrucişate, Mike zâmbi.

— Vrei să încercăm patul din camera de oaspeţi înainte să plecăm?

Samantha gemu.

— Haide, Sammy, fetiţo, cât de rău poate fi? O sută de oameni ce te inspectează, îţi pun întrebări personale, mama mea vrea să ştie dacă eşti persoana potrivită pentru preţiosul ei fiu, celelalte neveste inspectându-te, tatăl meu…

Ea îl lovi în faţă cu perna.

Capitolul 26

Mai trecu o oră până când au ajuns în Central Park, pentru că Samantha şi Mike erau cât pe ce să se certe pentru că Mike voia ca ea să se îmbrace cu blugii mulaţi şi tricou roşu, fără sutien. Poate că cearta nu ar fi mers atât de departe dacă ea nu ar fi trebuit să fie supusă scrutinului celor o sută de rude ale lui Mike.

Când ajunseră, în sfârşit, în parc, Mike îi arătă într-o direcţie.

— Uite-i.

Samantha nu se dumiri decât după o clipă că grupul de oameni care ar fi putut popula lejer o ţară europeană din aceea cu nume ciudat, erau rudele lui Mike. Nu erau o sută, erau cel puţin patru sute, poate cinci sute, se gândi ea Fără a sta pe gânduri, Samantha făcu stânga-mprejur s-o ia la fugă, dar Mike o prinse de braţ. Zâmbise şi o tachinase tot timpul şi părea că se distrează copios pe seama ei, aşa că abia acum îşi dădu seama că ea nu glumea, că era într-adevăr îngrozită de frică.

Întorcându-se să se uite la familia lui, la turma de copii ce se zbenguiau, la prietenia ce părea că-i leagă, se gândi că poate Sam avea dreptate să se simtă puţin nervoasă.

— Stai aici şi mă duc să-ţi aduc ceva care să te calmeze, zise el, apoi se merse către grup.

— Michael! şuieră Samantha printre dinţi. Nu vreau ceva de băut. Dar Mike nu o auzi sau se făcu că nu o aude, ajungând la prima masă aranjată sub copaci. Pe jumătate ascunsă după un tufiş, ca să se poată uita, pe jumătate expusă, Samantha îl văzu pe Mike îndreptându-se spre o femeie ce stătea pe scaun,

sub un copac şi ţinea în braţe un copil sugar. Mike vorbi câteva minute cu femeia, ea dădu din cap, apoi îşi luă copilul de la sân şi i-l dădu lui Mike.

Lui Samantha i se păru ciudat că nimeni nu spunea nimic, că nimeni nu sărise în sus la apariţia lui Mike. Ştia că nu-i văzuse pe ai lui de cel puţin două luni şi că făcuseră atâta drum din Colorado şi Maine ca să-l vadă; atunci de ce n-au spus nimic când s-a dus la ei?

O clipă mai târziu era în faţa ei şi îi oferea copilaşul de parcă i-ar fi dat un buchet de flori.

Samantha făcu un pas înapoi.

— Mike, nu ştiu nimic despre copii.

— Nu ştiai nici despre sex, dar ai învăţat, spuse el zâmbind lasciv. Ia-l.

Uitându-se la copilul pe care îl ţinea în braţe, se gândi că nu văzuse niciodată o creatură atât de roşie. Pe bărbia copilului era lapte, iar ea luă un colţ de păturică şi i-l şterse.

— Trebuie schimbat. Privind cu mare interes, îl văzu pe Mike cum desface expert păturica, scoţând afară picioruşele şi mânuţele copilului, un scutec de plastic şi bumbac şi o cămăşuţă. Puse păturica pe umărul Samanthei şi îl presă de ea, până când se văzu nevoită să-l ia în braţe.

Instinctul o făcu pe Samantha să strângă copilul la piept.

— Ce potrivire perfectă, zise Mike, aplecându-se să-i sărute încet buzele. Acum roteşte-l, ridică-l drept şi bate-l uşurel pe spate.

— Aşa?

— Perfect.

Când copilul râgâi, ea se uită cu ochii căscaţi la Mike, de parcă cine ştie ce ar fi realizat, făcându-l să râdă, dar îşi dădu seama că era mândru de ea.

— Tu eşti unchiul Mike, se auzi o voce din spatele

lor. Priviră în jos, văzând o fetiţă blondă, foarte drăguţă şi aranjată, îmbrăcată cu o rochiţă divină, brodată cu trandafiraşi pe platcă şi cu pantofiori şi şosete albe.

— Oh, domnişoară Lisa, zise Mike, nu eşti prea pretenţios îmbrăcată pentru un picnic? De unde ai rochiţa asta?

— Bineînţeles că de la Bergdorf, spuse ea, mândră. E singurul loc unde poţi face cumpărături în New York.

— Nu eşti puţin cam snoabă?

Netulburată, fetiţa se uită la unchiul ei cu ochi de cochetă şi puse un picior înainte.

Râzând, Mike o ridică de la pământ, îşi îngropa faţa în gâtul ei, scoţând tot felul de zgomote ciudate. Zgomotele avură efect de semnal pentru toţi copiii, pentru că ţâşniră din toate colţurile parcului, de după stânci şi copaci, de peste coline şi toţi îl atacară pe Mike. Un băieţel se încolăci de piciorul lui Mike, aşezându-se pe pantoful lui cu funduleţul, în timp ce două fetiţe gemene, identice, îl apucară de celălalt picior. Mike o ţinea pe Lisa cu un braţ, în acelaşi timp luptându-se cu copiii care încercau să se caţere pe el, ţipând „Eu l-am găsit primul!”. În câteva minute, Mike arăta ca un personaj din poveşti, copiii îi atârnau în faţă înconjurându-i gâtul cu braţele şi doi băieţi se dădeau huţa pe mâna care-i mai rămăsese liberă.

Râzând, Samantha îl privea cum înaintează către masă, târând după el copiii care ţipau şi râdeau.

Celor patru copii ce alergau în jurul lui, dezamăgiţi că nu găseau de ce să se agaţe, Mike le spuse:

— Aduceţi-o pe Sam!

Samantha făcu câţiva paşi înapoi, ferindu-se de copiii care alergau către ea, râzând cu gurile până la urechi. Strângând protector bebeluşul, arăta de parcă

ar fi fost atacată de o haită de lupi.

În următorul minut era gata să cadă la pământ, dar se trezi într-o pereche de braţe puternice. După ce ţipă şocată, se uită în ochii salvatorului, ochi ce erau ca ai lui Mike, doar puţin mai bătrâni.

— Ian Taggert, zise el, de parcă s-ar fi prezentat într-o sală de bal. Tatăl lui Mike, spuse el, fără a mai fi necesar. Şi aici pe cine avem?

— Nu ştiu, răspunse ea, uitându-se la bebeluş.

— N-ai de gând să-l dai înapoi?

Samantha se înroşi, dându-şi seama că încă mai ţinea copilul în braţe, de parcă cineva ar fi vrut să-i facă vreun rău şi avea de gând să-l protejeze cu propria-i viaţă. N-o ştia, dar cu gestul ăsta, câştigă pentru totdeauna un loc aparte în inima tatălui lui Mike. Lui Ian nu-i plăcuse niciuna din fostele iubite ale lui Mike, care erau mereu preocupate să nu-şi murdărească hainele, dar aceasta îi plăcea.

— Ia du-te şi ia-o pe iubita ta, zise Mike, şi o luă pe Samantha din braţele tatălui lui.

— Michael Taggert, lasă-mă jos! spuse ea printre dinţi, în timp ce el o ducea la masă, iar toţi cei opt sute se adunaseră să se uite la ea.

După primele douăzeci de nume, Sam nu se mai strădui să le ţină minte, simţindu-se recunoscătoare când văzu câteva chipuri familiare: Raine, Blair şi Vicky, care reuşea să fie elegantă şi într-o pereche de blugi. Sam o reţinu pe mama lui Mike, o femeie foarte drăguţă şi pe sora lui, Jeanne, care-i decorase camerele şi îl văzu pe fratele mai mare al lui Mike, Frank. Frank arăta ca şi ceilalţi bărbaţi din familie, dar era un exemplu de cum se pot schimba trăsăturile unui om, datorită expresiei feţei. Ochii sinceri, senini, ca ai lui Mike, erau apropiaţi, de parcă ar fi cercetat totul în jurul lui, iar gura frumoasă şi moale, specifică familiei

Taggert, era la el o linie dură şi îngustă.

Când Frank o salută, spre deosebire de ceilalţi fraţi ai lui Mike, nu flirtă cu ea, ci o privi cercetător şi zise:

— Sper că vei fi de acord să semnezi un contract prenupţial.

Înconjurându-i umerii cu o mână, Mike îi spuse lui Frank să o lase baltă şi o conduse către copaci.

— Ai cunoscut partea rea a familiei, acum hai s-o vezi pe cea bună.

Plimbându-se, ea îi puse întrebări despre familia lui şi i se răspunse că Frank avea de gând să devină miliardar, în timp ce el nu avea decât patruzeci de milioane şi se părea că va reuşi. Samantha râdea de felul în care Mike vorbea de milioane şi miliarde, cum vorbea restul lumii de zeci şi sute.

Sub un copac, aşezată mai încolo de restul familiei, stătea o femeie tânără şi drăguţă, de vreo douăzeci de ani, care arăta de parcă ar fi ieşit din paginile coperţilor pentru copii. Era prinţesa cea frumoasă pentru care cavalerii îşi riscau viaţa ca să o salveze, prinţesa cu bobul de mazăre. Purta o fustă lungă, drapată, din metri întregi de şifon, o bluză de mătase şi o pălărie cu boruri mari ca aceea purtată de Scarlett la petrecere. În spatele ei se vedea o sacoşă plină cu romane de dragoste, iar în poală ţinea un copil perfect, despre care Samantha află mai târziu că era al uneia din verişoarele lui Mike.

— Jilly, draga mea, spuse Mike blând, vreau s-o cunoşti pe Samantha.

Jilly se uită la Samantha, Samantha se uită la Jilly. Mike, zâmbind, se scuză, pentru că ştia că Sam îşi găsise o prietenă în familia lui cea mare. Samantha se aşeză lângă Jilly, vorbind despre cărţile citite. În câteva minute, le înconjurară patru copii, care nu făceau

altceva decât să stea jos şi să asculte ce discutau Sam şi Jilly.

Apoi, una câte una, femeile din familia lui Mike veniră lângă ele, aşa că Samantha trebui să schimbe câteva vorbe cu fiecare dintre ele. Era încântată să-i spună lui Jeanne cât de mult îi plăcea apartamentul, cât de frumoase erau culorile, cât de perfect era totul. Îi mulţumi din nou lui Vicky pentru că a ajutat-o în ziua aceea la Saks şi îi ceru scuze pentru naivitatea ei în materie de preţuri la haine.

Se simţea puţin stresată când discută cu mama lui Mike, iar Pat înrăutăţi situaţia când zise:

— Ce crezi de Michael al meu?

Samantha nu ezită.

— În afară de faptul că minte constant, că îşi lasă hainele pe unde apucă, că face pe prostul când n-are chef să facă neapărat ceva şi că i-ar plăcea să fac toată treaba din casa lui, cred că Michael al meu e perfect.

Râzând, Pat o bătu afectuos şi uşurel pe mână şi zise:

— Bine ai venit în familie, apoi se duse să se joace cu nepoţii ei. Samantha şi Jilly stăteau de vorbă între două discuţii cu ceilalţi sau mai bine zis, Samantha vorbea, spunându-i lui Jilly totul despre Mike şi Maxie şi tot ce i se întâmplase de când a venit la New York.

Era după-amiază târziu când Samantha se simţi destul de în siguranţă ca să plece de lângă Jilly şi să se ducă la o masă. Totul s-a întâmplat în timp ce vorbea cu o tânără pe nume Douglas, care era căsătorită cu un Montgomery, un bărbat foarte simpatic pe nume Reed şi care părea a fi în a paisprezecea lună de graviditate, luând în calcul burta pe care o avea. Atunci i se întâmplă ceva ce nu ar fi dorit nimănui.

În timp ce Samantha se întindea să ia o măslină de pe un platou, Mike o luă cu braţele pe după umeri şi o sărută pe gât.

— Îţi mulţumesc mult pentru că ai venit azi, Sam-Sam.

Era ceva normal, ceva perfect acceptabil, cu excepţia faptului că bărbatul care o atingea nu era Mike. Avea haine la fel ca ale lui şi era aproximativ de aceeaşi mărime, dar nu era el, nu mirosea ca Mike, nu săruta ca Mike.

— Dă-mi drumul, spuse ea, stând ţeapănă în braţele lui.

— Nu deranjăm pe nimeni. Continua să o sărute pe gât.

Samantha încercase din răsputeri să rămână politicoasă, dar nu dorea ca acest străin să pună mâna pe ea. Deschise gura să-i spună vreo două, dar îi simţi mâna coborând către fese, din ce în ce mai jos. Intră în panică.

— Termină! ţipă ea, începând să se lupte cu el. Opreşte-te în momentul ăsta. Dă-mi drumul!

Deşi ştia că familia lui Mike o observa, cu gura căscată de uimire, nu îi păsa. N-aveau decât să creadă ce vor.

— Pleacă de lângă mine. Să nu mă atingi.

Dându-i drumul, bărbatul făcu un pas înapoi, uitându-se la ea cu gura căscată. Toată lumea se uita la ea de parcă îşi pierduse minţile.

Exact când Samantha îşi dorea să se crape pământul şi să o înghită, apăru Mike, cu câţiva veri de-ai lui, cu o minge de fotbal în mână, iar ea alergă către el.

O luă protector în braţe, o strânse şi după felul în care râdea, îşi dădu seama fără îndoială că omul acela plănuise să pună mâna pe ea.

— Sam, draga mea, ţi-l prezint pe fratele meu geamăn, Kane.

Mike râdea la ea, la fel şi Kane şi păreau că aşteptau acelaşi lucru de la ea, să râdă şi să le ierte mica glumă. Fără îndoială că făcuseră asta de multe ori cu iubitele lor.

Dar Samantha nu avea chef să-i ierte. Când se întoarse spre Mike, ochii îi luceau de furie.

— Fă-mi o favoare şi aruncă-te în cap de pe colina aia de acolo.

Se roti apoi pe călcâie şi plecă de lângă el, de lângă întregul grup, iar familia lui Mike izbucni în râs.

Samantha aproape că ieşi din raza vizuală, când Mike o prinse din urmă.

— Sam, draga mea… începu el.

— Să nu vorbeşti cu mine. Când întinse mâna după ea, Sam zise: Să nu te gândeşti să pui mâna pe mine.

— De ce eşti atât de supărată?

— Am încercat să las o impresie bună familiei tale şi tu… tu îţi baţi joc de mine, punându-l pe fratele tău să mă pipăie în faţa lor. A fost umilitor. Nu te-ai gândit cum o să mă simt?

— Nu, spuse el zâmbind. Oamenii nu ne deosebesc. Credeam că o să mă confunzi cu Kane.

Se opri pentru a se holba la el.

— Sam, eu şi cu Kane suntem gemeni identici. Suntem exact la fel, avem până şi aceleaşi semne din naştere. Şi aceiaşi dinţi.

Samantha îl privi spunând „Hai, mai zi-mi una!”

— Mike, persoana care v-a adus pe lume pe tine şi pe fratele tău face parte din familie acum?

— Ce are a face?

Privindu-l excesiv de răbdătoare, ea explică.

— Pentru că exact ca şi tine, e o mincinoasă. Te-a

minţit pe tine şi pe toată familia ta. Fratele tău nu seamănă absolut deloc cu tine. Dacă sunteţi gemeni paterni sau poate că unul a fost făcut la nouă luni, iar celălalt la opt. Sunteţi doar fraţi şi atât.

Mike căscă gura la ea, neîncrezător.

— Sam, Kane şi cu mine am câştigat concursuri pe tema gemenilor identici.

— Atunci probabil că aceia care au pierdut erau de culori diferite. Acum dacă-mi dai voie…

Nu mai spuse nimic, pentru că Mike o luase în braţe şi începuse să o sărute, iar când ea încercă să-l împingă, el nu o lăsă.

— Sammy, draga mea, n-am vrut să te umilesc, zău. Eu şi Kane glumim aşa cu toţi. De când eram copii. E un fel de iniţiere pentru a intra în familie.

— Iar eu am căzut la testul ăsta, zise ea, arţăgoasă.

El râse.

— Ai căzut? Nu, l-ai trecut cu brio. Haide să mergem înapoi la familia mea. O să vezi cât de bine l-ai trecut.

Ea îi dădu voie să o ţină pe după gât, îi dădu voie să o ducă înapoi la ceilalţi, dar când mai aveau puţin până să ajungă la mese, îl văzu pe Kane, stând de vorbă cu mama lui.

— Dacă mă mai atinge fratele tău, o să-i pară rău.

Mike o sărută pe obraz.

— Nu, nu o să-i dau voie. În vocea lui se simţea o asemenea mândrie, încât Samantha se abţinu să-l mai întrebe de ce nu se deranjase până atunci să-i spună că avea un frate geamăn.

Mike nu minţise; familia lui era încântată că ea ştiuse care dintre fraţi e Mike. Faptul că, din câte putea spune, niciunul dintre ei nu-i deosebeau pe Mike şi pe

Kane, o făcu să înţeleagă de ce familia lui nu l-a întâmpinat pe Mike când a sosit pentru prima oară în parc: credeau că e Kane. Îi venea să le spună să consulte un doctor oculist, dacă credeau că Mike arăta ca fratele lui. De fapt, Kane era un tip obişnuit. Era chipeş, dar nu avea gura frumoasă a lui Mike, nu avea părul atât de ondulat, nu avea mişcările lui Mike şi era chiar grăsuţ, nu musculos ca Mike.

Restul serii, până la apusul soarelui, Samantha se lăsă testată de către fiecare membru al familiei, cu excepţia părinţilor lui Mike şi a lui Jilly. Kane o atinse pe umăr pe Sam de două ori. Cerule, dar omul ăsta se şi simţea că nu e Mike.

Se făcuse târziu, copiii erau adormiţi, iar bărbaţii se separaseră de femei, pentru a putea discuta. Abia atunci avu Sam şansa de a sta singură pe un scaun şi a privi grupul. Erau mai mulţi Taggert decât Montgomery, dar erau îndeajuns din fiecare, iar ea petrecuse îndeajuns de mult timp lângă cele două familii pentru a-i deosebi. Bărbaţii Montgomery se deosebeau de bărbaţii Taggert, atât fizic, cât şi ca personalitate. Cei din familia Montgomery erau mai înalţi, dar cei din familia Taggert erau mai drăguţi. Bărbaţii Taggert erau mai mari şi musculoşi. Împreună arătau ca un grup de culturişti sau de muncitori în construcţii. Ceea ce îi diferenţia pe oamenii din aceste categorii erau chipurile lor: ochi mari, buze pline şi cele mai dulci zâmbete posibile. Pentru mărimea şi muşchii lor totuşi niciunul dintre ei nu părea a fi în stare să omoare o muscă.

Erau bărbaţi de la care o femeie putea cere ajutor, putea să se încreadă în protecţia ce i-o ofereau, putea fi sigură că ar salva-o dintr-o clădire în flăcări, fără să se gândească la propriile vieţi. Nu se îndoia că fiecare tată din familia Taggert era apropiat de copiii

lui, de la naştere până la prima iubire şi până la nepoţei. Aceştia nu erau bărbaţi care să iasă cu băieţii duminică seara. De fapt, privindu-i, Samantha se întreba dacă vreun bărbat din neamul Taggert care avea copii, plecase vreodată undeva fără ei. Aceştia erau bărbaţi care ştiau să ofere şi să primească iubire, nu numai spunând unei femei că o iubeau, ci iubind-o cu adevărat, trecând alături de ea prin vremuri rele sau bune, prin pace şi război, prin tristeţe şi fericire. Erau bărbaţi pe care o femeie putea conta, în care putea avea încredere.

Bărbaţii Montgomery erau diferiţi de verii lor, în primul rând pentru că erau mult mai eleganţi. Samantha se gândi că un bărbat Montgomery ar şti dacă cineva ar greşi, confundând o arie dintr-o operă de Puccini cu una de Verdi. Ar şti când cineva foloseşte cuţitul pentru peşte, pentru a întinde untul pe pâine. Ar recunoaşte o imitaţie Chanel de un Chanel. Erau, fără excepţie, bărbaţi liniştiţi, rezervaţi, înalţi, chipeşi, cu ochi în care nu citeai nimic şi maxilare puternice. Samantha nu se abţinu să nu se întrebe, dacă, îndrăgostiţi fiind, li s-ar îndulci trăsăturile. Una peste alta, erau bărbaţi mai degrabă duri, bărbaţi ce puteau să conducă războaie. Care ar muri pentru a-i proteja pe cei mai slabi sau pe soţiile şi pe copiii lor.

Se întrebă cum or fi fost vieţile lor particulare. Care iubeau cu demnitatea ce li se citea în ochi? Nu se îndoia că, dacă se îndrăgosteau, persoana era îndelung cercetată. Oare bărbaţii Montgomery râd? Plâng? Se joacă cu mingea cu fiii lor şi discută cu fetiţele lor despre păpuşile Barbie? Se întrebă dacă va putea afla vreodată răspunsurile la aceste întrebări, pentru că despre o persoană din familia Montgomery nu aflai decât ce voia ea să ştii.

— Şi ce-ai hotărât? întrebă Pat Taggert, luând loc

pe un scaun de lângă ea, făcând-o pe Samantha conştientă că fusese urmărită. Poate că şi Pat comparase cele două familii când a trebuit să se mărite cu tatăl lui Mike.

— Că nu m-ar deranja să am o aventură cu un Montgomery, dar că mai degrabă m-aş mărita cu un Taggert, răspunse ea, apoi îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să spună asta.

Pat zâmbi, apreciind sinceritatea răspunsului.

— Cu ceva timp în urmă, am ajuns şi eu la aceeaşi concluzie.

Samantha îşi privi mâinile.

— Nu ai… adică…

— Nu, dar îmi place să-i mai pomenesc lui Ian, din când în când, de fratele mai mare al lui, Raine. Femeile râseră împreună.

Mai târziu când începuse să se întunece, oamenii începură să-şi ia la revedere unii de la alţii, iar Samantha îşi dădu seama că se simţea bine cu el. Pălăvrăgiră amical, în timp ce strângeau masa, iar resturile de mâncare urmau să fie trimise unui cămin al celor fără adăpost.

Venind din spate, Mike îşi strecură braţele pe după talia ei.

— O.K., ascultaţi-mă toţi: Sam spune că nu a schimbat niciodată un scutec, aşa că cine ne împrumută şi nouă un copil peste noapte?

— Eu, zise un văr Montgomery.

— Vă dau eu unul.

— Mike, ia-i pe băieţii mei, pe amândoi, cât timp vrei.

— Ce zici de gemenii mei? Ar fi cazul să se înveţe cu gemenii.

— Eu folosesc scutece Pampers, Mike. Te ţin mai bine şi nu trebuie schimbaţi des. Sam ar trebui să se

înveţe cu de-astea.

Samantha clipea buimacă la grămada de oferte, iar Mike zise:

— Câţi copiii pot să iau? Alege-ţi.

Această întrebare îi făcu să tacă pe cei din familia Taggert, pentru că dacă luau ceva în serios, acest „ceva” erau copiii. Nu era soţie în familia Taggert care să nu aibă copii, de fapt, se glumea pe seama faptului că un Taggert ar putea lăsa gravidă orice femeie din lume, chiar şi o sterilă. Un Taggert, după cel de-al şaselea copil, şi-a făcut vasectomie. Când soţia lui a rămas însărcinată după doi ani, s-a îndoit de fidelitatea ei. După ce copilul s-a născut, a insistat să se facă testul de sânge, care să dovedească paternitatea asupra copilului. Apoi şi-a cerut scuze, scăpând numai după ce a cumpărat o casă nouă şi şi-a luat soţia într-o excursie de trei săptămâni la Paris, unde i-a cumpărat un camion de toalete noi.

— Poţi să iei unul sau doi sau pe toţi, zise Michael, răspunzându-i la întrebare.

Samantha se uită la grupul tăcut de oameni, la toţi acei copii de la cei mai mici, până la adolescenţii ce păreau că abia aşteptau să scape de părinţi. Era serios tentată de un bebeluş de vreo opt luni, gras şi zâmbitor, dar în cele din urmă arătă cu degetul.

— Aceştia doi.

Alegerea ei erau doi băieţi de vreo patru ani, de departe cei mai murdari copii de la picnic, cu feţele lipicioase, iar mâinile şi hainele arătau de parcă s-ar fi tăvălit prin noroi. Dar sub murdărie, erau ochi enormi şi inocenţi, guriţe dulci şi păr negru, mare şi cârlionţat.

Când Samantha alese băieţii, Mike scăpă un geamăt, care făcu ca toată familia să izbucnească în râs. Se uită întrebătoare la Mike.

— Îi vrei neapărat pe ăştia doi?

— Mike!

— Broscoii ăştia sunt băieţii lui Kane şi sunt răi chiar şi pentru nişte Taggert. Ce zici de fetiţa lui Jeanne? E adorabilă?

Samantha se uită la fetiţa lui Jeanne, la rochia ei frumoasă şi curată, la zâmbetul ei angelic şi apoi la gemeni, care în acel moment, încercau să se omoare unul pe celălalt.

— Vreau băieţii.

Când Mike gemu din nou, Kane îl luă în braţe.

— Oh, somn, zise Kane. Dulce somn. Asta o să am eu la noapte şi tu nu.

Mike se întoarse la Sam.

— Samantha… începu el, dar ea îl opri.

— Îmi amintesc de tine, iar când vor fi curaţi, cred că vor arăta exact ca tine.

Afirmaţia aduse şi mai mult amuzament în familia lui. Pat zâmbi drăgăstos fiilor ei.

— Există dreptate pe lume, dacă voi doi, băieţii mei, veţi avea copii răi, aşa cum aţi fost voi. Da, Samantha, draga mea, băieţii lui Kane sunt exact ca el şi ca Mike când erau copii şi Dumnezeu să te ajute dacă vrei să înveţi ceva despre copii cu aceştia doi.

După o despărţire zgomotoasă, cu o mulţime de pupături şi îmbrăţişări şi cu sute de invitaţii de a veni în Colorado şi în Mâine, Samantha şi Mike se îndreptară către casa lui Mike, fiecare ţinând de mână câte unul din gemeni.

Mai târziu, acasă, Samantha trimise băieţii să se joace în grădină şi pregăti cina. Şi avu prima experienţă a ceea ce-l făcuse pe Mike să geamă când auzise că îi voia pe gemeni.

Nu că erau copii răi. Nu se jucau urât, nu-i deranjau pe cei mari. Păreau să se simtă fericiţi unul cu celălalt şi aproape că nu erau conştienţi de

prezenţa Samanthei şi a lui Mike. Ceea ce cauza probleme era temperamentul lor extrem de activ şi faptul că dădeau impresia că erau mult mai mulţi.

Samantha se uită în grădină şi văzu că unul din copii, urcându-se pe poartă, era gata-gata să cadă şi să se facă praf, în timp ce celălalt se urca pe scara de incendiu cât îl ţineau picioruşele, în timp ce al treilea copil se urca pe casă, ajungând deasupra ieşirii de incendiu şi apoi sărind pe magazinul de alături, gata să cadă de la o asemenea înălţime. Un al patrulea copil mânca trandafiri, cu spini şi frunze cu tot, în timp ce numărul cinci se cocoţase pe leagăn şi se balansa de era să fie aruncat în stradă.

— Mike! ţipă Samantha disperată, stând în faţa uşilor de sticlă şi privind neajutorată afară. O să fie omorâţi, toţi opt. Sau sunt doisprezece?

Mike nu-şi ridică privirea din ziar.

— Ăştia doi fac cât o clasă.

— Cred că ar trebui ca tu să… începu ea, cu voce plină de frică, pentru că unul dintre copii se căţăra pe perete, către etajul doi al casei.

— I-ai vrut, acum îi ai.

Văzând că Mike nu avea de gând s-o ajute, ieşi afară, suspinând uşor la gândul că vrând-nevrând, trebuia să găsească o metodă de a-i împiedica pe gemeni să se sinucidă.

Mike era foarte conştient de ce se întâmplă şi era foarte interesat de ce avea Samantha de gând să facă. O spiona pe după uşile de sticlă, privind-o cum încerca mai întâi să discute cu băieţii de parcă ar fi fost adulţi, căutând să-i facă să înţeleagă că erau gata să moară.

Încercă să-i atragă cu hârtie, creioane colorate şi limonadă. Văzând că nu avea niciun efect, încercă cu blândeţe să dea copiii jos de pe perete. Blândeţea nu avea niciun efect asupra acelor cimpanzei de patru

ani.

— Fir-ar să fii de ticălos, zise ea, îngustându-şi ochii, în timp ce copilul îşi vedea de treabă, cocoţându-se pe iedera de pe perete. În următorul minut, Samantha era după el, iar copilul, râzând în continuare, îşi vedea de treabă, în timp ce cel rămas jos îl încuraja cu ţipete. Păreau doi crabi mişcându-se pe o suprafaţă verticală.

Intrând în grădină, Mike se pregăti să-l prindă pe cel ce cădea primul. Samantha apucă băiatul de turul pantalonilor, iar puştiul se întoarse la ea parcă întrebând-o „Şi acum ce ai să faci?”. Mike văzu că Sam n-avea idee cum să dea jos copilul, dar încerca să nu-l lase pe puşti să-şi dea seama. El însă părea încântat de consternarea ei.

— Ai de gând să te dai bătută în faţa unui puştan de patru ani?

Fără să se uite la Mike, Samantha îi rânji parcă spunând „o să câştig” şi în următorul minut îl prinse în braţe, căzând la pământ cu cele cincizeci de kilograme peste ea. Bineînţeles că Mike era acolo şi îi prinse în braţe în ultimul moment, cu o dexteritate demnă de invidiat.

În minutul în care picioruşele copilului atinseră pământul, o rupse la fugă împreună cu fratele lui, iar Samantha îşi frecă braţele. O dureau din cauza sutelor de zgârieturi de la trandafiri.

— Acum înţeleg de ce ridici greutăţi. Te pregăteşti pentru viitorii copii. Crezi că ar fi necesar să le fac o baie?

Zâmbind, Mike o sărută blând şi o luă în braţe.

— Mike, unde sunt copiii?

— Mmm, spuse el, mângâindu-i spatele. Ai pronunţat un cuvânt groaznic.

— „Copiii”? Da’ ce, ăsta e un cuvânt groaznic?

— Nu, ai zis „baie”. Au dispărut şi va trebui să-i găseşti, dacă vrei să-i cureţi. De obicei, Kane se recunoaşte învins şi îi aruncă în jgheabul din care se adapă caii. Teoria lui e că vor face şi baie când vor descoperi fetele, aşa că de ce să-i deranjeze până atunci.

Ea se trase de lângă el şi îl privi consternată.

— Bunica mea a avut de-a face cu gangsteri, aşa că presupun că sunt în stare să mă descurc cu ei. Ce avem nevoie aici, sunt o minte strălucită şi nişte braţe de Hercule. Stai aici, comandă ea şi când ajunse în partea cealaltă a grădinii, zise: Dumnezeule, ia uite cine-i aici în grădină; Donatello şi Michelangelo şi Raphael şi Leonardo! Când apărură cei doi băieţi murdari, Samantha îi apucă pe după talie. Aceştia începură să se zbată, dar ea îi ţinea cu o ferocitate încăpăţânată.

— Ai trişat! zbieră unul din copii, lăsând-o pe Samantha cu gura căscată, pentru că nu ştia că băieţii puteau vorbi.

— Da, am trişat, răspunse ea calmă. Am învăţat de la unchiul Mike. El e cel mai bun trişor din lume.

Pentru un moment, copiii se potoliră pentru a se uita cu respect la unchiul Mike, dar nu văzură nimic interesant, pentru că arăta exact ca tatăl lor. Începură iar să se lupte.

— Voi doi o să faceţi o baie, apoi o să vă citesc o poveste şi-o să mergeţi la culcare. Băieţii se luptau în continuare, aproape rupându-i braţele Samanthei, dar ea spuse:

— E cea mai grozavă poveste pe care aţi auzit-o vreodată. Cu o mulţime de sânge şi oameni tăiaţi în două şi…

Băieţii se potoliră ca prin farmec, ascultând ce poveste o să le spună după baie.

*

În timp ce le făcea baie gemenilor, încercând să înlăture ceea ce păreau a fi ani de murdărie adunată, iar băieţii se băteau cu săpunul şi cu rufele înmuiate, Mike o privea din pragul uşii. Băieţii erau atât de asemănători, chiar cum spusese Mike, inclusiv la semnele din naştere.

— Cu ce sunt eu diferit de Kane?

— Michael Taggert, dacă ţi-au murit lăudătorii… Se întrerupse pentru a prinde o bucată de săpun ce zbura prin aer.

— Aşa o fi, dar tu n-ai fi curioasă, dacă de o viaţă toată lumea îţi spune că eşti identic cu o persoană, apoi vine cineva şi-ţi zice că nu? Prin ce ne deosebim?

— În primul rând e mai mic decât tine. Eşti… mai drăguţ ca el. Mai blând.

— Poate că privirea mi se schimbă atunci când te privesc.

— Poate. Se întoarse către el. Dar genele tale sunt mai lungi şi mai întoarse.

Auzind-o, Mike râse.

— Mai întoarse?

Jenată, ea îşi văzu de treabă.

— Ştiam că n-ar fi trebuit să-ţi spun nimic. Nu eşti ca fratele tău. Absolut deloc. Mike părea satisfăcut de răspuns, pentru că ieşi din baie, uşurat.

După baia băieţilor, se urcară toţi patru în pat, în patul lui Mike. Samantha era foarte obosită şi uită să nu iasă din baie îmbrăcată cu cămaşa albă de noapte. Doar o privire de-a lui Mike fu de-ajuns pentru a intra peste ea şi ceea ce urmă…

O oră mai târziu, întinşi unul lângă celălalt, zăceau epuizaţi, Sam cu capul pe umărul lui Mike, iar

el înconjurând-o cu braţele.

— Totul este atât de nou pentru mine, zise Samantha. Adică, am mai făcut asta… într-un fel. Râse. Mike, diferenţa dintre a face amor cu tine şi a face cu soţul meu este, după cum spunea Mark Twain, diferenţa dintre felinar şi licurici. Habar n-aveam că sexul poate fi ceva plăcut, amuzant şi atât de… satisfăcător.

Mike nu zise nimic.

Visătoare, ea îşi plimba degetele prin părul de pe pieptul lui.

— Cred că ai făcut asta de mii de ori, cu mii de femei. Cred că nu e nimic… neobişnuit pentru tine.

— Sam, când aveam paisprezece ani, tatăl meu mi-a ţinut prima dintre multele prelegeri despre felul în care să te protejezi când faci sex. Mi-a vorbit despre bolile ce se transmit pe cale sexuală şi despre sarcinile nedorite. De atunci, de fiecare dată când ajungeam în pat cu o femeie, foloseam prezervativul, o membrană subţire care mă separa de ea. Îl foloseam chiar şi când spunea că ia anticoncepţionale sau orice altceva. Până noaptea trecută, n-am făcut niciodată dragoste cu o femeie, piele lângă piele, aş putea spune. Aş putea merge mai departe, prin a spune că am fost virgin până în noaptea trecută.

Ea ezita.

— A fost bine? Adică, fără…?

— Mult mai bine. Mult, mult, mult mai bine. N-am mai avut parte de aşa ceva. N-aveam idee că sexul poate fi atât de plăcut.

Ţinându-l de mână, ea îl privea, comparându-şi palma cu a lui, mângâindu-i degetele.

— Deci acum cred că, ei bine, mai târziu, nu vei mai folosi prezervativul cu alte femei. Vei voi întotdeauna să fii… piele lângă piele.

— E adevărat.

Degetele ei se împletiră strâns cu ale lui. Nu voia să-şi imagineze viaţa fără Mike sau pe Mike cu altă femeie.

— Dar, Sam, spuse el foarte încet, cred că totul se opreşte aici.

Ei îi era teamă să-l întrebe ce voia să spună, dar cuvintele lui îi accentuară bătăile inimii. Apoi, brusc, se întoarse către el.

— Michael! Dacă n-ai folosit prezervativul, aş putea rămâne însărcinată!

— Da? Vorbea de parcă n-ar fi fost prea îngrijorat că ea ar fi putut rămâne gravidă, apoi, încet, o strânse de mână. Te-ar deranja?

Ea nu-i luă în seamă a doua întrebare.

— Cred că e extrem de iresponsabil din partea ta. Ar fi trebuit să foloseşti ceva.

— Eu? Dar tu de ce nu?

— Aş fi făcut-o, dar prima oară nu prea mi-ai dat timp de gândire, şi-apoi, eram prea excitată ca să gândesc clar.

El râânji.

— Ţi-o plătesc eu, spuse ea şi sări pe el, încercând să-l gâdile.

Dar îi întrerupseră cei doi băieţi curaţi ce stăteau lângă pat şi se holbau la ei. Nu era nevoie să-i întrebi pe copii ce căutau acolo, pentru că li se citea răspunsul în priviri: erau departe de casă şi de tatăl lor şi voiau să se simtă în siguranţă. Nici Sam, nici Mike nu ezitară şi îi luară pe băieţi în pat cu ei. Copiii se luară în braţe şi se băgară între Mike şi Sam. Adormiră pe loc.

Samanthei i se părea ceva deosebit să doarmă cu copiii, era ceva nou, ceva adânc.

— Mike, şopti ea, tu faci gemeni? Încercă să pună o întrebare spontană, dar nu reuşi. Îl voia pe Mike, voia

copiii pe care el i-ar fi putut dărui.

Mike ştia de ce întreabă ea. Voia să ştie dacă ei doi puteau avea copii, iar Mike ştia că un răspuns afirmativ al lui era pentru ea legământ pe viaţă. Dar legământul îl făcuse în prima noapte când făcuseră dragoste, iar el nu a folosit prezervativ, ceea ce probabil a fost o decizie inconştientă din partea lui.

— Probabil, zise el în cele din urmă. Vrei o pereche?

— Aş vrea, răspunse ea, de parcă ar fi fost cel mai important răspuns pe care îl dăduse în viaţa ei.

Deasupra capetelor copiilor, degetele lor se împreunară şi adormiră ţinându-se de mână.

Capitolul 27

Mike se trezi când auzi cheia rotindu-se în broasca uşii de la intrare. De când cu atacul asupra lui Sam, Mike dormea iepureşte; era întotdeauna în alertă. Acum ştia că persoana de la uşă ar fi trebuit să fie Kane, pentru că, deşi fratele lui era un tip nonşalant, adevărul era că Kane era înnebunit după cei doi băieţi ai lui şi nu putea să stea departe de ei.

Se ridică uşurel din pat şi ieşi în vârful picioarelor din cameră; Mike încă îşi mai trăgea pantalonii când Kane intră în casă.

— Văd că peisajul e intact, zise el. Neastâmpăraţii mei i-au produs coşmaruri doamnei tale sau a făcut un lucru de bun simţ şi te-a părăsit?

Fără un cuvânt, Mike îşi puse un deget pe buze şi îi făcu semn fratelui lui să-l urmeze. Tăcut, el deschise uşa dormitorului unde dormea Sam şi îi dădu voie să privească înăuntru.

Samantha dormea pe spate şi pe fiecare braţ al ei se odihneau copiii lui Kane; unul dormea pe abdomen, cu feţişoara în braţele lui Sam, iar celălalt băiat dormea pe o parte, lipit de trupul ei.

— A trecut ceva timp de când nu i-am mai văzut curaţi şi nu sunt sigur că, în altă situaţie, i-aş fi recunoscut.

Când Mike închise încetişor uşa, Kane se uită la fratele lui cu o privire ce îi reflecta sentimentele. Dumnezeule, cât de mult te invidiez.

Mike zâmbi amar, amintindu-şi de moartea soţiei lui. Tristeţea îi dispăru când auzi un „Tati!” şi văzu cum copiii se aruncă în braţele lui Kane, care îi prinse cu uşurinţă pe copiii lui somnoroşi şi se îndreptă cu ei către salon.

— Sammy! Strigă unul dintre băieţi, întinzând mâna după Sam ca să vină cu ei, dar Mike puse mâna la uşă, pe post de barieră.

— Oh, nu, monstrule, ai avut-o destul. Acum e a mea. Închise uşa, o încuie şi se întoarse către Samantha, care tocmai se trezise şi se întindea languroasă. Şi acum, frumuseţea mea..

— Mike, zise Samantha, ridicându-se. Nu poţi… vreau să spun, sunt oameni afară.

— Asta e ocupaţia principală a familiei mele, zise el, după care se aruncă în pat şi o luă de talie, trăgând-o către el.

— Mike, nu, nu se poate. Fratele tău…

— Ştie totul despre păsărele şi albine.

*

Când Samantha ieşi, în cele din urmă, din dormitor, îl găsi pe Kane stând la masa din bucătărie, îngropat în spatele ziarului The Wall Street Journal, iar

gemenii mâncau pe podea.

— Ce mănâncă? întrebă ea, deşi văzu foarte bine ce li se dăduse să mănânce, dar voia să-l facă pe Kane să recunoască. Nu prea îl plăcea pe bărbatul ăsta.

Când Kane vorbi, nu păru prea preocupat, pentru că nici nu-şi ridică ochii din ziar.

— Prăjituri. Cola fără zahăr.

Fără să ceară permisiunea tatălui lor, Samantha luă farfuriile de carton cu prăjituri din faţa copiilor şi cănile cu cola.

Kane se uită la ea pe după ziar. Nu că tot ceea ce făcea i se părea neobişnuit, pentru că numai Dumnezeu ştia câte femei din familia lui încercaseră să-i facă pe copii să mănânce cum trebuia, însă fără succes. Ceea ce îl surprindea era că Samantha le luă băieţilor mâncarea din faţă, iar aceştia nu zbierară în semn de protest.

Kane o urmărea cum pune perne pe două scaune – băieţii lui nu mâncau la masă – prosoape peste perne, ca să le protejeze, apoi îi ridică pe băieţi şi îi aşeză pe scaune.

Prefăcându-se că citea ziarul, Kane îi văzu pe băieţii lui cei turbaţi că stăteau cuminţi, în timp ce Samantha sparse două ouă, prăji pâine şi turnă lapte în două pahare. Acum Kane era fascinat, pentru că, din câte ştia el, fiii lui nu mâncau de ani de zile decât salam, şuncă şi zahăr. Reuşi de două ori să-şi intersecteze privirea cu băieţii lui, ridicând întrebător o sprânceană, dar aceştia îi zâmbeau angelic, de parcă ar fi mâncat ouă cu pâine prăjită stând la masă în fiecare zi.

După masă, Kane o urmări pe Samantha cum le spălă faţa şi mâinile – un alt început – apoi îngenunche, oferindu-le două prăjiturele.

— Ce primesc pentru asta? întrebă Samantha.

— Pupici, spuseră băieţii în cor, de parcă ar fi fost doi copii model din filmele anilor ’50.

Zâmbind, băieţii o sărutară pe Samantha pe câte un obraz, apoi şi-i întinseră pe-ai lor la pupat. Apoi o zbughiră pe uşă, în grădină, iar Samantha strigă după ei că dacă se murdăreau din nou, va trebui să le facă baie şi să le spele hainele.

— Şi organele genitale? întrebă unul din băieţi.

Samantha se întoarse către Kane, şocată, cu ochii holbaţi.

— Vrea să spună degetele de la picioare, spuse Kane zâmbind şmechereşte. A auzit cuvântul la Familia Simpson şi i-am spus că înseamnă jucării.

— Da, copil scump, zise Samantha, o să-ţi spăl şi degetele şi, dacă te murdăreşti rău, o să-ţi iau eşarfa cu ţestoasele ninja şi o să o tai bucăţele.

Chicotind, băieţii fugiră în grădină.

Kane rămase cu gura căscată, uitându-se la Samantha cum se apucă de spălat vasele.

Întorcându-se către el, supărată, îi spuse:

— N-ar trebui să-i laşi să mănânce prăjituri la micul dejun, iar cola nici atât, toate sunt chimicale. Iar igiena lor lasă de dorit.

Kane îşi luă ziarul şi zise, deschizându-l:

— Nu poţi să-i ai, Sam. Sunt ai mei. Spune-i lui Mike să-ţi facă şi ţie unii.

Samantha nu-i răspunse. Roşise, pentru că se gândise într-adevăr să îl roage să-i lase la ea pe băieţi până când le va găsi o mamă potrivită.

Capitolul 28

— N-ai vrea să-mi spui despre Nelson?

— Nelson? întrebă Samantha vag, pentru că mintea ei era la gemeni, la scumpii băieţi pe care Kane îi luase acasă imediat după micul dejun. Parcă îi era frică să-i mai lase copiii, pentru că ar fi putut reuşi să-i îndepărteze de el.

— Tipul din bar. Ţi-l aduci aminte? L-ai cunoscut când ai defilat prin faţa a jumătate de New York, aproape goală.

Samantha râse.

— Ah, da, Nelson. Mike, crezi că aş putea să fiu una din fetele acelea de cinci sute de dolari pe noapte?

Mike se strâmbă în loc de răspuns.

— Ai de gând să-mi spui ce ţi-a scris Nelson pe bucăţica aceea de hârtie sau nu? Bineînţeles, aş putea face ca tine, să-ţi cotrobăi prin lucruri ca să-l găsesc, dar eu ţin la etică.

Ea îi luă farfuria murdară din faţă şi îl sărută pe vârful nasului.

— Nu l-ai găsit, nu?

Pentru moment, Mike se uită în altă parte, fără să o privească în ochi, apoi se ridică de la masă şi se duse după ea în bucătărie.

— Samantha, zise el, ce pui la cale?

— Pe hârtie era scris un nume, Walden şi un număr de telefon.

Se uita la ea cum spăla farfuriile, evitând să-l privească în ochi. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi îi roti chipul către el.

— Şi ce-ai făcut cu ele?

— Am sunat acolo; se pare că domnul Walden este avocat şi am întâlnire cu el azi, la ora cincisprezece.

— Şi aveai de gând să te duci singură? Poate că îmi turnai gogoşi şi-mi spuneai că te duci la cumpărături, apoi te duceai pe furiş la întâlnire.

— Mike, să nu crezi că m-aş fi gândit să mă întâlnesc singură cu unul ca Doc. Omul ăsta e avocat şi e tânăr, cel puţin mai tânăr decât cei care ştiu câte ceva despre Maxie, aşa că nu putea fi prea implicat în ce s-a întâmplat în 1928. Domnul Walden are doar cincizeci şi cinci de ani.

— Şi de unde ştii toate astea?

— Păi, am întrebat-o pe secretara lui. I-am zis că l-am întâlnit într-un bar pe tip şi i l-am descris ca având douăzeci şi şase de ani, blond şi înalt. Ea m-a informat că domnul Walden are cincizeci şi cinci de ani, e însurat, cu patru copii mari, are un metru cincizeci înălţime, păr alb şi burtică. Dacă e atât de tânăr, ce-ar putea şti despre bunica mea? Oare crezi că o fi lucrat pentru ea sau ştie ceva, aşa, din auzite?

— Cred că nu există decât un mod de a afla, nu? Îmbracă-te şi mergem să-l vedem.

— Mike, nu trebuie neapărat să mergi. Pot să mă întâlnesc doar eu cu el, apoi vin aici şi îţi povestesc ce mi-a spus.

Afirmaţia ei îl şi enervă, dar îi făcu şi plăcere, pentru că realiza că încerca să-l protejeze. Ştia că asta încerca să facă. El o făcuse să înţeleagă să nu-şi mai bage nasul în misterul care-o făcuse pe Maxie să-şi părăsească familia. Acum ea continua să cerceteze pe ascuns.

El o sărută dulce.

— Îţi dai seama că e trecut de ora două? Dacă ai de gând să te îmbraci într-unul din costumele alea ale tale şi să-ţi dai pe păr cu chestie d-aia şi să-ţi pictezi faţa şi…

Samantha o luase deja la fugă.

La trei şi un sfert, Samantha şi Mike erau introduşi în biroul domnului Walden, de către secretara lui slăbănoagă. De-a lungul unui proces care o enervă

la culme pe Samantha – Mike o trimisese pe Sam să stea în camera de aşteptare, în timp ce el rămăsese la biroul recepţionerei şi, privind-o printre gene, îi punea întrebări despre domnul Walden –, aflară că Walden era avocat, specializat în apărarea criminalilor şi îi salva de închisoare. Recepţionera îşi dădea ochii peste cap într-un fel foarte drăguţ, descriind nişte personaje din lumea interlopă care intrau uneori în birou. Spunea că pe domnul Walden nu îl deranja faptul că îşi ţinea pledoariile strălucite în favoarea celor mai îngrozitori oameni de pe stradă.

— Legături cu lumea interlopă, zise Mike. Nu e de mirare că-l cunoaşte Nelson. Ce-i cu tine?

Samantha mergea lângă el atât de ţeapănă, încât abia îşi mişca picioarele.

— Nu e absolut nimic cu mine. De ce-ar fi ceva? Doar pentru că te uitai în bluza femeii, nu e un motiv…

Zâmbind, Mike o luă de braţ fără s-o lase să se mişte.

— Avea o pereche de…

— Asta dacă-ţi plac vacile! zise Samantha printre dinţi, smulgându-şi braţul din mâna lui şi luând-o înainte.

Când intrară în biroul lui Walden, Samantha era furioasă, iar Mike afişase un chip nevinovat. Domnul Walden, care era exact cum fusese descris, se uită la cei doi şi zise:

— Nu mă ocup de cazuri de divorţ.

Râzând, Mike se întinse după mâna Samanthei, aşezată pe braţul fotoliului din faţa biroului, dar ea se feri.

— De fapt, am venit aici într-o altă problemă. Ni s-a dat numele tău, indirect, prin Jubilee Johnson.

Doar pentru o secundă, expresia de jovialitate de pe chipul lui Walden se schimbă. Era ciudat să te

gândeşti că acest om apăra criminali, pentru că dacă i-ai fi pus perucă albă, barbă şi un costum roşu, ai fi zis că era Moş Crăciun din poze.

— Ah, da, Jubilee. Sper că e bine şi că familia lui se descurcă bine.

În acel moment, Samantha văzu mâna stângă a lui Walden. Când intrase în birou, fusese atât de supărată pe Mike, încât nu prea se uitase la domnul Walden şi nu băgase de seamă decât că era un om atât de plăcut, încât se gândise imediat că nu putea şti nimic despre Maxie.

Acum se holba la mâna lui stângă. Mâna era tatuată cu desenul unui negru solid, un desen ce începea de la încheietură, acoperindu-i degetul mic şi inelarul, iar unghiile celor două degete erau colorate cu negru.

— Juma' de Mână, şopti ea, pentru că, la prima vedere, mâna lui arăta de parcă i-ar fi lipsit jumătate.

Ridicându-se şi înconjurând biroul, Walden zâmbi, apoi îi întinse mâna, iar ea i-o luă, privind-o. Apoi se uită la el.

— Cine eşti şi ce ştii despre Maxie?

Domnul Walden oftă, resemnându-se.

— M-am născut cu numele de Joseph Elmer Gruenwald al III-lea. Dacă pe tatăl meu îl chema Joe, pe mine m-au numit Elmer. Ciudat nume. E dificil să înaintezi în această lume cu un nume ca ăsta, doar pentru că lui taică-tău îi plăceau glumele lui Elmer Fudd. Apropo de nume, cred că m-am gândit mult la bunicul meu, gangsterul.

Era rândul lui Mike să vorbească.

— Juma' de Mână.

— Da, zise domnul Walden, Joe Juma' de Mână a fost bunicul meu. Tatăl meu avea nouă ani, când Juma' de Mână a fost omorât şi cred că l-a glorificat. În loc să

fie conştient că tatăl lui nu a fost decât un ucigaş plătit, tatăl meu a încercat să-l transforme într-un erou, aşa că am crescut auzind numai cât de tare şi mare era Juma' de Mână. Ezită puţin. Când Juma' de Mână a murit, i-a lăsat tatălui meu nişte bani, dar bunica mea i-a tocat în mai puţin de şase luni.

Ridicându-şi mâna stângă, Walden o studia atent.

— Când aveam şaisprezece ani, m-am îmbătat pentru prima oară în viaţă şi, când m-am trezit, am aflat că am fost la un tip, pe care l-am rugat să-mi tatueze mâna, în amintirea bunicului meu. După aceea, n-am mai putut îndepărta sau ascunde tatuajul, iar taică-meu a zis că era un semn de bun augur.

Văzând că Samantha şi Mike îl priveau nedumeriţi, domnul Walden chicoti.

— Tatăl meu avea o imaginaţie foarte bogată. S-a însurat când era abia un puşti, iar eu eram pe drum, aşa că nu a mai avut şansa să meargă la şcoală. După ce mi-a văzut mâna, a zis că destinul meu era să mă fac avocat şi să salvez oamenii ca bunicul. Nu ştiu cum de i-a venit ideea asta, dar mie mi se părea o idee minunată. M-am dus la facultatea de drept, gândindu-mă că îmi voi petrece viaţa salvând bărbaţii şi femeile neînţeleşi de societate, dar mai târziu mi-am dat seama că apăram, de fapt, scursorile umanităţii.

Cuvintele lui nu prea erau în concordanţă cu expresia feţei, pentru că părea foarte mulţumit de sine.

— De ce? întrebă Samantha.

— Banii, draga mea. Scursorile nu ar face numai nenorociri şi hoţii, dacă astea nu le-ar aduce o căruţă de bani. A-i apăra înseamnă să te îmbogăţeşti. Părinţii mei au trăit într-un apartament cu două camere, împreună cu cinci copii. Eu am o vilă pe strada 15 şi încă o proprietate în Westchester. Mi-am trimis cele

patru fiice la şcolile Ivy League, iar soţia mea are haine făcute special pentru ea la Paris.

Zâmbi de inocenţa celor doi tineri frumoşi din faţa lui, pentru că li se putea citi pe chip faptul că ei nu şi-ar fi vândut sufletele pentru bani. Dar, pe de altă parte, dacă te uitai la felul în care erau îmbrăcaţi şi la cum arătau, niciunul dintre ei nu ştia ce înseamnă să-ţi fie foame sau frig sau să ai un proprietar care să te dea afară din casă în miez de noapte, pentru că nu ai plătit chiria. Fiicele lui erau ca această micuţă şi drăguţă Samantha, bine îmbrăcate, bine hrănite, fără a purta pe umeri povara sărăciei. Ciudat, dar gunoiul pe care-l apăra îi adusese bani, care l-au ajutat să ofere lumii patru fete curate şi deştepte.

— Când aveam douăzeci şi unu de ani, mi-am schimbat numele în H.H. Walden, un nume drăguţ, pe care l-am folosit şi în timpul şcolii. M-a ajutat să intru în cercul blonzilor jucători de tenis şi mai târziu, am putut să le spun ticăloşilor că iniţialele vin de la Juma’ de Mână, aşa că mi-a fost de folos şi acolo.

— Pentru că toată lumea auzise de cele trei milioane dispărute ale lui Juma’ de Mână, zise Mike, făcându-l pe Walden să zâmbească.

— Ai făcut ceva cercetări.

Mike îi povesti despre biografia pe care o scria şi despre Maxie, bunica Samanthei.

— Ce poţi să ne spui despre ea? întrebă el.

— Nimic, zise domnul Walden, fără să clipească măcar.

„Un mincinos cu experienţă”, se gândi Mike.

— Nici măcar numele azilului unde este internată? întrebă el. N-ai idee cine plăteşte internarea acolo?

Auzind-o şi pe-asta, Walden îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— M-ai prins, nu? Da, ştiu unde e internată Maxie, dar nu eu plătesc pentru ea. Dacă vrei să ştii asta, ar trebui s-o întrebi pe ea de unde are banii.

— Ea pretinde că e altcineva, Abby şi nici nu admite că ar fi Maxie.

— Ah, păi, da, e de-nţeles. Probabil că pentru tânăra doamnă de aici, dacă nu de Doc sau de altcineva. În unele cercuri, încă mai circulă legenda banilor lui Juma' de Mână. Şi bineînţeles că ştiţi că numele ei adevărat e Abby, nu? Nu ştiaţi? O cheamă Mary Abigail Dexter. Când a semnat contractul pentru a cânta în clubul lui Jubilee, şi-a scris numai iniţialele: MAD, iar în loc de D a scris X: MAX. Contabilul lui Jubilee, care avea nevoie de ochelari, a crezut că numele ei e Maxie şi aşa a rămas.

Mike se uită urât la Walden, pentru că simţea că omul acesta deţinea multe informaţii, informaţii pe care nu avea nicio intenţie să le divulge.

— Cineva a pătruns la etajul superior al casei mele şi a încercat s-o omoare pe Samantha.

Walden nu a făcut decât să clipească, dar nu-i putea reproşa nimic, pentru că el cu asta se ocupa zilnic: ameninţări, moarte, crime.

— Nu mai spune. Şi l-ai prins?

— Nu, zise Mike simplu. Ai idee cine ar fi putut fi? Cineva pe care-l ştii?

Walden zâmbi.

— Ar putea fi oricare dintre cei o mie de oameni pe care-i ştiu. Nu există nicio persoană dintre cele pe care le apăr, care să nu ştie să se caţere pe o fereastră şi să omoare o tânără. Mie nu trebuie decât să-mi spui timpul şi locul, iar eu îţi asortez un criminal, conform datelor.

Samantha deschise gura să vorbească, dar Mike i-o luă înainte.

— Februarie 1975, Louisville, Kentucky, zise Mike, fără să se uite la Samantha, care îl privea nedumerită. Era timpul şi locul unde murise mama ei.

— Acum, Mike, aş vrea să mergem, spuse ea încet, dar Mike se uita fix la Walden, fără să se mişte de pe scaun.

După ce se uită de la unul la celălalt, Walden apăsă un buton şi îi spuse secretarei să-i aducă tot ce avea în legătură cu data şi locul pe care i le dăduse Mike.

— Are totul pe computer, aşa că n-ar trebui să dureze mai mult de un minut, spuse el, spărgând tăcerea ce se lăsase după ce Mike pusese ultima întrebare.

Timp de cinci minute îndelungate, stătu rezemat de spătarul scaunului, uitându-se la cei doi din faţa lui, încercând să-şi dea seama ce se întâmpla, în afară de faptul că bărbatul scria o biografie. Se întreba dacă era conştient de ce fel de creatură diavolească era Doc sau dacă credeau că era un bătrân dulce, ajuns la vârstă asta înaintată doar prin pactul care-l făcuse cu diavolul.

Când secretara lui îi puse un dosar pe birou, Walden se aplecă înainte:

— Ah, mi-l amintesc foarte bine pe viermele ăsta. Cu vreo zece ani în urmă, a intrat în camera de gazare şi nu cred că mai există cineva care să merite în aşa măsură o asemenea pedeapsă. L-am apărat, dar m-am bucurat când am aflat că nu pot câştiga cazul sub nicio formă. În noaptea dinaintea execuţiei, m-a rugat să mă duc în celula lui, să-mi povestească totul despre viaţa lui. Aş vrea să vă pot spune că îl mustra conştiinţa, dar nu a fost aşa; el voia ca eu să scriu totul, ca să se facă un film la televiziune, aşa, ca despre Al Capone.

Walden frunzărea paginile.

— Nu aveam de gând să-i spun că mai bine mor decât să-l fac erou naţional, dar am înregistrat totul, în caz că mai târziu voia avea pe cineva acuzat de ceva ce făcuse.

Coborând degetul de-a lungul unei pagini, spuse:

— Louisville, Kentucky, februarie. Se uită înapoi prin foi. Ce mai nenorocit! Nenorocit de tot. Dumnezeule! Uitasem despre asta! Căuta banii lui Juma' de Mână. Cred că l-a angajat cineva, dar aici nu se menţionează. Cred că voia să mă lase să bănuiesc că era îndeajuns de deştept să omoare oameni, fără ca altcineva să-i spună pe cine, de ce şi unde.

— Ce-a făcut? întrebă Mike liniştit.

— A ucis o femeie. Spunea că avea un pont, că cineva din familia femeii ştia de banii lui Juma' de Mână, aşa că s-a dus la Louisville, a răpit femeia şi a torturat-o ca să o facă să vorbească. Ia să vedem… A ţinut-o pe un radiator fierbinte, dar, când şi-a dat seama că nu ştia nimic, a întins-o pe jos şi a trecut cu maşina peste ea. Parcă-l văd cum râdea când îşi amintea că femeia îl implora să nu-i facă rău fetiţei ei, aşa că după ce a omorât-o, a rămas în oraş câteva săptămâni şi a vorbit cu puştoaica şi i-a pus o mulţime de întrebări să vadă dacă tatăl ei ştia ceva. După ce a văzut că nimeni nu ştia nimic, a plecat din oraş.

H.H. se uită la cei doi. Un moment înainte arătau sănătoşi, roz la faţă, dar acum erau palizi. Se ridică şi luă mâna femeii, care se încleştase pe braţul fotoliului şi abia atunci îşi dădu seama că femeia torturată era probabil mama acestei tinere.

— Eu… eu… începu el, iar H.H. Walden, bărbatul care nu-şi pierdea niciodată cumpătul şi vorbele, rămase fără grai, pentru că nu ştia ce să spună.

Mike se ridică.

— Domnule Walden, vă mulţumesc foarte mult

pentru ajutor. Cred că acum vom pleca.

— Uite ce e, îmi pare rău că v-am spus povestea asta. N-am vrut... Nu mai avea ce să adauge, aşa că se uită după cei doi, care ieşiră din birou.

*

— Ţi-e bine? întrebă Mike când ajunseră în stradă.

Samantha dădu din cap.

— Mi-e bine. Zău, Mike, mi-e bine, dar cred că acum aş vrea să mă plimb. Singură. Aşa că ne vedem mai târziu.

— Eşti sigură?

— Absolut. Văzând că continua să o privească îngrijorat, îi zâmbi încurajator şi îi puse mâna pe braţ. Mike, s-a întâmplat cu mult, mult timp în urmă. De mulţi ani m-am obişnuit cu gândul că mama a murit şi nu prea mai contează cum a murit. Moartea e moarte, indiferent că e accident sau crimă. Doar că acum aş vrea să fiu singură. Poate că o să mă duc la biserică. Strângându-l încetişor de braţ şi zâmbindu-i, se întoarse să plece.

Mike o prinse şi o trase lângă el. Era o bună actriţă, trebuia să recunoască asta şi dacă n-ar fi ştiut ceea ce ea aflase abia acum, n-ar fi ştiut niciodată cât a suferit.

Dar începuse s-o cunoască pe Samantha, s-o cunoască foarte bine. Majoritatea vieţii şi-o petrecuse ţinând pentru ea durerea şi disperarea, fără să o împărtăşească cu nimeni.

— Mergi cu mine.

— Nu, eu... încercă să scape de el, dar Mike o ţinea bine.

Îşi ţuguie buzele şi, cu limba între dinţi, fluieră

atât de tare încât aproape imediat, lângă ei, opri un taxi, scârţâind din roţi. Mike deschise portiera şi o împinse pe Sam înăuntru. Când ea încercă să-i spună ceva, el îi făcu semn să tacă. Când ajunseră aproape de casă, el îi luă bărbia în mână, întorcându-i faţa la lumină, ca să o privească. Pielea ei era palidă şi moale la atingere, respiraţia era neregulată.

Când taxiul opri, Mike plăti şi ţâşni afară, luând-o la fugă pe scări, târând-o pe Sam după el. Descuie uşa, o trânti de perete şi, odată ajuns înăuntru, fugi cu ea către baie.

Nici nu intrară bine, că Sam începu să vomite în toaletă. Ţinând-o cu o mână de frunte şi cu cealaltă de mijloc, o strânse, în timp ce ea icnea, cu stomacul în convulsii. Când termină, o lăsă deasupra toaletei şi se duse la chiuvetă, unde udă cu apă rece un prosop, pe care i-l puse pe frunte, în timp ce trăgea apa la toaletă.

O ajută să se ridice de pe jos şi să se aşeze pe un scaun.

— Mi-e bine, şopti ea. Zău că mi-e bine.

— Ţi-e bine, pe dracu’. O lăsă doar o clipă singură, cât să-i aducă un suc de portocale; se strădui să o facă să-l bea. Şi ăsta. Îi întinse un păhărel de lichior tare de mentă şi când ea clătină din cap că nu voia, o apucă de bărbie, silind-o să-l bea.

Îi luă prosopul de pe frunte, îl desfăcu, îl zvântă şi îi şterse faţa fierbinte. Oare ce se face în situaţii de genul ăsta? Cum putea cineva să aplaneze veşti devastatoare, ca aceea pe care o primise Sam? Încercă să-şi imagineze cum s-ar fi simţit dacă tocmai i s-ar fi spus că mama lui a fost torturată şi omorâtă în plină tinereţe, de către un tâmpit de criminal, care credea că s-ar putea ca ea să ştie unde erau nişte bani.

— Când erai copil, întrebă Mike, ştergându-i tandru cu prosopul faţa fierbinte, şi îţi era rău, cine

avea grijă de tine?

— Mama, şopti ea.

— Şi după vârsta de doisprezece ani? Aşteptă în zadar răspunsul ei.

Sam îşi întoarse chipul într-o parte.

— Mike, te rog. Nu vreau să…

Se abţinu să nu se înfurie, pentru că ea credea că avea chef de amor în asemenea situaţie. Îşi aduse aminte că-i spusese că atunci când a aflat vestea iminentei morţi a tatălui ei, nu-şi dorise decât să se ducă acasă la soţul ei, s-o ia în braţe şi să-i mângâie obrazul. Dar soţul ei nu fusese acolo când avusese nevoie de el, iar când, după moartea mamei ei, a avut nevoie de taică-său, nici acesta nu a putut-o ajuta. Mike se gândi că venise timpul să nu mai fie ignorată de către bărbaţi.

— Sam-Sam, nu am de gând să te las singură. Te-o fi lăsat taică-tău, dar mie nici nu-mi trece prin cap. O luă în braţe, ca pe un copil şi dădu să iasă din baie.

— Lasă-mă jos, zise ea, luptându-se cu el.

Se opri în hol şi o privi.

— Nu-ţi dau voie să rămâi singură. Poţi să mă faci porc nenorocit şi misogin. Poţi să mă faci cum îţi vine la gură, dar în noaptea asta nu vei sta singură. De data asta, nu va trebui să faci faţă morţii singură. Când ea se zbătu, strânse şi mai tare. Nu eşti îndeajuns de puternică să te lupţi cu mine.

Începu să meargă, dar nu către dormitor, cum crezuse ea, ci către grădina din spate şi, din mers, trase de pe fotoliu o cuvertură de lână. Când ajunse în grădină, se aşeză împreună cu ea pe un scaun pliant, ţinând-o în poală ca pe un copil, culcându-i capul pe umăr.

— Mai povesteşte-mi despre mama ta, spuse el.

Îngropându-şi faţa în muşchii umărului lui, Samantha negă din cap. Acum, ultima persoană la care voia să se gândească era mama ei, mama ei care fusese torturată pe un radiator fierbinte, mama ei care implorase pentru viaţa copilului ei.

— Care era culoarea ei preferată? Aşteptă, dar Sam nu vorbi. Zise: Culoarea preferată a mamei mele e albastru. Spune că e culoarea păcii şi că nouă, tuturor copiilor, nu ne doreşte decât pace, mai mult decât orice pe lume.

Sam rămase tăcută când el o înveli cu cuvertura de lână. Era o zi călduroasă, dar creierul şocat al Samanthei îi răcea trupul, de parcă sângele cald s-ar fi retras undeva, adânc, în ea. Mike o strânse în braţe, luându-i şuviţele de păr de pe tâmple, încercând din răsputeri să o acopere cu trupul lui. El nu ştia de unde i se fixase asemenea idee în cap, dar simţea că era vital să o facă să vorbească.

— Mama ta îţi cânta? întrebă el. Sam nu răspunse. Ţi-am spus vreodată că stră-stră-străbunica mea a fost o celebră cântăreaţă de operă? I se spunea La Reina. Ai auzit vreodată de ea?

Ea clătină din cap că nu.

— Tata are nişte înregistrări cu ea. Excelentă voce. Deşi mă uimeşte faptul că în familia mea nimeni nu poate scoate o notă fără să fie falsă. Nu e corect, nu?

Rămase tăcută, în timp ce el o freca pe spate şi o ţinea foarte strâns, oferindu-i siguranţă cu trupul lui mare. Samantha îşi aduse aminte de ceva ce n-ar fi dorit în ruptul capului. Nimeni nu o consolase după moartea mamei ei. Tatăl ei a petrecut trei ani într-o cameră întunecată. Zile întregi nu se deranja să se radă sau să se îmbrace cu altceva în afară de halatul de baie şi mânca numai cât să nu moară. Sam

încercase din răsputeri să-l înveselească, dar nu îl lăsa niciodată să fie conştient de singurătatea ei. Nu-l lăsa să-i vadă tristeţea, nu-l lăsa să-şi dea seama de cât de multă nevoie avea de el şi cât de dor îi era de mama ei.

— Galben, şopti Sam. Mamei îi plăcea galbenul.

*

Mike o ţinu în braţe pe Samantha ore întregi, iar ea îi vorbea, îi povestea despre mama ei şi despre cât de mult însemnase ea. Amintindu-şi povestea pe care i-o spusese despre tatăl ei şi despre ea, cum că ar fi fost ca şi ceasurile ce mergeau în ritmul lui Allison Elliot şi că ceasurile s-au stricat după moartea ei. Mike începu acum să deosebească şi altceva în vocea Samanthei: se autoînvinovăţea de moartea mamei sale. Îi spusese odată că şi-a omorât mama, pentru că s-a ţinut de capul ei să o ducă la petrecerea aceea, apoi se contrazisese, spunând că nu era adevărat. Acum el îşi dădea seama că era un răspuns inconştient. La un anumit nivel al gândirii, Samantha credea cu adevărat că moartea mamei se produsese din vina ei. Ba mai mult, credea că tatăl ei era de aceeaşi părere, că ea ar fi fost responsabilă. Altfel care ar fi fost motivul pentru care Dave o respinsese, pentru care nu a avut grijă de unicul copil, nu i-a vorbit, nu a alintat-o? Ce ticălos egoist! se gândi Mike. Nu s-a gândit decât la durerea lui, nu şi la durerea fiicei sale.

După ce soţia lui Kane a murit, durerea îl scosese din minţi pe fratele său, dar a încercat din răsputeri să-şi revină, pentru că avea doi băieţi, care se trezeau noaptea şi plângeau după mama lor.

Dar Samantha nu a plâns şi nu plângea nici acum. Era palidă şi rece şi atât de slăbită, încât abia

putea să-şi mişte mâinile, dar ochii îi erau uscaţi. Se pedepsea pe sine, prin reţinerea lacrimilor, pentru că a cauzat moartea mamei şi durerea tatălui.

— Când eram copil, eram o teroare, spunea Sam. Eram egoistă şi nu făceam decât să cer şi să fac totul după capul meu. Odată, mama mi-a cumpărat o pereche de pantofi frumoşi, din catifea albastră, dar eu eram atât de supărată încât nici nu am vrut să-i încalţ. Pentru că voiam pantofi de lac roşii.

— Şi mama ta ce-a făcut?

— A spus că nu are de gând să mai facă încă o dată atâta drum până în oraş ca să-mi schimbe mie pantofii. A spus că nu creştea o primadonă şi că voi purta ceea ce mi se dă.

— Şi ai primit pantofii roşii? întrebă el încet, urând deja povestea. Era deja a treia pe care i-o spunea şi în care făcea tot posibilul ca un copil normal şi egoist să fie transformat, în viziunea Samanthei, într-un copil demon.

— Oh, da. A doua zi, i-am spus mamei ce păr frumos avea şi cât de albaştri îi erau ochii. I-am spus ce bine îmi părea că nu arăta bătrână ca mamele prietenelor mele, care erau, fără excepţie, grase şi urâte. I-am spus că ar trebui să se îmbrace pe măsura frumuseţii. Ea mi-a zâmbit şi m-a întrebat ce aveam în cap, aşa că i-am spus că mi-am adus aminte că, într-o vitrină a magazinului Stewart, am văzut o rochie pe un manechin, care ar arăta fabulos pe ea.

— Şi ea te-a dus înapoi în oraş?

— A zis că asemenea flatări şi asemenea inteligenţă în a obţine ceea ce vrei, merită să fie răsplătite, dar m-a avertizat că dacă rochia aceea nu era în vitrină la Stewart, o s-o păţesc.

— Cred că era.

— Am transpirat până în oraş. Mi-era teamă ca

nu cumva să fie în vitrină doar haine de bărbaţi, dar nu a fost aşa. Am căpătat pantofii roşii, iar mama o rochie nouă. Samantha tăcu o clipă. Era rochia în care a ars.

Mike continuă să o ţină în braţe, continuă să o mângâie pe păr, continuă să asculte poveste după poveste, dar cu fiecare poveste, părerea lui se contura. Blair sugerase ca Samantha să se ducă la un psihiatru. Pentru ce? Ca să-i spună un tip, iar şi iar, că nu din vina ei îi murise mama? Că depresia tatălui nu era din vina ei? Pentru ca Sam să creadă că tot ceea ce s-a întâmplat n-a fost din vina ei nu erau îndeajuns cuvintele.

În una din poveştile ei, pomeni de cum i l-a adus taică-său pe Richard Simms să-l cunoască. Mike se lămuri după câteva întrebări de ce se măritase cu el, mai mult pentru că se pare că aşa dorise taică-său. Şi de ce nu? Îi dedicase întreaga ei viaţă de la vârstă de doisprezece ani până la douăzeci şi trei de ani, în încercarea de a îndeplini ceea ce credea că îi datorează, aşa că de ce să nu se mărite tot pentru a-i face pe plac?

Avocatul tatălui ei spusese că Sam a renunţat la întreaga ei viaţă socială, pentru a sta cu tatăl ei şi a-l ajuta să depăşească starea de depresie. Sam fusese atât de izolată în acel timp încât avocatul credea că poate a fost victima unui incest, dar nu ştia sigur, pentru că nu dorise să se amestece.

Singură la vârstă de doisprezece ani, fără mama ei, care fusese, cel puţin aşa înţelegea Mike, cea mai bună prietenă a ei, Sam nu a mai avut pe nimeni, dar a încercat să fie cea mai bună fetiţă din lume, pentru a-l face pe tatăl ei să o iubească din nou. Poate că măritişul cu un bărbat ales de tatăl ei l-ar fi făcut să o iubească din nou.

Când mariajul Samanthei începuse să scârţâie,

nu a putut să se ducă la tatăl ei, să-i spună că bărbatul pe care i-l alesese – iar Mike aflase că Dave Elliot era patronul lui Richard şi al biroului unde lucra acesta în Santa Fe – o folosea ca pe o sclavă. Odată ce Sam şi-a petrecut copilăria izolată şi arsă de secrete, nu învăţase să-şi facă prieteni, prieteni cărora să-şi destăinuiască problemele.

Amintindu-şi de prima lună pe care a petrecut-o în casa lui, acum îi înţelegea deprimarea, înţelegea de ce voise să se retragă într-o cameră din care să nu mai iasă niciodată. Se retrăsese în camera tatălui ei, se gândi el. Tatăl ei o respinsese cât fusese în viaţă, dar poate că ea spera să-l regăsească după moarte.

Întrebarea ce îi venea în minte iar şi iar era: ce putea face el? Ce putea face pentru ca Sam să-şi dea seama că moartea mamei nu era din vina ei? Că deprimarea lui Dave nu era din vina ei? Voia să o vadă trecând peste anumite lucruri, voia să o audă înjurându-l pe taică-său pentru că o respinsese, voia să o audă ţipând pentru ceea ce-i făcuse soţul ei. Voia să o vadă plângând.

Ridicându-se din şezlong, o duse în casă. Samantha credea că o va duce în pat şi aşa spera, pentru că era foarte, foarte obosită. În loc de asta, el se îndreptă către uşa de la intrare.

— Unde mergem? întrebă ea obosită.

— Te duc la bunica ta. Cred că e timpul ca şarada să înceteze; cred că e timpul să se răspundă la nişte întrebări.

Capitolul 29

Era dimineaţă când Mike se întoarse în camera

lui Maxie de la azil. După ce, cu o seară înainte, o dusese pe Sam la bunica ei, i-a zis lui Maxie că trebuia să-i spună adevărul lui Sam. Mike zisese că viaţa era prea scurtă, prea misterioasă pentru ca ele două să continue să pretindă că nu ştiau una de cealaltă. Probabil că s-a înfuriat prea tare şi a spus ceva ce n-ar fi trebuit, dar Sam avea nevoie de bunica ei, cât timp o mai putea avea, iar Maxie avea nevoie de Sam.

După asta, le-a lăsat singure, iar ele şi-au petrecut aproape întreaga noapte stând de vorbă, în timp ce Mike a dormit foarte puţin, pe o canapea tare, căreia i se spunea eufemistic „loc de dormit pentru oaspeţi”. Mike nu ştia ce au vorbit atâtea ore, dar, de fiecare dată când a crăpat uşa, le-a văzut discutând.

— Cum se simte? întrebă Mike când intră, privind-o pe Sam, care stătea ghemuită în braţele lui Maxie. Nu se bărbierise şi era îmbrăcat cu aceleaşi haine cu care fusese cu o zi în urmă la Walden, acum şifonate şi murdare. Zâmbind, se uită la Samantha, care dormea ca şi când trecuse printr-o mare traumă emoţională: cu gura întredeschisă, respirând neregulat şi cu buzele umede, ca ale unui copil.

Înaintând, Mike zise:

— Haide, lasă-mă să o iau. E grea şi probabil că ţi-au amorţit braţele.

Pentru o secundă, Maxie îl privi cu o asemenea ferocitate, încât el făcu un pas înapoi. Când îşi reveni, îi zâmbi.

— Cred că nu e chiar atât de grea.

Jenată, Maxie râse pe înfundate.

— Nu, nu e prea grea. Îmi doresc să o fi putut ţine când era copil. Mi-ar fi plăcut să fiu lângă ea, după…

— După ce a murit mama ei?

Maxie se uită în altă parte, pentru că ştia că

Allison murise din cauza ei, pentru că dacă nu s-ar fi măritat cu Cal, familia Elliot n-ar fi avut de-a face cu Doc şi cu Juma' de Mână.

— Doctorul i-a făcut Samanthei o injecţie ca să doarmă, zise Maxie. N-ar fi vrut, dar ceilalţi bătrâni au tăbărât pe el. Zâmbind, îl privi pe Mike cu dragoste şi recunoştinţă. De când aţi adus cărţile şi jocurile şi tot ce trebuie pentru locul ăsta, fără să mai spun de ce-aţi făcut pentru camera mea, cred că oamenii aceştia ar face orice pentru voi. Pentru ei, eşti o combinaţie între sfânt şi superman.

— Nu te lua după Sam. Nimic din asta nu a fost ideea mea. Mi-am petrecut zilele gândindu-mă cum să mai adaug ceva bani muntelui pe care-l deţineam deja, iar nopţile cu o frumuseţe după alta, fără să dau doi bani pe niciuna.

Maxie puse o mână pe obrazul Samanthei. Azi părea mai bătrână decât atunci când o cunoscuse, ca şi cum ceea ce îi povestise Samantha despre cum a fost omorâtă Allison, i-ar fi supt vitalitatea din trup.

— Şi acum viaţa ta e diferită?

Mike veni lângă pat şi mângâie fruntea Samanthei.

— Acum, viaţa mea e foarte diferită. Acum simt că… este o nebunie.

Ochii lui Maxie erau strălucitori, intenşi.

— Îmi plac nebuniile, mai ales când e vorba de nepoata mea.

— Acum simt că viaţa mea are un scop. Ţi se pare normal să-ţi spun că am impresia că am aşteptat-o pe Sam? Şi ştii ceva? Cred că tatăl ei ştia acest lucru.

— David, zise Maxie blândă. Frumosul meu fiu. Se uită fix într-un punct, cu ochii umezi, de parcă s-ar fi gândit la tot ce pierduse; viaţa nepoatei sale, moartea fiului ei. Şi, dacă ar fi fost acolo, în 1975, ar fi

putut fi ea cea omorâtă şi nu mama fetiţei.

Mike o luă pe Maxie de mână.

— Dave nu m-a lăsat să mă întâlnesc cu fiica lui. Atunci mi se părea ciudat că voia să plec din casă înainte de sosirea ei, mai ales de când mă lăsase să stau în camera ei de fetiţă, în loc de camera de oaspeţi. Mike făcu o pauză, pentru că acum înţelegea camera aceea, înţelegea că, pentru Dave, timpul se oprise în acea dimineaţă rece de februarie, când soţia lui fusese omorâtă atât de brutal, iar timpul s-a oprit şi pentru fetiţa lui.

— Dave i-a ales Samanthei primul soţ, zise Mike, privind-o în ochi pe Maxie.

Nu dură decât o clipă să înţeleagă ce încerca el să-i spună.

— Şi crezi că te-a ales şi pe tine pentru Sam. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Da, aşa cred. Dave spunea că voia să repare cumva ceea ce i-a făcut. Mi-e ruşine să spun că o perioadă de timp am crezut că a molestat-o. Când privesc înapoi, cred că Sam ştia de când m-a cunoscut că eram un alt aranjament făcut de tatăl ei şi cred că de asta a fost atât de ostilă cu mine la început. Tatăl ei a făcut o alegere proastă prima dată.

Tachinându-l, Maxie îi zâmbi.

— Dar nu şi a doua oară.

Mike rămase serios.

— Era cât pe ce să fie şi asta o greşeală. În prima lună în care Samantha a stat cu mine, am lăsat-o singură în camera ei. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu ea, dacă prietena mea Daphne n-ar fi pus punctul pe i, spunându-mi că Sam se… se… oftă. Cred că era în pragul sinuciderii.

Maxie îi strânse uşurel, încurajator, degetele puternice şi tinere.

— Ai recuperat din timpul pierdut. Vocea ei se înveseli. Cum te simţi acum, ca erou salvator? De parcă ai fi făcut ceva măreţ? Auzind-o, Mike râse atât de tare încât Samantha se mişcă în somn.

— La început m-am simţit ca un martir. Eu care o ajutasem, salvând-o de propria-i persoană, iar bestia nerecunoscătoare nici nu voia să se culce cu mine.

Maxie râse.

— Ai rezolvat-o şi pe asta, nu?

— Ea a rezolvat-o. Ea rezolvă totul. M-a făcut să înţeleg cât de singur am fost de câţiva ani încoace şi cât de mult m-am plictisit de toate. Sam priveşte viaţa de parcă totul ar fi nou şi minunat. Ar trebui s-o vezi când se duce la cumpărături. Pentru ea totul e de parcă ar explora o nouă planetă. Cred că nimeni, care a trecut prin ce a trecut ea, nu ar putea să se bucure aşa de unele părţi ale vieţii.

Mângâie obrazul Samanthei.

— Ar fi trebuit s-o vezi la picnic, cu familia mea. Se potrivea cu ei de parcă s-ar fi născut în mijlocul lor şi toţi copiii o iubeau. Copiilor nu le plac adulţii răi, ei îi simt, dar ea şi sora mea cea mică erau permanent înconjurate de copii.

Ridicându-se de pe pat, Mike examină o pictură victoriană în ulei, cu un peisaj aproape imposibil de idilic, dar Maxie ştia că nu o privea cu adevărat.

— Ţi-a povestit despre picnic? întrebă el.

— Puţin. Se pare că s-a distrat minunat. Chiar dacă Samantha i-ar fi povestit fiecare minut din acea zi, Maxie nu i-ar fi povestit, pentru că era evident că Mike voia să-i spună ceva, iar ea voia să asculte ce are de spus.

— Eram furios pe mama mea că a pus aşa ceva la cale, pentru că ştiam, fără să-i spun lui Sam, că va fi testată. Ţi-a spus că am un frate geamăn identic?

— Nu.

Privind-o din nou pe Maxie, Mike zâmbi.

— Nu ţi-a spus pentru că pentru ea nu era ceva important. Tăcu un moment. Toate lucrurile care îi interesează pe oameni în privinţa persoanei mele – aş putea spune lucruri care definesc ceea ce sunt – pentru Sam nu înseamnă nimic. Ei nu-i pasă de banii mei sau de faptul că mai există unul ca mine. A fi geamăn e minunat în majoritatea timpului, dar uneori te simţi de parcă n-ai fi o persoană unică, parcă ai fi jumătatea unui întreg. Unul din motivele pentru care am venit la New York a fost că îmi era silă să trăiesc într-un orăşel în care, inclusiv propriile mele rude, mă întrebau mereu cine sunt..

Făcând o pauză, trecu cu degetul peste măsuţa din lemn de cireş.

— În familia mea e o vorbă. E o vorbă stupidă, ridicolă şi nu ştiu de unde a pornit care spune „Să te însori cu cea care poate să te deosebească de fratele tău geamăn”.

Văzând că Mike nu continua, Maxie se uită la el, încercând să înţeleagă ce voia să spună.

— Familia ta a vrut să vadă dacă Samantha te deosebeşte de fratele tău? Acesta era testul?

— Da, într-un cuvânt. Cu vreo cinci ani în urmă, fratele meu geamăn, Kane, a sunat-o pe mama de la Paris şi i-a spus că s-a îndrăgostit nebuneşte de o tânără franţuzoaică şi că voia să se însoare cu ea. Mama l-a felicitat, apoi a închis telefonul şi mi-a spus să iau avionul şi să mă duc la Paris să o cunosc. Nici nu a pomenit motivul, dar nici nu era nevoie, pentru că amândoi ştiam pentru ce eram trimis în Franţa.

— Pentru a vedea dacă noua ta cumnată te deosebeşte de fratele tău.

— Da.

— Şi a putut? întrebă Maxie.

— Nu. Kane nu ştia că vin, aşa că m-am dus la adresa pe care o lăsase şi care s-a dovedit a fi casa părinţilor ei. Am ciocănit la uşă, dar nu a răspuns nimeni, aşa că m-am dus în grădina din spate; ea era acolo, la fel de frumoasă precum o descrisese Kane. Din momentul în care m-a văzut, a sărit de pe scaun, a fugit către mine, m-a luat în braţe şi m-a sărutat într-un mod incredibil. Când a venit Kane, aproape că mă dezbrăcase de cămaşă.

— Fratele tău nu s-a supărat că te-a găsit în ipostaza asta, cu logodnica lui?

— Nu, noi nu suntem aşa. Ştia ce se întâmplase, dar, fără să se gândească la altceva, pentru că, de asemenea, ştia că ea nu fusese în stare să ne deosebească. De câte ori eram lângă ea, mă întreba dacă eram Kane sau Michael.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Văd că vorbeşti de ea la trecut.

— A murit într-un accident, iar Kane a fost distrus. Era nebun după ea, dar…

— Dar ce? întrebă Maxie.

— Familia mea nu a cunoscut-o niciodată, dar cred că a murit simţind că nu e dorită de ai mei, mă refer, pentru Kane.

— Ce s-a întâmplat la picnic?

Mike zâmbi mândru.

— Sam a ştiut că fratele meu nu sunt eu. A ştiut imediat, dar cred că lui Kane nu îi venea să creadă. A testat-o toată ziua. Mergea în spatele ei şi îi punea mâna pe umăr, dar Sam nici măcar nu se uita la mâna lui, părea că simţea cine era şi îi spunea ceva de genul „Ce vrei, Kane?”. O spunea pe un ton urâcios.

Dacă mai era posibil, Mike zâmbi şi mai mult.

— Nu cred că-l place prea mult pe fratele meu.

— El ce crede despre ea?

Mike rămase puţin pe gânduri şi îşi aminti cum se uita la Samantha jucându-se cu copiii lui, îşi aminti cum o privea la picnic.

— Dacă mâine mă despart de ea, cred că imediat fratele meu o cere de nevastă. Nu, cred că o imploră să se mărite cu el.

Mike îşi băgă mâinile în buzunare.

— Kane m-a făcut să-mi dau seama cât de norocos sunt şi cât îi datorez lui Sam. Dacă nu ar fi apărut în viaţa mea, probabil că m-aş fi însurat cu o persoană cum era ultima mea iubită, apoi aş fi trecut prin viaţă, nici fericit, nici nefericit, ci neîmplinit.

Întinzându-se, Maxie îi luă o mână în ale ei.

— Cred că ai fost răspunsul la rugăciunile mele. O iubesc mai mult decât pot să înţeleg. Dacă mi s-ar putea îndeplini doar o dorinţă, aceasta ar fi să plec din această lume ştiind că are cine să aibă grijă de nepoata mea, cineva care să o iubească.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta. O iubesc mai mult decât pot să înţeleg. Nu-mi aduc aminte ce era viaţa mea înainte de a o cunoaşte. M-am tot gândit şi nu-mi pot aminti prea clar ce făceam cu timpul meu. Zâmbi. Poate că, după cum spuneam, o aşteptam să vină la mine, aşteptam ca soarta şi David Elliot să mi-o dăruiască.

Privind prin camera acum plină de antichităţi, de picturi şi covoare, el arătă către ele.

— Toate astea le-a făcut ea. Ştii ce face? Îmi spune „Mulţumesc”, din zece în zece minute şi de fiecare dată când mi-o spune, mă simt vinovat. Nu fac decât să-i pun la dispoziţie nişte bani, pe care mi-i pot permite, dar ea se dăruieşte pe sine. Îmi dă mie, ţie, fratelui meu singuratic şi barbarilor lui de copii. Chiar când credea că mă urăşte, se îngrijora de rana pe

care-o aveam la cap.

— Deci ce-ai de gând să faci acum cu ea?

— Primul punct pe listă este să o las însărcinată.

Maxie râse atât de tare, încât acele maşinăriilor se dădură peste cap, înainte şi înapoi, de parcă ar fi râs şi ele.

— Eşti un tânăr tare glumeţ.

— Semăn cumva cu bunicul lui Sam? Vocea îi coborî cu un ton. Cu Michael Ransone?

— De când ştiai?

— De când am dezbrăcat-o, ceea ce, dacă mi se permite să adaug, nu s-a întâmplat demult. Are pe umăr acelaşi semn din naştere, ca unchiul Mike. O privi pe Maxie. I-ai spus deja?

— Da, i-am spus. I-am spus tot ce trebuia să ştie. Aş vrea s-o iei de-aici. Du-o în oraşul ăla al tău din Colorado şi ţine-o în siguranţă.

— Ne-am băgat prea adânc acum. Prea mulţi oameni cred că mai avem puţin şi dăm de banii lui Juma' de Mână. Mama lui Sam nu a fost în siguranţă în Kentucky, iar Sam nu va fi în Colorado.

— Ce-ai de gând să faci? În vocea lui Maxie se simţea frica.

— Vreau să rezolv misterul. Vreau să aflu ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Vreau să aflu adevărul, în totalitate.

Capitolul 30

Timp de trei zile, Mike se purtă cu Samantha de parcă ar fi fost din sticlă. Ea vorbea numai cât să-i răspundă la întrebări, nu mânca aproape nimic şi nu manifesta interes faţă de nimic; nici faţă de cărţi, nici faţă de computere şi, spre disperarea lui Mike, nici faţă de sex.

În cea de-a patra zi, nu mai putut suporta şi chemă artileria grea: fiii lui Kane. La şase dimineaţa, uşa dormitorului se deschise şi atât Mike, cât şi Samantha se treziră în ţipetele şi pupăturile a două trupuri mici ce aterizară peste ei.

— Sammy! Sammy!

Kane stătea în pragul uşii, privind-o pe Sam care îmbrăţişa băieţii, abia putând să-i ţină în braţe şi primea pupice umede, în timp ce Mike încerca să-şi ferească faţa de bocancii lor.

— Când încep repetiţiile? întrebă Kane.

Auzindu-i întrebarea, Mike sări din pat şi îl dădu repede afară. Abia după ce Samantha le făcu baie gemenilor zise:

— Ce repetiţie?

Era prima oară după câteva zile, când o interesa ceva. Mike ar fi vrut să-i spună ce avea în minte, dar îi era teamă. Ştia însă că nu mai avea cale de întoarcere.

— Am încercat să mă gândesc la ce pot face ca să aflu ce s-a întâmplat în noaptea anului 1928, zise Mike. Cred că toată lumea vrea să te protejeze, aşa că toţi fac tot posibilul să nu divulge informaţiile pe care le cunosc. Dar mi-am dat seama că nu poţi fi protejată decât dacă se va sfârşi totul şi nu se poate sfârşi până când tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea nu iese la iveală.

Samantha luă loc la masă, vizavi de Mike şi de fratele lui şi se uită de la unul la celălalt

— Vreau să aud totul, fiecare cuvânt, fără să mi se ascundă nimic.

Mike şi Kane începură să vorbească, înţepându-se unul pe celălalt.

— Frank a cumpărat clubul lui Jubilee, Jeanne a făcut rost de tot ce-i trebuie pentru a-l redecora, tata va fi şeful gangsterilor, Vicky şi-a luat concediu ca să-i

îmbrace şi să-i aranjeze pe toţi şi mama se ocupă de mâncare. Tu vei cânta cu Ornette şi H.H. va juca rolul bunicului său şi…

Când auzi că va cânta cu Ornette, ea îi opri şi îi rugă să fie mai expliciţi. Interesant, dar Kane fu acela care dădu explicaţiile. În ochii lui Mike citea că era îngrijorat de felul în care va reacţiona la ideea lui.

Lui Kane, cel puţin aşa părea, i se spusese totul despre ce s-a întâmplat cu Doc şi Maxie. Kane susţinea că personajele principale minţeau:

— Jubilee nu va spune ce ştie; H.H. nu va spune ce ştie; lui Maxie îi e prea frică pentru tine ca să vorbească; Doc spune, dar nu-l crede nimeni.

Mike inventase ceva care să rezolve această învălmăşeală; el şi familia lui şi Sam vor crea din nou noaptea de 12 mai 1928. Vor reconstrui şi redecora clubul lui Jubilee, aşa cum fusese în noaptea masacrului, apoi vor juca scena întregii seri, cu mitraliere cu tot.

După ce explică scurt, Kane tăcu, se rezemă de spătarul scaunului şi ascultă detaliile pe care Mike i le dădea Samanthei. Fraţii stătuseră de vorbă o mulţime noaptea trecută, iar Mike îi povestise viaţa Samanthei, aşa cum fusese de la moartea mamei sale.

Acum, Mike îi spunea Samanthei că voia să recreeze ce se întâmplase în noaptea aceea, pentru a-şi putea termina cartea, dar adevărul era că Mike spera să-i producă un şoc Samanthei, punând-o faţă în faţă cu ceea ce i se făcuse. Voia ca şocul să o facă să-şi exprime părerea de rău, durerea şi, mai ales, mânia.

După ce lui Kane i se povesti ce se întâmplase cu mama Samanthei, Mike spuse că, după fiecare din aceste revelaţii oribile, Samantha se retrăgea în sine, apoi, după câteva zile, se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ani întregi, evenimentele din viaţa

Samanthei se constituiseră într-o întreagă listă de dezastre, o listă cumplit de lungă şi căreia nu mulţi i-ar fi supravieţuit. Totuşi Samantha nu numai că supravieţuise, dar trecea prin viaţă de parcă nimic nu i s-ar fi întâmplat.

Mike se temea că într-o zi, poate peste douăzeci de ani, va fi ca femeile acelea din ziare, care, la cincizeci de ani, după o viaţă aparent normală, se sinucid brusc.

Lui Mike îi era teamă pentru Samantha, teamă că aşa se va întâmpla şi cu ea, dacă nu-şi va elibera furia şi tot ce acumulase în suflet. Se temea că, precum un vulcan, Sam nu va exploda acum, ci mai târziu. Nu se putea salva, decât dacă se va elibera de tot ce adunase în aceşti ani. Aşa că Mike pusese la cale acest joc, spunându-i Samanthei că motivul era că dorea să ştie clar ce se întâmplase în noaptea aceea, dar Kane ştia că, dacă era după Mike, acesta ar fi lăsat totul baltă, fără să mai vrea să audă vreodată numele lui Doc şi chiar al lui Maxie. Pierduse demult interesul şi dorinţa de a şti ce se întâmplase atât de demult; acum unica lui grijă era Samantha şi liniştea ei interioară viitoare.

Sentimentul lui Mike era că, dacă exista pe lume un mod de a o ajuta pe Samantha şi de a-i da ceea ce avea nevoie, îl va face, indiferent de preţ, de timpul pierdut şi de oamenii pe care trebuia să-i recruteze ca să-l ajute.

Pentru Mike nu a fost uşor să se hotărască să o forţeze să treacă prin această producţie teatrală. Erau două posibilităţi; ori va fi ceva neobişnuit pentru ea ori va fi zguduită, iar Mike ştia, din instinct, că acesta era unicul mod ca Sam să obţină pacea sufletească de care avea o disperată nevoie.

Fiind singura cale, avea să-i spună orice, numai

ca s-o facă pe Sam să participe. Nu-i putea spune în niciun caz că vederea sângelui şi a adevărului gol-goluţ asupra a ce făcuse un psihopat de gangster familiei ei, îi va face bine, aşa că, pe scurt, Mike îi spunea că noaptea va fi prezentată ca un divertisment amuzant, care va da de lucru rudelor sale şi toată lumea se va distra teribil.

Mike minţea, dar pentru o cauză bună, pentru că ştia că Samantha nu ar fi participat niciodată la această dramă, dacă şi-ar da seama că e pusă în scenă numai pentru ea. Ar fi făcut-o pentru Mike, dar pentru ea însăşi, niciodată. Tăcut, Kane îl asculta pe fratele lui, care bătea câmpii, cum că Jubilee avea secrete şi H.H. ştia mai mult decât spunea şi cum că, dacă Mike ar putea afla răspunsurile la întrebări, ar scrie cartea vieţii sale, la care muncea de atât de mult timp. Dar Kane ştia exact ce avea frate-său în cap şi nu fusese în viaţa lui atât de mândru de el, ca în acel moment. Cu ochii care-i exprimau din plin sentimentele, se uită la Mike; Mike îl văzu şi, ca întotdeauna, înţelese exact ce gândea fratele lui geamăn. Înroşindu-se puţin, Mike se uită în altă parte, încântat de mulţumirea neexprimată a fratelui său.

*

După ce Samantha îl aşteptă pe Mike să termine, căută repede un scaun să se aşeze.

— Şi pe cine vom folosi ca audienţă? întrebă ea, cu ochii măriţi de mirare. De unde luăm atâţia participanţi? Şi chiar dacă-i găsim, vor dura luni întregi ca să repetăm cu ei.

— Vom folosi rude, spuseră Mike şi Kane la unison – se învăţaseră deja cu asta – şi vorbeau de parcă ar fi spus „Vom folosi manechine”.

— Mike, strigă Samantha, încercând să pară rezonabilă. Vom avea nevoie de peste o sută de oameni, iar ei vor avea nevoie de bani din 1928. Va costa…

— Pe dracu', o să plătească Montgomery, sau Frank poate plăti. Poate cumpăra nişte costume de la un studio din Los Angeles, cu care apoi poate face avere, închiriindu-le, după cum face întotdeauna. Nu-ţi pune problema de bani.

Privindu-şi mâinile, apoi uitându-se din nou la ei, se strâmbă. Se simţea stresată pentru că pomeniseră de Ornette.

— Şi orchestra?

— Îl rugăm pe Jubilee.

Ea îi privi de parcă nu-i venea să creadă.

— Jubilee are o sută unu ani.

— Şi e scos din minţi de plictiseală, răspunse Mike. Dacă reuşim să-l scoatem de sub tutela îngrozitoarei lui fiice, pariez că i-ar plăcea la nebunie să ne ajute.

Samantha voia să spună că numai ideea în sine reuşea să o îngrozească. Nu o deranja gândul că va cânta în faţa a o mulţime de oameni. Ceea ce o îngrijora era violenţa acelei nopţi. Atunci fuseseră omorâţi oameni; apoi fusese omorâtă mama ei, iar bunica se ascunsese o viaţă întreagă. Nu era sigură că voia să privească răul în faţă.

Mike îi observase ezitarea. Se întinse peste masă şi o luă de mână.

— Cred că ideea unui show îi va face plăcere lui Jubilee, iar H.H. cu tatuajul lui va face impresie şi poate că, dacă Maxie va vedea ce fac ceilalţi, ne va spune totul, deschis.

Ea se uită la el.

— Şi Doc?

Lui Mike îi luă ceva timp ca să răspundă:

— Doc va fi de faţă la toate acestea.

Auzindu-l, Samantha izbucni în râs.

— Parcă văd de pe acum invitaţia: Domnişoara Samantha Elliot şi trupa vă roagă să veniţi la clubul lui Jubilee, pentru a crea din nou cea mai îngrozitoare noapte din viaţa dumneavoastră.

Nici Mike, nici Kane nu se uitară unul la celălalt, dar Sam simţea comunicarea dintre ei.

— Mike, întrebă ea blând, cum îl ducem acolo?

— Dă-mi voie să mă ocup personal de asta, spuse el.

— O să-l răpim, zise Kane.

Ea clătină din cap, pentru că la asta se gândise din momentul în care Mike îi zisese că Doc va fi de faţă.

— Ce s-a făcut până acum? întrebă ea, pentru că observase că, de câteva zile, în timp ce ea încă mai suferea după mama ei, Mike fusese foarte, foarte ocupat.

De data asta, Mike şi Kane se uitară unul la celălalt, iar Mike îl privi mândru pe Kane, de parcă i-ar fi spus fratelui său că Sam era cea mai curajoasă persoană din lume.

Imediat ce începură să discute, Samantha observă detaliile ce încă mai trebuiau puse la punct, ca de exemplu, cine îl va juca pe Doc şi cum arăta Doc când era tânăr şi unde se vor ţine întâlnirile pregătitoare şi unde vor locui părinţii lui. În niciun caz la hotel.

Kane stătea rezemat şi sorbea din ceaşca de cafea, privindu-i pe Sam şi pe Mike cum se certau, dacă rudele să se mute sau nu în casa lui pe durata repetiţiilor.

— Sunt perfect fericiţi în variatele lor hoteluri. Au

room-service, cameriste şi eu am pace şi linişte şi intimitate.

— Tot New York-ul e un room-service! izbucni. Şi fratele tău unde va sta? Fratele tău geamăn şi copilaşii lui?

— Bestiile alea sunt orice numai copilaşi nu! aproape că ţipă Mike la ea. Deja mi-au mâncat jumătate din trandafiri azi-dimineaţă şi unul dintre ei mi-a săpat o groapă în grădină, în care încape o maşină. Dacă-i las în casa mea, o vor distruge.

— Oh, asta e? întrebă ea, strângând din buze. E casa ta, sunt rudele tale. Al meu nu e nimic, cred că nici apartamentul de sus. Ar fi trebuit să înţeleg asta de la început, pentru că, de fapt, sunt doar chiriaşa ta şi nimic mai mult. Eu nu am drepturi.

Auzind-o, Mike o luă în braţe.

— Ah, iubito, n-am vrut să spun asta. Bineînţeles că ai drepturi. Dacă-i vrei pe toţi, veri, verişoare, ce-o fi, aici, atunci poţi să-i ai.

Privind peste umărul lui Mike, Samantha îi făcu lui Kane cu ochiul. O fi jucat ea murdar în această ceartă, dar a câştigat, ce mai conta deci?

Kane înălţă ceaşca în semn de salut.

Capitolul 31

După ce Samantha reuşi să treacă peste neliniştile ce i le provocase ideea de a crea un moment din trecut, se apucă de treabă. Primul lucru pe care îl făcu, fie că-i invită pe toţi cei ce urmau să deţină rolurile cheie, acasă, pentru a cina şi a pune detaliile la punct.

— Iar eu voi găti, spuse ea, la care Mike pufni,

spunând că la ea a găti însemna a apăsa tastele telefonului până îi amorţeau degetele. Fără să-l ia în seamă, Sam le dădu lui Mike şi lui Kane o listă foarte lungă cu articole de băcănie, ce conţinea inclusiv chestii ca: cilantro proaspăt, chili verzi, „nu din alea îngrozitoare, conservate”, piper şi alune.

Seara, când sosiră rudele lui Mike în casă erau numai arome de chili, porumb şi friptură. Mike, Kane şi gemenii îşi petrecuseră ziua ascultând ordinele lui Sam, de parcă ar fi fost la armată, iar ea le dădu să taie ceapa, să cojească şi să frigă chili şi pe băieţi îi puse să taie pâine pentru budincă.

Toată lumea care sosi era înfometată.

Abia când toată lumea mânca din farfuriile pline cu enchiladas, rellenos, posole şi fasole pinto, exclamând cu ocazia fiecărei înghiţituri cât de condimentată era mâncarea şi spunând că n-ar mai putea mânca încă o porţie chiar dacă ar mai vrea, Samantha începu să creadă că va merge într-adevăr, pentru că oamenii deja începuseră să pună detaliile la punct. Jubilee spunea că acela care va dirija şi-i va instrui pe „oamenii” lui Scalpini, va trebui mai întâi să discute cu el. Şi H.H. spunea că simţise nevoia de a sta de vorbă cu Samantha/Maxie.

Pe la jumătatea cinei, când era aşa un zgomot de nu se puteau înţelege întrebi, se deschise uşa de la intrare şi sosi Blair, cu Maxie pe un pat cu rotile, conectată prin tuburi la maşinăriile de care nu se despărţea

— Am încercat să o conving să stea cuminte, spunea Blair, arborând mina de doctor. Dar m-a implorat. Oricum, a mai rămas ceva mâncare?

Toată lumea îi lăsă singuri un moment pe Jubilee şi pe Maxie, cât să-şi strângă mâinile şi să se privească în ochi, împărtăşindu-şi secrete pe care ceilalţi nu

puteau să le ghicească. Spre surprinderea lui Mike şi lui Sam, H.H. părea să o cunoască foarte bine pe Maxie. Ba mai mult, respectul cu care se purta faţă de ea părea să fie ceva deosebit.

— Cine-l va juca pe Doc? întrebă Sam tare, cu mâna pe umărul bunicii ei, încercând să risipească atmosfera sumbră ce se aşternuse peste toţi, pentru că Maxie părea mai slăbită cu fiecare zi ce trecea. Bineînţeles că ne-ar fi de folos să ştim cum arăta Doc în zilele acelea.

Cu aceste cuvinte, Maxie deveni implicată. Pe drum, în ambulanţă, îngrijindu-se de maşinăriile ei, Blair îi povestise ce se punea la cale, aşa că Maxie era la curent.

Blair îi spuse lui Mike că grupa de sânge de pe rochia lui Maxie era A pozitiv, cea mai comună grupă. Ar fi putut fi sângele oricui, dar nu al lui Mike Ransone, care avea 0 pozitiv.

După venirea lui Maxie, intră şi Daphne, împreună cu şase prietene. Când o văzură pe Daphne amuţiră toţi, pentru că era îmbrăcată la fel de ţipător ca un turist texan în vacanţă la Santa Fe.

După ce Samantha o prezentă familiei lui Mike, aceasta le spuse că Daphne şi prietenele ei vor fi grupul vocal ce o vor acompania pe Samantha. Unul dintre verii adolescenţi ai lui Mike rămase cu gura căscată la Daphne. Gând îşi reveni şi reuşi să vorbească, o rugă pe Vicky să-i dea voie să ia el măsurile pentru costumele lui Daphne şi ale prietenelor ei. Vicky îşi dădu ochii peste cap, dar una din fetele lui Daphne, uitându-se la tinerii curăţei şi drăguţi, spuse că pe ele nu le deranjează dacă băieţii le vor lua măsurile, ba dimpotrivă, se vor simţi ca nişte profesoare de şcoală.

Când Samantha le arătă tuturor hainele lui

Maxie, Raine zise: „Drăguţi pantofi” şi toată lumea izbucni în râs. Întrebând care era poanta, lui Sam i se spuse că mama lui Raine era atât de îndrăgostită de pantofi încât avea o cameră plină. Dregându-şi glasul, Samantha întrebă „Ce mărime?”, ceea ce îi făcu pe ceilalţi să râdă şi mai tare.

Mâncară budincă de pâine şi castroane întregi de tarte cu fructe, în timp ce împărţeau roluri şi se gândeau la modul în care vor avea loc repetiţiile. Unii trebuiau să-l ajute pe „regizor”, ca de exemplu, Vicky, care trebuia să aranjeze hainele şi, mai târziu, să facă parte din audienţă. Rolul lui Jilly era de consilier istoric, pentru a răspunde tuturor şi la toate întrebările despre cum să se îmbrace, cum să se poarte şi ce fel de limbaj să folosească. Studierea vocabularului colocvial deveni necesară, după ce unul din verii lui Mike afirmă că era sigur cu cuvântul „mişto” exista şi în anii ’20.

Samanthei nu-i trecu decât o dată prin cap să lase totul baltă şi asta când tatăl lui Mike, Ian, aduse vorba despre antrenamentele pentru împuşcături. Acesta observă că Samantha se schimbase la faţă şi îi spuse că armele nu vor fi adevărate, ci vor face ca acelea din filme, dar ea îşi aminti de recenta moarte a unui actor, care se jucase cu un pistol, crezând că făcea parte din recuzită.

Mai târziu, când să plece toţi, Ian spuse din prag:

— N-am mai fost de mulţi ani în Santa Fe, dar îmi amintesc că era un orăşel mai degrabă sofisticat.

— N-aş spune că e chiar nesofisticat, răspunse Samantha, zâmbind din colţul gurii, dar miresele încă mai închiriază pentru nuntă porţelanurile şi argintăria.

Ian râse până când ajunse în capătul scărilor, în timp ce Pat şi Samantha aranjau ca ea şi Ian să se mute în următoarea zi în casa lui Mike. Când plecă, Pat o sărută pe Sam pe obraz.

Când plecară toţi, Maxie şi Blair se întoarseră la căminul de bătrâni, iar Kane şi băieţii la hotel, de unde urmau să vină cu bagajele a doua zi pentru a se muta la ei. Samantha se uită la Mike, iar Mike la Samantha.

În următoarea secundă, erau unul peste celălalt, făcând dragoste pe podeaua din hol, apoi mutându-se în salon, apoi în bibliotecă, amândoi simţindu-se de parcă nu s-ar mai fi văzut de câteva luni. Adormiră pe podeaua din bucătărie. Se treziră după două ore, admirând vânătăile şi zgârieturile pe care şi le făcuseră reciproc. Mike, căscând, spuse că ar vrea să facă o baie fierbinte, spumantă. Râzând, Mike o luă în braţe şi o duse în baie.

*

„Mai bine mă lua dracu’ decât să repet cu Ornette Johnson”, se gândi Samantha. Nu cunoscuse în viaţa ei un asemenea bigot şi când îi spusese asta, după ce el îi repetase pentru a patra oară că era prea albă ca să cânte blues, în cameră se aşternu liniştea. După Ornette, doar albii puteau fi bigoţi, iar idioţenia asta o făcu pe Samantha să-şi iasă din minţi.

Când Mike intră în camera de „distracţii” a căminului de bătrâni, o găsi pe Samantha stând pe scaun şi ţipând la Ornette, iar pe acesta urlând la rândul lui la ea. Maxie şi Jubilee stăteau deoparte, uitându-se la ei cu adoraţie.

— Deci cine câştigă? întrebă Mike, luând loc pe scaunul de lângă Maxie.

— Nu pot să spun, tu ce crezi, Jubilee?

— Eu zic că Ornette şi-a găsit naşul.

Aplecându-se în faţă, Mike le şopti că aranjase ca în noaptea când va cânta Ornette să fie în sală şi un producător de discuri.

— Cel puţin va fi auzit!

Zâmbind şi dând din cap, Jubilee îi făcu semn lui Mike, arătând către Samantha, care tocmai îl făcuse rasist pe Ornette şi recomandându-i din priviri să urmărească show-ul, aşa cum făceau şi ceilalţi din cămin.

*

Într-o dimineaţă, cu două zile înainte de „spectacol”, Samanthei îi veni rău.

— De la nervi, spuse ea, luând prosopul ce i-l dăduse Mike. Ca şi înainte, Mike o ţinu strâns de frunte cât timp ea vomită, apoi, zâmbind machiavelic, îi sugeră Samanthei să ia micul dejun, ceea ce o trimise înapoi, urgent, în baie.

Câteva ore mai târziu, ea se simţi mai bine şi mâncă pâine prăjită şi suc de portocale, luând vitaminele pe care i le dăduse Mike.

— Cum merge dansul? Îl bătuse la cap patru zile ca să-i spună şi ei cum se pregătea pentru rolul lui Michael Ransone. Când îi zise, în cele din urmă, avea o asemenea expresie de martir pe faţă, încât ea nu se putu abţine să nu râdă.

La ora unsprezece, Mike se duse cu Sam la Maxie, apoi aşteptă afară vreo trei ore, timp în care Maxie îi spuse Samanthei tot ce ştia despre noaptea anului 1928. Când Samantha ieşi, era albă la faţă şi avea o privire ciudată.

— Ai aflat? întrebă Mike, luând-o de mână.

— Da, răspunse ea. Am aflat, dar nu totul. Uitându-se la Mike, avea buzele atât de strânse încât păreau o aţă subţire. Bătrânul ăla corupt, spuse ea, iar Mike ştia că se referea la Doc.

Totul mergea atât de perfect încât trebuia să se

întâmple ceva şi se întâmplă. În dimineaţa premergătoare showului, după ce Samantha vărsă pentru a treia oară, sună Kane, spunând că unuia dintre băieţii lui îi era rău. Spunea că nu era grav, dar Samantha îi simţi îngrijorarea din voce.

— Blair e cu el şi zice că nu e cazul să mă îngrijorez, dar nu pot să plec. Nu s-ar putea ca Mike să-l ia pe tata sau pe Frank să se ducă la…

— Să-l aducă pe Doc? termină Samantha propoziţia.

— Da, spuse Kane oftând, dorindu-şi ca Sam să nu fi aflat chiar totul. Tata o să ştie ce să facă.

După ce Samantha închise telefonul, îl chemă pe Mike în bibliotecă şi îi spuse ce-i zisese Kane.

— Bineînţeles, îl iau pe tata, zise Mike şi când să ajungă la uşă, Samantha se aşează în faţa lui.

— Merg cu tine.

— Ha, ha, ha, râse Mike, cu mâna pe clanţă.

Samantha îl luă de mână.

— Mike, ascultă-mă. Ştiu ce trebuie să faci împreună cu Frank şi nici să nu te gândeşti să mă minţi. Fratele tău crede că banii pot cumpăra totul.

— Pentru Frank aşa se întâmplă de obicei.

— Ştiu că de data asta banii i-au cumpărat pe bodyguarzii lui Doc.

— N-a fost prea greu, odată ce n-au fost plătiţi de câteva săptămâni. Doc îi ameţeşte cu promisiuni, cum că o să-i sosească sume mari de bani din Europa, dar eu cred că e falit. Frank nu a aflat nimic despre banii ăştia.

— Unde a întrebat? La prietenii lui din Wall Street?

— Banii sunt bani oriunde. Frank a întrebat în locuri de existenţa cărora n-ai vrea să afli.

— Micuţa Sam, prea tâmpită să înţeleagă…

— Drăguţa şi micuţa Sam, a cărei viaţă e în primejdie, îi replică Mike dur.

Calmă, Samantha se uită la el.

— Pe câţi dintre gardienii lui Doc ai reuşit să-i mituieşti?

— Pe majoritatea dintre ei. N-a mers cu trei dintre ei, plus că mai sunt şi împrejurimile casei. Va fi periculoasă pătrunderea acolo. Se aplecă înspre ea. Samantha, gardienii aceia au arme.

Ea trase adânc aer în piept.

— Mike, sunt mică. Pot să mă strecor în locuri în care tu şi muşchii fraţilor tăi nu pot. Pot să mă caţăr pe garduri, în copaci. Ce faceţi dacă tu şi tatăl tău trebuie să săriţi un gard? Cine pe cine ridică? Pe mine poţi să mă arunci direct.

— Şi să cazi în capul tău cel drăguţ?

— Nu mă mai lua de sus! Îşi puse mâna pe pieptul lui, iar figura lui se îmblânzi. Mike, trebuie să mă iei. Dacă sunt probleme, Doc nu mă va omorî şi pot să te protejez.

— Şi ce te face să crezi că n-o să te omoare? Ştie doar că nu eşti nepoata lui.

— Pentru că acum ştiu ce s-a întâmplat cu banii lui Joe Juma’ de Mână, spuse ea încetişor. Iar dacă Doc ne face vreun rău unuia dintre noi, n-o să vadă niciun penny din banii aceia.

Capitolul 32

Trebuiau să treacă peste zid.

Când şi-au ascuns maşina între copaci, sub acoperirea întunericului, s-au îndreptat către poartă şi când au văzut că era ferecată, prima reacţie a

Samanthei a fost de a face stânga-mprejur şi de a se întoarce înapoi în oraş.

— Nu avem timp acum să fii laşă, zise Mike. Adevărat, îi era teamă pentru ea, dar trăise o viaţă întreagă alături de fratele său mai mare; dacă Frank a spus că poarta va fi deschisă, atunci aşa era. Probabil că greşiseră poarta.

Ceva mai încolo, lângă zid, era un copac cu o ramură groasă ce atârna peste zidul înalt. Căţărându-se primul în copac, Mike o ajută apoi şi pe Samantha. După ce aruncară în depărtare câteva pachete de carne pentru câini, el o coborî pe Samantha pe pământ, apoi sări lângă ea.

— Fugi, îi ordonă el.

După cum rămăsese stabilit, uşa de pe partea laterală a casei era descuiată şi erau aprinse câteva lumini discrete.

Când se strecurară pe lângă bucătărie, auziră voci, deşi era trecut de miezul nopţii şi toţi ar fi trebuit să doarmă. Ţinându-şi respiraţia, merseră în vârful picioare lor pe lângă oricare ar fi fost persoanele din bucătărie şi urcară pe scări.

Când Samantha puse piciorul pe o treaptă, aceasta scârţâi. În câteva secunde, apăru un gardian, se uită înspre scările cufundate în întuneric, dar Mike sări rapid ultimele două trepte şi se ascunse după un dulap, lângă ea.

— Cred că ai început să ai cam devreme probleme cu nervii, auziră o voce de bărbat din bucătărie.

— Simt că în noaptea asta se întâmplă ceva, vorbi altă voce. Crezi că bătrânul e în regulă?

— Cred că o să ne îngroape pe toţi, se auzi răspunsul, iar în voce nu se simţi dragoste pentru cel pe care-l păzeau.

Când bărbatul plecă, Samantha reuşi să-şi regăsească respiraţia şi se luă după Mike, când acesta îi făcu semn să-l urmeze. Parcă ar fi memorat planul casei, pentru că ştia încotro să meargă şi ce uşă să deschidă.

Doc stătea ridicat în pat, aşteptându-l. Nu dormea, nu citea, îl aştepta. Era îmbrăcat, aşezat deasupra cuverturilor şi nici măcar nu schiţă niciun gest de surprindere când îi văzu.

— Te-am auzit pe scări, îi spuse lui Mike. Nu eşti bun nici măcar să furi pisici.

— Las furtişagurile pe seama ta, apoi îi întinse mâna. Tu mergi cu noi.

— Aşa şi intenţionam. Vreau să văd petrecerea pe care mi-aţi pus-o la cale. A trecut o mulţime de ani de când cineva nu s-a mai deranjat aşa pentru mine şi nu aş rata ocazia pentru nimic în lume.

— Ce ştii despre noi? întrebă încet Samantha.

Când se întoarse cu faţa către ea, Samanthei îi îngheţă sângele în vene, pentru că, în lumina obscură, nu arăta ca un bărbat patetic, ci ca un gangster tânăr şi fără inimă, un bărbat căruia nu-i păsa de nimeni şi de nimic.

— N-am trăit de când mă ştiu fără să mă intereseze şi fără să cunosc ce se întâmplă în jurul meu. Ştiu că mi-aţi mituit aproape toţi gardienii, ca să vă lase uşile deschise, ştiu că au legat aproape toţi câinii şi ştiu că acelora care au mai rămas le-aţi dat carne ca să treceţi nestingheriţi. Eu am fost cel care a încuiat din nou poarta de la intrare. Nu voiam să vă fie prea uşor şi în şapte minute vor fi dezlegaţi şi ceilalţi câini.

Auzindu-i cuvintele, Samantha se gândi că ea şi Mike ar trebui să plece înapoi şi încă rapid, pentru că nu avea chef să alerge nebuneşte, ameninţată de câini

turbaţi. Se părea că asta era şi ideea lui Mike, dar, înainte de a ieşi din cameră, luă în braţe trupul fragil al lui Doc, apoi o tăie la fugă pe scări, sărind câte două trepte, cu Samantha imediat în spatele lui. Cam când ieşiră doi bărbaţi din bucătărie să se uite în sus, pe scări, ei erau deja afară din casă.

Mike fugea atât de repede, încât Samantha abia se ţinea după el, dar numai gândul că după ei venea o haită de câini, plus câţiva oameni înarmaţi îi dădea aripi la picioare. Habar n-avea încotro mergea Mike, dar se ţinea după el, de parcă de asta ar fi depins viaţa ei, ceea ce probabil era adevărat.

Când Mike se opri brusc, ea se izbi de spatele lui, fără ca el măcar să se clatine. În faţa lui era o poartă. Când Samantha, parcă cuprinsă de isterie, trase de ea, văzu că e încuiată cu un lacăt cu cifru.

— Care e combinaţia? îl întrebă Mike pe bătrân.

Doc nu făcu decât să rânjească.

— Dacă ne ajung câinii din urmă, pe tine o să te sfâşie primul.

— Tinere, spuse Doc, vorbind de parcă ar fi stat pe un tron, nu din postura de răpit, eşti genul de om care ar apăra viaţa oricui, cu preţul propriei sale vieţi.

Samantha se gândi că Doc era un excelent judecător al caracterelor umane, pentru că ştia fără să stea la îndoială că Mike era incapabil să facă o faţă atât de crudă, cum ar fi fost să arunce o fosilă de bătrân la câini.

— Ce facem? şopti Samantha, speriată de moarte de câinii ce se apropiau.

Un moment, Mike se uită la Doc, care se holbă la el, de parcă ar fi fost teribil de amuzat de toate astea, apoi se întoarse la Sam.

— Încearcă 5-12-28, spuse el. Samantha pricepu imediat că Mike îi dăduse data masacrului, data la care

fugise Maxie.

Sam umblă la cifru. Văzând că nu mergea combinaţia, se uită la Mike cu o teroare neputincioasă în privire.

— Încearcă din nou, spuse el calm, de parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie.

A doua oară, lacătul se desfăcu, iar ei o luară la fugă, întârziind doar câteva secunde, până când Sam a încuiat poarta în urma lor, sperând să-i reţină pe oamenii şi pe câinii care îi fugăreau.

Alergară către micuţa camionetă care îi aştepta sub copaci. Cu o săptămână în urmă, Raine îl sunase pe fratele lui mai mare, Kit, şi îi ceruse sfatul pentru o maşină foarte rapidă, menţionând că în maşină trebuie să fie loc pentru patru oameni, dintre care unul bolnav. După cum se spunea în familiile Montgomery şi Taggert, Kit era al doilea, după mama lor, care ştia mai multe decât oricine pe lume despre maşini.

Spre uimirea tuturor, Kit venise din Maine cu o maşină micuţă, neagră, o camionetă GMC, marca Ciclon. După cum spunea Kit, nu se produseseră decât câteva camionete în 1990, înainte ca guvernul să le scoată de pe piaţă, pentru că erau mult prea rapide; ajungeau de la 0 la 100 km/h în numai 1,4 secunde.

Singurele maşini legale, mai rapide decât Ciclon erau Porsche 959 şi un Ferrari de patru sute de mii de dolari, care de altfel erau în proprietatea lui Kit, dar erau maşini sport de două locuri.

Kit fusese intrigat de ce se va întâmplă şi rămăsese să dea o mână de ajutor. După ce îşi acoperi camioneta cu o prelată, o ajută pe Blair să o echipeze cu toate accesoriile unei ambulanţe, inclusiv oxigenul necesar.

Acum, Blair îi aştepta în camionetă, gata să-l preia pe Doc şi să-l ţină în viaţă de-a lungul a ceea ce

părea un drum foarte greu. Până când Mike îl aşează pe Doc pe patul din spate, Samantha se şi strecurase pe locul şoferului. Când Mike alergă în faţa vehiculului, îi spuse Samanthei să treacă pe locul pasagerului.

— Conduc eu, zise ea.

— Conduci pe dracu', răspunse Mike şi începu să o împingă pe locul celălalt, dar Samantha se încleştase de volan şi nu era atât de uşor de clintit.

— Mike, ştiu să conduc! Am condus patru ani în Santa Fe şi nu am avut ocazia până acum să şofez o asemenea maşină. Îi oferi explicaţia pe un ton normal, deşi cuvintele ei erau fără sens.

În acel moment se auzi prima împuşcătură, iar Mike ştiu că nu avea timp să se certe cu Samantha.

Se apucă strâns de laterala maşinii şi îi spuse să pornească.

Şi ea conduse. În spatele lor veneau trei maşini, glonţ către ei, maşini mari, grele, americane, iar Samantha făcea manevre în jurul lor, trecând pe lângă ele la milimetru, fără ca măcar să zgârie vopseaua de pe camioneta preţioasă şi rară a lui Kit.

Când trecu de cele trei maşini, apăsă pe frâne şi îi ordonă lui Mike să treacă la locul lui. Fără un cuvânt de protest, el execută comanda.

— Să nu crezi că a fost mare lucru, ia să încerci o intersecţie cu zeci de benzi din Santa Fe. Nu se respectă nicio regulă de circulaţie; cine e mai şmecher, pleacă primul, iar eu am învăţat să nu dau niciodată înapoi.

Pentru Mike a fost drumul către iad. Cu trei maşini în urma lor pe şoseaua liberă ce ducea către oraş, Samantha zbura în şi din afara traficului. Micuţa camionetă, nu numai că avea o viteză de-ţi venea rău, dar era şi uşor de manevrat, mai ales că fiecare roată putea fi condusă şi ghidată independent, ceea ce

însemna că maşina se putea urca probabil şi pe linii de telefon unsuroase.

Când ajunseră la azilul lui Maxie, nu mai era niciunul din oamenii lui Doc în urma lor, dar erau trei maşini de poliţie.

Coborând din camionetă, Mike descoperi că tremura. Nimic din ce făcuse în viaţă: nici răpirea unui om, nici faptul că era cât pe ce să fie atacat de câinii ucigaşi sau de oamenii înarmaţi nu-l speriase atât de mult ca şofatul Samanthei. Ea, în schimb, părea perfect calmă când urcă scările căminului de bătrâni, lăsându-i pe Mike şi pe Blair să se descurce cu poliţia, explicându-le de zor şi gesticulând către figura lui Doc, pe care, cică, îl aduseseră de urgenţă.

*

Fugind către bunica ei, Samantha ştia că Maxie era trează şi o aştepta, pentru că ştia ce plănuiseră Mike şi Sam pentru seara aceea.

— S-a făcut, spuse Samantha, căţărându-se în pat, lângă bunica ei.

Maxie o luă în braţe.

— Deci e aici, spuse ea încet.

— Da, şopti Samantha şi, în următorul minut, adormi.

„Aici”, se gândi Maxie. Doc era aici, sub acelaşi acoperiş cu ea, după atâţia ani.

Capitolul 33

După ce îşi petrecu dimineaţa în baie, uşurându-se de cina de cu o seară în urmă, restul zilei Samantha

rămase cu încă o femeie într-un salon de coafură, pentru a-şi aranja părul în stil Marcel şi luând lecţii de machiaj 1928. Vicky aranjase totul. Femeile care interpretau rolurile de prietene ale gangsterilor, plus „chelneriţele” erau fericite şi chicoteau emoţionate. Doar Sam era posacă, băgată toată în casca ce-i usca părul şi frunzărind ultimul număr al revistei New York Woman.

Ajunsă înapoi acasă la Mike, nu-şi putu găsi liniştea, nu se putu aşeza în niciun colţişor, pentru că peste tot era plin de lume ce mişuna de colo-colo. Era normal ca Pat Taggert să devină şefa echipajului, după cum chiar ea se autodefinea. „Să creşti o duzină de copii şi-ai să vezi că nimic în viaţă nu ţi se mai pare dificil”, îi spusese ea lui Sam.

Un dormitor era cabină de probe, altul, salon de cosmetică, unde Vicky adunase câţiva experţi ce le ajutau pe femei să-şi aplice cosmeticele. Celelalte două camere erau săli de repetiţie, unde tatăl lui Mike le explica „actorilor” ce aveau de făcut. Când Ian o văzu pe Samantha în pragul camerei, îi trânti uşa fără menajamente.

După-amiază târziu, Samantha evadă într-un colţ de grădină, încercând să se reculeagă. Nu-şi putea explica cum se simţea: calmă, dar agitată; emoţionată, dar liniştită. Îşi dorea să fie cu Mike, dar el nu era acasă, fiind plecat cu treburi despre care nu dorise să-i povestească.

Când deodată, în faţa ei apărură băieţii lui Kane, cu cărţi de poveşti în mâini, ea privi în sus şi îi zâmbi recunoscătoare tatălui lor. Luă băieţii în braţe şi începu să le citească din povestea George cel curios.

Era seară când Vicky îi spuse că era timpul să meargă la clubul lui Jubilee şi să se pregătească pentru spectacol. Sărutând băieţii de noapte bună, dorindu-şi

să nu fi fost nevoie să plece de lângă ei, Samantha urcă în maşina ce o aştepta afară, mergând spre nord, către Harlem.

De câteva săptămâni, când toată lumea lucra de zor, iar Sam repeta cu Ornette, nimeni nu-i dăduse voie să vadă cum s-a renovat clubul. Acum, coborând din maşină şi intrând în club pe uşa din spate, plecă de lângă Vicky şi merse către partea din faţă, ascunzându-se în umbră, într-un loc de unde putea vedea tot ce se întâmplă.

Jeanne făcuse o treabă ce-ţi lua respiraţia. Arăta parcă desprins din perioada Art Deco, care era ultima modă în materie de decoraţiuni, în 1928. Totul era turcoaz şi argintiu, iar ringul de dans din faţa orchestrei era îmbrăcat în poleială argintie. În spatele ringului, erau mese micuţe, peste o sută, fiecare fiind acoperită cu faţă de masă turcoaz şi în mijloc, câte o lampă.

Pe un postament era orchestra, cu un Ornette ce arăta strigător la cer de frumos, îmbrăcat în smoking, vorbind cu muzicienii, cu mult-iubita lui trompetă în mână. Sam zâmbi când îl văzu. Sub faţada furioasă, Ornette era un om dulce, un perfecţionist care-şi iubea muzica mai mult decât viaţa, dar un bărbat căruia îi era teamă să-şi arate părţile mai bune ale sufletului. Acum îşi încălzea orchestra cu un mic număr de jazz, iar Sam ştia că, în curând, vor începe să cânte blues. În 1928, în timpurile fericite de dinaintea dezastrului pieţei de mărfuri, ţara era înnebunită după blues, dar în anii grei ce au urmat, oamenii voiau doar cântece vesele, cum ar fi Happy days are here again. Drept consecinţă, cântăreţi precum Bessie Smith, au căzut în dizgraţie.

Samantha privea ascunsă din locul ei cum oamenii începuseră să sosească la club. Erau veseli, iar

femeile erau superbe, îmbrăcate sofisticat, cu rochii lungi. Moda anilor ’20 pare, în ziua de azi, fără formă, dar pentru vremurile de atunci era deosebit de îndrăzneaţă. Totuşi părea foarte sexy, arătând tot ce are mai de preţ o femeie. Când păşea femeia, materialul de unduia şi se mula într-un mod foarte provocator.

Intrară două tinere de braţ cu bărbaţii lor, gangsteri, iar bărbaţii arătau fercheşi, duri şi chiar încrezuţi.

Văzându-i, Samantha se ascunse şi mai bine ca să nu fie văzută, pentru că se simţea nelalocul ei în cămaşă şi în blugi. Treptat, clubul începuse să se umple şi cu cât intrau mai mulţi, cu atât Samantha simţea că timpul se dă înapoi, pentru că oamenii şi mediul în care se învârteau aparţineau anului 1928.

Când intră Mike, Sam se lipi cu spatele de perete, privindu-l cum se mişca prin club, fiind, evident, foarte familiarizat cu împrejurimile. Poate că ar fi trebuit să fie geloasă, pentru că Mike flirta cu fiecare femeie în parte, dar nu era, pentru că acest bărbat nu semăna cu Mike al ei; acest bărbat era Michael Ransone. Acest Mike mergea altfel în smokingul perfect croit şi îşi folosea din plin privirea seducătoare.

Samantha îl urmări pe Mike cum se îndreaptă către o pipiţă cu prea mult machiaj, gesturi prea prosteşti, un râs care se auzea din Pretoria şi, sincer, după gustul Samanthei, prea pieptoasă şi o invită la dans. Cu un ţipăt de încântare, femeia se ridică, reuşind să-şi facă să tremure toate părţile excesive ale corpului. Înainte ca Mike să-i ia mâna, ea i-o oferi. Apoi se uită la bărbatul ce stătea lângă ea la masă, pentru a-i cere permisiunea. Acesta avea o burtă enormă, strânsă într-o vestă de un prost gust spectaculos, negru cu portocaliu. Privind deasupra burţii, el dădu

aprobator şi superior din cap către Mike, de parcă ar fi fost un rege. Pe Samantha o uimise întotdeauna faptul că o persoană se poate simţi superioară pentru că era criminal sau criminală, de parcă ar fi realizat ceva însemnat în viaţă.

Escortând femeia către ringul de dans argintiu, scăldaţi de luminile blânde, ce ar fi făcut-o şi pe vrăjitoarea cea rea să arate bine, Mike luă femeia în braţe şi începură să danseze tango. Uimită, Samantha rămase un moment fără aer, pentru că tocmai descoperise încă o minciună de-a lui Mike. Spusese că nu era bun de nimic pe ringul de dans, că nu era în stare decât să ia o fată în braţe şi să se legene cu ea, dar Sam văzu că întruchipa visul oricărui dansator. Cu muşchii pe care-i avea, putea conduce orice fel de femeie, dansatoare sau nu; o putea roti când trebuia, fără probleme. Mike era în stare să o facă pe tipa din braţele lui să pară că ştie să danseze.

Când tangoul se termină, Mike o duse înapoi la gangsterul ei. După ce îl privi să vadă dacă i se permitea, Mike sărută mâna femeii.

— Hei, puştiule! zise gangsterul, chemându-l pe Mike la el.

Fără să dea vreun semn că ar fi fost jignit de o chemare atât de autoritară, Mike se duse către bărbat, care îi strecură în buzunarul sacoului o bancnotă de zece dolari.

Samantha trebui să-şi revină, pentru că era cât pe ce să alunece, ieşind din umbră. Cum îndrăznea umflatul şi nenorocitul şi porcul ăla, care era implicat în afaceri ilegale, să se poarte aşa cu Mike?

— Eşti gata?

Surprinsă, Samantha se întoarse şi o văzu pe Vicky, îmbrăcată cu o rochie încântătoare, mătăsoasă, din satin albastru, cu fruntea înconjurată de o bandă

cu diamante, despre care Sam nu avea nicio îndoială că erau veritabile, de care atârnau şiruri de perle.

— Da, sunt gata, răspunse Samantha.

Mergând după Vicky către cabina de probe, Samantha ştia că, cu fiecare minut care trecea, începea să piardă contactul cu realitatea. Vicky şi celelalte femei erau în diferite stadii de îmbrăcare; peste tot stăteau împrăştiate toalete lungi, brodate, sclipitoare, iar în partea cealaltă a camerei era o oglindă luminată, pe al cărei suport stăteau aliniate tot felul de borcănaşe şi sticluţe de fard.

— Lila? şopti Samantha.

— Da, iubito, spuse Daphne/Lila, apoi se întoarse şi se uită la Samantha din cap până-n picioare. Ar fi bine să fii gata. Nu mai ai timp. Aplecându-se în faţă, Lila şopti: Doar n-ai vrea să-l dezamăgeşti pe Mike în ultima noapte.

De parcă i s-ar fi tras un pumn în stomac, Samantha trase adânc aer în piept. Lila nu ar fi trebuit să ştie că aceasta era ultima noapte în care Maxie cânta la clubul lui Jubilee.

Uitându-se peste umăr la celelalte fete, Lila şopti:

— Nu-ţi face griji, niciuna dintre ele nu va vorbi.

Samantha dădu din cap.

— Rochia ta, zise Vicky şi când Sam se întoarse, în braţele lui Vicky era rochia lui Maxie. Nu era o copie, după cum crezuse, era rochia originală. Mike explicase că ar fi costat prea mult să reproducă rochia, aşa că Jilly luase legătura cu Societatea costumaţiilor din America şi, prin ei, găsise un specialist care curăţase rochia.

Mâinile Samanthei tremurau când o luă de la Vicky.

— Bijuteriile sunt pe masă, iar lenjeria e în spatele tău.

— Baftă, strigă Lila în urma ei, în timp ce fetele celelalte ieşiră din cameră, urmate de Vicky.

Rămasă în mijlocul cabinei, cu toaleta lui Maxie pe braţe, singură în camera mare, Samantha se simţi străbătută de un fior. Întorcându-se, văzu canapeaua, acoperită de lucruri femeieşti: pantalonaşi, bluze, pantofi cu tocuri. În colţ mai era un vraf de haine, iar Samantha ştiu fără îndoială că dedesubt era ascunsă mica poşetă de călătorie a lui Maxie ce conţinea economiile ei de-o viaţă şi banii lui Mike, vreo cinci mii de dolari în bancnote de o sută.

Tremurând în continuare, Samantha aranjă rochia pe spătarul scaunului şi începu să se dezbrace, apoi se îmbrăcă cu lenjeria lui Maxie. Imediat ce simţi hainele lui Maxie pe piele, începu să se simtă o altă persoană. Era de parcă hainele ar fi avut proprietăţi magice care-l transformau pe purtător în altcineva. Şi nu era de mirare, se gândi Samantha, trăgându-şi peste cap rochia de mătase, având în vedere că văzuse rochia în noaptea aceea.

Cu câteva zile în urmă, bunica ei îi povestise ce se întâmplase de fapt în noaptea aceea, care schimbase vieţile atâtor oameni. Maxie îi povestise totul lui Sam, până în momentul când ieşise pe la intrarea artiştilor cărând geanta ei şi pe cea a lui Juma' de Mână.

Samantha îşi ascultase bunica, chiar simţise ceea ce-i spunea, dar uneori i se părea că era aproape indiferentă, amorţită. Doar cu câteva zile în urmă ascultase povestea lui Maxie, apoi i se spusese că mama ei fusese torturată înainte de a fi omorâtă cu sânge rece. Oare era o limită pentru câte poate îndura cineva? Care e oare capacitatea de înţelegere şi reacţie a omului?

Cu rochia pe ea, se aşeză în faţa măsuţei de

toaletă, pentru a-şi verifica machiajul.

— Mai ai zece minute, Maxie, se auzi vocea unui bărbat de după uşă.

În zece minute va trebui să se ducă în faţa acelor oameni şi să le cânte; va trebui să facă exact ce făcuse Maxie în noaptea aceea.

Brusc, se uită la uşa închisă a cabinei. Era murdară şi pătată.

Sam se uită în oglindă. Trebuia să se gândească la asta ca la o piesă de teatru în care juca, încercând să-l ajute pe Mike. El spusese că urma să facă poze pentru viitoarea carte şi…

Se luă cu mâinile de cap. Acum Ornette începuse să cânte, iar ea avea dificultăţi în a-şi aminti că nu era decât un joc. Nu putea să nu se gândească la mama ei şi la cât de singur se simţise bunicul Cal, după ce soţia îl părăsise.

Totul începuse cu această noapte, tot ce s-a întâmplat începuse din această noapte lungă şi sinistră; vieţi ruinate, vieţi distruse, vieţi…

— Nu pot să fac asta, şopti Samantha şi dădu să se ridice, dar văzu cutia de pudră de pe măsuţa de toaletă. Era o cutie obişnuită, albastru cu alb, cu un praf roz.

Luă puful şi se uită la el. Poate că totul începuse cu pudra pe care Maxie i-o aruncase în cap lui Michael Ransone. Pentru câteva clipe, Samantha îşi lăsă capul pe braţe, eliberându-şi mintea de tot ce i se spusese, fără efort şi dându-şi voie să-şi amintească totul, în amănunt.

— E rândul tău, zise Vicky, deschizând uşa.

Când domnişoara Samantha Elliot se ridică în picioare, netezindu-şi buclele perfecte ale părului blond, era Maxie şi era pregătită.

Capitolul 34

America Centrală
1921

Mary Abigail Dexter îşi împuşcase ce-l de-al patrulea tată când avea paisprezece ani, dar, pe vremea aceea, o viola de la vârsta de doisprezece. Singurul ei regret a fost că nu l-a omorât. Ar fi vrut, dar plângea şi era rănită, iar sufletul îi era distrus. Trăsese ca o proastă, ţintindu-i capul mic, în loc de piept, aşa că glonţul se oprise în umărul lui păros, în loc să-i intre în gura care rânjea la ea ca de obicei.

Dar împuşcătura şi priveliştea propriului sânge l-au şocat îndeajuns de mult, încât Abby să apuce să iasă din casă şi să fugă, ceva ce a tot încercat în trecut, dar fără succes.

Mergea de două zile fără să fi mâncat nimic, dar asta nu era ceva neobişnuit pentru Abby, pentru că, de obicei, mama ei era prea beată sau prea ocupată cu bărbaţii ei, pentru a-şi hrăni propriul copil. După ce se îndepărtase îndeajuns de oraşul ei „natal”, vându pistolul, cumpărându-şi un bilet către New York, un loc unde spera să-şi găsească anonimatul.

Când ajunse la New York, cheltui cât mai puţin posibil pe mâncare, o rochie ieftină, o pereche de pantofi cu tocuri înalte şi un ruj, încercând să pară ceva mai în vârstă. Luă ziarul din ziua anterioară, pe care-l găsise pe o bancă în parc, încercând să-şi caute o slujbă.

Singurul principiu pe care-l avea Abby era de a nu trăi niciodată ca mama ei, al cărei mod de viaţă depindea de dorinţele sexuale ale bărbaţilor. Crescând,

Abby învăţase că dacă o femeie nu are grijă de ea însăşi, nimeni nu o va face. Se jurase că la vârsta de patruzeci şi şapte de ani nu va trăi, ca mama ei, într-o baracă amărâtă.

Nu erau multe slujbe bine plătite pentru femei în ziar, mai ales pentru cele minore şi necalificate. În cea de-a patra zi de când era în New York, adunându-şi curajul, Abby se duse la un bar din Greenwich Village şi rugă să fie dusă la proprietar, pentru a o cunoaşte, pentru că venise pentru postul de chelneriţă. Bărbatul îi aruncă o privire şi spuse că nu, dar Abby, care era disperată, pentru că nu mâncase de două zile, dormise pe bănci în parcuri şi o dureau picioarele sângerânde de atâta mers în pantofii ieftini cu toc înalt, începu să se roage. A implora pe cineva era ceva ce nu făcuse niciodată, nici măcar faţă de prietenii şi aşa-zişii soţi ai maică-sii – se recăsătorise de multe ori, însă fără să se deranjeze să şi divorţeze – care îi făceau tot felul de porcării, dar acum Abby se ruga, implora.

— Câţi ani ai, puştoaico? întrebă omul, ştiind că avea copii mai în vârstă decât această fată.

— Douăzeci şi unu, răspunse Abby repede.

— Mda, şi eu sunt Rudolf Valentino. Willie ştia că va avea probleme dacă o angaja pe puştoaica asta, care, dacă ghicea el bine, avea vreo cincisprezece ani, dar vedea sub părul ei nespălat de mult şi sub rujul întins că avea clasă şi era deşteaptă. Nu avea ochii aceia rotunzi de şoarece al majorităţii fetelor de şaisprezece ani, care erau chelneriţe şi care rămâneau aşa, în caz că nu mureau de vreo boală venerică.

— O.K., puştoaico, ai slujba, zise el. Dar dacă se plânge careva de tine, o tai de-aici.

Recunoştinţa din ochii ei îl făcuse pe Willie să se foiască nervos pe scaun. Scoase portofelul din buzunar şi îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Uite un avans, ia-ţi nişte haine decente şi mănâncă măcar ceva.

Ceea ce simţea Abby nu se putea exprima în cuvinte, aşa că nu făcu decât să se uite când la bărbat, când la bancnotă.

— Haide, ieşi afară de aici. Să te întorci mâine seară la şapte.

Când Abby se întoarse a doua zi, Willie ştiu imediat că făcuse una dintre cele mai bune afaceri, pentru că fata avea bun gust. Era îmbrăcată ca în revistele de modă pentru doamne, simplu şi elegant şi, din momentul în care Willie a văzut-o, a ştiut că viaţa ei se va schimba.

În nici doi ani, afacerea lui se schimbase, de la un bar-bordel de doi bani, la un local unde nu veneau decât doamne şi domni respectabili. Abby fusese cea care se ocupase de tot. Redecorase barul, făcuse uniforme pentru angajaţi şi preluase contabilitatea. După ce trecuseră trei ani, Willie era îmbrăcat cu costum croit la comandă şi purta un ac de cravată cu diamant de trei carate.

Era în anul 1924, iar Abby avea şaptesprezece ani, când îl întâlni pe tânărul gangster, cunoscut ca Doc. Imediat, Abby recunoscu pe cineva la fel de ambiţios ca ea.

Doc era micuţ şi nedezvoltat, într-un fel ce putea fi cauzat de malnutriţia la care fusese supus în copilărie. Pe gât avea o cicatrice enormă, iar ochii i se mişcau permanent în toate direcţiile. De fapt, totul în el era în mişcare.

În umbra micului om era un bărbat înalt, cu o faţă bovină. Mai avea doar jumătate din mâna stângă şi i se spunea Joe Juma’ de Mână. Joe se ducea peste tot unde mergea Doc, inclusiv la toaletă; până şi mâncarea i-o gusta înainte ca Doc să ia masa.

După prima noapte în care a venit la club, Abby s-a ocupat personal de Doc, ceea ce nu prea făcea de obicei, mai ales de când devenise administrator, dar era ceva care o atrăgea la Doc. Amândoi trecuseră prin multe de-a lungul scurtelor vieţi şi undeva, pe drum, pierduseră capacitatea de a simţi precum ceilalţi oameni.

Timp de şase luni, Doc veni la club, iar în acest timp, nu schimbă nicio vorbă cu Abby, dar, după ce trecuseră cele şase luni, Juma' de Mână veni la ea şi îi spuse că Doc o aştepta în maşină, pentru că voia să stea de vorbă cu ea.

Lui Abby îi luă ceva timp să se hotărască dacă să se ducă sau nu, pentru că presimţea ce voia să-i spună Doc: voia să fie amanta lui. Pe de altă parte, lui Abby îi plăcea ideea de a fi protejată de un gangster. Aceştia făceau, de obicei, cadouri scumpe femeilor şi poate că Abby le va putea vinde şi poate că, într-o zi, îşi va putea cumpăra propriul ei local. De asemenea, gangsterii nu prea aveau parte de viaţă lungă, ceea ce ei îi convenea, când era vorba de bărbaţi. Ceea ce nu-i plăcea era gândul că trebuia să se culce cu el. Nu mai dorea să aibă de-a face cu niciun bărbat. Viaţa maică-sii şi soţii maică-si o făcuseră să nu îşi mai dorească vreodată sex.

După un timp, se hotărî să vadă ce voia să-i spună Doc, aşa că se duse la maşina lui, o limuzină lungă şi neagră şi se aşeză lângă el, fără să fie încurcată de omniprezentul Joe. Abby rămase surprinsă de cererea lui Doc: o voia ca amantă, dar numai de faţadă. Regulile erau: fără sex între ei doi, iar ea, fără alţi bărbaţi. În schimb, dacă îl accepta, va avea grijă de ea financiar, chiar dacă nu va mai voi să lucreze la Willie şi nu va face altceva toată ziua decât să-şi vopsească părul şi unghiile. Dar Abby se simţea foarte

îndatorată faţă de Willie şi, deşi o plătea prost şi nu îi mulţumise niciodată pentru ceea ce făcuse pentru el, voia să rămână cu el; avea nevoie de ea. Lui Doc nu-i păsa, aşa că Abby respiră uşurată că nu trebuia să-l părăsească pe Willie, iar Doc îi oferi primul dintre multele cadouri: un colier de diamante. De-a lungul anului următor, Abby primi un apartament mobilat, pe numele ei, blănuri, bijuterii şi haine frumoase. În schimb, când nu lucra, se ducea cu Doc unde voia el şi arăta întotdeauna fantastic pentru că asta conta cel mai mult pentru Doc: să arate lumii că putea avea cea mai rasată şi stilată femeie la braţ.

Era în anul 1926. Abby avea nouăsprezece ani şi pleca de la localul lui Willie. Pe atunci, Abby angajase o orchestră pentru a îmbunătăţi atmosfera din bar. Într-o noapte, solista răguşi şi era în imposibilitate de a cânta, aşa că Abby rămase fără solistă care să-i distreze pe consumatori. După ce căută ore întregi un înlocuitor, se hotărî să cânte chiar ea.

Din momentul în care păşi pe scenă, ştiu că era acasă. Toată lumea, inclusiv Doc şi Willie, credeau că Abby era la fel de rece în interior cum părea şi în exterior. Nimeni nu bănuia pasiunea adânc ascunsă în sufletul ei, pentru că acea pasiune izbucnea doar în momentul în care cânta. Abby nu putea spune oamenilor ce simţea, dar putea cânta ce simţea. Fiecare vers al blues-urilor pe care le cânta era rostit din suflet, dezvăluind publicului sentimente ascunse.

După spectacol, audienţa aplaudă furtunos, ridicată în picioare, şi auzindu-i, Abby ştiu imediat ce voia să facă cu viaţa ei.

Singura persoană care nu o voia cântăreaţă era Willie, pentru că acesta privea în viitor şi ştia că Abby îl va părăsi şi că nu-şi va putea conduce clubul fără ea. Gândindu-se numai la propriile-i nevoi, Willie spuse că

aplauzele erau pentru felul în care arăta, nu pentru vocea ei. Cu aceste cuvinte, pierdu loialitatea lui Abby. Ea îl iertase pentru că nu o plătea cum se cuvine şi pentru celelalte nimicuri, dar nu-l putea ierta pentru minciună.

Se duse la Doc şi îi spuse că voia să cânte într-un loc drăguţ şi că voia să plece de la Willie, aşa că Doc o instală la clubul lui Jubilee din Harlem, un loc unde femeile străluceau, acoperite de diamante, iar bărbaţii erau înconjuraţi de aura puterii. Atunci, când semnă cu Jubilee un contract pe doi ani, îşi schimbă numele în Maxie.

Maxie avu neplăceri cu adaptarea la noul local, pentru că femeile nu o plăceau. La Willie, femeile erau speriate şi de propria umbră şi se temeau de Maxie. La Jubilee, fetele din spectacol erau, de asemenea, amante de gangsteri, iar unii dintre ei lucrau pentru Scalpini, care era cu mult mai puternic decât slăbănogul de Doc.

De parcă Maxie nu ar fi avut destule necazuri, cu ore în şir de repetiţii zilnice, cu colegi ce erau cât se poate de reci cu ea şi cu preocuparea permanentă de a arăta absolut perfect pentru Doc, mai era şi Michael Ransone. Acesta fusese angajat de Jubilee pentru a dansa cu iubitele gangsterilor care erau prea graşi sau prea leneşi sau n-aveau chef să danseze cu ele.

Într-adevăr, Michael Ransone era o problemă pentru Maxie, pentru că toate fetele erau îndrăgostite de el. Nu numai că era frumos şi că avea ochi ce se deschideau doar pe jumătate, ochi ce chemau femeile în dormitor. Nu numai că avea obrazul fin şi ochii de culoarea mării pe timp de furtună, undeva între albastru şi gri sau părul des, blond-închis şi ondulat sau buzele pline şi senzuale. Nu, ceea ce le făcea pe femei să-l iubească pe Michael Ransone era felul lui

dulce ce a fi. Miere fierbinte. Miere fierbinte, lichidă, dulce. Michael nu trebuia decât să se uite la o femeie, pentru a simţi ce avea nevoie şi a-i oferi pe loc. Putea fi blând şi seducător sau dur şi pretenţios. Era orice şi-ar fi visat o femeie la un bărbat şi era ştiut faptul că seducea numai deschizând gura. Tot ce trebuia să facă era să se uite la o femeie peste paharul aburind de şampanie rece, cu acei ochi leneşi, înceţi, iar ea se încălzea atât de tare încât simţea nevoia să se dezbrace. Uneori femeile şuşoteau între ele că dacă o femeie ar rezista ochilor lui Mike, ar capitula cu siguranţă auzindu-i vocea. Era profundă, moale şi languroasă.

Până atunci, Michael nu dăduse greş cu nicio femeie. Luase ce-şi dorise de la fiecare, iar la urmă spusese: „Mulţumesc”.

Dar atunci, Michael Ransone o cunoscu pe Maxie.

Prima oară când Mike intră în cabina de schimb a fetelor – ce mai conta dacă le vedea fără haine, odată ce se culcase cu fiecare dintre ele? După ce Maxie începuse să cânte la club, se gândi să o întâmpine cum se cuvine. În fond, de ce să-şi mai risipească energia, când nu se putea ca o femeie care cântă cu senzualitatea lui Maxie, să nu fie o bucăţică fierbinte?

În loc de capitularea rapidă la care se aşteptase, spre consternarea lui, fără să adreseze niciun cuvânt, Maxie îi aruncă în cap o cutie plină de pudră. La început, nici lui Mike, nici fetelor nu le veni să creadă ce s-a întâmplat. Nimeni nu-l refuzase pe Mike. A te culca cu el era un fel de iniţiere pentru club.

Când, în cele din urmă, îşi dădură seama ce făcuse Maxie, era greu să-ţi dai seama cine era mai furios, fetele sau Maxie. Luni întregi, după incidentul cu pudra, Maxie trebui să îndure micile răutăţi pe care şi le fac femeile între ele: îi lipsea fardul, nu-şi găsea un

pantof, descoperea câte o pată pe rochie. Maxie le îndură pe toate, nu se plânse niciodată, nu spuse nimic nici unei femei, era întotdeauna amabilă şi politicoasă.

Mai greu de îndurat faţă de răutăţile femeilor era felul în care o trata Michael Ransone. Era furios cu adevărat că-l refuzase şi nu ascundea asta. După ce mai încercă încă de două ori să o seducă, răspândi în tot clubul zvonul că era frigidă, poreclind-o Prinţesa de Gheaţă şi spunând tuturor că se credea prea doamnă pentru un club de noapte. O şicana neîncetat.

Cea care i-a spus lui Mike s-o lase baltă cu bârfele răutăcioase a fost Lila, prim-dansatoarea, care începuse să admire tăria de caracter a lui Maxie şi respectul faţă de sine pe care şi-l purta. Şi tot Lila a fost cea care a invitat-o prima oară pe Maxie la cumpărături, împreună cu ea şi cu fetele, rugând-o să le ajute să-şi aleagă nişte rochii decente. Maxie era puţin bănuitoare, fiindu-i teamă să nu fie vreo cursă de-a lor, dar se duse şi se distră minunat. Când femeile îşi dădură seama că nu era atât de cu nasul pe sus cum credeau, ci era timidă, Lila ghici că biata fată nici nu avusese şansa de a învăţa cum să-şi facă prieteni.

După aceea, femeile începură să o accepte pe Maxie în grupul lor, invitând-o cu ele şi acceptând invitaţiile ei.

Dar Mike nu se potolea, încercând la fel de furios să obţină o reacţie de la ea, dar nu reuşi. Când Lila îi spuse să o lase în pace şi îi trânti uşa în nas, Mike era îndeajuns de supărat cât să omoare un om.

Apoi, într-o noapte, viaţa lui Mike se schimbă pentru totdeauna. O oră mai târziu după ce plecă de la club îşi dădu seama că şi-a uitat portofelul în buzunarul smokingului, la club. Plin de ciudă pe sine, se înapoie la club, unde găsi totul încuiat şi cufundat în întuneric. Ştiind că încuietoarea unui geam de la toaletă era

stricată, aşează tomberoanele de gunoi unul peste celălalt şi se caţără pe fereastră.

După ce-şi luă portofelul, când să plece din club, i se păru că a auzit ceva. Merse de-a lungul coridorului şi văzu lumină pe sub uşa de la cabina fetelor. O deschise încetişor, privi înăuntru şi o văzu pe Maxie stând la masă şi plângând, dar nu oricum, ci în felul în care el şi ceilalţi copii din orfelinat obişnuiau să plângă: încet, de parcă ar fi fost pedepsiţi dacă i-ar fi descoperit cineva.

Fără să stea pe gânduri, făcu ceea ce îşi dorise şi el odată, la rândul lui: se duse la ea, îngenunche şi o luă în braţe. După un moment în care Maxie se luptă cu el, se calmă şi se agăţă de el şi Mike de ea. Dacă i-ar fi spus cineva că motivul pentru care se culca cu toate femeile era că le voia aproape de el, voia ca ele să-l iubească, ar fi râs, pentru că îi plăcea să creadă despre sine că era independent, că nu avea nevoie de nimeni. Îi plăcea să creadă că era genul de tip „iubeşte-le şi lasă-le” şi ştia că asta credeau femeile despre el. Niciuna dintre ele nu-l luase în serios pe frumosul dansator de bar.

Văzând că Maxie nu se putea opri din plâns, Mike o duse pe canapeaua lipită de perete, aruncă rochiile şi accesoriile aşezate claie peste grămadă şi se aşeză cu ea în braţe.

Când se sărutară, a fost cel mai firesc gest din lume. Limita de furie simţită reciproc se transformă repede în pasiune; începură să se dezbrace unul pe celălalt, rupându-şi hainele. Făcură dragoste pe canapea, o dată, de două ori, de trei ori, fără să-şi vorbească, de teamă ca vraja să nu dispară odată cu primul cuvânt rostit. Lui Mike îi era teamă ca Maxie să nu fie ca şi celelalte femei, să nu-i spună: „A fost grozav, Mike, dar acum trebuie să mă întorc la al

meu”.

Aproape că se luminase de ziuă, când Maxie vorbi prima. Obosită, satisfăcută, zăcea în braţele lui Mike, ştiind că nu voia să se desprindă de acolo, că nu voia să plece din locul în care se simţise în siguranţă pentru prima dată.

— Dacă află Doc, ne omoară pe amândoi.

Lui Mike îi trebuiră câteva secunde să-şi calmeze inima înfuriată; cuvintele ei arătau că va continua să se întâlnească cu el.

— O să păstrăm secretul, spuse el, iar Maxie dădu din cap, pentru că simţise că şi el ştia ce însemnau secretele.

De-a lungul lunii următoare, ea şi Mike se întâlniră clandestin, într-un apartament unde nu curgea apa caldă şi unde şoarecii şi şobolanii erau ca la ei acasă. Făceau dragoste, dar, de asemenea, discutau, povestindu-şi unul celuilalt vieţile, pentru că era prima oară când fiecare dintre ei avea un prieten căruia să i se destăinuiască.

La club, încercară din răsputeri să ţină secretă iubirea lor. Vorbeau la fel. Mike spunea în continuare despre Maxie că era o căţea rece, iar ea îşi ţinea nasul pe sus când el era în preajmă.

Dar nu le păcăleau pe femei. În primul rând, modul lui Mike de a se comporta se schimbase, inclusiv pe ringul de dans. În al doilea rând, era privirea din ochii lui Mike. Înainte, o privea pe Maxie cu ochi strălucind de furie, iar acum, aceiaşi ochi străluceau plini de iubire. Nu dorinţă, ci iubire.

Observaseră ce se întâmpla; într-o noapte, Maxie încercă să le facă să creadă că ea şi Mike se urau în continuare, aruncându-i în faţă un pahar de şampanie.

Mike strică totul, pentru că o apucă pe Maxie de umeri şi o sărută apăsat pe gură. Când Mike ieşi din

cabină, se lăsase tăcere, până când se auzi vocea Lilei:

— Draga mea, ar trebui să ai grijă cu unu' ca Doc.

Maxie nu putu decât să dea din cap.

Capitolul 35

Maxie era sigură că nu fusese niciodată în viaţa ei atât de fericită ca în seara aceea. Totul i se părea frumos la clubul lui Jubilee, de la mingea cu pătrăţele de oglindă ce reflecta lumini pretutindeni până la oameni. În seara asta, clubul părea plin de oamenii lui Doc, dar nici măcar manierele lor necioplite nu puteau afecta fericirea lui Maxie.

Era dificil să cânte blues, era greu să cânte despre un bărbat care te părăseşte şi nu te mai iubeşte, când ştia că în seara asta va părăsi oraşul împreună cu Michael. Genţile ei erau împachetate şi pregătite, aşteptând să se termine ultimul spectacol, apoi ea şi Mike se vor strecura, se vor duce undeva în Vest sau în California, oriunde, cât mai departe de Doc şi de cei de teapa lui.

Cântând, îl văzu pe Mike valsând cu o femeie cu părul de culoarea şi aspectul unei căpiţe de fân, ce îi înconjura umerii cu un braţ, mestecând gumă în urechea lui. Când trecu pe lângă Maxie, el îi făcu cu ochiul, apoi îşi dădu ochii peste cap. Cântecul dureros pe care-l cânta Maxie deveni un cântec de dragoste.

Când, în sfârşit, veni rândul lui Maxie să ia pauză, iar Lila şi fetele intrară în scenă pentru numărul următor, Maxie abia mai putea să-şi stăpânească emoţiile.

Grăbindu-se către cabină, Jubilee îi tăie calea în

holul întunecat.

— N-ar trebui să te dăruieşti aşa, puştoaico, spuse el cu blândeţe, iar ea ştiu că se referea la modul de a cânta şi la felul în care îi zâmbise toată seara lui Mike.

Maxie era bucuroasă că întunericul îi ascundea roşeaţa din obraji. Se simţea prost pentru că nu-i spusese lui Jubilee că pleca în seara aceea, dar ea şi Mike fuseseră de acord să păstreze secretă plecarea, iar asta însemna să nu spună nimănui, să nu-şi ia la revedere de la nimeni.

Prefăcându-se că habar n-avea la ce se referea Jubilee, Maxie trecu pe lângă el şi se îndreptă către cabina de schimb, dar Mike o prinse din umbră, trăgând-o într-un colţ întunecos şi sărutând-o de parcă de asta i-ar fi depins viaţa.

— Mike, zise ea, încercând să-l oprească, dar mâinile lui o mângâiau peste tot deodată. Mike, putem fi văzuţi.

El îi luă cu tandreţe obrajii în mâini şi o sărută dulce.

— Ce mai face copilul meu?

— E sănătos, răspunse ea. În siguranţă şi fericit, exact ca mama lui.

O sărută din nou.

— Exact ca tatăl lui.

Râseră amândoi încet.

Folosindu-şi toată puterea, Maxie îl împinse.

— Încă trei ore, zise ea. În trei ore vom fi plecaţi. Deodată i se făcu teamă, pentru că i se părea că va fi abandonată de toţi cei dragi.

— Mike, n-o să…? Adică…

Mike îi apăsă buzele cu un deget.

— N-o să mă joc cu sentimentele tale. Te-am lăsat însărcinată şi crezi că te voi abandona, lăsându-

te să-mi creşti singură copilul? Răspunsul este da, nu vreau să-mi petrec restul vieţii valsând pe ring cu femei fără creier şi să-mi petrec serile cu gangsterii. Ce mai discuţii: „Hei, Năsosule, se strâmbă el, câţi ai omorât azi? Doar trei? Mi-ai promis patru. Îmi datorezi zece dolari”.

Maxie chicoti.

— Mike, eşti îngrozitor. Acum, fugi de-aici, până nu dă careva de noi.

După încă un sărut prelung, plecă de lângă ea, pentru a se întoarce în ringul de dans în timp ce Maxie intră în cabină, pentru a-şi verifica machiajul şi coafura, înainte de a intra din nou în scenă.

Cu rujul în mână, se uită în oglindă şi la început nu-i veni să-şi creadă ochilor. Un băieţel de vreo nouă ani deschise uşa fără zgomot şi rămase în prag, cu lacrimi curgându-i pe obraz.

Maxie se întoarse la el.

— Ce s-a întâmplat? În vocea ei se simţea îngrijorarea, era adevărat, dar şi frica; acest sentiment era inevitabil pentru un loc populat cu oameni de genul lui Doc.

— Cineva l-a împuşcat pe tăticul meu.

Fără să scoată un cuvânt, cu ochii mari, Maxie se ridică de pe scaun, se duse către copil, luându-l de mână. Băiatul o conduse către biroul lui Jubilee.

La început, Maxie nu văzu bărbatul întins pe podea, pentru că era parţial ascuns după biroul mare. Era Joe Juma’ de Mână, omul care îl urma pe Doc peste tot. La prima vedere, lui Maxie, îngrozită, i se păru mort, pentru că avea o gaură de glonţ într-o parte a capului, o gaură aproape fără sânge, înconjurată de multiple cicatrici mari şi vechi. Dar Joe deschise ochii.

Îngenunchind, Maxie se duse la el şi îi luă blând capul în poală.

— Joe, şopti ea, îndepărtându-i şuviţele de păr de pe frunte. Deja începuse să simtă sângele curgându-i din rană pe rochie.

Deschizând ochii, Joe se uită la ea, dar apoi privirea se îndreptă către fiul lui ce stătea la picioarele lui şi plângea în tăcere. Maxie nu ştiuse că Joe avea un copil; de fapt, nici n-o prea interesa persoana lui, era doar umbra lui Doc şi nimic mai mult, o umbră care nu articula niciun cuvânt, mulţumindu-se doar să fie aproape de stăpânul lui.

— Ai… grijă de el… pentru mine, şopti Joe, uitându-se la fiul lui.

— Taci, zise Maxie. Mă duc după un doctor.

— Nu! spuse Joe, apoi închise ochii şi se gândi pe moment că a murit, dar el îi deschise din nou. Ascultă… zise el. Trebuie să-ţi spun.

— Da, şopti Maxie, aplecându-se în faţă. Chiar şi ea ştia că o asemenea rană nu avea nevoie de doctor.

— Doc m-a omorât.

Afirmaţia era peste puterea de înţelegere a lui Maxie, pentru că dacă lui Doc îi păsa de cineva, acesta era Joe.

— Nu, nu se poate.

Slăbit, Joe ridică mâna mutilată.

— Nu-i mai sunt de folos. Am tras prost.

Ţinându-i capul şi simţind căldura sângelui ce i se scurgea pe rochie, Maxie tot nu putea să creadă. Joe arătă către trenci, iar Maxie îşi dădu seama că voia ceva din buzunar. Căută înăuntru şi scoase o geantă, prea micuţă pentru a păstra o sumă mare de bani.

— Ştiam… zise Joe. Ştiam că aşa va fi. Am luat… banii. Să nu-i cheltui.

Ţinând geanta, Maxie dădu din cap.

— Nu, bineînţeles că n-o să-i cheltui.

— Ajută-mi băiatul. Pentru un moment, Joe

încercă să se ridice, iar ochii îi străluceau de efort. Jură.

— Da, spuse Maxie, simţind cum îi curg lacrimile. Îţi jur că voi avea grijă de el.

Joe se relaxă, rămas aproape fără putere.

— Doc nu ştie… de băiat. Este secret. Şi banii la fel!

— Îţi voi păstra secretele, spuse Maxie. Pe toate. În clipa următoare ştiu că Joe îşi dăduse sufletul.

Cu tandreţe, îl întinse la loc pe podea, se întoarse către băiat, îl luă în braţe şi îl strânse pentru o clipă, în timp ce el plângea.

— Îl vreau pe tăticu’.

Din instinct, Maxie ştiu că nu avea timp să aline copilul. Doc spusese că nu putea veni în seara aceea la club, că avea altă afacere de rezolvat şi nu putea ajunge în ambele locuri. Tocmai absenţa lui a fost motivul pentru care ea şi Mike îşi aleseseră acea seară ca să dispară. Dar acum, Maxie simţea că se va întâmpla ceva oribil. Doc avea un motiv pentru care o minţise şi făcuse să fie omorât un om care fusese prietenul şi bodyguardul lui. Brusc, se ridică de lângă copil. Nu mai avea timp, o ştia. Trebuia să aibă grijă de acest copil, apoi să-l ia pe Mike şi, împreună, să plece din acest club. Dacă ea şi Mike voiau să plece, trebuiau s-o facă acum, nu după terminarea spectacolului.

Trăgând copilul după ea, cu geanta de pânză a lui Joe în mână, Maxie se duse în cabină. Acolo, ascunsă sub o grămadă de haine, era gentuţa ei de voiaj, burduşită cu lucruri necesare pentru călătorie şi unde ascunsese un pachet cu bani, în bancnote de o sută, bani ce îi economisise în ani de muncă şi cântat. Nu ezită şi scoase banii din geantă şi îi puse în buzunarul unei bluze de-a Lilei din relon albastru, ce atârna pe spătarul scaunului.

— Cine e mama ta? îl întrebă pe copil, încercând

să nu-i transmită sentimentul de panică ce creştea în ea, dar fără să reuşească.

Copilul nu-şi dădea seama ce voia de la el. Mama lui era mama lui şi nimeni altcineva.

Maxie luă copilul de bărbie, poate puţin mai dur decât ar fi vrut.

— Spune-mi adevărul! Mama ta e o mamă bună? Maxie avea mult prea multă experienţă în materie de mame rele pentru a mai avea încredere într-o femeie doar pentru că purta titlul sfânt de „mamă”.

Copilul tot nu înţelegea.

Exasperată, Maxie zise:

— Te bate? Acasă e curat? Doarme cu mai mulţi bărbaţi în pat?

Copilul începu din nou să plângă.

— Nu mă bate şi la noi e mereu curat şi nu doarme decât cu tata în pat.

Maxie se simţea vinovată şi ar fi vrut să-l aline pe băiat, dar nu putea. I se puse un nod în gât pentru că ştia că timpul trecea, iar ea trebuia să-l caute pe Mike, pentru ca amândoi să plece odată din clubul acela nenorocit.

Puse grămada de bani în mâinile băiatului. Era tot ce aveau ea şi Mike şi habar n-avea cu ce bani vor călători, cu ce îşi vor cumpăra o casă, dar acum nu se putea gândi la asta. Acum, cel mai important lucru din lume era ca ea şi Mike să scape cu viaţă.

— Dă-i ăştia mamei tale, îi ordonă copilului, şi spune-i să plece din New York. Acum fugi cât poţi de tare. Spune-i să plece în noaptea asta.

După ce clipi de câteva ori nedumerit, băiatul ieşi din cabină şi o luă la fugă. Un moment, Maxie rămase pe loc şi îl urmări plecând, înainte să se întoarcă în cabină.

Acolo era Doc, cu un pistol cu amortizor în mână.

Fără să scoată un cuvânt, îi făcu semn să intre înăuntru.

Ar fi dificil de descris ce simţise atunci Maxie. Nu era speriată, simţea doar o greutate enormă, pentru că ştia că viaţa ei luase sfârşit. Un bărbat ca Doc nu-l lăsa nepedepsit pe care care îl înşelase şi ea nu mai avea nicio îndoială că ştia de ea şi de Michael.

Poate că asta merita, se gândi ea, pentru că odată fusese de acord cu regulile lui, pe care mai apoi le încălcase.

Încet, încuie uşa în urma lui cu o cheie mare, de existenţa căreia ea habar n-avea. Dorind să fie curajoasă, dorind să înfrunte moartea cu capul sus, Maxie se întoarse cu faţa la el, cu spatele la masa de toaletă luminată şi plină de cosmetice şi îl înfruntă; el se aşeză pe un scaun de vizavi.

— Cum ai aflat?

Rânjetul lui o cutremură; era evident că nu avea de gând să-i spună.

„Se distrează”, se gândi ea, privindu-l. „Dumnezeule, ce se mai distrează! Nimic altceva nu-i făcea plăcere, nici sexul, nici mâncarea, nici oamenii care ţineau la el, nimic nu-i făcea plăcere în afară de gândul că va ucide pe cineva, că avea control absolut asupra vieţii şi morţii unei fiinţe umane”.

Ştiind că acum nu mai avea nimic de pierdut, ea spuse:

— De ce l-ai omorât pe Joe?

Doc rânji din nou.

— Era prea tâmpit şi nu-mi mai era de folos.

— Cum nu-ţi mai sunt nici eu.

— Exact.

Inspirând adânc, cu mâinile la spate, îşi lipi spatele de marginea toaletei, simţind cum i se usucă sângele pe rochie.

— Ar trebui s-o faci mai repede. Numărul fetelor e pe terminate şi vor veni în curând.

Zâmbetul lui Doc se lărgi.

— Nu vor veni.

Parcă îi îngheţă sângele în vene şi primul ei gând se îndreptă către Michael. Nu ştia ce plănuise Doc, dar ştia că îl avea şi pe el în vedere.

Fără să se gândească ce face, sări la Doc. Era el micuţ şi slab, dar era puternic şi dintr-o palmă, o culcă la pământ.

Ridicându-se încet, plină de durere, cu sânge prelingându-i-se în colţul gurii, ea se uită la el.

— Omoară-mă, şopti ea. Fă-o acum.

Zâmbind în continuare, Doc zise încet:

— Nu încă. În noaptea asta nu vei muri numai o dată.

La început, Maxie se gândi că o va tortura, dar apoi auzi primele împuşcături şi ţipete. Terorizată, fără să mai judece, Maxie sări la uşă, voind să ajungă la Michael, dar uşa era încuiată. După ce trase de clanţă, se întoarse cu faţa la Doc.

— Dă-mi cheia, ţipă ea, pentru a se face auzită peste zgomotul mitralierelor şi peste ţipetele bărbaţilor şi femeilor. Dacă ai puţină milă în tine, dă-mi cheia.

Dar Doc stătea nemişcat, cu un surâs enigmatic pe buze, privind-o de parcă ar fi fost fascinat de comportamentul ei, de parcă ar fi fost un om de ştiinţă ce studiază o foarte interesantă specie de animal.

Mitralierele păreau să nu se mai oprească, în timp ce Maxie zgârie uşa până îşi rupse toate unghiile, apoi, plângând în hohote, se trânti cu spatele de uşă şi se prelinse de-a lungul ei, neputincioasă.

În timp ce plângea, crezând că va fi sfâşiată de durere, văzu ceea ce la început i se păru o minune. În dreapta ei era geanta enormă a Lilei, geanta pe care o

cără mereu după ea, plină de haine şi pantofi şi Dumnezeu mai ştie ce. Într-un colţ al genţii, strălucea metalul unui revolver micuţ. Odată, Lila spusese că îşi cară singură bodyguardul după ea şi când fetele izbucniseră în râs, Lila le arătase micul revolver, al cărui încărcător nu avea decât două gloanţe.

Maxie nu stătu pe gânduri. Mişcându-se ca un şarpe, luă pistolul şi trase. Cu ani în urmă, făcuse greşeala de a ţinti la cap; de data asta trase în burtă, exact în mijlocul burţii.

Ea nu era doctor şi nu putea fi sigură, dar după felul în care Doc şi-a strâns picioarele sub el, se gândi că i-a atins coloana. Ţipând ascuţit, Doc căzu de pe scaun, iar revolverul de calibru 38 îi alunecă din mână, pe podea.

Maxie nu se gândi la pistolul lui Doc, pentru că nu ştia decât că trebuia să ajungă la Mike.

Împuşcăturile se opriseră, dar ea încă mai auzea ţipete şi gemete de durere şi teroare.

În timp ce Doc se uita la ea de pe podea, cu ochi ce străluceau de durere şi ură, ea îl căută prin buzunare până găsi cheia, apoi, cu mâini tremurătoare, descuie uşa.

Vocea lui Doc o făcu să se oprească în prag. Rămase însă cu spatele la el.

— Te rog, şopti el. Te rog, ajută-mă.

Un moment, ea ezită, dar în cele din urmă o luă la fugă către sala clubului.

Nu era pregătită pentru ceea ce văzu: sânge, sânge şi iar sânge. Oameni mutilaţi. Lila zăcea întinsă în propriul ei sânge şi îi lipsea jumătate din chipul ei frumos şi perfect. Maxie mai văzu trei fete, toate moarte.

Locul deja începuse să se umple de oameni în halate albe şi Maxie ştia că fuseseră anunţaţi să vină

aici înainte de masacru. Aceasta însemna „a face bine”, în optica lui Doc, se gândi ea amar.

Păşind printre oameni, încercând să nu ia în seamă felul în care i se lipeau pantofii de podea. Îl căuta pe Mike şi când îl zări, văzu că doi bărbaţi cu halate albe aşterneau un cearceaf peste chipul iubit al lui Michael.

Alergând către el, omul de ordine o prinse de umeri.

— E mort şi nu cred că ar trebui să te uiţi la el. Nu mai are nimic de la mijloc în jos.

Zbătându-se isteric, Maxie încercă să scape din mâinile bărbatului şi să se ducă la Mike.

— Ori te calmezi, ori îţi trag una de te potoleşti imediat, spuse bărbatul. Avem destul balamuc aici.

Pe moment, Maxie nu putu decât să se holbeze la el.

— E mai bine, spuse bărbatul, după ce Maxie se potoli. De ce nu te duci acasă?

„Să plec”, se gândi ea. Asta trebuia să facă, pentru că dacă rămânea aici, nu ar mai fi trăit mai mult de patruzeci şi opt de ore. Nu că i-ar fi păsat de viaţa ei, dar trebuia să aibă grijă de copilul pe care-l purta în pântec, de copilul lui Mike.

Mecanic, se înapoie în cabină. Fără să arunce decât o privire la trupul lui Doc, întins pe podea, deşi se simţea privită, îşi luă poşeta şi luă şi geanta pe care i-o dăduse Juma’ de Mână. Simţea, undeva în adâncul sufletului, că ar fi trebuit să ia pistolul lui Doc şi să-l omoare, dar nu voia. Nu voia ca durerea lui să înceteze, voia să trăiască şi să sufere, aşa cum va suferi şi ea.

Privind înainte, ieşi pe uşa din spate a clubului.

Capitolul 36

1991

Samantha se trezi parcă dintr-o transă hipnotică şi deodată nu mai era Maxie, ci era ea însăşi şi nu mai era 1928, ci 1991. Se gândise că Mike va pune pe cineva să joace rolul lui Doc, dar n-o făcuse, pentru că în faţa ei stătea chiar el şi pe figură avea zâmbetul acela sinistru. Totul fusese jucat exact cum se întâmplase, nimic nu se schimbase, deşi trecuse atâta timp.

În noaptea aceea din 1928, Maxie îl împuşcase pe Doc, atingându-i coloana, dar el reuşi să păstreze secretul, înainte de a spune public că a fost accidentat de o maşină. Maxie îi răpise posibilitatea de mişcare şi plecase cu toţi banii lui Juma' de Mână, bani pe care Joe, sub ordinul lui Doc, îi furase de la Scalpini. Doc, deja mâncat de ură împotriva lui Maxie pentru că îl trădase, a declarat că scopul major al vieţii lui era uciderea ei şi a tuturor celor care ştiau ceva despre ea. În 1964, când a văzut poza lui Maxie împreună cu nepoata ei, în ziar, aparent fericite, era gata să-l apuce nebunia. Greşeala lui a fost că a sunat-o să o ameninţe. Când a trimis un ucigaş să o omoare, ea deja plecase din Louisville.

Prin 1975, când puterea i-a scăzut, a trimis un bărbat în Louisville, să afle dacă familia lui Maxie ştia ceva despre banii lui Juma' de Mână; banii lui.

Acum, ştiind toate astea, Samantha se trezi în faţă cu un bătrân tremurător, aşezat într-un scaun cu rotile şi cu un pistol în mână. De la distanţa asta, chiar dacă pistolul avea gloanţe oarbe sau reale, dacă ar fi tras, l-ar fi omorât. Până acum îl văzuse ca pe un

bătrân neputincios, dar acum vedea un om care omorâse în mod inuman toţi consumatorii unui club de noapte, pentru a ajunge la bărbatul care trăia cu „prietena” lui. Îl vedea pe cel care, pentru a câştiga controlul asupra vânzărilor de băutură, îşi ucisese propriii oameni, aruncând vina pe un alt boss.

— L-ai omorât pe cel ce ţinea la tine mai mult decât la propria-i viaţă, şopti Samantha, referindu-se la Juma’ de Mână. I-ai omorât pe toţi cei care măcar au încercat să ţină la tine. A meritat? Acum stai aici, un bătrân care nu e iubit de nimeni, singur-singurel şi nu există nicio persoană pe lumea asta care să dea doi bani pe tine. Ai fost terminat de propria ta lăcomie. Oare banii au meritat durerea?

Doc îi râse în faţă.

— Copil prost ce eşti. Crezi că toată lumea e ca tine. Da, a meritat. Nu m-am plictisit nicio clipă, măcar. Am luat tot ce am vrut şi am câştigat toate jocurile pe care le-am jucat. Nu e nimic altceva mai bun în viaţă. Am câştigat.

— Mama mea… şopti ea.

— Era un nimic. Juma’ de Mână era nimic. Maxie era nimic, în afară de faptul că a fost mai tare ca mine. Mi s-a spus că avea un amant, dar n-am ştiut că era însărcinată, până când nu mi-a spus prietenul ăla musculos al tău. Ştiam că nu eşti rudă cu mine şi nu aş fi acceptat să te întâlnesc, dacă nu era vorba de bani.

Samanthei îi era greu să înţeleagă asemenea motive. Poate că avea dreptate, pentru că într-adevăr credea că toată lumea era ca ea, că toţi voiau să fie iubiţi şi să aibă prieteni. Dar dacă asta ar dori toată lumea, nu ar mai exista oameni ca Doc.

— Te urăsc, şopti ea.

El îi zâmbi cinic, de parcă ar fi ştiut ce avea în cap şi, în acel moment, Samantha ştiu că dorea să-l

omoare. Încercând să-l privească fără ca ura să-i întunece raţiunea, văzu un bătrân fragil şi, mai rău, un om amărât şi sărac. Mike îi spusese că, din câte putuse afla, Doc nu mai avea bani. Cine va mai avea grijă de el, dacă nu mai avea bani? se întrebă ea. Oare îşi va petrece restul zilelor într-un azil, sâcâit de o infirmieră care-i va spune Tony?

Privindu-l din nou, ştia că dacă îl împuşca, va muri mai fericit că a câştigat şi ultima rundă, pentru că, din cauza lui, ea s-ar duce la închisoare pentru crimă.

Îşi mişcă mâna încet către dreapta şi trase cele şase gloanţe în peretele din spatele lui.

*

Samantha se trezi ţinută în braţe de către Mike, care o forţa să bea coniac.

— Bea-l, îi ordonă el şi ea o făcu, dar numai cu ajutorul lui Mike, care o ţinea de mâinile tremurătoare.

— Cum… Trebuia să repete, pentru că şi vocea îi tremura prea tare. Cum a supravieţuit Michael Ransone?

12mai 1928

Când infirmierul văzu trupul lui Michael Ransone, ştiu fără îndoială că omul era mort; nimeni nu putea pierde atât de mult sânge şi să mai trăiască în

continuare. Fusese împuşcat cu cel puţin douăzeci de gloanţe în partea de jos a trupului, iar picioarele îi erau carne vie.

Dar când infirmierul se aplecă peste el, bărbatul deschise ochii şi imediat, infirmierul începu să strige:

— Hei, ăsta încă mai…

Cu ultimele puteri, Michael îl apucă pe infirmier de braţ şi zise:

— Dacă mai ai bunătate în suflet, nu le spune că sunt în viaţă.

Infirmierul era sigur că omul era în stare de şoc şi că nu ştia ce spunea.

— Sângerezi de moarte.

— Şi voi sângera în continuare.

În acel moment, lângă ei veni un bărbat enorm, cu o armă ascunsă sub impermeabil şi se uită la corpul mutilat al lui Mike.

— Ăsta cum e?

Infirmierul ştia că era un criminal de rând, care omorâse şi o mulţime de femei. De fapt, toate femeile din bar fuseseră omorâte. Un om de ordine, care văzuse totul, spusese că s-a tras în femei, de parcă asasinilor înarmaţi li s-ar fi spus să tragă în primul rând în femei. Bărbatul spusese, de asemenea, că trei dintre ei se ocupaseră în special de acest bărbat acoperit cu cearceaful, care ar fi trebuit să fie mort şi că, dintr-un motiv ciudat, îl împuşcaseră de la mijloc în jos.

Infirmierul acoperi faţa lui Michael cu cearceaful.

— E mort. Auzindu-l, bărbatul dădu din cap şi plecă, arătând satisfăcut.

După plecarea lui, infirmierul se aplecă peste Mike şi şopti:

— Încerc să le spun tuturor că eşti mort. Mai târziu, se simţi groaznic când trebui să-i spună femeii că era mort, dar dacă i-ar fi spus adevărul, ea s-ar fi

dat imediat pe faţă. Imediat ce infirmierul avu ocazia, se duse în spatele scenei, încercând să o găsească, dar ea nu era nicăieri. Văzu sânge peste tot, în cabina femeilor, dar nu găsi niciun cadavru.

Trebui să aştepte până când oamenii care erau „oficial” în viaţă au fost transportaţi, după care duse bărbatul de sub cearceaf la spital. Acolo, doctorul începu să ţipe la el pentru că a adus la urmă un om sângerând şi îi spuse că nu avea sens să-l opereze, pentru că nu mai era nicio speranţă şi că erau alţi pacienţi care aveau mai multă nevoie de el. Dar infirmierul îl imploră şi deci, oftând, doctorul îl trimise pe Mike în sala de operaţii.

Două zile mai târziu, infirmierul veni în camera lui Mike şi îi spuse că trebuia să-l scoată de acolo.

— Verifică spitalul şi cred că pe tine te caută.

Ameţit de tranchilizante, Mike îl rugă pe infirmier să-l ducă la un telefon, spunând că trebuia să sune pe cineva.

Mike îl sună pe comandantul lui de război, Franklin Taggert, un bărbat căruia îi salvase viaţa. Frank îi spusese lui Mike că, dacă avea nevoie de ceva, nu trebuia decât să ceară.

Acum, Mike îi cerea ajutorul prietenului lui.

În mai puţin de două ore, apăru un baraj de maşini de poliţie care îl transportară pe Mike la un avion care îl aştepta şi care zbură către Chandler, Colorado, acasă la prietenul lui, unde i se acordară cele mai competente îngrijiri medicale. Când se însănătoşi, familia prietenului deveni şi familia lui.

De-a lungul acestor ani, Mike se gândise la ce s-o fi întâmplat cu Maxie, dar nu îndrăznise să facă deloc cercetări, de frică să nu dea Doc de ei. Lui Mike îi plăcea să creadă că Maxie şi copilul erau undeva, în siguranţă, dar, abia în 1964, când văzu poza din ziar,

ştiu cu siguranţă că femeia pe care o iubise nu numai că supravieţuise, dar era fericită, după cum se vedea în poză, cu nepoţica ei cea drăguţă. „Nepoţica noastră”, se gândi Mike, bucuros că lăsase ceva în urmă. Abia după ce văzu pozele, începu să lucreze la o carte, ce urma să fie intitulată Chirurgul.

1991

— Cred că acum poţi intra, îi zise Blair încetişor lui Mike, spunându-i din ochi ce n-ar fi vrut să audă.

— Sammy, rosti el blând.

Samantha îl privi, ştiind ce gândea.

— Mike, nu sunt fragilă, spuse ea, mângâind rochia cea roşie a lui Maxie. Era pătată de sânge, nu de sânge adevărat, ci de sânge de glicerină, cum se foloseşte în filme. H.H. Walden jucase rolul lui Juma’ de Mână, pentru că Maxie fusese cea care plătise pentru educaţia lui, cât şi pentru bunăstarea întregii familii.

— Bunica mea e pe moarte, nu? zise Samantha, uitându-se când la Blair, când la Mike.

Nici Mike, nici Blair nu aveau de gând să o mintă.

— Da, zise Blair.

— Ea ştie?

— Da. A spus că vrea să vă vadă pe tine şi pe Mike. Vrea să vorbească cu voi.

— Da, zise Samantha, vreau să aflu despre bunicul Cal. Brusc, i se păru extrem de important să afle dacă omul la care ţinuse atât de mult a fost iubit de soţia lui, să audă că Maxie nu l-a iubit numai pe Michael Ransone.

Ca întotdeauna, Samantha se căţără în patul bunicii ei, dar acum Maxie era mult prea slăbită ca să-i

răspundă la îmbrăţişare.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zise Samantha, mângâind-o pe Maxie pe frunte, simţind că trupul deja începea să i se răcească. Şi ea şi Mike se aplecară pentru a o putea auzi.

— Am plecat, şopti Maxie gâjâit. Nu aveam bagaje, ci doar geanta aceea pe care mi-o dăduse Joe. M-am dus în gară şi am cumpărat un bilet, cu toţi banii pe care-i mai aveam. Nu puteam merge decât până în Louisville, Kentucky. Când am ajuns în gară la Louisville, m-am aşezat pe o bancă. Îmi era foame, nu mâncasem de două zile; omul pe care-l iubeam murise, rănisem, probabil mortal, pe cel care voia răzbunare, eram însărcinată în trei luni şi nu aveam casă, nu aveam nimic. Tot ce credeam că am erau zece mii de dolari, bani marcaţi, din care dacă cheltuiam un penny, m-ar fi costat viaţa, plus nişte bijuterii pe care aş fi putut să le amanetez.

Respiră adânc, iar Sam şi Mike o aşteptară în continuare, ştiind că simţea nevoia să spună ce ştia.

— În Louisville, când m-am dus în sala de aşteptare, pentru a încerca să spăl sângele de pe rochie, m-am uitat în geantă şi, în fundul ei, am văzut o legătură, ca un săculeţ. Era plină cu diamante, în valoare de trei milioane de dolari, mai precis toată prada lui Doc. Probabil că Juma' de Mână cumpărase de toţi banii diamante, pentru a putea fi mai uşor de transportat. După ce am văzut pietrele, am simţit cu siguranţă că, dacă mă găseau Doc sau oamenii lui, viaţa mea avea să ia sfârşit. M-am întors pe peron, gândindu-mă dacă să mă sinucid sau nu.

Un zâmbet lumină faţa lui Maxie.

— Lângă mine s-a aşezat un tânăr şi mi-a spus: „Ţi se citesc sentimentele pe faţă. Vrei să mergem să mâncăm ceva şi să stăm de vorbă?" Am privit adânc în

ochii lui negri şi am spus: „Da”. Aşa l-am întâlnit pe Calvin Elliot. M-a dus la o cafenea, am băut cafea şi i-am spus totul, în timp ce el asculta, fără să mă judece. Când am terminat, mi-a povestit despre el. Tocmai fusese eliberat din armată, cu doi ani în urmă. Îi muriseră părinţii de inimă şi, cu patru luni în urmă, fata pe care o iubea din şcoala elementară fugise cu un bărbat pe care-l cunoştea de şase zile. Iar trei zile mai târziu, medicii îi comunicaseră că rămăsese steril din cauza unui oreion stupid.

Pentru moment, Maxie trebui să facă eforturi să respire, în timp ce Samantha rezistă tentaţiei de a-i spune să se odihnească, să tacă. Amândouă ştiau că nu le mai rămăsese timp la dispoziţie şi că odihna nu o mai putea salva pe Maxie.

Când continuă, vocea lui Maxie abia se mai auzea.

— Cal şi cu mine rămăsesem privindu-ne, niciunul neştiind ce să mai zică, când el spuse că ar trebui să ne căsătorim. Spunea că era cel mai bine aşa, pentru că el nu va putea să aibă copii şi pentru mine ar fi o ruşine să cresc un copil fără tată. A spus că, deşi nu ne iubeam atunci şi s-ar putea nici să nu ne iubim vreodată, vom iubi copilul şi va fi de-ajuns.

— Şi tu ai spus da, zise Samantha, ţinând în braţe trupul lui Maxie, a cărui slăbiciune avansa rapid.

— Nu chiar atunci. I-am spus ce periculos ar fi dacă m-ar găsi oamenii lui Doc. Dar Cal a spus să mă ascund sub altă identitate şi nu mă vor găsi niciodată. Am încercat să-l conving, i-am spus că nu trebuia să se amestece, că nu avea de ce, iar Cal a râs şi mi-a zis că, în ultimul timp, nu prea mă mai uitasem în oglindă.

— Deci te-ai măritat cu el.

— Trei zile mai târziu, zise Maxie, închizând ochii un moment. Şi Doc nu m-a găsit până nu a văzut poza

din ziar, aşa că am plecat, dar nici asta nu a fost de-ajuns pentru a o salva pe mama ta.

— Şi ai sfârşit prin a-l iubi. Cuvintele Samanthei răsunară prea tare, de parcă ochii închişi ai bunicii ar fi speriat-o. Ar fi vrut să-l implore pe Dumnezeu să nu o ia, dar Sam nu era egoistă. Deşi Maxie nu scosese nicio vorbă, Sam ştia că suferea. De când Samantha pătrunsese în viaţa ei, Maxie nu a mai vrut să ia pastile contra durerii, pentru că nu voia să fie ameţită şi să piardă niciun moment din cele petrecute cu nepoata ei cea dragă.

— Da, continuă Maxie, deschizând ochii. A fost foarte uşor să-l iubesc pe Cal. Nu era extraordinar ca Michael, dar era întotdeauna acolo, când aveam nevoie de el.

Îşi privi bunica cu dragoste în ochi.

— Cal m-a iubit întotdeauna, aşa cum l-am iubit şi eu.

Şi aşa a murit Maxie, cu o privire plină de iubire pe chip.

Capitolul 37

— Sunt foarte îngrijorată pentru ea, îi spuse Blair lui Kane. Erau în casa lui Mike, stând unul lângă celălalt în bucătărie, trăgând cu urechea la zgomotele din apartamentul Samanthei. O auzeau pe Samantha plângând – plângând cum Blair nu mai auzise niciodată pe cineva – şi, mai mult, asta dura de câteva ore. Maxie murise la două dimineaţa. Apoi, Mike a luat-o pe Samantha din cameră şi a adus-o acasă, cu Blair şi Kane în urma lor. Părinţii lui Mike îi luaseră cu ei pe băieţii lui Kane şi îşi petreceau noaptea în

apartamentul lui Blair.

Cum intrară cei patru în casă, Mike o dusese pe Samantha pe sus. Prin uşă, Blair şi Kane îl auzeau pe Mike ţipând:

— Plângi! Dracu' să te ia, plângi! Cred că bunica ta merită să verşi măcar câteva din lacrimile tale preţioase!

— Din toate… începu Blair şi dădu să urce scările, îngrozită de ce îl auzea pe Mike spunând. Cum îndrăznea să se poarte aşa cu Samantha, după ce trecuse prin asemenea situaţii?

Oprind-o, Kane o privi dur în ochi. De copii, Mike şi Kane fuseseră mai mult decât apropiaţi şi se îndoia ca vreunul din ei să se fi gândit măcar să păstreze ceva secret faţă de celălalt. Îşi dădu seama după privirea lui Kane, că existau lucruri pe care ea nu le ştia, dar pe care Kane le cunoştea şi că o implora să aibă încredere în Mike.

Se auzeau o mulţime de zbierete de-ale lui Mike. Apoi deodată, brusc, o auziră pe Samantha plângând, hohote groaznice, ce exprimau durerea îndelung ascunsă.

Blair şi Kane ascultau din capul scărilor, fără să vorbească. Ce-ar fi putut spune, când auzeau deznădejdea şi disperarea Samanthei?

După două ore, Blair declară că nu mai poate suporta, apoi îşi deschise trusa medicală şi scoase un calmant hipodermic.

— Vreau să-i dau ceva să doarmă.

Cu jumătate de inimă, Blair umplu un pahar cu apă, după ce puse calmantul la loc.

— Se va deshidrata, zise ea, urcând scările. Când se întoarse, Kane o privi întrebător. Mike nu s-ar opri niciodată, îi spuse lui Kane. Turnându-şi o altă ceaşcă de cafea, Blair se aşează lângă Kane, continuându-şi

supravegherea tăcută.

Imediat ce auziră tonul ridicat de furie al vocii Samanthei, Blair şi Kane săriră ca arşi şi se uitară de la unul la celălalt. Vocea Samanthei se amplifica, apoi o auziră înjurând, înjurând atât de creativ încât Kane ridică admirativ o sprânceană.

Când se auzi prima farfurie spartă, Blair se ridică să se ducă sus şi să oprească această nebunie inutilă, dar Kane o apucă de mână.

Ţipetele, înjurăturile, vasele sparte şi ceea ce se auzea a fi mobilă mutată din loc durară peste o oră. În acest timp, se auziră cuvintele „tată”, „Richard”, „sex”, „Doc” şi „Juma’ de Mână”.

Exact când Blair începuse să creadă că Samantha nu se va mai opri niciodată, se lăsă brusc tăcerea, iar ea şi Kane priviră în sus, întrebându-se ce se întâmpla acum.

După un timp, Mike coborî scările, iar Blair nu îl văzuse niciodată arătând atât de îngrozitor, dar în spatele cearcănelor era fericire.

— Acum va fi bine, zise el, luând loc pe scaunul liber de lângă fratele lui, care îşi ţinea mâna pe umărul lui Mike. Doarme.

Văzând scepticismul de pe chipul lui Blair, Mike o luă de mână.

— E bine, zău. Toarnă-mi un coniac şi un pahar mare de lapte pentru Sam, te rog. Vreau să o trezesc să-i zic ceva.

Spunând asta, schimbă o privire cu fratele lui geamăn; niciunul nu avea nevoie de cuvinte pentru a şti ce îi va spune Mike lui Sam.

Cu coniacul şi cu laptele pe o tavă, Mike urcă sus la Samantha care zăcea epuizată pe patul ei. În salon erau o mulţime de lucruri care fuseseră sparte. Numai pe ele putuse să-şi verse furia că fusese respinsă după

moartea mamei şi că tatăl ei o forţase să se mărite cu unul ca Richard.

Aşezând tava pe noptieră, Mike o trezi, o luă în braţe şi îi spuse ceva de genul că atunci când mor oameni, alţii se nasc şi că ăsta era ciclul vieţii.

— Mike, zise Samantha obosită, despre ce vorbeşti?

— Despre copii, spuse el. Noua viaţă ce o înlocuieşte pe cea veche. Văzând-o că îl priveşte nedumerită în continuare, o mângâie pe abdomen. Porţi o nouă viaţă, o viaţă care va lua locul lui Maxie şi mamei tale şi tatălui tău şi bunicului Cal.

Samantha era prea obosită ca să-l înţeleagă, dar când îşi dădu seama, îşi duse mâinile la abdomen.

— Crezi? zise ea, încercând să pară calmă.

— Sunt sigur. Nu-l păcălea cu calmul ei aparent, pentru că îi simţea inima bătând nebuneşte. În familia mea, am avut destulă experienţă cu greţurile de dimineaţă, aşa că ştiu când o femeie aşteaptă un copil. Am ţinut capul surorilor mele, verişoarelor, mătuşilor şi maică-mii, când a făcut-o pe Jilly. Samantha, iubita mea, n-o să mai ai greţuri decât o săptămână şi apoi, gata.

— Crezi că s-ar putea să am gemeni?

Mike îi sărută urechea.

— Kane i-a făcut soţiei lui gemeni de la prima încercare şi n-aş vrea să mi-o ia înainte, aşa că presupun că sunt deja doi. Bea-ţi laptele şi să-mi faci copii sănătoşi, spuse el, dându-i paharul.

— Michael, te iu…

El îi puse un deget pe buze.

— Ştiu. Nu voia să audă cuvintele, cuvinte ce erau în fiecare carte, la televizor, oriunde te uitai, până când deveniseră comune şi fără însemnătate.

— Apropo, zise el senin, ai de gând să-mi faci

copiii bastarzi?

Zâmbind, ea închise ochii pentru-o clipă.

— Mike, pot să am o nuntă mare, o nuntă mare de tot, uriaşă?

Mike era bucuros că avea ochii închişi, ca să nu-l vadă strâmbându-se.

— O nuntă de-aia unde se vorbeşte mult şi se spune despre „iubirea acestor tineri…”

Samantha deschise ochii, iar expresia feţei i se potrivea cu cea de pe chipul lui.

— Doamne, nu! Vreau o orchestră *cacajun*, sufleu de peşte, *enchiladas* şi să curgă tequila şi să se danseze trei zile la rând. Să se râdă mult şi… peste nouă luni să se nască o mulţime de copiii.

Mike se uita la ea cu ochi strălucitori.

— Am ştiut că te iubesc din primul moment în care te-am văzut, numai că habar n-am avut cât de mult.

— Mike, spuse ea, lingându-şi buzele de lapte, cât mai putem să… ştii tu, până când nu facem rău copiilor?

— Putem şi în sala de naşteri, răspunse el serios, mângâindu-i piciorul.

— E adevărat? răspunse Samantha, făcând pe ingenua.

El se întinse lângă ea.

— Ai încredere în mine, mă pricep la de-astea.

— Dar nu… o să-l stingherim pe doctor?

El se urcase pe ea, mângâindu-i coapsele.

— Nooo, doctorul va fi ruda noastră şi ştie cum se face la mine în familie.

— La noi în familie. Vreau să-i adopt.

— Bineînţeles, iubire, cum vrei tu. Trebălui pe la fusta ei. Unde dracu’ e nenorocitu’ ăla de nasture de la chestia asta? Ah, zise el, sfâşiindu-i fusta. Am găsit

nasturele.

Epilog

Samantha ieşi din lift, ţinându-se după Mike, cu abdomenul înainte, mişcându-se ca un petrolier în derivă. Chiar în dimineaţa aceea, testele lui Blair arătaseră că Samantha era însărcinată cu gemeni şi, în timp ce Sam stătea în scaunul ei, uimită, cu lacrimi de fericire curgându-i pe faţă, Mike asculta sfaturile prenatale pe care Blair i le prescria.

Apoi s-au dus la FAO Swarz şi au cumpărat jucării, apoi îmbrăcăminte prenatală pentru Samantha. Încă nu era destul de mare pentru a purta şi altceva în afară de lenjerie intimă puţin mai largă, dar insistase să poarte un tricou semicloş când ieşi din magazin.

— Nu-ţi mai da aere! zise Mike, zâmbind mândru de ea, întrebându-se dacă, în două săptămâni, când se vor căsători în Colorado, cu o petrecere de aproape cinci sute de invitaţi, va purta rochia albă de gravidă. Sam era atât de mândră că era însărcinată, încât nu se îndoia că aşa va face.

Singurul moment sumbru al zilei a fost când, de dimineaţă, sosise de la Frank o scrisoare expres, în plicul căreia era o cheie. Mike încă nu-i spusese Samanthei nici de scrisoare, nici de cheie, pentru că scrisoarea conţinea testamentul lui Maxie, pe care i-l dăduse lui Frank, numindu-l executor. Sam nu avusese timp îndeajuns pentru a-şi reveni după moartea lui Maxie, iar Mike ştia că moartea lui Doc, ce părea a fi sinucidere, o afectase, de asemenea.

Maxie lăsase o scrisoare, spunând că luase diamantele lui Joe Juma’ de Mână cu ea, când plecase

din Louisville în 1964 şi le vânduse. De asemenea, a mai cheltuit ceva din banii cash pe care i-i lăsase Juma' de Mână, dar îi fusese frică să cheltuiască prea mult, pentru a nu fi prinsă şi, prin ea, să se ajungă la Cal şi la familie.

Frank, care printre multe altele, era licenţiat în drept, concepuse testamentul pentru ea şi cu fineţea caracteristică, o întrebase ce a făcut cu milioanele pe care le-a luat pe diamante. Frank îi scrisese lui Mike că Maxie a început să râdă şi i-a spus că a cheltuit până la ultimul penny. Mike aproape că simţise dispreţul lui Frank faţă de această remarcă, pentru că Frank nu credea în a cumpăra un obiect care, în timp, îşi va tripla valoarea.

Ce cumpărase Maxie era un apartament în New York, unde locuise mulţi ani, după ce îşi părăsise soţul şi fiul, hotărându-se să trăiască într-un oraş de unde putea supraveghea mişcările lui Doc. Maxie îi spusese lui Frank că regretul vieţii ei fusese poza apărută în ziar, după naşterea Samanthei, pentru că a trebuit să plece din cauza ei şi a provocat moartea lui Allison Elliot. Doc obosise să o mai caute, după ce dispăruse pentru a doua oară din Louisville. Aşa că, ani mai târziu, a trimis un bărbat să afle dacă familia ei ştia cumva unde s-a dus. Din nefericire, Allison a fost cea prinsă.

Maxie îşi lăsase apartamentul şi lucrurile Samanthei şi acum, acolo o ducea el pe Sam, aşteptând-o să se binedispună, pentru ca să nu dărâme nimic.

Strălucind de fericire după diagnosticul lui Blair, Samantha intră în apartament şi apăru imediat cu o poză de-a ei, copil fiind, înrămată în argint, pe care o găsise pe masa din hol.

— Acesta este apartamentul bunicii mele, îi zise

Samantha încet lui Mike, iar acesta dădu din cap.

Cu mâinile pe abdomenul pe care şi-l dorea din tot sufletul cât mai mare, se plimbă prin apartament. Era spaţios, cu şase camere şi trei terase. Samantha era de părere că apartamentul era decorat splendid, însă fără a fi aglomerat. Apartamentul lui Maxie era casa unei femei frumoase al cărei bun gust era la fel de natural ca respiraţia.

Când Samantha se întoarse în salon, după ce exploră şi celelalte camere, îl găsi pe Mike rezemat de cămin, cu o expresie ciudată pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că ştiu ce a cumpărat Maxie cu milioanele lui Juma' de Mână. Văzând că Samantha era nedumerită, el spuse: Te-ai uitat la tablourile de pe-aici?

Pereţii erau acoperiţi cu picturi, aşezate una lângă alta, cum se decorează casele englezeşti de la ţară.

— Sunt încântătoare, zise Sam. Nu-ţi plac?

Mike se uită la o pictură de deasupra căminului.

— Când eram la colegiu, a trebuit să fac un curs selectiv de artă, aşa că am ales ceva ce se numea „Artă Pierdută". Era un studiu asupra operelor de artă ce dispăruseră de-a lungul secolelor. Arhitectură, sculpturi aurite, bijuterii incomplete, ceva de genul ăsta şi multe picturi ce au dispărut de-a lungul ultimelor sute de ani. Ştii tu, Revoluţia rusă, al doilea război mondial etc. Dacă nu mă înşală memoria, cred că recunosc trei dintre picturile acelea pe peretele din spatele tău.

Făcând o pauză, Mike aşteptă ca Samantha să se întoarcă, să se uite la uleiuri – impresionişti francezi.

— Nu ţin minte tablouri, dar la cifre nu mă înşel, continuă Mike. Sam, dacă aceste tablouri sunt aşa

ceva şi dacă poţi dovedi că eşti proprietar, cred că s-ar putea să fii o doamnă foarte bogată.

— Foarte bogată? întrebă ea.

— Foarte, foarte, foarte bogată. El ridică o sprânceană şi spuse: Ce-ai de gând să faci cu noua ta avere?

Zâmbind, Samantha răspunse imediat:

— Voi deschide case pentru bătrâni, zise ea, de parcă s-ar fi gândit mai de mult ce-ar face dacă s-ar pomeni într-o zi cu o grămadă de bani. Case de bătrâni frumoase. Locuri unde oamenii vor fi trataţi cu respect şi unde becurile cu neon nu bâzâie. Şi o să le spun la toate „Maxie”. Apoi, zâmbind satisfăcută, zise: Şi pe prima am de gând s-o deschid în statul lui Doc, în Connecticut.

Cu o privire uimită, Samantha îşi puse mâna pe abdomen.

— Mike, crezi că e prea devreme pentru gemeni să se mişte?

— Da, zise el blând. Cred că asta a fost Maxie, care şi-a dat avizul pentru ceea ce vrei să faci. Haide, spuse el, întinzându-i braţul, să hrănim copilaşii. Făcu o pauză şi privi asfinţitul de soare ce se reflecta în părul ei, dându-i o nuanţă aurie. Pe toţi trei.

SFÂRŞIT